THE INTERNATIONAL BESTSELLER

TỦ SÁCH VĂN HỌC MỸ

Liz Tuccillo

Sao mãi còn độc thân

How To Be Single

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Cuốn sách này được dành tặng, vì nó là mọi thứ tôi làm, cho mẹ tôi, Shirley Tuccillo

Đó là câu hỏi khó chịu nhất và mọi người không thể không hỏi bạn. Bạn sẽ được hỏi tại các buổi họp mặt gia đình, đặc biệt là trong các đám cưới. Đàn ông sẽ hỏi bạn trong ngày đầu tiên hẹn hò. Các bác sĩ tâm lý sẽ hỏi bạn hết lần này đến lần khác. Và bạn cũng sẽ thường xuyên tự hỏi chính mình điều đó. Đó là một câu hỏi mà không mang lại một câu trả lời hoàn hảo, và không bao giờ làm mọi người cảm thấy tốt hơn. Đó là câu hỏi, mà khi mọi người ngừng hỏi bạn, sẽ khiến bạn cảm thấy còn tệ hơn.

Và chưa hết, tôi không thể ngừng việc hỏi. Sao bạn lại độc thân? Bạn dường như là một người cực kỳ dễ nhìn. Và rất quyến rũ. Tôi chỉ không thể hiểu được.

Nhưng thời gian đang dần thay đổi. Trong hầu hết các quốc gia trên toàn thế giới, có một xu hướng mới đang được hình thành, đó là con người dường như muốn kéo dài cuộc sống độc thân của mình hơn và việc ly dị ngày càng dễ dàng hơn. Càng ngày càng có nhiều phụ nữ trở nên độc lập hơn về kinh tế, nhu cầu về sự tự do cá nhân của họ ngày càng gia tăng, và điều đó dẫn đến việc họ không muốn nhanh chóng dấn thân vào con đường hôn nhân.

Khao khát được giao phối, thành cặp, trở thành một nửa của nhau của con người sẽ không bao giờ thay đổi. Nhưng cách chúng ta thực hiện điều đó, cách chúng ta cần nó như thế nào, điều chúng ta sẵn sàng hy sinh vì nó, đều khá rạch ròi.

Vì thế có thể câu hỏi này sẽ không còn tồn tại nữa, "Sao bạn còn độc thân?" Có thể câu hỏi mà bạn nên đặt ra cho chính mình là "Làm thế nào bạn lại độc thân?" Một thế giới mới rộng lớn đang ở ngoài kia và các nguyên tắc vẫn cứ luôn thay đổi.

Vì vậy, hãy nói cho tôi các quý cô, việc đó diễn ra như thế nào?

- JULIE JENSON

NGUYÊN TẮC 1

Phải chắc chắn bạn có bạn bè

Georgia độc thân như thế nào

"TỚ CHỈ MUỐN VUI VẺ! GIỜ TỚ ĐỘC THÂN RỒI, TỚ CHỈ MUỐN VUI VẺ! ĐÁM ĐỘC THÂN CÁC CẬU LÚC NÀO CŨNG VUI VẺ!! BAO GIỜ CHÚNG TA RA NGOÀI VUI VẺ ĐÂY?!!!"

Cô ấy đang hét lên, đang hét lên với tôi trong điện thoại. "TỚ MUỐN TỰ SÁT, JULIE À. TỚ KHÔNG MUỐN SỐNG VỚI NỖI ĐAU ĐỚN NÀY. THẬT ĐẤY. TỚ MUỐN CHẾT. CẬU PHẢI LÀM CHO TỚ THẤY MỌI THỨ VẪN ỔN! CẬU PHẢI DẪN TỚ RA NGOÀI VÀ NHẮC TỚ RẰNG TỚ VẪN CÒN TRẺ LẮM, CÒN SỐNG, CÒN CÓ THỂ CÓ THẬT NHIỀU, THẬT NHIỀU NIỀM VUI! HOẶC CHỈ CÓ CHÚA MỚI BIẾT TỚ CÓ THỂ LÀM GÌ!!!" Dale, chồng của Georgia, vừa mới bỏ cô ấy theo một người đàn bà khác hai tuần trước và hiển nhiên cô ấy hơi đau khổ một chút.

Cuộc điện thoại gọi đến lúc 8:45 sáng. Tôi đang ở quán Starbucks ở góc giao Phố 448, một tay giữ khay café, một tay cầm điện thoại di động. Mấy sợi tóc rối chờm trên mặt, những cốc café mochaccino nghiêng về phía ngực trái trong khi tôi trả tiền cho một cô gái xinh xắn chạc hai mươi tuổi ở quầy thanh toán. Cảnh đó phải nói là "tay năm tay mười".

Tôi đã dậy được bốn tiếng rồi. Là publicist[1] cho một nhà xuất bản lớn ở New York, một phần công việc của tôi là đưa các nhà văn từ cuộc phỏng vấn này tới cuộc phỏng vấn khác khi họ xúc tiến quảng cáo sách của mình. Sáng nay, tôi chịu trách nhiệm cho một tác giả ba mươi mốt tuổi tên là Jennifer Baldwin. Cuốn sách của cô ta, Làm Thế Nào Để Hấp Dẫn Chồng Bạn Trong Thời Kỳ Mang Thai, đang trở thành cuốn bán chạy nhất hiện nay. Phụ nữ khắp cả nước đổ xô đi mua. Dĩ nhiên rồi, bởi vì làm thế nào để hấp dẫn chồng lúc mang thai là mối quan tâm hàng đầu của phụ nữ ở thời kỳ rất đặc biệt ấy trong đời. Thế nên tuần này chúng tôi đang

tiến hành hàng loạt các chương trình truyền hình buổi sáng nhằm gây dựng danh tiếng. Today, The View, Regis và Kelly. WPIX, NBC, CNN, ngày nào cũng ra rả. Sao bạn có thể không yêu một chương trình chỉ cho phụ nữ đã mang bầu tám tháng cách cởi đồ vì chồng họ? Lúc này, tác giả, publicist riêng, đại diện và trợ lý của người đại diện của cô ta đều đang sốt ruột chờ tôi ở trong chiếc Town Car đỗ bên ngoài. Tôi đang nắm giữ từ sinh mệnh cho tới những tách café của họ.

"Thực lòng cậu có thấy muốn tự sát không đấy, Georgia? Vì nếu cậu làm thế, tớ sẽ gọi 911 ngay bây giờ và gọi thêm một xe cứu thương tới." Tôi đã đọc đâu đó rằng bạn nên nói chuyện tự sát thật nghiêm túc, thậm chí dù tôi có nghĩ tất cả những gì cô ấy đang làm thực ra chỉ là muốn tôi đưa cô ấy ra ngoài uống rượu giải sầu.

"QUÊN CHUYỆN CẤP CỨU ĐI, JULIE, CẬU LÀ NHÀ TỔ CHỨC, LÀ NGƯỜI KHIẾN MỌI CHUYỆN DIỄN RA - GỌI NHỮNG CÔ BẠN ĐỘC THÂN KIA CỦA CẬU ĐI, NHỮNG NGƯỜI CẬU LUÔN VUI VẺ CÙNG ẤY – RỒI RA NGOÀI VÀ GIẢI TRÍ NÀO!"

Trong khi tiếp tục giữ thăng bằng đi tới chỗ để xe, tôi thầm nghĩ ý tưởng đó sẽ làm tôi mệt mỏi lắm đây. Nhưng tôi biết Georgia đang trải qua một thời kỳ đầy khó khăn và chắc chắn chuyện sẽ tồi tệ đi nhiều trước khi có thể tốt đẹp lên.

Chuyện đó cũng xưa lắm rồi. Dale và Georgia có con, dừng việc quan hệ đều đặn lại, và bắt đầu tranh cãi. Họ dần lạnh nhạt với nhau. Dale nói với Georgia rằng anh ta đã yêu một ả đĩ điếm hai mươi bảy tuổi, cô giáo dạy nhảy samba anh ta gặp ở Equinox. Cứ cho là tôi điên đi, nhưng tôi đang nghĩ chuyện ân ái nồng nhiệt hẳn phải có vai trò nhất định trong chuyện này. Ngoài ra, tôi cũng không muốn là kẻ phản bội, tôi sẽ không bao giờ nghĩ Georgia có lỗi dù thế nào đi chăng nữa, vì Dale là một tên khốn, và giờ chúng tôi căm ghét hắn ta, nhưng tôi không thể không nói, Georgia đã hoàn toàn xem nhẹ Dale.

Giờ đây, để công bằng, tôi đặc biệt phê phán Hội Chứng Những Bà Vợ Xem Nhẹ Chồng Mình. Khi tôi thấy một người đàn ông ướt như chuột lấy một cái ô ra cho vợ sau khi băng qua năm tòa nhà để lấy xe rồi đánh xe quay lại nhà hàng, trong khi cô ta thậm chí còn chẳng mở mồm nói lấy một câu cảm ơn, thực sự, chuyện đó khiến tôi rất bực mình. Thế nên tôi nhận ra Georgia đã coi thường Dale, nhất là khi cô ấy nói với anh ta bằng cái giọng đó. Thứ giọng bạn có thể ngụy trang và gọi tên bằng bất cứ thứ gì bạn muốn, nhưng sự thật nó chính là thái độ miệt thị. Thứ giọng ghê tởm. Thứ

giọng mất bình tĩnh. Thứ giọng ngán ngẩm. Đó là bằng chứng không thể chối cãi rằng hôn nhân là một thể chế không hoàn thiện, kết thúc bằng một câu "Tôi đã bảo rồi, máy làm bắp bung ở trên kệ phía trên cái tủ lạnh ấy." Nếu bạn có thể bay vòng quanh thế giới, gom tất cả những ngữ điệu phát ra từ miệng tất cả những người đàn ông, đàn bà đã kết hôn đang bực tức, gói lại, chuyển tới sa mạc nào đó ở Nevada, rồi xổ ra – thế giới sẽ đắm chìm trong chính nó theo đúng nghĩa đen, sụp đổ trong cơn giận dữ khắp toàn cầu.

Georgia đã nói với Dale bằng cái giọng đó. Dĩ nhiên đó không phải lý do duy nhất họ chia tay. Ai ai cũng nổi nóng, và hôn nhân là thế: những ngày tươi đẹp đi cùng những ngày tồi tệ. Thực tế thì tôi biết gì nào? Tôi ba mươi tám tuổi, đã độc thân được sáu năm nay. (Vâng, tôi nói là sáu đấy.) Không phải không quan hệ tình dục, không phải không chịu kiểm soát bởi ai, nhưng chắc chắn, một cách hoàn toàn và công khai, tôi độc thân. Thế nên trong tưởng tượng, tôi sẽ luôn đối xử phải phép với người đàn ông của mình. Tôi sẽ không bao giờ cay nghiệt với anh ấy. Tôi sẽ luôn để anh ấy thấy mình được khao khát, được tôn trọng và là ưu tiên số một của tôi. Tôi sẽ luôn nóng bỏng, luôn ngọt ngào, và nếu anh ấy có yêu cầu, tôi sẽ có một cái đuôi thật dài, có mang cá và bơi cùng anh dưới đại dương, với bộ ngực trần.

Vậy là giờ đây Georgia từ một người mẹ, người vợ mãn nguyện trở thành một bà mẹ đơn thân, hai con, có ý muốn tự vẫn. Và cô ấy muốn tiệc tùng.

Chắc chắn có chuyện xảy ra khi bạn lại trở về cảnh độc thân. Một bản năng sinh tồn phải xuất hiện giống như đang có cuộc phẫu thuật thùy não. Vì Georgia đột nhiên quay trở lại thời kì cô ấy mới hai mươi tám tuổi, giờ chỉ muốn ra ngoài "tới bar nào đó, cậu biết đấy, để gặp đàn ông", quên mất rằng chúng tôi thực sự đã ngót nghét gần bốn mươi và cũng có người trong chúng tôi đã miệt mài làm cái việc ấy từ nhiều năm nay rồi. Thành thực mà nói, tôi không muốn ra ngoài gặp gỡ đàn ông. Tôi không muốn dành cả giờ để dùng một cái kẹp nóng là thẳng tóc đến khi đủ hấp dẫn để có thể ra ngoài uống rượu. Tôi muốn lên giường thật sớm để có thể dậy sớm, pha sinh tố sữa chua, ra ngoài và tập chạy buổi sáng. Tôi là một vận động viên ma-ra-tông. Không phải theo nghĩa đen đâu; tôi chỉ chạy ba dặm một ngày. Nhưng là một người độc thân. Tôi biết làm việc có chừng mực. Tôi biết có thể chạy được bao xa. Georgia, dĩ nhiên, muốn tuyển chọn người trông trẻ và bắt đầu chạy hết tốc lực.

"CẬU PHẢI ĐI CHƠI VỚI TỚ! TỚ KHÔNG BIẾT AI ĐỘC THÂN NGOÀI CẬU CẢ! CẬU PHẢI RA NGOÀI VỚI TỚ. TỚ MUỐN RA NGOÀI VỚI ĐÁM BẠN ĐỘC THÂN CỦA CẬU! ĐÁM ĐÀN ÔNG LÚC NÀO CŨNG LA CÀ Ở NGOÀI!! GIỜ TỚ ĐỘC THÂN RỒI, TỚ CŨNG MUỐN RA NGOÀI!!!"

Cô ấy đang quên mất rằng chính cô ấy cũng là một trong những người luôn nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại khi nghe tôi nói về cuộc sống độc thân và trút một hơi "LạyChúathậtlàbuồnchánTớmuốnchếtquáđi."

Nhưng Georgia sẽ làm điều tất cả những người bạn có đôi có lứa hoặc hôn nhân hạnh phúc khác của tôi không bao giờ nghĩ tới: cô ấy sẽ nhấc điện thoại, tổ chức một bữa tiệc tối và kiếm vài người đàn ông độc thân cho tôi gặp gỡ. Hoặc cô ấy sẽ tới gặp bác sĩ nhi khoa, hỏi xem liệu ông ấy có biết chàng độc thân nào thích hợp hay không. Cô ấy rất tích cực tham gia vào công cuộc tìm kiếm Người Đàn Ông của tôi. Và đây thực là một đức tính tốt đẹp, hiếm có. Đó là lý do tại sao vào sáng thứ Sáu, trong khi đang lau café dính trên cái áo trắng, tôi vẫn đồng ý gọi ba cô bạn độc thân khác, xem xem liệu họ có ra ngoài tiệc tùng với cô bạn độc thân mới, hơi quẫn trí của tôi hay không.

Alice độc thân như thế nào

Georgia đã đúng. Chúng tôi đang rất vui vẻ, những cô bạn độc thân và tôi. Thật đấy. Ôi lạy Chúa, độc thân thật là vui làm sao. Ví dụ như, tôi xin kể với bạn về một người rất vui nhộn là Alice. Để kiếm sống, cô ấy nhận khoản tiền công không tưởng khi bảo vệ quyền lợi của những người cùng khổ ở thành phố New York – chống lại những thẩm phán nhẫn tâm, lũ khởi tố độc ác, và một hệ thống trì trệ nói chung. Cô ấy cống hiến đời mình để nỗ lực giúp đỡ những người yếu thế bằng cách chống lại cả hệ thống, đánh bại đàn ông, và bảo vệ Hiến Pháp của chúng ta. À vâng, nhiều khi cô ấy vẫn phải bảo vệ một gã hiếp dâm hay sát nhân mà cô ấy biết rõ có tội, cũng như với những người cô ấy vẫn thành công trong việc đưa họ trở lại đường phố. Ôi. Bạn thắng lần này, rồi bạn… thắng cả lần khác.

Alice là luật sư của Legal Aid. Trong khi Hiến Pháp đảm bảo quyền lợi với luật sư, thật không may lại không hứa hẹn rằng bạn sẽ được bảo vệ bởi Alice. Trước hết, cô ấy tuyệt đẹp. Hiển nhiên, chỉ là bề ngoài, ai quan tâm chứ. Vì những thành viên bồi thẩm đoàn kia đang ngồi trong phòng hội thẩm xanh nhợt nhạt dưới ánh đèn huỳnh quang, cùng vị thẩm phán tám mươi tuổi đang chịu trách

nhiệm toàn bộ cảnh khốn cùng, vâng, họ sẽ làm bất cứ chuyện gì họ thích. Và khi Alice quyến rũ, mái tóc đỏ rực, nói với bạn bằng thứ giọng trầm ấm, dịu dàng, giọng Staten Island[2] pha Ý kiểu tôi-cũng-như-mọi-người-nhưng-đáng-yêu-hơn-nhiều, bạn sẽ lái xe xộc thẳng vào nhà tù Sing Sing, phóng thích tất cả tù nhân, nếu đó là điều cô ấy yêu cầu bạn.

Quả thực cô ấy rất đáng nể với sự nhạy bén về luật pháp và uy tín khi trở thành giảng viên luật trẻ nhất ở Đại học New York. Ban ngày, Alice bảo vệ thế giới, còn ban đêm cô truyền nhiệt huyết cho những sinh viên luật được-sinh-ra-và-nuôi-nấng thực dụng, khiến họ quên đi những giấc mơ về tòa nhà Manhattan đẹp đẽ hay những mùa hè ở Hampton để tới Legal Aid và làm điều gì đó quan trọng. Cô ấy đã cực kỳ thành công. Cô ấy khiến sự bất tuân lệnh và lòng trắc ẩn sống lại. Cô ấy khiến họ thực sự tin rằng giúp đỡ người khác quan trọng hơn việc kiếm tiền.

Cô ấy đã là một Nữ Thần.

Vâng. Tôi nói đã, vì hầu như tôi đang nói dối. Sự thật đau đớn lắm. Alice không còn là một luật sư của Legal Aid nữa.

"Được rồi, đây là lần duy nhất tớ tin vào án tử hình." Alice, cô bạn tuyệt vời, đang giúp tôi chuyển sách từ văn phòng ở góc Phố Năm Mươi và Đại Lộ Tám tới buổi ký tặng sách trên Phố Mười Bảy. (Cuốn sách tựa đề Lời Khuyên của Thằng Ngốc để Trở Thành một Thằng Ngốc. Và dĩ nhiên, là một cuốn bán rất chạy).

"Ngoại lệ duy nhất dành cho những gã đàn ông hẹn hò với một phụ nữ từ khi cô ấy mới ba mươi ba tuổi tới khi ba mươi tám, sau đó phát hiện ra gã có vấn đề với việc cam kết trách nhiệm; kẻ cho người phụ nữ kia ấn tượng rằng gã không có vấn đề gì với hôn nhân, sống với cô ấy trong suốt phần đời còn lại; kẻ luôn nói với cô ấy rằng chuyện sắp xảy ra rồi, tới tận cuối cùng, một ngày gã nói cô ấy rằng gã không nghĩ 'hôn nhân thật sự dành cho gã'." Alice đặt những ngón tay lên miệng huýt sáo để có thể ngăn dòng xe lại. Một chiếc taxi rẽ vào đón chúng tôi.

"Làm ơn mở cốp xe," Alice vừa nói vừa giằng lấy hộp đựng những cuốn Thằng Ngốc khỏi tay tôi và ném chúng vào cốp sau.

"Thật kinh tởm," Tôi đồng tình.

"Còn kinh tởm hơn nữa kìa. Thế là vô đạo đức. Là tội ác đe dọa buồng trứng của tớ. Là loại trọng tội đe dọa đồng hồ sinh học của tớ. Hắn ta đánh cắp năm năm sinh nở quý giá của tớ và chuyện đó

lẽ ra phải được xem xét kết trọng tội ăn cắp khả năng làm mẹ, phải bị xử treo cổ mới phải." Cô ấy giật một hộp khác khỏi tay tôi và ném chúng vào cốp. Tôi nghĩ tốt nhất nên để cô ấy tự tay hoàn tất việc này. Xong xuôi, chúng tôi đi sang hai phía đối diện của chiếc taxi để chui vào xe. Cô ấy vẫn tiếp tục nói với tôi qua nóc xe mà không nghỉ lại hít lấy một hơi.

"Tớ sẽ không để yên chuyện này. Tớ là một phụ nữ mạnh mẽ, tớ chủ động. Tớ có thể bù đắp quãng thời gian đã mất, tớ có thể."

"Ý cậu là sao?" Tôi hỏi.

"Tớ sẽ bỏ việc và bắt đầu hẹn hò." Alice chui vào phía bên xe cô ấy, sập mạnh cửa.

Tôi cũng bối rối chui vào xe. "Tớ xin lỗi, cái gì cơ?"

"Hiệu sách Barnes & Noble, quảng trường Union." Alice quát tài xế. Rồi tới tôi, "Đúng thế. Tớ sẽ đăng ký mọi dịch vụ trực tuyến, tớ sẽ gửi cả núi email cho tất cả bạn bè giúp ghép tớ với bất kỳ gã độc thân nào họ biết. Tớ sẽ ra ngoài mỗi đêm, và tớ sẽ gặp gỡ ai đó thật nhanh chóng."

"Cậu đang bỏ việc để hẹn hò á?" Tôi cố gắng nói với giọng ít ghê sợ và phán xét nhất có thể.

"Chính xác." Cô ấy gật lấy gật để, như thể tôi biết đúng những gì cô ấy đang nói tới. "Tớ vẫn đi dạy, tớ phải kiếm tiền chứ. Nhưng về cơ bản, phải rồi, đó là công việc mới của tớ. Cậu hiểu tớ đấy."

Giờ thì Nữ siêu nhân thân ái của tôi, một nhà cải cách hăng hái, nàng Công chúa Chiến binh Xena, Erin Brockovich, cô bạn Alice, vẫn đang dành tất cả thời gian và năng lượng để cố gắng giúp đỡ những người yếu thế. Nhưng lần này người yếu thế lại chính là cô ấy: một phụ nữ độc thân ba mươi tám tuổi ở thành phố New York. Cô ấy vẫn đang ra sức gán tội cho "đàn ông". Và lần này đàn ông là gã Trevor, kẻ đã chiếm đoạt toàn bộ quãng thời gian quý báu của cô ấy, giờ khiến cô ấy cảm thấy mình già cỗi, hoảng sợ và không thể yêu ai nổi.

Khi Alice được hỏi sẽ làm gì với toàn bộ quãng thời gian rảnh rỗi mới có, vốn trước kia thường dành để giúp những người trẻ tuổi lần đầu phạm tội tránh xa khỏi nhà tù Rikers cùng những hình thức ngược đãi bạo lực khủng khiếp sắp xảy ra, cô ấy thường bắt đầu bài diễn văn nho nhỏ: "Bên cạnh Internet, những cuộc gặp gỡ khách hàng, chắc chắn tớ sẽ đến mọi nơi tớ được mời, mọi buổi

hội thảo, bữa trưa, hay tiệc tối. Dù tớ thấy nhảm nhí thế nào đi nữa. Có nhớ khi tớ bị cúm nặng không? Tớ vẫn ra ngoài, đến một đêm dành cho giới độc thân ở New York Theatre Workshop. Cái đêm sau khi mổ bàn tay, tớ uống vài viên Percocet[3] rồi tới buổi diễn hoành tráng đó với hội Central Park Conservancy[4]. Cậu không bao giờ biết đêm đó thế nào khi cậu gặp người đàn ông sẽ thay đổi đời cậu đâu. Nhưng rồi tớ cũng có những thú vui riêng. Tớ chủ tâm làm những việc tớ yêu thích, vì cậu biết đấy, khi cậu ít mong đợi điều đó nhất, có thể là khi cậu gặp được ai đó."

"Khi cậu ít mong đợi nhất?" Tôi hỏi lại, xen ngang bài diễn thuyết của Alice. "Alice, cậu quyết định bỏ việc để dành cả đời cho việc gặp gỡ ai đó. Làm thế nào mà cậu có thể từng, từng ít mong đợi nó chứ?"

"Bằng việc bận rộn. Bằng việc làm những chuyện thú vị. Tớ chèo xuồng kayak trên sông Hudson, trèo vách đá ở Chelsea Piers, học lớp làm mộc ở Home Depot, những việc cậu hoàn toàn có thể làm cùng tớ, nhân thể, tớ đã làm được một cái tủ rất đẹp đấy, và tớ cũng đang nghĩ đến việc tham gia một khóa học chèo thuyền ở Cảng South Street. Tớ cứ bận rộn với việc làm những điều tớ thấy thú vị, như thế tớ có thể tự lừa bản thân quên đi rằng thực sự mình đang rất mong mỏi tìm kiếm một người đàn ông. Vì không thể để mình trông tuyệt vọng được. Đó mới là điều tệ hại nhất."

Trong khi nói với mọi người chuyện này, cô ấy thường đi qua đi lại vẻ hơi loạn trí, đặc biệt vì cô ấy thường uống thuốc Tums[5] trước đó. Tôi tin rằng, chứng khó tiêu của cô ấy bắt nguồn từ một bệnh trào ngược axit nho nhỏ gọi tên là "Tôi cực kỳ sợ cô đơn."

Vậy nên, dĩ nhiên, người tôi gọi đầu tiên khi tôi cần la cà với một đám bạn gái và "vui vẻ" thì còn ai hơn Alice, người hiện giờ về cơ bản vẫn là một chuyên gia. Cô ấy biết tất cả các tay phục vụ quầy bar, các tay giữ cửa, quản lý, các quán bar, câu lạc bộ, những nơi hẻo lánh, những nơi du khách thường lui tới, quán rượu chui, hay những tụ điểm biểu diễn ở New York. Dĩ nhiên, Alice sẵn sàng nhập hội.

"Nhất trí," cô ấy trả lời. "Cậu an tâm. Chắc chắn tối mai Georgia sẽ có khoảng thời gian tuyệt nhất trong đời luôn."

Tôi gác máy, thở phào nhẹ nhõm. Tôi biết mình có thể trông cậy ở Alice, vì dù cuộc đời Alice có thay đổi thế nào thì cô ấy vẫn yêu lẽ phải.

Serena độc thân như thế nào

"Toàn khói thuốc thôi, đừng đùa nữa."

"Cậu còn chưa biết ta sẽ đi đâu cơ mà."

"Tớ biết, nhưng thể nào cũng nhiều khói thuốc. Chỗ nào cũng ám khói thuốc cả."

"Serena à, có lệnh cấm hút thuốc ở New York mà; cậu không được hút ở các quán bar."

"Tớ biết, nhưng có lẽ vẫn có nhiều khói thuốc. Với cả mấy chỗ đấy lúc nào cũng ồn ào kinh khủng."

Chúng tôi đang ngồi ở Zen Palate – chỗ duy nhất tôi gặp Serena suốt ba năm qua. Serena không thích ra ngoài la cà. Serena cũng không thích ăn pho mát, gluten, rau quả chứa nightshade[6], phi hữu cơ và dứa. Chẳng thứ gì trong số đó hợp với máu cô ấy cả. Khỏi nói cũng biết Serena rất, rất gầy. Cô ấy là một trong những cô gái tóc vàng rất mảnh mai, xinh đẹp bạn có thể thấy trong các lớp yoga ở các thành phố lớn khắp trên đất Mỹ. Cô ấy là bếp trưởng chuyên nấu món chay cho một gia đình nổi tiếng ở New York, những người tôi không được phép nói ra, theo một thỏa thuận ngầm Serena bắt tôi cam kết để cô ấy không cảm thấy tội lỗi về việc phá vỡ thỏa thuận bí mật cô ấy đã cam kết với khách hàng khi đem chuyện họ ra buôn với tôi. Thật đấy. Nhưng chỉ nói với những mục đích ở đây thì tên của họ là Robert và Joanna, còn con trai họ tên là Kip. Và thành thực mà nói, Serena đâu có nói gì xấu về họ; họ đối xử với cô ấy rất tốt, có vẻ rất cảm kích với sự dịu dàng của cô ấy. Nhưng thề có Chúa, khi Madonna đến ăn trưa và xoi mói chuyện nấu nướng của Serena, Serena phải kể lại với ai đó mới được. Cô ấy cũng là con người thôi mà.

Serena cũng là một người nghiên cứu đạo Hindu. Cô ấy tin vào sự thanh thản trong mọi chuyện. Cô ấy muốn thấy sự hoàn hảo tuyệt đối trong mọi mặt đời sống, thậm chí sự thật là cô ấy chưa từng có lấy một buổi hẹn hò hay ngủ với ai suốt bốn năm qua. Cô ấy xem chuyện này là hoàn hảo, thế giới cho cô ấy thấy rằng cô ấy cần tu luyện chính mình hơn nữa. Vì làm sao bạn có thể thực sự trở thành một đối tác chân thành của ai đó khi chưa là người hoàn toàn hiểu được chính con người trong mình?

Thế nên Serena tu luyện. Cô ấy tu luyện tới mức thực sự hóa thành một mê cung. Tôi thấy thương hại cho người đàn ông nào từng thử thâm nhập những hành lang xoắn ốc và đường hầm

không lối thoát ấy. Chế độ ăn kiêng, lịch tập thiền, những buổi hội thảo new age, các lớp yoga, chế độ vitamin và nhu cầu nước cất. Nếu tiếp tục tu luyện thêm nữa, cô ấy sẽ trở thành người tàn tật ốm yếu không thể bước ra đến ngoài được.

Serena là người bạn bạn luôn thấy trong cảnh một thân một mình; một người không ai hiểu được. Một người nếu bạn có vô tình nhắc tới, bạn bè khác của bạn sẽ buột miệng thốt lên "Serena á? Cậu có bạn tên Serena à?" Nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng thế. Tôi gặp Serena hồi học đại học. Hồi đó cô ấy cũng như bao người khác. Cô ấy là người mắc chứng rối loạn xung lực ám ảnh nhẹ, nhưng sau đó nó trở thành một tật, không phải một lựa chọn phong cách sống. Suốt những năm tháng đôi mươi, cô ấy gặp gỡ đàn ông và đi chơi. Cô ấy cũng có một người bạn trai khá lâu, được khoảng ba năm. Clyde. Anh thực sự ngọt ngào và rất si mê cô ấy, nhưng Serena luôn biết anh không phải là người đàn ông của đời mình. Cô ấy ổn định với anh theo một vòng xoay hàng ngày – và không cần nói thì bạn cũng biết Serena mê những vòng tuần hoàn của cô ấy đến nhường nào rồi đấy. Thế nên chúng tôi đã động viên cô ấy không dẫn anh theo - không bao giờ mơ mộng rằng anh có thể là mối quan hệ nghiêm túc cuối cùng trong phần còn lại cuộc đời ăn kiêng của cô ấy. Rồi sau Clyde, cô ấy vẫn cố gắng hẹn hò – không quá hăng hái, nhưng bất cứ khi nào có cơ hội. Đến tuổi ba mươi lăm, khi không thể tìm ra ai thực sự làm mình rung động, cô ấy bắt đầu tập trung vào mặt khác của đời mình. Những mặt, nói một cách công bằng, là những việc mà rất nhiều cuốn sách tự lực tôi giúp quảng bá khuyên phụ nữ nên làm. Những cuốn sách này cũng khuyên bạn tự yêu lấy chính bản thân mình. Thực tế, nếu bạn phải tóm lược mọi cuốn sách tự lực trong ba từ, thì sẽ là "yêu chính mình". Tôi không thể nói cho bạn biết tại sao, nhưng chuyện này làm tôi bực lắm.

Vậy là Serena bắt đầu tập trung vào những thứ khác. Cô ấy bắt đầu tham gia các lớp học hay những thứ ăn kiêng điên rồ tương tự. Không như Alice, ít nhất về mặt hẹn hò, Serena đã quyết định "cho nó yên nghỉ". Đó là một con dốc trơn tuột, quyết định không nghĩ tới giấc mơ tình yêu trong đời bạn nữa. Vì nếu làm tốt việc ấy, nó có thể khiến bạn thư thái, tận hưởng cuộc sống, và thực sự cho phép nguồn sáng bên trong bạn tỏa sáng rực rỡ hơn, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. (Vâng, tôi đang nói về nguồn sáng bên trong ai đó – lúc này chúng ta đang đề cập đến Serena.) Nhưng theo quan điểm của tôi, chiến lược đó, nếu đi chệch hướng hoặc kéo dài quá lâu, có thể làm ngọn lửa của bạn tắt dần, một cách từ từ, ngày qua ngày. Bạn có thể không còn ham muốn tình dục nữa và rồi chết bất đắc kỳ tử. Thậm chí dù nghĩ có lẽ hơi cực đoan khi bỏ công bỏ

việc để hẹn hò, tôi cũng cho rằng bạn không thể ngồi xuống nghỉ ngơi, để tình yêu tự tìm đến bạn. Tình yêu đâu có tử tế như thế. Tình yêu thực sự không bận tâm để ý tới bạn đâu. Tôi nghĩ tình yêu ở ngoài kia đang tìm kiếm những con người có ngọn lửa rực cháy có thể trông thấy từ tít tàu con thoi. Thẳng thắn mà nói, đâu đó giữa ruột kết và những lớp nhảy châu Phi, ngọn lửa của Serena đã tắt ngấm rồi.

Thế nhưng dù có như vậy thì cô ấy vẫn rất dễ chịu với tôi. Cô ấy chịu lắng nghe tôi trút bầu tâm sự rằng tôi ghét công việc của mình như thế nào, với một vẻ kiên nhẫn của Gandhi[7]. Bên cạnh những cuốn sách đã nhắc tới, tôi từng giúp quảng bá những bộ sách như Đồng Hồ Đang Điểm! Làm thế nào để Gặp Gỡ và Cưới Người Đàn Ông Trong Mơ Của Bạn Trong Mười Ngày, Làm thế nào để Biết liệu Người Đàn Ông Của Bạn Có Thực Sự Yêu Bạn Hay Không, và cuốn sách mới nổi như cồn Làm thế nào để Đáng Yêu (nó được coi là bí quyết dẫn tới toàn bộ hạnh phúc của nữ giới).

Tôi lớn lên ở New Jersey, không quá xa xôi, chỉ cách một cây cầu hay một đường hầm tới thành phố của những giấc mơ tôi. Tôi chuyển đến đây để trở thành một nhà văn, rồi tôi nghĩ mình có thể là một nhà làm phim tài liệu. Thậm chí tôi còn học vài khóa về nhân chủng học, nghĩ mình có thể đến châu Phi, nghiên cứu các chiến binh Masai hay vài tộc người đã gần như tuyệt chủng. Tôi bị mê hoặc bởi các chủng người trong chúng ta, và rất yêu thích ý tưởng được viết về họ theo cách nào đó. Nhưng tôi nhận ra mình thừa hưởng tính thực tế từ cha. Tôi thích nhà vệ sinh tiện nghi trong nhà, và biết mình có bảo hiểm sức khỏe. Thế nên tôi làm nghề xuất bản.

Nhưng giờ đây, sự mới lạ của việc có thể cung cấp tạp phẩm đã hoàn toàn không còn cảm giác xúc động ban đầu. Và từ đầu tới cuối lúc tôi phàn nàn, Serena rất chăm chú lắng nghe.

"Sao cậu không bỏ việc?"

"Rồi làm gì? Lại làm một việc xuất bản nữa à? Tớ ghét xuất bản. Hay là thất nghiệp? Tớ quá phụ thuộc vào tiền lương đều đặn để có thể tự do như thế."

"Đôi khi cậu cần mạo hiểm."

Nếu Serena nghĩ tôi đang sống mòn, tôi biết mọi chuyện hẳn thực sự rất tệ hại. "Như thế nào cơ?" Tôi hỏi.

"Như là – không phải cậu vẫn luôn nói muốn viết gì đó sao?"

"Ừ. Nhưng tớ không có đủ bản ngã để trở thành một nhà văn."

Trong đời tư, tôi bế tắc. "Tiếng nói lý lẽ" của tôi toàn dựa vào của người khác. Nhưng mỗi thứ Sáu, Serena vẫn lắng nghe tôi cằn nhằn chuyện thất vọng về công việc như thể đó là lần đầu tiên tôi nói về nó.

Vậy nên tôi nghĩ, tại sao lại không? Các bạn tôi luôn tò mò về cô ấy. Tại sao không thử thuyết phục cô ấy nhập hội đi chơi nhỉ?

"Cơ hội của bất cứ ai trong chúng ta khi ra ngoài chơi tối mai và gặp gỡ người đàn ông trong mộng gần như bằng không. Vậy thì sao phải lo lắng chứ?" Serena hỏi trong khi cắn một miếng hamburger tương nén.

Serena có lý. Trước giờ tôi vẫn ra ngoài chơi đêm với hi vọng gặp được một người sẽ si mê mình trong suốt phần đời còn lại. Xem nào, tôi làm việc ấy hai hay ba lần mỗi tuần, ôi, những mười lăm năm. Tôi gặp gỡ đàn ông và hẹn hò, nhưng rõ ràng, kể từ hôm nay, không phải với người được ghi lại trong cuốn sách lớn của đời tôi dưới cái tên "Người Duy Nhất". Chuyện đó dẫn tới kết quả là rất nhiều đêm ra ngoài không gặp được người đàn ông trong mộng của tôi.

Tôi biết, tôi biết, chúng tôi không chỉ đi chơi để gặp gỡ đàn ông. Chúng tôi ra ngoài để giải trí, để kỉ niệm việc độc thân và vẫn còn trẻ (hay ít ra là chưa già), còn tồn tại, còn sống trong thành phố tuyệt vời nhất thế giới này. Thật hay ho làm sao khi cuối cùng bạn có thể gặp được ai đó rồi hẹn hò, và việc đầu tiên hai người làm là bắt đầu nằm nhà ôm ấp nhau trên giường. Ra ngoài với bạn bè thật sự vui lắm.

Thế nên tôi không thể cãi lại Serena. Toàn bộ khái niệm "đi chơi" là thứ gì đó không hoàn thiện. Nhưng tôi tiếp tục lời cầu xin khẩn thiết. "Ta không ra ngoài gặp gỡ đàn ông đâu. Ta chỉ đi chơi để đi chơi thôi. Để cho Georgia thấy đi chơi thật vui làm sao. Bước ra thế giới ngoài kia, uống rượu, trò chuyện, cười đùa. Đôi khi có những chuyện bất ngờ xảy ra và đôi khi, hầu như lúc nào cũng thế, cậu chỉ về nhà. Nhưng ta đi chơi, cậu biết đấy, chỉ để đi chơi thôi. Để xem chuyện gì có thể xảy ra. Đó là cái thú vị của chuyện này mà."

Lập luận về lợi ích của tính tự phát và những điều chưa biết tới thường không phải là cách thuyết phục được Serena, nhưng vì lý do nào đó, cô ấy đã đồng ý.

"Được thôi. Nhưng tớ không muốn đến chỗ nào ám khói thuốc

hay quá ồn ào đâu nhé. Và phải chắc là họ có món chay trong thực đơn đấy."

Ruby độc thân như thế nào

Và rồi, tới Ruby.

Hôm đó là thứ Bảy, hai giờ chiều, tôi đến căn hộ của Ruby để cố lôi kéo cô ấy tham gia buổi tối đi chơi – và vì tôi biết cô ấy có thể vẫn chưa ra khỏi giường.

Ruby mở cửa, trên người vẫn mặc nguyên bộ pyjama. Tóc cô ấy hơi rối, cuốn thành từng lọn.

"Hôm nay cậu đã ra khỏi giường chưa đấy?" Tôi ái ngại.

"Ừ. Rồi. Ngay đây," cô ấy trả lời, giọng khó chịu. Cô ấy tiếp tục quay lại phòng ngủ. Căn hộ của cô ấy ngăn nắp không chê vào đâu được. Không một dấu hiệu nào để lộ chuyện bừa bộn, ví dụ như những hộp kem cũ mốc, bánh nướng ăn dở, hay quần áo cũ cả tuần rải quanh nhà. Cô ấy cực kỳ dị ứng với sự bẩn thỉu. Điều đó cho tôi chút hi vọng.

"Hôm nay cậu thấy thế nào?" Tôi hỏi, theo chân cô ấy vào phòng ngủ.

"Khá hơn rồi. Khi tớ tỉnh dậy, nó không phải thứ đầu tiên tớ nghĩ đến." Cô ấy lại chui lên cái giường êm ái, cuộn tròn trong chăn. Trông thực sự rất thoải mái. Tôi đang bắt đầu nghĩ đến việc tự cho phép mình chợp mắt một lát đây.

"Tuyệt!" Tôi nói, biết mình muốn nghe nhiều hơn thế. Ruby là cô gái da ngăm đen, mái tóc dài tuyệt đẹp, thân hình cực kỳ hấp dẫn, có giọng nói dịu dàng nữ tính và kiểu nói năng rất nhẹ nhàng. Ruby thích nói về cảm xúc

của mình.

Cô ấy ngồi dậy. "Ý nghĩ đầu tiên của tớ sáng nay là 'Mình thấy ổn'. Cậu biết tớ muốn nói gì đấy – rằng khoảnh khắc trước khi cậu nhớ ra cậu là ai và sự thật đời cậu thế nào? Ý nghĩ đầu tiên, sâu thẳm trong ruột gan tớ, trong người tớ, là 'Mình thấy ổn'. Tớ không cảm thấy thế từ rất lâu rồi. Thông thường, cậu biết không, tớ mở mắt ra là cảm thấy thật chán đời. Như kiểu trong giấc ngủ tớ cảm thấy mọi chuyện thật vô nghĩa, và khi thức dậy thì cũng chỉ là sự kéo dài giấc mộng đó, cậu hiểu không? Nhưng sáng nay, ý nghĩ đầu

tiên của tớ là 'Mình thấy ổn'. Như thể cơ thể tớ, cậu biết không, không còn chất chứa thêm nỗi muộn phiền nào nữa."

"Tuyệt đấy," tôi vui vẻ. Có lẽ mọi chuyện không tệ như tôi nghĩ.

"Ừ, dĩ nhiên rồi, một khi tớ nhớ ra mọi chuyện, thì tớ bắt đầu khóc và không thể nín nổi suốt ba giờ. Nhưng tớ nghĩ đó là một bước cải thiện, cậu hiểu không? Nó khiến tớ thấy mình đang khá hơn. Vì Ralph không thể ở lỳ trong ký ức tớ mãi, nó không thể. Rồi tớ sẽ dậy ngay và chỉ mất ba phút để bắt đầu khóc thương nó. Rồi mười lăm phút. Rồi thì một giờ, cả ngày, và cuối cùng thì tớ cũng sẽ vượt qua chuyện này, cậu hiểu không?" Cô ấy nhìn tôi như thể sắp bắt đầu bật khóc.

Ralph là con mèo cưng của Ruby. Nó chết vì suy thận ba tháng trước. Cô ấy cứ liên tục cập nhật cho tôi biết tình hình suy sụp tinh thần của cô ấy mỗi ngày kể từ khi đó. Chuyện này thực sự khó khăn với tôi vì tôi hoàn toàn không biết tại sao có người lại trút toàn bộ nguồn năng lượng cảm xúc của mình vào thứ thậm chí chẳng thể massage lưng cho mình. Không chỉ có thế, về khoản đó, tôi còn cảm thấy mình có thể kiểm soát tâm lý tốt hơn. Tôi tin rằng bất cứ ai có một vật nuôi đều chắc chắn yếu mềm hơn tôi. Vì khi tôi hỏi ai đó tại sao họ lại yêu vật cưng nhiều thế, họ lúc nào cũng trả lời kiểu như, "Cậu không thể tưởng tượng được tình yêu vô điều kiện mà Beemie dành cho tớ đâu." Ừ, thì cứ cho là vậy đi. Tôi không cần tình yêu vô điều kiện, thì sao chứ? Tôi cần tình yêu có điều kiện, tôi cần ai đó có thể đi bằng hai chân, nói năng nên lời, biết dùng dụng cụ và nhắc tôi nhớ rằng đây là lần thứ hai trong một tuần tôi la hét với nhân viên dịch vụ chăm sóc khách hàng qua điện thoại và có lẽ tôi muốn xem xét lại chuyện đó. Tôi cần được yêu bởi ai đó có thể hoàn toàn thấu hiểu rằng khi anh ấy thấy tôi khóa trái cửa căn hộ ba lần trong một tháng, thì chuyện đó rất có thể nghĩa là Những Thứ Thuộc Về Tôi Sẽ Không Bao Giờ Thay Đổi. Và dù thế nào đi nữa anh ấy vẫn yêu tôi. Không phải vì đó là một tình yêu vô điều kiện, mà vì anh ấy thực sự hiểu tôi và quyết định rằng tâm hồn và thể xác quyến rũ của tôi đáng để có thể bỏ lỡ một hay hai chuyến bay chỉ vì tôi để quên bằng lái xe ở nhà.

Nhưng đó không hẳn là chuyện có nghĩa vào lúc này. Chuyện bây giờ là Ruby từ chối ra ngoài để uống một tách café, đi mua sắm, hay thậm chí là đi dạo với tôi, vì Ruby là người thất bại trong việc kiểm soát nỗi thất vọng. Đặc biệt là những chuyện lãng mạn. Bất kể những quãng thời gian tốt đẹp cô ấy có được với vài anh chàng kéo dài bao lâu, sẽ không bao giờ đáng so với nỗi đau đớn dằn vặt

cô ấy tự ném mình vào khi chuyện không ra sao. Đơn giản phép toán này không thể cân đối. Nếu cô ấy hẹn hò với ai đó trong ba tuần, rồi chia tay, cô ấy sẽ dành hai tháng tiếp theo để khiến mọi người và chính cô ấy hóa điên.

Vì tôi là chuyên gia MRI[8] cảm xúc của Ruby, tôi có thể nói cho bạn biết chính xác những gì diễn ra trong suốt thời gian cô ấy suy sụp. Cô ấy sẽ gặp gỡ ai đó, một người đàn ông, trái ngược với một con mèo. Cô ấy sẽ thích anh ta. Cô ấy sẽ đi chơi với anh ta. Trái tim cô ấy sẽ ngập tràn phấn khích với việc cuối cùng cũng tìm thấy người bạn thực sự yêu mến, một người độc thân, tốt bụng, tử tế, một người dường như cũng thích cô ấy.

Như tôi đã nói rồi đấy, Ruby cuốn hút lắm; rất dịu dàng, rất nữ tính. Cô ấy có thể hơi tò mò, chu đáo, và là một người cực kỳ hay chuyện. Khi cô ấy gặp đàn ông, họ thích cô ấy vì vô số lý do. Ruby thực sự rất giỏi trong khoản hẹn hò. Khi cô ấy bắt đầu một mối quan hệ, thật không khác nào cá gặp nước.

Tuy nhiên, đây là New York, đây là cuộc sống, và đây là chuyện hẹn hò. Mọi thứ thường không đi đến đâu cả. Và khi chuyện không ra sao, khi Ruby bị từ chối, dù với bất cứ lý do nào có thể, và dù cho những tin tức tồi tệ đã đến, một quá trình vẫn bắt đầu. Cô ấy thường ổn ở Phút Giây Thất Vọng. Như khi gã tên Nile chia tay cô ấy vì hắn ta muốn quay lại với bạn gái cũ. Tại thời điểm xảy ra chuyện đó, cô ấy vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Nỗ lực kiềm chế và tự trọng dâng trào trong cô ấy. Cô ấy nói với tôi rằng cô ấy biết chuyện đó chỉ có nghĩa là hắn ta không phải là người đàn ông duy nhất trong đời, và cô ấy không thể coi chuyện đó là sự xúc phạm với bản thân, rằng đó chính là thất bại của hắn ta. Rồi một vài giờ trôi qua, thời gian sẽ đẩy cô ấy rời xa cái khoảnh khắc đầu óc thông suốt, cô ấy bắt đầu trượt xuống Hố Sâu Điên Loạn. Người yêu dấu của cô ấy, người cô ấy từng nhìn nhận ở cỡ trung bình, bắt đầu lớn lên, lớn lên, lớn dần lên, theo thời gian hắn ta trở thành Đỉnh Everest khát khao và cô ấy không thể nào nguôi ngoai nổi. Hắn ta là điều tuyệt vời nhất cô ấy từng có. Nile đã làm điều mạnh mẽ nhất hắn ta có thể làm với Ruby – hắn ta từ chối cô ấy. Giờ hắn ta là TẤT CẢ còn cô ấy chẳng là gì.

Tôi vẫn quen với việc thấy Ruby vượt qua chuyện này, quen với việc coi chuyện quanh quẩn bên cô ấy suốt những giờ oán trách kia sau khi bị từ chối là một vấn đề, để thấy liệu tôi có thể ngăn cô ấy lại ở nấc thang cao nhất tới Điên Loạn hay không. Bởi vì, để tôi nói bạn hay, một khi cô ấy suy sụp, không thể biết khi nào cô ấy gượng dậy trở lại được. Cô ấy không thích ngồi đó một mình. Ruby

thích gọi bạn bè dậy và miêu tả từng chi tiết sống động nhất, hàng giờ liền, về thứ gì đó giống như ở tầng đáy cùng của những giấc mộng đã tan vỡ. Giấy dán tường, bàn ghế, đá lát sàn. Và chúng tôi chẳng thể làm gì. Chúng tôi chỉ ngồi chờ chuyện đó kết thúc.

Bạn có thể tưởng tượng rằng vài năm sau những chuyện thăng trầm này, bất cứ khi nào tôi nhận điện thoại của Ruby báo cô ấy vừa mới "gặp một chàng tuyệt vời" hay buổi hẹn hò thứ hai đến "thực sự rất, rất tuyệt", tôi chẳng cần thiết phải nhảy cẫng lên mừng rỡ. Bởi vì, một lần nữa, chuyện cũng chẳng có gì hứa hẹn. Nếu ba tuần có thể cộng dồn vào hai tháng đầy nước mắt, tưởng tượng xem tôi khiếp sợ thế nào khi Ruby mừng kỷ niệm tháng thứ tư hẹn hò với ai đó. Nếu cô ấy chia tay ai đó sau một vài năm chung sống, tốt thôi, tôi không nghĩ số năm tháng còn lại trong đời cô ấy đủ để quên được anh ta.

Đó là lý do tại sao cô ấy quyết định nuôi Ralph. Ruby đã quá đỗi mệt mỏi vì bị làm cho thất vọng. Miễn là cô ấy còn khép chặt những cánh cửa sổ, miễn là cửa ra vào không khép hờ, Ralph sẽ không bao giờ rời bỏ cô ấy. Như thế Ruby sẽ không bao giờ bị thất vọng thêm một lần nào nữa. Nhưng Ruby không hay biết về chứng suy thận ở họ mèo. Và bây giờ, vâng, giờ đây, Ralph đã trở thành con mèo tuyệt vời nhất từng có trên đời. Ralph làm cô ấy hạnh phúc hơn bất kỳ con vật hay người nào có thể làm với cô ấy. Cô ấy không biết sống ra sao nếu thiếu nó. Cô ấy vẫn làm việc. Cô ấy làm công tác tuyển dụng nhân viên cấp điều hành. Các khách hàng tin tưởng vào cô ấy để kiếm việc. Và tạ ơn Chúa nhờ có họ, cô ấy sẽ luôn ra khỏi giường để giúp ai đó đang rất cần một vị trí công việc tốt. Nhưng một buổi chiều thứ Bảy thì khác nhiều lắm. Ruby chẳng buồn nhúc nhích nữa.

Tới khi tôi nói với Ruby về Georgia. Chồng Georgia đã bỏ cô ấy như thế nào để theo đuổi cô giáo dạy samba, Ruby bị đánh gục, muốn ra ngoài để cảm thấy yêu cuộc sống này hơn. Ruby đã hoàn toàn hiểu chuyện. Ruby hiểu rằng có những lúc, bất kể bạn cảm thấy tồi tệ tới mức nào, nhiệm vụ của bạn là phải ra khỏi nhà và giúp lừa dối một người mới độc thân tin rằng mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp thôi. Bằng trực giác, Ruby biết rằng đây sẽ là một đêm tuyệt diệu.

Và tôi độc thân như thế nào

Thành thực mà nói nhé, tôi cũng chẳng khá hơn là mấy. Tôi hẹn hò, tôi gặp gỡ đàn ông ở các bữa tiệc hay lúc làm việc, qua bạn bè, nhưng mọi chuyện dường như chẳng bao giờ "đến đâu". Tôi không

điên đâu. Tôi không hẹn hò với những gã điên. Chỉ là chuyện chẳng bao giờ "đến đâu". Tôi nhìn những cặp đôi đi bộ xuống phố, chỉ muốn nhảy bổ tới, lắc họ thật mạnh, van xin họ hãy trả lời giùm tôi câu hỏi, "Làm thế nào mà các bạn lại làm được chuyện đó?" Chuyện đó đã trở thành tượng Nhân Sư với tôi, một bí mật vĩnh cửu. Làm thế nào mà hai người tìm thấy nhau trong thành phố này và "đến được đích"?

Tôi đã làm gì để giải quyết chuyện đó? Tôi rối bời. Tôi khóc. Tôi dừng lại. Sau đó tôi vui lên, ra ngoài, và lại trở nên cực kỳ hấp dẫn, lại có những quãng thời gian tuyệt vời như mọi khi. Tôi cố gắng trở thành một người có ích, một người bạn tốt, một thành viên tốt trong gia đình. Tôi cố gắng chắc chắn rằng chẳng có lý do vô tình nào lý giải được việc tại sao tôi vẫn độc thân. Tôi tiếp tục sống.

"Giờ cậu độc thân là do cậu quá trịch thượng." Đó là câu trả lời của Alice mỗi khi đề cập đến chủ đề này. Trong khi đó, tôi chẳng thấy cô ấy cưới quý ông đẹp trai đang làm việc tại quầy hoa quả ở góc phố Hai Mươi và góc phố Bảy, người hình như bất chợt có để mắt thích cô ấy. Cô ấy đang phán xét như thể dựa trên việc tôi không chịu hẹn hò trực tuyến. Trong những ngày xưa tốt đẹp, hẹn hò trực tuyến được xem là một chuyện cực kỳ tồi tệ, việc một người không đời nào chịu thừa nhận. Tôi yêu quãng thời gian đó. Giờ đây phản ứng bạn nhận được từ mọi người khi họ nghe rằng bạn độc thân và không làm mấy việc tựa như hẹn hò trực tuyến sẽ là bạn không thực sự muốn chuyện đó. Nó trở thành điểm mấu chốt, thành phép thử cho việc bạn quyết tâm tới mức nào cho tình yêu. Như thể Quý ông Đích Thực của bạn được đảm bảo chắc chắn rằng đang lẩn khuất đâu đó trên mạng. Anh ta đang đợi bạn, nếu bạn không quyết tâm bỏ ra 1500 giờ, 39 tách café, 47 bữa tối và 432 món đồ uống để gặp gỡ anh ta, thì bạn chỉ không đủ háo hức gặp anh ta và bạn xứng đáng già đi rồi chết trong cô độc mà thôi.

"Tớ nghĩ cậu chưa thực sự cởi mở với tình yêu. Cậu không sẵn sàng." Đó là câu trả lời của Ruby. Tôi thậm chí sẽ chẳng đề cao nó là một câu trả lời – ngoại trừ việc nói, tớ không biết rằng việc tìm kiếm tình yêu lại trở thành việc gì đó tương tự như trở thành một Jedi Knight[9]. Tôi không biết đã có hàng năm huấn luyện siêu linh, chịu đựng những thử thách siêu hình, nhảy qua những vòng lửa trước khi tôi có thể có ai đó hẹn hò cùng tới dự đám cưới em họ tôi vào tháng Năm. Và tôi biết những người đàn bà mất trí có thể cũng đang gào thét, không ngừng tìm kiếm người đàn ông yêu họ, người họ cảm thấy đang yêu say đắm trong cơn điên loạn. Nhưng chẳng sao cả.

Mẹ tôi nghĩ tôi độc thân là vì tôi thích được độc lập. Nhưng bà hiếm khi tập trung vào chủ đề chính. Bà thường bắt đầu chung chung từ những phụ nữ không nghĩ mình có lựa chọn nào khác ngoài việc lập gia đình và sinh con. Không có lựa chọn nào khác cho bà. Thế nên bà nghĩ thật tuyệt là tôi độc thân và tôi không phải dựa dẫm vào một người đàn ông nào hết. Tôi không nghĩ mẹ tôi và cha có một cuộc hôn nhân thực sự hạnh phúc. Sau khi cha mất, bà trở thành một trong những góa phụ kia, những người cuối cùng cũng xứng đáng với danh tiếng của bà – những lớp học, kỳ nghỉ, các câu lạc bộ sách và hội bài brit. Khi tôi vẫn còn là một cô bé, bà nghĩ bà đang giúp tôi rất nhiều, trao cho tôi món quà tuyệt vời này để nhắc tôi rằng tôi không cần một người đàn ông mới có được hạnh phúc. Tôi có thể làm bất kỳ điều gì tôi muốn, là bất cứ ai tôi muốn trở thành, mà không cần một người đàn ông.

Và giờ đây... Tôi không muốn nói với bà rằng tôi không thực sự hạnh phúc khi độc thân, nếu bạn muốn trở thành bạn gái hay vợ ai đó, và bạn vô tình thành thật, bạn thực sự rất cần đàn ông, thì xin lỗi Mẹ, vì sau đó tôi biết bà sẽ buồn lắm. Các bà mẹ thực sự không thích nhìn thấy những đứa con của mình buồn. Thế nên tôi lái những buổi trò chuyện sang hướng khác, tránh động tới đời sống tình cảm của mình. Bà cũng không hỏi. Cả hai chúng tôi đều không muốn để lộ ra hay biết bất cứ chuyện không vui phiền nhiễu nào cả.

"Ôi, nào," Serena – người chơi với tôi lâu nhất trong số bạn bè lên tiếng. "Chẳng có gì là bí ẩn hết. Cậu đã hẹn hò với những gã tồi tệ đến tận lúc ngoài ba mươi, và giờ cuối cùng cậu cũng hiểu ra vấn đề của cậu rồi đấy, tất cả những anh chàng tốt đẹp đều đã có chủ cả rồi."

Tuyệt cú mèo.

Bạn trai gần nhất của tôi sáu năm trước là người tệ nhất trong tất cả. Có vài người bạn hẹn hò là những gã rất tệ hại mỗi khi bạn kể chuyện về họ, điều đó chỉ làm ô danh bạn cũng như làm ô danh họ. Tên anh ta là Jeremy và chúng tôi đã hẹn hò ầm ĩ trong suốt hai năm. Anh ta đã quyết định chia tay với tôi bằng cách không ló mặt ở đám tang cha tôi. Tôi không còn nghe tin tức gì về anh ta sau chuyện đó.

Kể từ đó, không còn những gã tồi tệ nữa. Nhưng cũng chẳng còn mối tình tốt đẹp nào cả.

Georgia tập trung vào lý do tại sao tôi cô đơn trong một đêm quá

đỗi tối tăm, cô độc và hối tiếc.

"Ôi vì Chúa, chẳng có lý do nào cả. Chuyện thật vớ vẩn. Cậu tốt bụng, cậu xinh đẹp, cậu có mái tóc đẹp nhất thành phố New York này." (Mái tóc tôi rất dài và quăn nhưng chưa bao giờ uốn thành búp. Khi tôi muốn chải thẳng, trông nó tuyệt lắm. Tôi phải thừa nhận đó là điểm đẹp nhất ở tôi.)

"Cậu nóng bỏng, cậu thông minh, cậu hài hước, và cậu là một trong những người tốt nhất tớ biết. Cậu hoàn hảo. Thôi cái việc tự vấn bản thân bằng những câu hỏi khó chịu đó đi, vì chẳng có một lý do chết tiệt nào giải thích tại sao gã đàn ông quyến rũ nhất, điển trai nhất, gợi cảm nhất thành phố New York lại không yêu say đắm cậu ngay bây giờ."

Và đó là lý do tại sao tôi yêu Georgia. Đó là lý do cuối tuần này tôi sẽ chủ trì một buổi đi chơi với nhóm những người bạn chưa quen biết nhau để làm cô ấy cảm thấy cuộc đời này rất đáng sống. Vì vào cuối ngày là đêm. Và ở New York, nếu là đêm thì sẽ có cuộc sống về đêm. Khi có cuộc sống, như những người lạc quan nhất vẫn nói với bạn, sẽ luôn luôn có hi vọng. Tôi nghĩ đó là một phần quan trọng của việc Làm Thế Nào Để Sống Độc Thân. Hi vọng. Bạn bè. Và phải chắc chắn bạn thoát ra khỏi căn hộ chết tiệt của mình.

NGUYÊN TẮC 2

Đừng Hóa Điên, Dù Có Cảm Thấy Thế Nào Đi Chăng Nữa,

Vì Điều Đó Chỉ Làm Chúng Ta Trông Thật Thảm Hại

Khi bạn ra ngoài chơi vào một đêm trong thành phố với mục đích chính là khiến một người bạn thôi ngay việc đe dọa tự sát, dù không mấy thuyết phục cho lắm, bạn phải chọn địa điểm một cách cẩn thận. Alice và tôi thong thả bàn bạc chuyện này, lên kế hoạch cho một cuộc tập kích vui chơi lúc nửa đêm. Thực ra thì đêm nào ra ngoài bạn cũng phải tiến hành nghiên cứu thật kỹ lưỡng. Vì một đêm tồi tệ có thể làm nản lòng thậm chí cả những người phụ nữ độc thân sung sức nhất như chúng tôi. Vậy nên bạn phải đặt thật nhiều câu hỏi. Có bao nhiêu đàn ông sẽ có mặt ở đó cho tới có bao nhiêu phụ nữ? Đồ uống đắt rẻ thế nào? Âm nhạc có ổn không? Liệu có phải một đêm hay ho khi tới đó hay không? Bạn phải lưu tâm tới tất cả những nhân tố này, và nếu cần, phải sử dụng tới cả đồ thị, biểu đồ, hay một vài cuộc gọi đúng nơi cần thiết để xây dựng thành công kế hoạch tập kích. Trong trường hợp này, chiến thuật khá đơn giản: chọn nơi có vô số đàn ông. Bởi bạn không muốn cô bạn mới độc thân của mình có cảm giác quá đỗi ngột ngạt, nó sẽ là ý nghĩ đầu tiên mà bất kỳ người phụ nữ có óc xét đoán nào cũng có khi cô ấy nhận ra giờ mình đã chính thức độc thân. Thế nghĩa là Không còn đàn ông tử tế nữa. Rồi ý nghĩ tiếp theo sẽ là Mình sẽ cô đơn trong nốt phần đời còn lại thôi.

Bây giờ, câu hỏi lớn nhất rằng liệu thực sự đã hết sạch những chàng tử tế ở thành phố New York hay chưa là vấn đề chúng tôi có thể tranh cãi mãi không dứt, nhưng lúc này, chúng tôi sẽ để thực tế đó cho Cục Thống kê Dân số Hoa Kỳ và các dịch vụ mai mối. Điều tôi quan tâm cho một đêm đặc biệt thế này là quan điểm cho rằng có vô số những chàng độc thân đẹp trai đang ở ngoài kia, theo đúng nghĩa đen thì từ trên trời, từ những tán cây rơi xuống, tình cờ gặp bạn trên phố, muốn ngủ với bạn. Thế cho nên, theo ý

Alice thì nơi nào có bữa tối là một lựa chọn dễ dàng nhất. Đó phải là một quán nướng, và phải là một quán lớn nhất. Peter Luger ở Williamsburg, Brooklyn. Giờ tôi có thể tự hỏi chúng tôi đang làm gì khi dẫn cô bạn mới độc thân của chúng tôi đến Brooklyn. Vâng, tỉnh giấc, ngái ngủ - cậu đã ở đâu? Brooklyn là Manhattan mới, Williamsburg là Lower East Side mới còn quán Peter Luger phục vụ món thịt đỏ tươi mà bạn được đảm bảo sẽ tìm thấy cả núi những anh chàng thật thà thẳng thắn ở đó (hay những phụ nữ đang rèn sức cho cuộc thi cử tạ tiếp theo của họ). Dù thế nào đi nữa thì cũng tốt cho chúng tôi thôi, và đó là tất cả những gì tôi đòi hỏi. Trong một dịp như thế này, quan điểm về sự sung túc là trên hết, không chỉ với miếng thịt nướng một cân, mà còn với vô số đàn ông trung thực ngồi quanh những cái bàn gỗ lớn dành cho tám đến mười người, ngấu nghiến chén phần thịt của mình như những gã tiền sử.

Tôi không biết liệu bạn đã bao giờ chịu trách nhiệm nhóm mọi người lại với nhau và quyết định họ sẽ đi đâu vào buổi tối hay chưa. Nhưng nếu bạn chưa từng, hãy để tôi nói cho bạn biết rằng đó là một trải nghiệm căng thẳng đến không ngờ đấy. Tôi nói "không ngờ", bởi vì nếu bạn chưa từng một lần lãnh nhiệm vụ đó, bạn sẽ chỉ tự hỏi tại sao những người bạn đang có tâm trạng thoải mái lại hỏi bạn những ba lần rằng liệu bạn có thích món mỳ hoành thánh hay không. Nhưng nếu bạn từng làm điều đó, bạn sẽ hiểu rằng thậm chí người tự tin nhất cũng trở thành một bà chủ bữa tiệc không vững vàng, đầy lo lắng, bị ám ảnh bởi mọi lời nói đùa, ánh mắt, và lời nhận xét ngẫu nhiên của bạn bè. Nếu chuyện không diễn ra ổn thỏa, nó sẽ hằn sâu vào tâm trí mọi người vì cái đêm bạn dẫn họ đi chơi mà họ chẳng thấy vui vẻ gì.

Giờ đây, chìa khóa để vui vẻ là, dĩ nhiên rồi, một đám đông hỗn độn người. Vậy hãy để tôi nhắc bạn về điều chúng tôi đang đối mặt ở đây: Georgie, một phụ nữ mới độc thân đang suy nhược thần kinh; Ruby, vẫn đang than khóc sau cái chết của con mèo; Serena, cô gái đang chìm đắm trong bong bóng không có chất gluten; và Alice, Chúa phù hộ cô ấy, dù cô ấy có thể đang làm việc với bệnh loét dạ dày do lịch làm việc thường nhật, là niềm hi vọng duy nhất của tôi giúp vượt qua chuyện này một cách lành lặn.

Bạn thấy đấy, chẳng ai trong số họ thân quen nhau. Họ biết nhau qua những bữa tiệc sinh nhật của tôi từ năm này qua năm khác, nhưng thực chất chúng tôi không phải một đội. Tôi gặp Alice ở một lớp thể dục năm năm trước. Tôi làm việc với Georgia tới khi cô ấy nghỉ việc để chăm sóc con cái. Serena là bạn thân nhất của tôi từ hồi sinh viên còn Ruby và tôi dính với nhau mười lăm năm

trước khi cùng làm một công việc làm tạm kinh khủng, rồi chúng tôi ở chung căn hộ trong ba năm sau đó. Về cơ bản thì họ là những người xa lạ với nhau. Thực tế, tôi có thể chắc chắn rằng Alice, Georgia, Serena và Ruby không thực sự để tâm tới nhau quá nhiều, chẳng vì lý do nào khác ngoài việc không ai trong số họ hợp "gu" nhau. Tôi luôn muốn có một đám bạn gái, luôn luôn mong mỏi một lực lượng hùng mạnh, một gia đình nhỏ của tôi gồm những người bạn, nhưng không thể như thế được. Sẽ rất tốt nếu có một việc để tôi có thể tranh thủ gom cả đám lại, như bắt tôm hùm vào bẫy. Nhưng việc gặp gỡ một nhóm những phụ nữ sống chung trong một thành phố, vẫn còn là bạn bè, và chia sẻ những khoảnh khắc riêng tư nhất của đời họ là rất hiếm có, tuyệt vời và chắc chắn là điều gì đó đáng mòn mỏi mong chờ, hay ít nhất là thấy trên tivi.

"Ôi Chúa ơi, lạnh lắm, tớ nên mặc áo khoác dày. Tớ ghét tháng Mười. Tháng Mười là tháng khó chịu nhất trong năm vì không bao giờ biết phải mặc thế nào cho đẹp," Serena "người-không-béo" lên tiếng.

Chúng tôi quyết định gặp nhau ở giao lộ Phố Hai Mươi Ba và Đại Lộ Tám, rồi cùng bắt taxi tới Williamsburg. Mọi người khá vui vẻ, nhưng tôi có thể nói rằng Serena, người đang rời xa môi trường riêng của mình, sẽ là vấn đề. Không phải là tôi không lo lắng về Georgia, đang mặc áo sơ mi để hở ngực và váy ngắn. Georgia là một phụ nữ tuyệt đẹp, chắc chắn có thể phô ra. Cô ấy có thân hình mảnh dẻ, mái tóc nâu sáng suông dài, tóc mái tỉa dài rủ xuống một cách hoàn hảo trước đôi mắt. Cô ấy có đôi môi mọng tự nhiên, đôi môi rất nhiều phụ nữ mê mẩn, và trước khi xuống đến mông, luôn là phần hông để lồ lộ. Nhưng giờ là tháng Mười. Trời rất lạnh. Tôi có thể nhìn thấy rõ mông cô ấy. Cả hội chúng tôi chui vào trong một chiếc taxi, lên đường.

Khi Serena hỏi toáng lên rằng liệu có món rau nào để ăn ở đó hay không, còn Alice đang nhấm nhẳng ra lệnh cho tài xế, tôi thầm cầu nguyện làm sao để toàn bộ đêm nay có thể diễn ra tốt đẹp. Tôi nhận ra có một đấng thần thánh đang quan sát chúng tôi trên thế giới này. Bởi vì có một thứ được gọi là rượu. Và vào thời khắc đó, rượu có vẻ là một sáng kiến hay. Tôi nghĩ chắc hẳn phải có một vị Chúa nhân từ đủ yêu mến chúng tôi mới có thể sáng tạo ra.

Khi chúng tôi vào Quán Nướng Peter Luger, cứ như vị Chúa tạo-ra-rượu đã sắp đặt: những anh chàng đẹp trai, chắc chắn có công ăn việc làm ngồi kín các bàn. Tôi thấy nhẹ nhõm hẳn. Tôi biết chặng đầu tiên của chuyến đi săn hàng quý được gọi là "Chạy

Quanh Thành Phố New York Tìm Kiếm Niềm Vui" sẽ là một chiến thắng cho đội chúng tôi.

"Ôi Chúa ơi, tớ là một thiên tài," Alice tự hào.

"Chí phải!" Georgia đồng tình.

"Tớ yêu nơi này," đến lượt Ruby lên tiếng.

"Tớ biết sẽ chẳng có thứ gì tớ có thể ăn được," Serena lẩm nhẩm, trong khi chúng tôi đi qua vô số bàn ăn bày đầy các món thịt thơm nức.

Trong lúc chúng tôi đọc thực đơn, Serena gọi một ly vodka pha tonic. Giờ có thể không hợp với bạn lắm, nhưng đây là một sự kiện quan trọng trong cuốn sách của tôi. Và nó trở nên đơn giản bởi ba người bạn của tôi, những người không biết rõ Serena, đã nói với cô ấy rằng cô ấy nên vui vẻ náo nhiệt lên. Cô ấy thấy ngượng ngùng. Sau ba năm sự kiện tôi cầu xin cô ấy thử cocktail mojito, chuyện cũng đơn giản như thế. Cô ấy vẫn gọi một đĩa cải xanh cho bữa tối, nhưng bạn không thể phủ nhận rằng có một ma lực hấp dẫn từ một nhóm các cô gái và nó thực sự bắt đầu phát tiết.

Sẽ luôn tốt hơn khi bạn có một mục đích, bất kể trong cuộc sống hay đơn giản là một buổi tối ra ngoài chơi, và với tối nay thì mục tiêu rất rõ ràng: Georgia cần liều lĩnh táo bạo tán tỉnh ai đó. Chúng tôi đã ở đây, trên mảnh đất của những miếng thịt nướng to bự và những bước đi táo bạo. Thế nên khi miếng thịt đỏ tươi và rượu bắt đầu tràn tới, là lúc chuyển sang chế độ phối hợp-lập dị.

Alice quyết định tiếp cận bàn ngay kế bên chúng tôi, thật trùng hợp, đang có năm người đàn ông ngồi đó.

"Chào các anh, chúng tôi đang cố gắng cho cô bạn mới độc thân đây tận hưởng một khoảng thời gian tốt đẹp và sẽ thật vui nếu nhập chung bàn với các anh."

Alice chẳng sợ gì cả. Một khi bạn đã từng có vài tên giết người bất ngờ tấn công bạn từ bên kia bàn, tìm cách bóp chết bạn thì việc tiếp cận một nhóm đàn ông chỉ là một việc ngon ơ. Và nhờ Alice, chúng tôi lần lượt chuyển đĩa, đồ bạc của mình sang bàn kế bên, áp sát nhóm các anh chàng dễ thương kia. Georgia, rất vui vẻ, đang được chú ý nhiều hơn, như một cô dâu tương lai trong tiệc bachelorette[10]. Không có gì giống như việc đặt chuyện yêu đương của bạn lên bàn khiến mọi người hi vọng, và lần này cô ấy chẳng cần đeo mạng dán bao cao su với đôi khuyên tai hình

dương vật[11]. Tôi nhìn quanh bàn. Đây là những gì tôi thấy:

Georgia đang khúc khích cười y như một cô nữ sinh.

Ruby đang khúc khích cười y như một cô nữ sinh.

Serena đang khúc khích cười y như một cô nữ sinh.

Alice đang khúc khích cười y như một cô nữ sinh.

Và, khi tôi cho phép mình thôi việc lo lắng xem mọi người có thoải mái hay không, tôi cũng khúc khích cười y như một cô nữ sinh. Tôi thầm nghĩ, *Chúa ơi, chúng tôi thực là những kẻ đáng thương. Chúng tôi là những luật sư, những publicist, những nữ doanh nhân và những bà mẹ với mái tóc sấy, tô son môi, tất cả chỉ đang trông mong sự chú ý của đàn ông như ánh dương tỏa xuống và làm chúng tôi có cảm giác sống trở lại.*

Họ dạy chúng tôi chơi trò uống rượu, chúng tôi chơi đùa với cà vạt của họ. Ruby đang trò chuyện với một người có vẻ rất thích thú với cô ấy. Tất cả các anh chàng này đều khen Georgia cô ấy thật nóng bỏng, và xem ra cô ấy chẳng mấy ái ngại. Ở quán nướng đó thật vui.

"Ôi Chúa ơi, vui quá trời luôn!" Georgia cười ha hả khi chúng tôi rời nhà hàng.

"Tớ không thể tin là tớ đã uống vodka!" Serena hớn hở.

"Anh chàng tớ nói chuyện muốn đi theo chúng ta tới bất cứ nơi nào chúng ta đi tiếp đấy!" Ruby khúc khích. "Giờ chúng ta đi đâu nào?!"

Lúc này, để tiếp tục quãng thời gian vui vẻ cho mọi người, cần tiếp tục, tiếp tục vui vẻ hơn qua đêm, bất luận chuyện gì đã xảy ra trước đó. Nếu bữa tối dở tệ, thì bạn phải đến bù bằng cách đến một quán bar hay câu lạc bộ thật tuyệt vời sau đó. Nếu bữa tối thực sự đã rất vui vẻ, giống như trong trường hợp này, thì tốt hơn bạn đừng làm hỏng nó bằng việc đến một chỗ kém vui hơn. Thế nên tôi lại bàn bạc với Zagat[12] của riêng tôi, Alice. Chúng tôi đang tiếp tục chủ đề "Mưa đàn ông"[13] nên Alice đưa ra quyết định rất nhanh chóng. Chúng tôi hướng tới "Sports", một quán bar thể thao khác thường với một cái tên chẳng có gì sáng tạo ở Upper West Side. Ruby và anh chàng mới của cô ấy, Gary, bắt một chiếc taxi còn chúng tôi kéo nhau lên một xe khác. Không phải một chuyến taxi rẻ nhất nhưng tiền thì có là gì chứ khi có tới năm cô

gái đang say cố gắng giữ cảm giác phấn chấn này?

Tới nơi, tôi lập tức nhận ra đây là một sai lầm. Những quán bar thể thao sẽ lập tức làm bạn thất vọng khi bước vào: đàn ông ở đó thực sự chỉ muốn xem thể thao. Vì nếu họ chú tâm vào việc ra ngoài gặp phụ nữ thì họ sẽ chẳng bao giờ tới quán bar thể thao cả. Alice cũng đang nghĩ như tôi.

"Lẽ ra ta nên đến Flatiron."

Nhưng Serena đã gọi một chai vodka còn Georgia đã mon men đến gần một chàng đẹp trai nhất ở đây, cố gắng bắt chuyện với anh ta. Thật không may, có một trận bóng rổ quan trọng của đội Knicks đang chiếu – điều tôi không hiểu nổi vì giờ đang là trước mùa giải và đội Knicks không tham gia những trận "quan trọng" nào nữa. Dù sao đi nữa, Georgia có thể thu hút sự chú ý của anh ta trong lúc phát chương trình quảng cáo và cô ấy đang tận dụng bốn phút ngắn ngủi đó để ra sức tán tỉnh hết mức.

Ruby đang nói chuyện với Gary, người hẳn đã mê mẩn cô ấy và muốn sống bên cô ấy mãi mãi. Nhưng không may cho Serena, Alice, và tôi, chúng tôi đang ngồi trong một quán bar với đồ uống, mắt dán vào gần hai chục cái màn hình đủ các môn thể thao chúng tôi không biết tí ti gì.

Duy có mỗi Alice là biết môn gì đó chúng tôi không biết.

"Ôi Chúa ơi, có một cái bàn bi-lắc ở đằng kia!" Alice phấn khích.

"Tớ không chơi bi-lắc," Serena gắt gỏng.

"Cậu có nghĩ ta nên đi chỗ khác không?" Tôi đánh trống lảng, tránh ý tưởng chơi bi-lắc này.

"Không, các cậu không hiểu rồi. Có một thực tế là một nhóm phụ nữ không thể chơi bi-lắc quá mười phút mà không có chàng nào mò đến chơi cùng."

"Cậu mất thời gian để chứng minh sự thật này à?" tôi nói, giọng hơi trách móc. Tôi đã nói với bạn chưa nhỉ? Rằng Alice từng là một luật sư bảo vệ quyền lợi của những người nghèo khổ bị tước quyền công dân, giúp họ cảm thấy được tôn trọng và lắng nghe, thường vào thời kỳ đen tối nhất trong đời họ.

"Đúng thế. Và tớ sẽ chứng minh nó cho cậu thấy ngay bây giờ."

Thế là chúng tôi cầm lấy đồ uống, tiến đến bàn bi-lắc đằng xa. Alice và tôi vào chơi, trong khi Serena nhìn đồng hồ. Chính xác là ba phút rưỡi thì có hai chàng tiến đến gần chúng tôi. Được bốn phút rưỡi, họ thách đấu chúng tôi một ván.

Alice làm tôi thấy sợ, đôi khi vậy.

Cô ấy, tất nhiên rất giỏi bi-lắc, thế nên chúng tôi thắng liên tục rồi lại nhận lời thách đấu, những chàng thách đấu bi-lắc cứ thế xếp hàng để được nếm mùi đấu với chúng tôi. Chúng tôi tiếp tục uống và tiếng khúc khích lại quay trở lại. Điều tiếp theo tôi biết là Serena đang ăn cánh gà từ đĩa của một trong các đối thủ của chúng tôi. Một ván sau, cô ấy đang liếm ngón tay dính đầy sốt nóng và gọi thêm một đĩa cánh gà nữa cho mình. Cô ấy vốn là người ăn chay tới phát điên. Tôi nhanh chóng đảo mắt khắp phòng và thấy Ruby vẫn đang tán gẫu với Gary, còn Georgia đang cố trò chuyện với gã đẹp trai giữa các pha bóng. Tôi chưa bao giờ thấy Georgia tán tỉnh trước đây; lúc quen nhau thì cô ấy đã có gia đình rồi. Nhưng tôi có thể nói ngay rằng cô ấy đang cố gắng rất khó nhọc. Cô ấy đang nói hơi quá sôi nổi một chút, nghe hơi quá sốt sắng một chút, cười hơi quá phấn khích một chút. Cô ấy đang cố gắng đua tranh với đội Knicks, và thậm chí dù họ thi đấu chẳng ra sao thì cô ấy vẫn không có lấy một cơ hội. Nhưng thay vì ngừng việc lãng phí sức lực thời gian lại, cô ấy vẫn tiếp tục vuốt ve cánh tay anh ta, cười ha hả, rồi gọi thêm đồ uống.

Khi Alice và tôi tiếp tục đánh bại hai anh chàng (Bruce và Todd) ở bàn bi-lắc, tôi nghe thấy Alice trả lời họ rằng cô ấy làm nghề gì. Rất nghiêm túc, Alice nói cô ấy làm nghề chăm sóc da mặt. Tôi nhìn cô ấy kinh ngạc. Cô ấy quay sang nhìn tôi với ánh mắt kiểu "Tớ sẽ giải thích sau." Tôi đã chơi bi-lắc và tán tỉnh đủ rồi, xin phép đi về chỗ ở quầy bar, khiến Serena phải ngừng việc ngấu nghiến món gia cầm. Một bên tôi nghe tiếng Georgia đang ré lên, "Ôi Chúa ơi, em yêu Audioslave[14]!" (làm như cô ấy biết rõ Audioslave lắm), còn một bên, Ruby đang thủ thỉ với Gary, "Em yêu Ralph, nhưng ý em là, nó chỉ là một con mèo, anh hiểu không?"

Alice cuối cùng cũng lại lấy đồ uống. Tôi nhìn cô ấy, vẻ cau có bộc lộ sự thất vọng nhất có thể. Alice hiểu ý.

"Cậu không biết nghiên cứu đó bắt nguồn từ Anh à? Càng thông minh bao nhiêu, cậu càng khó lấy chồng bấy nhiêu. Những cô gái ngu ngốc vẫn đang chiếm được các chàng trai đấy."

"Vậy nên cậu mới nói làm nghề chăm sóc da mặt để sống, thay vì

cậu là một luật sư tốt nghiệp hạng xuất sắc nhất của Khoa Luật Đại học Harvard hả?"

"Ừ, và cách đó đã có tác dụng."

"Chuyện sẽ ra sao nếu cậu bắt đầu hẹn hò với một trong những người này?"

"Tớ chỉ đang khiến họ thích thú bằng việc hấp dẫn bởi đẳng cấp kém cỏi nhất ở họ. Một khi tớ thu hút được họ, tớ sẽ dần dần gài sự thông minh vào, nhưng lúc đó thì họ đã bị cắn câu rồi."

Thấy ghê rợn, tôi quay đi, vừa kịp nhìn thấy Georgia đang giữ mặt anh chàng đẹp trai kia và hôn thẳng vào môi anh ta. Kiểu như một người điên vậy. Phản ứng của anh chàng đẹp trai: không thích thú lắm. Anh ta hành động gần như cười phá lên, kiểu như "Ô hô hô, em thật là một cô gái hoang dã" trong khi cố gắng lịch sự đẩy cô ấy ra. Đó là khoảnh khắc quá đỗi đau đớn đối với tất cả chúng tôi.

Serena chạy tới chỗ chúng tôi, gương mặt đỏ bừng bừng vì nước sốt nóng.

"Bruce và Todd rủ chúng ta đến Hogs & Heifers."

Serena, trước tối nay còn không muốn đến nơi nào không có nhạc Enya[15] hay tiếng thác nước, lại nghĩ Hogs & Heifers là một ý hay. Tôi nhận ra cô ấy đã hơi say rồi.

"Hay đấy, tớ biết tất cả các nhân viên đứng quầy ở đấy." Alice hưởng ứng.

Ruby và bạn trai mới Gary, cũng nghĩ đó là một ý hay. Một lần nữa, cô giám đốc giải trí trong tôi lại lo lắng. Buổi tối của chúng tôi chuyển từ Thịt Nướng và Vodka, sang Beer, sang Cánh Gà rồi tới Hogs & Heifers. New York là một thành phố rộng lớn, tuyệt đẹp, tân thời, và không cần phải kết thúc đêm của bạn ở một quán bar dành cho khách du lịch hay dân mô-tô lỗi thời. Tôi nói với họ điều này, nhưng than ôi, đàn ngựa đã xổng chuồng và giờ thì đang lên kế hoạch tràn xuống phố để đến Hogs & Heifers, có hay không có mặt tôi cũng được. Ruby đến gần, vẻ phấn khích.

"Gary sẽ gặp chúng ta ở đó; anh ấy phải đi đón một người bạn. Julie này – sẽ là một câu chuyện tuyệt vời nếu Ralph chết nhưng tớ gặp được tình yêu của đời tớ ngay sau đó phải không? Như thế quá tuyệt vời phải không? Gary thực sự rất dễ thương, phải không nào?"

"Anh ấy rất dễ thương, Ruby ạ. Rất dễ thương." Và anh ta đúng là như thế. Anh ta có vẻ tốt và say mê cô ấy, thế có Chúa, mọi người gặp và yêu mỗi ngày trong tuần, vậy thì sao nào?

Alice, Georgia, và Serena đã sẵn sàng đi gọi taxi với Bruce và Todd. Ruby ra ngoài cùng họ. Tôi quyết định đi theo. Kinh nghiệm của tôi với những người đàn bà không thường uống rượu hay ở ngoài muộn là lúc họ bắt taxi xuống phố, họ sẽ buồn ngủ, hơi buồn nôn rồi sẵn sàng về nhà.

Không may thay, không phải trong trường hợp thế này. Trên xe đi xuống phố, Todd nói cho Georgia nghe về việc quán Hogs & Heifers nổi tiếng thế nào với những phụ nữ trèo lên quầy bar nhảy múa, rồi sau đó cởi áo ngực ra. Demi đã làm, Julia đã làm, Drew cũng đã làm. Đó là việc cần làm. Chí ít, đó là điều Alice đã nói với tôi khi tôi đến đó, giải thích làm thế nào và tại sao Georgia lại nhảy lên quầy bar, vẫy áo ngực thật lực. Ruby gào lên, cười ầm ĩ, Serena huýt sáo, la hét. Cả quán như một nơi đầy hoang dã. Những bức tường phủ kín bằng hàng trăm những chiếc áo ngực phụ nữ được ném ra. Bất cứ chỗ nào còn trống một khoảng nhỏ xíu trên tường lại có một lá cờ Mỹ hay mũ cao bồi. Phục vụ quầy đều là phụ nữ đều mặc quần jean denim bó và áo phông thậm chí còn bó hơn. Cả quán nhung nhúc người. Bruce và Todd biến mất, nhưng tôi chắc chắn họ đang huýt sáo, la hét ỏm tỏi ở bất cứ chỗ nào họ có mặt. Điều kỳ cục nhất là làm thế nào lại có vài người nhảy nhót trên quầy bar để làm mọi người cảm giác như đang trong một đêm cực kỳ hoang dã.

Bây giờ, bạn phải hiểu tại sao nhìn Georgia trên quầy bar lại khiến tôi bất an đến thế. Hãy nhớ rằng, tôi quen Georgia khi cô ấy đã có gia đình. Georgia và Dale không phải một đôi bạn có thể bắt gặp đang âu yếm nhau trong bếp. Vậy nên tôi thực sự chưa bao giờ thấy Georgia nhảy múa vui vẻ, phải nói như vậy, và đó không phải chuyện tôi từng bỏ lỡ. Tôi nhìn cô ấy quay cuồng trên quầy bar. Tôi nhớ lại một lần tôi đến bãi biển cùng Georgia với hai con cô ấy, Beth và Gareth. Cô ấy dành cả ngày ngâm mình trong nước cùng chúng, để chúng làm quen với những con sóng. Tôi giúp đỡ được một lúc, chơi với chúng trong một hoặc hai giờ, nhưng cô ấy thì ở lại nhiều hơn bất cứ người lớn nào có thể làm, và không có lấy một lời phàn nàn. Rồi cô ấy để bọn trẻ phủ đầy cát lên người cô ấy, duy nhất gương mặt đầy cát, mệt mỏi ló ra ngoài. Đó là Georgia mà tôi nhớ - Georgia, một người vợ, một người mẹ của hai đứa trẻ.

Nhưng giờ đây Georgia đang tự cho phép mình giải thoát. Cô ấy độc thân, cô ấy ra ngoài, và cô ấy muốn VUI VẺ!

Quán bar chật ních đàn ông, nhiều người đến từ ngoại ô thành phố, vài tay mô tô, một cặp cao bồi (đừng hỏi tôi), tất cả đều có chung đặc điểm là có sự tôn trọng sâu sắc dành cho phụ nữ cũng như sự đấu tranh của họ trên hành tinh này. Tôi đùa đấy. Serena sau đó cũng tiến đến quầy bar, bia cầm trên tay, uống và nhảy múa. Được rồi, tôi sẽ thừa nhận chuyện đó, rằng trông thật vui vẻ làm sao. Serena, không chỉ ở trong một quán bar, mà còn ở trên quầy bar và đang cố gắng nhảy nhịp hai bốn. Tới Alice cũng nhảy lên quầy – ôi, những cô nàng nhỏ bé trong đội nhảy White Trash Rockettes của tôi. Ruby, giờ đang đứng cạnh cửa, liên tục kiểm tra điện thoại và nhìn ra ngoài phố ngóng Gary. Cô ấy đang ngồi trên bậu cửa sổ, giống con mèo cưng Ralph chờ ông chủ đến. Ruột tôi bắt đầu thắt lại với ý nghĩ có thể có một nỗi thất vọng khác treo lơ lửng trên đầu Ruby.

Bài hát đồng quê dài nhất trên đời cuối cùng cũng kết thúc, Alice và Serena, tuy có say nhưng không đến mức hoàn-toàn-mất-kiểm-soát nhảy từ trên quầy xuống. Georgia vẫn ở lại, chưa sẵn sàng rời ánh đèn sân khấu. Một tay mô-tô trạc năm mươi tuổi, với chòm râu và mái tóc dài muối tiêu đỡ Serena xuống. Tôi nghe lỏm gã hỏi Serena liệu gã có thể mời cô ấy một cốc không.

Cô ấy trả lời "Vâng, và một ít sườn nữa thì cũng tuyệt đấy." Tôi không hiểu cho lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng ở đâu đó sau khi uống ly vodka tonic đầu tiên, bản năng ăn thịt đang ngủ quên của Serena trỗi dậy, và cô ấy biến thành một nữ ma sói nhỏ bé, xinh đẹp. Tay mô-tô nói với Serena tên gã là Frankie, làm nghề buôn bán đồ nghệ thuật, vừa mới hoàn thành chuyến hành trình dài qua các phòng trưng bày ở Chelsea và đến đây nghỉ ngơi.

"Ôi chao, chuyện đó chứng tỏ con người anh đấy. Em không tài nào nghĩ anh lại là một tay buôn bán đồ nghệ thuật. Em chẳng biết gì về mọi người cả, Frank à." Vừa nói, cô ấy vừa quàng tay qua vai Frank. "Em sống một cuộc sống khép mình. Và em chẳng biết gì hết. Chẳng gì hết."

Alice cũng thu hút sự chú ý của vài gã đàn ông. Tôi nghĩ điệu nhảy của họ giống như một quảng cáo hẹn hò ba mươi giây. Thế nên, tôi lại ở đó, lo lắng về những người bạn của mình và không lấy làm vui vẻ gì. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu chuyện có ổn không nếu tôi rời đi nơi khác. Tôi đã mệt mỏi với việc làm Judge McJudgey rồi, và thành thật mà nói, tôi đang bắt đầu thấy lo lắng, sợ hãi nhiều hơn.*Tất cả chúng tôi sẽ trở thành gì chứ? Chúng tôi có đến đích với những ông chồng và những đứa con hay không? Liệu tất cả chúng tôi có cùng ở lại New York? Tôi sẽ trở thành gì nào? Tôi sẽ ở lại với công*

việc đáng ghét của mình, làm công việc không khiến tôi thỏa mãn, là một phụ nữ độc thân, cô đơn, cố gắng làm cho tốt việc ấy trong suốt phần đời còn lại ư? Chuyện này có tốt đẹp như nó sắp thành hay không? Một quán bar dành cho dân mô-tô rủng rỉnh tiền vào một đêm thứ Bảy, lúc hai giờ sáng ư?

Nhưng sau đó có một người đến gần bắt chuyện với tôi. Và đó là tất cả những gì khiến tôi vui lên. Bởi vì, tôi tin bạn vẫn còn nhớ, chúng tôi là những kẻ đáng thương. Anh ta đẹp trai, bắt chuyện với tôi và tôi được tôn vinh như thể trong tiệc nhảy đầu tiên ở trường phổ thông. Tôi đã quên tất cả những suy nghĩ trầm tư rầu rĩ, bắt đầu màn đưa đẩy à ơi.

"Thứ gì đã mang em tới nơi này vậy?" Anh ta hỏi. Tên anh ta là David. Anh ta từ Houston đến thành phố cùng chiến hữu Tom. Tôi chỉ vào Georgia, vẫn đang nhảy nhót quay cuồng.

"Cô ấy vừa chia tay chồng, và bọn em đang cố giúp cô ấy giải khuây."

Anh ta nhìn Georgia nhận xét, "Xem ra em đã làm một việc tốt đấy." Như thể biểu hiện chung của việc có một khoảng thời gian giải khuây là nhảy múa trên quầy bar, tay quay áo lót vòng vòng trong không trung vậy.

Anh ta nói tiếp, "Anh mới chia tay bạn gái hai tháng trước. Chuyện với anh thật khó khăn, nên anh hiểu cô ấy đang trải qua điều gì." Liệu anh ta có thực lòng muốn nói chuyện nghiêm túc với tôi trong khi bài "Trái tim Tan Nát" vẫn đang bật và những người phụ nữ vẫn đang cởi áo lót trên quầy bar hay không? Thật ngọt ngào. Chúng tôi ngồi xuống một bàn, bắt đầu có một cuộc trò chuyện dễ thương, kiểu bạn có thể có ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào khi bạn ở với ai đó bạn thực sự thích nói chuyện. Tôi nói với anh ta về buổi tối của chúng tôi, tôi thấy lo lắng thế nào về nó. Anh ta ngay lập tức bắt đầu chọc tôi là một người kiểm soát lập dị. Tôi rất thích khi họ đùa thế. Anh ta nói về việc hơi chút xíu trịch thượng vì anh ta là anh cả trong bốn anh em, và anh ta lo lắng nhiều như thế nào cho tất cả các em của mình. Dễ thương thật.

Tôi tin chúng tôi đang nói chuyện được một giờ, dù có thể là năm giờ hay mười phút. Tôi không thể nói với bạn được. Tôi đã thôi không còn lo lắng, nghĩ ngợi, xét đoán, và chỉ cố gắng có một khoảng thời gian thật thoải mái.

Cuối cùng tôi ngước lên nhìn một cô gái ra hiệu bảo Georgia

xuống khỏi quầy. Vâng, Georgia vẫn ở trên quầy, và với tất cả mọi người ở đó, sự mới lạ đã giảm dần. Họ muốn ai đó khác có cơ hội chiếm lấy mặt quầy bar giá trị ấy. Tôi thấy Georgia lắc đầu như thể muốn nói "Cô đùa à?" Thực tế, tôi nghĩ đã nghe cô ấy nói thế thật. Tôi đi lại phía Georgia, thấy Alice đang pha rượu, vì thật tình cờ, Alice biết pha rượu như thế nào và quyết định giúp một tay. Tôi thấy Serena đang gật gù ở góc phòng với tay buôn đồ nghệ thuật. Gã ôm cô ấy nên cô ấy không ngã và trong khi làm thế, một tay gã sờ soạng ngực phải cô ấy. Tôi không thấy Ruby đâu. Sau đó một gã trong đám đông hét toáng lên. "Lê cái mông già của cô em ra khỏi quầy, còn cho em khác cơ hội chứ! Cô em đấy bốc lửa hơn, trẻ hơn và cô không thể nhảy tuyệt như thế được!" Cả quán cười ồ lên. Tôi quay lại để xem thằng khốn nào đã nói câu đó – và đó là David. David, người tôi đang nói chuyện, là David. Một tay ghẹo gái dễ thương, David.

Georgia nghe thấy. Tôi có thể tưởng tượng những lời đó chọc thủng tai cô ấy, đi thẳng vào trong não rồi bốc ra trên mặt cô ấy. Cô ấy đã bị làm nhục. Lúc này, Georgia mà tôi vẫn biết sẽ làm gì đó tựa như nhảy khỏi quầy bar, chạy một mạch vào phòng tắm, khóc nức nở. Nhưng Georgia mới, bất chấp cảm thấy nhục nhã thế nào, vẫn giơ ngón tay giữa về phía David, không chịu nhường chỗ. Cô gái bốc lửa được nhắc tới nổi cáu, bắt đầu tóm lấy hai bắp chân Georgia kéo cô ấy khỏi quầy. Một tay bảo kê to lớn, tựa một gã khổng lồ, rất nhanh chóng lao đến, cố gắng giữ mọi chuyện bình tĩnh. Georgia không chịu xuống. Cô ấy muốn ở lại trên đó, nhảy múa theo điệu nhạc đồng quê tới khi thực sự muốn khuỵu. Cô ấy sẽ ở đó tới khi tất cả nỗi đau tan biến, tới khi thấy mình hấp dẫn, nguyên vẹn và được yêu mến trở lại. Và nếu điều đó có dẫn cô ấy tới Giáng sinh tới, thì thề có Chúa, tôi nghĩ cô ấy sẽ tiếp tục ở lỳ trên đó.

Giờ Georgia bắt đầu nhảy múa thậm chí còn khêu gợi hơn ban nãy, như một vũ nữ thoát y. Cảnh tưởng tồi tệ nhất có thể tưởng tượng ra. Tuy nhiên khoảng mười giây sau, tôi ngó quanh, chứng kiến cảnh Serena đang nôn ọe. Ôi trời ơi. Tôi định chạy tới chỗ cô ấy thì thấy Georgia đang ra sức đá tay bảo vệ đang kéo cô ấy khỏi quầy. Cô gái kia tranh thủ cơ hội chửi rủa Georgia, và Georgia, lúc này đã vùng ra khỏi tay bảo vệ, ra sức tóm lấy tóc cô ta, giật thật mạnh. Cô gái tát thẳng vào mặt Georgia khi tay bảo vệ quay lại, cố gắng lôi hai người tránh xa những người khác. Anh ta đè Georgia xuống và một người bạn của ả kia xông vào đấm cô ấy.

Lúc này Alice nhảy phốc qua quầy bar, bắt đầu đấm ả kia, đám bạn của ả và bất cứ ai cản đường cô ấy. Bạn có thể kéo cô gái ra khỏi

cuộc chiến, nhưng bạn không thể kéo cuộc chiến ra khỏi các cô gái, và đến tận lúc đó, tôi không hề biết Alice lại giỏi đánh tay bo như thế. Thành thực mà nói, tôi rất ấn tượng. Tôi không phải một tay võ sĩ nên vội chạy đến bên Serena.

"Tốt quá, cô có thể giải quyết cô ta tốt hơn đấy. Con quỷ cái này thật điên quá đi mất." Gã buôn đồ nghệ thuật nói với tôi trong khi đứng dậy. Cứ như chủ định, Serena lại ọe lần nữa. Điều bù đắp duy nhất cho tất cả chuyện này là cô ấy đã ngủ mê man. Thế nên cô ấy không biết cảm giác nhục nhã khi toàn thân mình phủ đầy món cánh gà và sườn đang tiêu hóa dở.

"Tôi nên làm gì bây giờ?" Tôi hỏi.

"Đưa cô ta đến phòng cấp cứu. Có thể cô ta bị ngộ độc rượu." Gã nhìn cô ấy, vẻ ghê tởm.

Georgia và Alice vẫn đang ẩu đả. Tôi len qua đám đông, cố gắng tránh để bị thương, gào lên với Georgia và Alice rằng cần đưa Serena tới bệnh viện, nên chúng tôi phải đi thôi. Họ chưa cần phải đồng ý với tôi, vì ngay lập tức họ bị tóm cổ bởi hai gã rất to xác, sau đó bị ném thẳng ra ngoài phố. Frank cũng đã đặt Serena bên ngoài. "Chúa ơi, người tôi dính đầy bãi nôn chó chết của cô ta rồi. Chó chết." Gã lắc đầu rồi quay vào trong quán. Đó thực là một cảnh hay ho để xem: Alice và Georgia khắp người thâm tím, trầy xước, Serena thì nhơ nhớp trong bãi nôn, tất cả đứng dưới biển hiệu neon "Hogs & Heifers". Tôi nhận ra mình không thấy Ruby ở đâu, nhưng tôi có đôi chút linh cảm. Tôi quay vào trong, đi xuyên qua đám đông tới phòng vệ sinh nữ. Đúng như tôi nghi ngờ, Ruby đang ngồi trên sàn phòng tắm, gương mặt trái tim xinh đẹp nhăn nhó đau khổ, phấn mắt chảy dài bên hai gò má. Cô ấy đang khóc nức nở.

"Anh ta đã không xuất hiện. Sao anh ta lại nói sẽ đến nếu không có ý đó?" Tôi ngồi xuống sàn, vòng tay qua ôm cô ấy.

"Làm thế nào mà mọi người làm được chuyện này?" Cô ấy hỏi. "Làm thế nào mà mọi người cứ dấn thân vào chuyện đó khi họ biết chắc chắn sẽ đau khổ? Làm thế nào mà ai cũng có thể giải quyết nỗi thất vọng ê chề như thế? Thật quái dị. Chúng ta đâu có nhiệm vụ phải đi hết cuộc đời mà không được bảo vệ. Đó là lý do tại sao mọi người kết hôn. Vì không ai phải đi hết cuộc đời đầy nguy hiểm cạm bẫy này. Không ai phải bị ép gặp quá nhiều người xa lạ, những người kết thúc bằng việc khiến chúng ta thấy thật thảm hại!"

Tôi không biết phải nói gì cho phải. Tôi hoàn toàn đồng ý với cô ấy. "Tớ hiểu mà. Thật tàn bạo, phải không?"

"Nhưng chúng ta phải làm gì đây? Tớ không muốn là một cô gái ở nhà, khóc lóc xót thương một con mèo. Tớ không muốn là người phải ngồi ở đây lúc này! Nhưng tớ có thể làm gì đây? Tớ thích anh ta và tớ muốn anh ta đến quầy bar như anh ta nói. Thế rồi anh ta không xuất hiện và tớ rất-thất-vọng!"

Tôi xốc Ruby dậy, đưa cô ấy ra ngoài. Trên đường ra, tôi đi qua David, gần như xô hắn ta tránh ra. Rất mạnh. Khiến hắn ta đổ cả đồ uống. Tôi ghét hắn ta – hắn ta đã làm nhục Georgia bạn tôi và kết thúc với việc không thể trở thành chồng tôi.

Khi chúng tôi ra ngoài, tôi giải thích cho Ruby chuyện đã xảy ra với vụ đánh lộn và nôn mửa. Georgia bảo chúng tôi rằng Alice đã đưa Serena tới bệnh viện. Tất cả chúng tôi chui vào một xe taxi, thẳng hướng đến bệnh viện Saint Vincent's.

Lúc chúng tôi đến nơi, dạ dày Serena đang được làm sạch, điều tôi từng nghe là một trải nghiệm chẳng mấy thú vị. Tôi đang nghĩ có vẻ đó là một việc hơi khó khăn cho tới khi y tá bảo tôi Serena đã uống khoảng mười bảy thức uống trong suốt buổi tối.

Tại sao tôi không nhận ra? Tôi quá bận rộn với ý nghĩ hạnh phúc rằng cô ấy cuối cùng cũng bỏ tóc xõa. Thậm chí tôi còn không nhìn thấy cô ấy đang tự hành hạ mình. Alice và Georgia đã trở lại sau khi điều trị mấy vết thương, cuốn băng như cặp đôi hai cô gái Roller-Derby[16].

Có điều gì đó cực kỳ, cực kỳ không hợp lý. Chúng tôi là những phụ nữ độc thân xinh đẹp, hoàn hảo, cuốn hút, thông minh, thế mà chúng tôi lại là những kẻ thất bại hoàn toàn. Nếu có một cuốn "Làm thế nào" để viết, nó nên được đặt tên là "Làm thế nào không phải là chúng tôi." Chúng tôi đang làm nó sai hoàn toàn, việc "trở nên độc thân" này, nhưng tôi không có lý giải nào cho việc làm thế nào để làm điều đó tốt hơn.

Khi những ý nghĩ trong tôi đang thay thế bằng những mơ màng về một cuộc sống tốt đẹp hơn, tôi ngước lên nhìn hai người phụ nữ đi qua chúng tôi, đang trò chuyện rất sôi nổi bằng tiếng Pháp. Cả hai đều là những phụ nữ xinh đẹp, mảnh mai, ăn diện hoàn hảo ở tuổi bốn mươi. Một người mặc áo khoác nỉ màu nâu với đường khâu trắng lớn ở mặt trước, còn người kia mặc áo khoác da ngắn màu nâu có đường viền. Không biết làm thế nào mà chuyện

đó lại có tác động. Tôi không bao giờ để ý những đôi giày, thậm chí sẽ không lấy làm lo ngại, nhưng một chiếc áo choàng mỏng đẹp khiến bạn lơ đi bất cứ thứ gì đang được mặc, tốt thôi, nó đã gây ấn tượng với tôi. Hai quý cô hoàn hảo này rõ ràng đang phàn nàn thứ gì đó. Thật quá đỗi chất Pháp. Khi tôi cố vận dụng vốn tiếng Pháp ít ỏi học được trong hai năm hồi đại học, tôi hiểu được ý chính của câu chuyện giữa họ: việc chăm sóc sức khỏe ở Mỹ quá tồi tệ, phòng cấp cứu này bẩn thỉu, và nước Mỹ về cơ bản thật vớ vẩn. Giờ tôi lấy làm tò mò điều gì đã mang họ tới đây. Trông họ quá lịch lãm, quá hoàn hảo. Điều gì không hay ho trong cuộc sống Pháp lãng mạn có thể đẩy họ tới một phòng cấp cứu đây? Phải chăng một người bạn của họ cấp cứu ở đây?

"Xin lỗi, tôi có thể giúp gì không?" Tôi gắng tỏ ra thân thiện, nhưng chỉ cảm thấy như đang quá tọc mạch.

Hai người phụ nữ dừng cuộc nói chuyện lại, quay sang nhìn tôi chằm chằm. Ả mặc áo có viền nhìn Ruby và Alice với ánh mắt như của bề trên, trả lời, "Bạn chúng tôi bị trật mắt cá." Ả kia, đảo mắt nhìn chúng tôi, cũng tỏ vẻ tò mò.

"Chuyện gì mang các cô tới đây?" Ả ta nói bằng giọng Pháp đáng yêu. Tôi đang định nói dối thì Alice thốt lên.

"Tụi này đánh lộn với vài cô gái."

"Họ đòi tôi xuống khỏi quầy bar trong khi tôi đang nhảy trên đó," Georgia nói. Cô ấy nhìn chằm chằm vào hai ả như thể muốn nói "và tôi sẵn sàng cho một trận nữa đây." Hai ả Pháp nhăn mũi như thể vừa ngửi thấy mùi pho mát Brie thối.

Hai ả nhìn nhau và quay ra nói bằng tiếng Pháp. Câu gì đó đại loại "Phụ nữ Mỹ, không có [gì đó]. Mẹ họ đâu rồi? Các bà ấy không dạy họ [gì đó] à?"

Tôi hiểu cả, trừ từ đó. Khốn là tôi không theo học tiếp khóa tiếng Pháp kia. Ôi, mẹ kiếp thật.

"Xin lỗi, orgueil nghĩa là gì?" Tôi hỏi, giọng hơi chút khiêu khích.

Ả mặc áo choàng nhìn thẳng vào mắt tôi, nói "Kiêu hãnh. Phụ nữ Mỹ các cô không có niềm kiêu hãnh."

Alice và Georgia đứng phắt dậy, sẵn sàng đánh lộn tiếp. Ruby trông như sắp khóc. Nhưng tôi thì thích thú. "Thật vậy sao? Có phải tất cả phụ nữ Pháp đều kiêu hãnh không? Có phải tất cả các

cô lúc nào cũng lượn lờ xung quanh với vẻ kiêu hãnh và cao quý không?"

Hai ả Pháp nhìn nhau gật đầu. "Đúng thế, phần lớn đều như thế." Và rồi hai ả đi đến một góc khác của phòng cấp cứu. Ối. Bị làm nhục bởi những ả Pháp lạnh lùng.

Nhưng tôi thực sự không thể cãi lại đám ấy. Chúng tôi đang cư xử không như những phụ nữ độc thân độc lập, mạnh mẽ mà chúng tôi được dạy có thể trở thành. Tôi tự hỏi chúng tôi đã mất giá tới mức nào. Không hẳn chúng tôi không có những con người tiêu biểu. Chúng tôi có. Chúng tôi có Gloria Steinem, Jane Fonda, Mary và Rhoda của chúng tôi, cùng rất nhiều người nữa. Chúng tôi luôn có những biểu tượng phụ nữ độc thân xinh đẹp, những người sống cuộc đời tuyệt vời, đầy thỏa mãn và hạnh phúc. Nhiều người trong chúng tôi – tôi sẽ không nói tất cả, tôi không muốn nói tất cả, nhưng đúng là nhiều người trong chúng tôi – vẫn ở quanh đây, biết rằng mình hiếm khi ứng phó tốt với hoàn cảnh bấp bênh khi không có tình yêu lãng mạn trong đời. Chúng tôi có công việc, bạn bè cũng như niềm đam mê, nhà thờ, phòng tập. Chúng tôi vẫn không tránh khỏi bản năng của việc cần được yêu thương hay cảm thấy gần gũi những con người khác. Làm thế nào chúng tôi có thể tiếp tục sống khi đó không phải là điều cuộc sống đem lại cho chúng tôi? Làm thế nào chúng tôi hẹn hò, phải hành động như thể đó không phải là điều quan trọng nhất hay sự kết thúc trong đời, khi biết rằng một buổi hẹn hò tuyệt vời có thể thay đổi cuộc đời chúng tôi? Làm thế nào chúng tôi tiếp tục sống khi đối mặt với tất cả những nỗi thất vọng cũng như bấp bênh? Làm thế nào chúng tôi có thể độc thân mà không hóa điên đây?

Tất cả những gì tôi biết là tôi đã quá mệt mỏi, phát ốm vì những chuyện này. Tôi phát ốm với những buổi tiệc tùng, quần áo, lịch làm việc, taxi, điện thoại, đồ uống hay bữa trưa. Tôi mệt mỏi với công việc của tôi. Tôi mệt mỏi với việc làm những thứ tôi chán ghét, nhưng lại quá sợ hãi để làm bất cứ thứ gì khác đi. Tôi thực sự mệt mỏi vì nước Mỹ, với tất cả những vui thú và sự thiếu sâu sắc của chúng tôi. Tôi bối rối và mỏi mệt.

Và đột nhiên tôi nhận ra tôi muốn làm gì. Tôi muốn nói chuyện nhiều hơn với những phụ nữ độc thân. Tôi muốn nói chuyện với tất cả bọn họ ở khắp nơi trên thế giới này. Tôi muốn biết liệu ai đó ngoài kia đang làm cái chuyện độc thân này có tốt hơn chúng tôi hay không. Sau khi đọc tất cả những cuốn sách tự lực tôi có, thật mỉa mai – tôi vẫn đang trông đợi một lời khuyên.

Sáng hôm sau, tôi vào máy tính và dành cả ngày để tìm hiểu về những phụ nữ độc thân trên toàn thế giới. Tôi tìm hiểu về các số liệu thống kê kết hôn và ly hôn từ New Delhi tới Greenland. Thậm chí tôi còn nghiên cứu những tập quán tình dục ở Papua New Guinea. (Đọc về những lễ hội khoai lang của họ, rất hấp dẫn). Cả ngày Chủ nhật tôi tản bộ quanh Manhattan, nghĩ chuyện sẽ ra sao nếu bỏ lại tất cả. Khi tôi tản bộ xuống Đại Lộ Tám, qua tất cả những khu dân cư, cộng đồng khác nhau, qua East Village, thấy những sinh viên đại học New York đang vội vàng túa ra đường, sau đó đi qua Cảng Phố Nam và ngắm những du khách đang chụp ảnh, tới Sông Hudson, tôi nghĩ không biết mình sẽ cảm thấy như nào khi tách ra khỏi quả bóng vận động không ngừng và dữ dội là New York này. Lúc tôi quay lại Quảng trường Union Square, quan sát những mọi người mua bán ở chợ nông dân, tôi phải thừa nhận điều đó: Nếu tôi rời thành phố một thời gian, Manhattan sẽ vẫn tốt đẹp mà chẳng cần có tôi. Tôi sẽ làm được.

Thế là đến thứ Hai, tôi đi tới văn phòng sếp, đưa cho bà ta ý tưởng về một cuốn sách. Nó sẽ có tựa đề "Sao Mãi Còn Độc Thân". Tôi sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới, xem xem liệu có nơi nào trên thế giới này, những người phụ nữ sống trong cảnh độc thân tốt hơn ở đây hay không. Ý tôi là, chúng tôi có thể không thành công với việc có tất cả câu trả lời ở đây, trên nước Mỹ; chúng tôi có thể được dạy dỗ một hay hai điều. Tôi biết điểm dừng chân đầu tiên sẽ là nước Pháp. Những phụ nữ đó không bao giờ muốn đọc những cuốn sách tự lực của chúng tôi – họ chẳng bận tâm tới Bridget Jones – và phiên bản Pháp của Chàng Độc Thân vẫn chưa được làm. Tại sao không bắt đầu ở đó chứ? Sếp tôi, Candace, một phụ nữ cực kỳ khó ưa, khoảng sáu mươi tuổi, rất đáng kính cũng như đáng sợ, cho đó là ý tưởng tệ hại nhất bà ta từng nghe.

"Sao Mãi Còn Độc Thân? Nghe như họ cần phải giỏi chuyện đó vì họ sẽ độc thân dài dài? Thật chán ngắt. Không ai muốn độc thân hết. Đó là lý do cô luôn phải mang cho phụ nữ niềm hi vọng rằng họ sẽ không độc thân, rằng người đàn ông trong mộng của họ ở ngay quanh đây thôi và nỗi sợ hãi sẽ sớm chấm dứt. Nếu cô muốn viết một cuốn sách, hãy viết cuốn tựa đề 'Làm Thế Nào Để Không Bị Độc Thân." Bà ta nói trong khi mắt chẳng rời màn hình máy tính.

"Và, nhân tiện, cũng có ai thèm quan tâm họ đang làm gì ở Pháp, Ấn Độ hay Timbuktu chứ? Đây là nước Mỹ, thẳng thắn mà nói thì chúng ta quá hiểu rồi và tôi đếch cần biết họ đang làm gì ở Tanzania."

"Ô", tôi nói. "Thế thống kê mới cho thấy có nhiều phụ nữ độc thân sống ở Mỹ nhiều hơn những người có gia đình cũng chẳng có ý nghĩa gì với bà sao?"

Bà ta chăm chú nhìn tôi qua cặp kính.

"Tiếp đi."

"Có thể phụ nữ cần một cuốn sách không dạy họ làm thế nào để có một người đàn ông hay giữ một người đàn ông, nhưng lại dạy làm thế nào để đối phó với cảnh sống vốn đã đầy rẫy những mâu thuẫn, xúc cảm và thần bí?"

"Tôi vẫn thấy chán," Candace nói trong khi gỡ kính ra. Tôi tiếp tục nói.

"Có lẽ phụ nữ muốn đọc một cuốn sách giúp họ giải quyết vấn đề còn có thể kéo dài, và không tô vẽ chúng nhằm che mắt họ chăng? Thực tế là tất cả phụ nữ trên thế giới đang kết hôn muộn hơn cũng như dễ dàng ly hôn hơn. Có thể phụ nữ thích một quan điểm toàn cầu về vấn đề mang tính rất cá nhân. Có thể họ sẽ tìm thấy ở đó niềm an ủi."

Candace khoanh tay trước ngực, nghĩ ngợi trong giây lát.

"An ủi nghe hay đấy. Bán niềm an ủi." bà ta nói, cuối cùng cũng ngước nhìn tôi.

"Và tôi sẽ tự trả mọi chi phí cho chuyến đi của mình." tôi nói thêm. Sau tất cả những năm qua, tôi biết cần phải nói gì để thực sự bán một thứ gì đó.

"Tốt, ý tưởng đó chắc chắn dễ nghe hơn rồi đấy," bà ta nói, vẻ ích kỷ hẹp hòi, tay vơ lấy một tập giấy ghi chép. Bà ta viết gì đó lên giấy, để lên bàn cho tôi.

"Đó là tiền tạm ứng cho cô, nếu cô thích. Nhận hoặc không nhận cũng được."

Tôi nhìn con số trên mảnh giấy. Quá đỗi ít ỏi. Chưa đủ ít để tôi phải ra khỏi phòng trong cơn bực tức, nhưng cũng không đủ nhiều để tôi tỏ ra vui vẻ. Tôi chấp nhận lời đề nghị.

Tối hôm đó, tôi quay lại căn hộ một phòng ngủ nhỏ bé của mình, ngồi trên tràng kỷ, nhìn quanh phòng. Tôi vẫn sống như hồi tôi hai mươi lăm tuổi. Tôi có sách vở, đĩa nhạc, iPod. Máy tính, ti vi,

ảnh. Tôi không có tài trang trí lắm. Không có năng khiếu. Đó là một nơi cực kỳ nhàm chán. Và đây là lúc để ra đi. Tôi lấy điện thoại, đầu tư hết tiền vào cổ phiếu, chỉ để lại rất ít tiền cho mình. Rồi tôi vào trang quảng cáo Craigslist đăng tin. Sau một tuần, tôi đã có người thuê lại căn hộ, có một vé máy bay "vòng quanh thế giới" (một kiểu vé hàng không tương tự vé tàu Eurail Pass cho chuyến đi khắp thế giới), và tôi giải thích cho mẹ biết mình đang làm gì.

"Ừ, mẹ nghĩ chuyện này thật tuyệt. Mẹ vẫn nghĩ con cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi sau giờ hành chính. Đây là lúc con làm gì đó ngoài văn phòng." Đó là tất cả những điều bà mẹ cảm thông tuyệt vời của tôi phải nói. Nhưng sau đó bà cũng dặn dò thêm, "Đừng đến nơi nào quá nguy hiểm nhé. Mẹ không muốn nghe tin con nổ tung ở chỗ chợ búa nào đâu đấy."

Ngay trước khi đi, tôi gọi cho bốn cô bạn thân, dặn họ để ý tới nhau. Tôi bảo Serena, Ruby và Georgia chắc chắn rằng Alice không dùng quá liều thuốc tiêu hóa Tums hay hẹn hò. Tôi bảo Alice, Georgia và Serena chắc chắn rằng Ruby có bước ra khỏi nhà, và tôi bảo Alice, Ruby chắc chắn Serena, Georgia không ra khỏi nhà. Tôi nhận ra rằng ít nhất một trong số những lo lắng đó đã được để tâm.

"Tớ quyết định trở thành một thầy giảng Ấn Độ." Serena nói qua điện thoại.

"Tớ xin lỗi, cái gì cơ?" là câu trả lời hóm hỉnh của tôi.

"Tớ đã bỏ việc. Tớ sẽ từ bỏ tất cả những vui thú trần tục của tớ và thề sẽ sống độc thân ở trung tâm yoga. Nghi lễ sẽ diễn ra vào tuần tới – cậu không thể hoãn chuyến đi lại để dự à? Tớ cũng đã mời Georgia, Alice với Ruby rồi."

Tôi nói dối (vâng, tôi nói dối với người sắp trở thành thành viên của hội các tu sĩ), nói cô ấy rằng tôi không thể, tôi có một cuộc gặp gỡ quan trọng ở Pháp về cuốn sách mới thú vị của tôi. Đơn giản tôi không thể thay đổi kế hoạch của mình. Rồi tôi cúp máy, sẵn sàng biến khỏi New York. Tôi có điên không? Tôi không chắc nữa. Đó có thể là một việc điên rồ để làm lúc ấy, nhưng không biết thế nào… ở lại New York có lẽ còn điên hơn.

NGUYÊN TẮC 3

Xác Định Điều Bạn Tin Tưởng Rồi Hành Động Theo Đó

"Này, tớ đã sắp xếp bốn cô gái cho tối nay đấy. Họ rất háo hức được nói chuyện với cậu."

"Họ là ai? Cậu thực sự làm điều này vì tớ à?"

"Cậu đã nói với tớ là cậu cần nói chuyện với phụ nữ Pháp độc thân còn gì? Vì thế tớ kiếm cho cậu mấy cô Pháp độc thân thôi."

Steve là anh bạn lâu năm nhất trên đời của tôi. Tôi gặp anh vào ngày đầu tiên bước vào trường trung học. Anh ngồi ngay phía sau tôi trong lớp. Tôi quay lại bảo anh trông giống y chang Jon Bon Jovi, và thế là chúng tôi trở thành bạn bè suốt đời kể từ khi ấy. Chúng tôi vẫn rất thân thiết khi hai người học hai trường đại học khác nhau, cả khi Steve đến Paris học đàn clavico và tổ chức dàn nhạc. Chưa bao giờ có bất kì ý nghĩ yêu đương nào giữa hai chúng tôi, chuyện chẳng có chút gì kỳ lạ đối với chúng tôi, và rồi một thời điểm giữa năm thứ ba du học, Steve nhận ra mình bị gay. Giờ anh sống ở Paris, đi khắp nơi trên thế giới tổ chức nhạc kịch, hộ tống các nghệ sỹ, và không có gì vui sướng hơn với anh khi được trở thành chủ nhà tuyệt vời chào đón bạn bè tới thăm, nhận những món đồ ăn vặt – Twinkies, Sno Balls và kẹo jelly bean - mang từ Mỹ sang cho anh.

Steve nhấp một ngụm café, mỉm cười với tôi. Anh cạo đầu mười năm trước, từ khi nhận ra mình sẽ bị hói, và giờ anh để một thứ rất hợp thời trang, tôi không nói là râu đâu, mà có vẻ giống đám lông mọc trên mặt anh thì đúng hơn. Anh có một đường lông mọc ở cằm, dọc theo quai hàm, giống như đường viền râu cằm. Không hiểu sao trông cực kỳ lịch lãm – điều rất quan trọng với một người đàn ông ba mươi tám tuổi làm việc trong nhà hát opera. Tôi cắn một miếng bánh sừng bò ngon chưa từng thấy, tự hỏi tại sao có lúc mình từng nghĩ sẽ không bao giờ ăn bánh mỳ ở châu Âu nhỉ.

"Họ gợi ý gặp cậu ở Régine's. Một ý rất hay đấy."

"Régine's là gì?"

"Đó là nơi hàng trăm, hàng nghìn những cô gái trẻ đẹp ở Paris lui tới vào các tối thứ Bảy, bắt đầu từ tám giờ. Cùng nhau tụ tập buôn chuyện."

Tôi hơi băn khoăn. "Hàng trăm cô gái Pháp đến một hộp đêm để tụ tập và buôn chuyện á? Nghe thật vô nghĩa."

"Tớ cũng không rõ lắm. Nhưng hình như họ có ba tiếng đồng hồ không bị làm phiền. Thậm chí họ còn được ăn một bữa buffet miễn phí. Sau mười một giờ đêm thì đàn ông mới được phép vào. Họ còn phải xếp hàng để vào vì biết bên trong có hàng trăm cô gái xinh đẹp. Đây thực sự là một ý tưởng marketing thiên tài."

"Nhưng," tôi ngập ngừng, đầu óc đã sẵn sàng ở chế độ nghiên cứu, "họ tới đó chỉ để tụ tập thôi sao? Thật khó hiểu."

"Ta không làm thế ở Mỹ à?" Steve ngạc nhiên.

"Không, phụ nữ không cần một đêm đặc biệt để tụ tập với nhau. Ngày nào trong tuần cũng làm được mà."

Cân nhắc một lúc, Steve tiếp tục, "Ừ, tớ nghĩ phụ nữ Pháp không hay du lịch ba lô như các cậu ở Mỹ. Có lẽ đây là cơ hội cho họ kết bạn mới."

Điều này mới thật là thú vị. Tôi vừa mới đặt chân đến đây vài giờ và đã phát hiện ra một nét khác biệt văn hóa rất lớn: Phụ nữ Pháp thích ra ngoài tụ tập ở chỗ không có đàn ông. Tôi bắt đầu nghĩ đến các nhánh của vấn đề này. Phải chăng đàn ông Pháp hung hăng đến nỗi phụ nữ cần một nơi để tránh xa họ? Hay phụ nữ Pháp quá đỗi khó gần trong cuộc sống hằng ngày nên cần tới một nơi để kết bạn? Tôi không thể đợi để tìm hiểu tất cả chuyện này cho ra nhẽ nữa.

"Những cô gái này thật tử tế khi đồng ý nói chuyện với tớ. Nhưng tớ không biết sẽ phải hỏi họ thế nào. Chuyện này còn mới mẻ quá. Có lẽ tớ phải chuốc họ say rồi xem chuyện gì xảy ra mới được."

"Phụ nữ Pháp không say đâu," Steve lắc đầu.

"Họ không say thật á?" Tôi hỏi, lộ rõ vẻ thất vọng.

"Họ có thể uống một hai cốc rượu, nhưng chưa bao giờ tớ thấy một cô gái Pháp say cả."

"Ồ, thế đấy, sự khác biệt thứ hai. Không có quý cô Pháp nào say xỉn." Tôi nhấp một hớp café au lait.

"Đừng lo. Phụ nữ thì vẫn là phụ nữ. Tụ tập họ lại với nhau rồi cuối cùng họ cũng bắt đầu trò chuyện thôi."

"Hi vọng thế." Tôi uống cạn cốc café. "Tớ có thể chợp mắt một lát không? Đi mà? Có phá luật bay lệch múi giờ không nhỉ?"

"Cậu có thể nghỉ ngơi một lát. Nhưng chỉ vài tiếng thôi đấy."

"Cảm ơn, anh yêu. Cảm ơn nhé."

Và rồi, Steve dẫn tôi tới căn hộ hai buồng ngủ của anh, đặt tôi lên giường.

Bên ngoài Régine's là cảnh tượng đám đông chen chúc. Trông như hàng trăm cô gái trẻ đẹp cùng đổ về câu lạc bộ đêm này. Ai cũng trưng diện, tỏ vẻ háo hức muốn vào trong.

"Những phụ nữ này tụ tập với nhau ở đây chỉ để kết bạn sao? Đúng là điên!" Tôi nói với Steve khi bị xô đẩy bởi mấy cô gái cao hơn một mét tám (những người tôi đảm bảo chắc chắn sẽ vào được bên trong).

Ngay sau đó, chúng tôi nghe tiếng la chói tai "Steef! Steef!" Đang len qua đám đông là một phụ nữ thấp béo, mặc quần đen đơn giản với áo phông. Trông cô ta không có vẻ ăn vận cho một đêm ra phố.

"Đó là Clara," Steve giải thích. "Cô ấy đảm nhận tất cả công việc kinh doanh cho nhà hát opera Paris. Khi cậu nói với tớ cậu cần gì, tớ đã gọi cho cô ấy đầu tiên đấy – Cô ấy quen biết tất cả mọi người."

"Xin chào," Clara nói khi đi tới chỗ Steve, thơm hai má anh. Steve giới thiệu chúng tôi với nhau, nghiêng mặt hôn tôi rồi nói, "Tạm biệt nhé."

"Cái gì? Tớ phải vào một mình à?" Tôi ngạc nhiên. Bỗng nhiên tôi thấy ngần ngại.

"Cậu biết quy định ở đây mà, nam giới không được phép vào…" Steve nói. Thế là chúng tôi đành phải hôn tạm biệt rồi anh đi mất. Clara ngay lập tức tóm lấy tôi, kéo đi theo tới chỗ người gác cửa. Cô

nghiêm giọng nói gì đó với anh ta, rồi đưa cả hai chúng tôi vào trong.

Đi xuống một cầu thang dài, mắt tôi dần thích nghi với bóng tối. Tôi hỏi, "Nhưng còn những cô gái khác thì sao? Làm sao để chúng ta tìm được họ?"

"Tôi sẽ tìm họ sau. Cô cứ ngồi ở bàn nhé."

Câu lạc bộ xếp đầy những dãy ghế dài bọc nhung đỏ, hòa trong ánh đèn hồng. Trước mắt tôi là vô số phụ nữ, như thể tôi vừa ném bom vào mặt hồ toàn những quý cô xinh đẹp và họ là những người nổi lên bề mặt. Thật ấn tượng. Tôi không nghĩ phụ nữ Pháp có thể đánh nhau, tranh cãi hay rất có khả năng bị làm bẽ mặt bởi người gác cổng chỉ để có một vài giờ một mình bên ai đó. Đây là chiến thắng của mối quan hệ phụ nữ. Tất nhiên, sau đó họ sẽ gặp các chàng trai. Nhưng bây giờ mới tám giờ, có một hàng dài các bàn ăn tự chọn và những dãy ghế đã bắt đầu kín hết. Một khu vực được chăng dây ngăn cách dành cho các công ty trang điểm của Pháp trang điểm miễn phí cho khách. Thật tuyệt vời. Ngày đầu tiên trên đất Paris và tôi đã bị ấn tượng mạnh bởi một xu hướng văn hóa độc nhất: Phụ nữ Pháp cần ở bên nhau. Có lẽ đây vẫn chưa phải ý tưởng điên rồ nhất.

Một nam phục vụ da nâu, cởi trần, mặc chiếc quần thụng nữ bé tí xíu đi tới chỗ chúng tôi mang theo champagne, champagne miễn phí. Clara trở lại với ba cô gái khác: Patrice, Audrey, và Joanne. Tôi đứng dậy chào, nhưng Clara ra hiệu bảo tôi cứ ngồi xuống rồi tất cả bọn họ tới, cùng ngồi xuống chiếc ghế. Chúng tôi làm quen với nhau. Patrice là nhân viên biên tập sách xinh đẹp, độ ba mươi tuổi, mái tóc buộc cao một cách thanh lịch; Audrey là ca sỹ opera, da ngăm đen trông rất quyến rũ, mái tóc dài tự nhiên, mặc váy quấn để lộ tấm lưng trần hấp dẫn; và Joanne, một nhà thiết kế trang sức, trông độ bốn mươi lăm tuổi, mái tóc nâu kết thành những bím tóc dài rủ xuống hai bên khuôn mặt. Clara, mặc dù trông không lịch lãm như những người kia, vẫn xinh đẹp theo kiểu một thôn nữ. Tôi lấy ra quyển nhật kí nhỏ bìa cứng mua ở New York với ý định sẽ dùng nó để ghi chép. Tôi đang cố tỏ ra chuyên nghiệp. Ánh mắt họ nhìn tôi đầy mong đợi. Đây chính là lúc tôi giới thiệu về mình.

"Tôi ba mươi tám tuổi, hiện đang sống ở New York. Tôi đã gặp mấy cô gái Pháp ở một phòng cấp cứu, chuyện cũng không quan trọng lắm, và họ có vẻ như, hừm, biết điều gì đó mà những người Mỹ chúng tôi không biết. Về việc làm thế nào để sống độc thân?" Tôi

cảm thấy những gì mình nói thật ngốc nghếch, nhưng may thay Joanne đã hiểu được vấn đề.

"Ôi, thôi nào, chúng tôi không có câu trả lời nào đâu. Ý tôi là vậy đấy". Cô ta ngay lập tức gạt bỏ ý kiến bằng thứ giọng Pháp bề trên. Những người khác có vẻ đồng tình.

"Thật sao? Các bạn không có gì để dạy tôi sao?" Tôi hỏi. Tất cả họ đều lắc đầu lần nữa. Tôi quyết định nên moi thêm thông tin sâu hơn một chút. Cuối cùng thì tất cả họ trở thành khán giả bất đắc dĩ.

"Ví dụ như, họ nói rằng phụ nữ Pháp có niềm kiêu hãnh. Cái này có ý nghĩa gì với các bạn không?"

"Ý cô là sao?" Patrice hỏi.

"Nào, hãy nói các bạn đi chơi với một người đàn ông trong một buổi hẹn hò đi..."

Patrice ngắt lời tôi. "Ở đây chúng tôi không hẹn hò."

"Không á?"

Tất cả những cô gái này lại lắc đầu lần nữa. Không hẹn hò.

"Thế thì các bạn làm gì?" Tôi băn khoăn.

"Chúng tôi ra ngoài, chúng tôi uống rượu, nhưng chúng tôi không gọi đó là hẹn hò. Chúng tôi chỉ uống rượu thôi."

"Vâng, nhưng nếu bạn thích người nào đó, nếu đó là người đàn ông bạn thấy hứng thú, chẳng lẽ không phải là hẹn hò ư?"

Tất cả nhìn tôi lắc đầu, không.

"Nhưng giả sử có anh chàng đồng nghiệp mời bạn đi uống nước và đó là người bạn thực sự thích. Bạn sẽ không thấy háo hức chút nào, hay có thể chưng diện một chút sao?" Tôi có thể thấy thái độ của họ chứng tỏ tôi đang chịu thua họ mất rồi. "Và thực tế thì đó không phải hẹn hò sao?"

Họ tiếp tục lắc đầu. Rõ ràng hẹn hò không phải một trong những từ Mỹ được người Pháp áp dụng. Rơi vào thế bí, tôi đành thay đổi chiến thuật khác.

"Được rồi, sẽ thế nào nếu bạn ngủ với một người đàn ông. Một

người bạn thích. Và rồi anh ta không gọi cho bạn. Bạn sẽ thấy rất tệ, đúng không?" Tất cả nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

"Thế bạn đã bao giờ, trong một phút yếu lòng, gọi điện cho anh ta và bảo muốn gặp lại anh ta chưa?"

Tất cả họ lại lắc đầu kịch liệt.

"Không, không bao giờ." Audrey lên tiếng.

"Chắc chắn không." Patrice nói theo.

"Không, không hẳn thế." Joanne đồng tình.

Clara cũng gật đầu. "Không."

"Thật sao?" Tôi ngạc nhiên. "Các bạn sẽ không bị xui làm thế à?"

"Không, tất nhiên là không," Audrey nói. "Chúng tôi có niềm kiêu hãnh của mình chứ."

Tất cả họ lại gật đầu đồng tình.

Lại một lần nữa từ đó xuất hiện. Niềm kiêu hãnh.

"Vậy ai đã dạy các bạn về điều này? Về niềm kiêu hãnh ấy?"

"Mẹ tôi." Clara đáp.

"Đúng, mẹ tôi." Patrice tán thành.

"Thế giới của chúng tôi, văn hóa của chúng tôi. Nó ở trong không khí ấy." Audrey nói thêm.

"Thế một người đàn ông, một người bạn trai, bắt đầu tránh mặt bạn, bắt đầu gọi cho bạn ngày càng ít đi, nói với bạn rằng có lẽ anh ta chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ, bạn sẽ làm gì?"

"Tôi sẽ không gọi cho anh ta."

"Tôi sẽ nghĩ đó là tổn thất của anh ta."

"Tôi sẽ không lấy làm phiền vì anh ta nữa."

"Thậm chí cả khi bạn rất thích anh ta?"

"Đúng."

"Đúng."

"Đúng."

"Đúng."

Tôi đang ngồi đó, chăm chú nhìn những phụ nữ rất giỏi trong việc chấp nhận sự từ chối – những phụ nữ này trông không có vẻ đến từ Pháp, họ giống như đến từ sao Hỏa thì đúng hơn.

Patrice duyên dáng cố gắng giải thích cho tôi. "Julie, cô phải hiểu là, không phải chúng tôi không cảm nhận thấy những chuyện ấy, chúng tôi có. Chúng tôi yêu, trái tim chúng tôi tan vỡ, chúng tôi thất vọng và buồn chán, nhưng chúng tôi được dạy rằng mình phải luôn giữ niềm kiêu hãnh. Trên tất cả."

Một lần nữa, họ lại gật đầu đồng tình.

"Thế có nghĩa là tất cả các bạn đều yêu bản thân mình hay cái gì đó à?" Tôi buột miệng. Tất cả họ đều cười, nhưng lần này họ trả lời khác nhau.

"Không." Patrice đáp.

"Không nhất thiết phải thế." Audrey cười. "Chỉ là chúng tôi học được cách giấu đi sự thiếu tự tin thôi."

"Đúng vậy," Joanne, người phụ nữ bốn mươi lăm tuổi xinh đẹp với mái tóc kết bím lên tiếng. "Tôi yêu bản thân mình. Thật sự rất yêu."

"Các bạn không lo việc mình già đi và không còn đủ đàn ông dành cho mình cũng như tất cả những thứ khác sao?"

"Không," Joanne tiếp tục. "Có rất nhiều đàn ông. Bạn chỉ cần ra ngoài, bạn sẽ gặp họ. Lúc nào cũng thế."

Những người khác đồng ý. Tôi định hỏi tất cả đàn ông đang ở đâu thì có người đi qua chỗ chúng tôi, ăn vận giống như Lawrence xứ Ả Rập[17]. Khi anh ta bước xuống sàn nhảy, tất cả các cô gái đều nhìn theo anh ta. Ánh sáng trên sàn nhảy bắt đầu xoay và bản nhạc Trung Đông nổi lên. Các cô gái hào hứng bước ra sàn. Audrey đảo mắt.

"À, những vũ công thoát y đây rồi." Cả sàn nhảy chật ních những cô gái xếp hàng đứng xem.

"Múa thoát y?" Tôi ngạc nhiên. "Ở đây có múa thoát y à?"

"Steve không nói gì với cô sao? Đó là lý do vì sao phụ nữ đến đây lúc tám giờ. Để ăn đồ ăn miễn phí và xem thoát y."

Tôi kinh ngạc.

"Ý bạn ở đây là, là những vũ công Chippendale[18] kiểu Pháp hả? Steve nói như thể phụ nữ đến đây để kết bạn vậy."

Tất cả nhăn nhó. "Làm ơn đi," Patrice duyên dáng than vãn. "Ai cần làm thế chứ?"

Vậy thì có lẽ cuối cùng chúng tôi chẳng khác nhau là mấy. Chúng tôi đi ra sàn nhảy và xem thoát y. Có thể tôi cũng từng đến Hunk-o-Rama[19] ở Brooklyn. Hai người đàn ông đang nhảy, cởi bỏ áo choàng tới khi họ không còn mặc gì ngoài cái dải khố bé tí xíu. Sau đó họ kéo hai trong số các khán giả nữ ra, đặt các cô ngồi xuống ghế băng trên sàn, bắt đầu nhảy múa, cọ cọ Jean-Pierres của họ lên mặt những cô gái này. Tất cả đám phụ nữ trong câu lạc bộ la hét cười đùa ầm ĩ. Những phụ nữ này dĩ nhiên đang kết bạn. Tôi không thể đợi để nói với Steve. Điệu bộ lạnh lùng, khó gần của dân Paris đâu mất rồi? Đây thực là một bài học tốt. Đôi khi phụ nữ Pháp cần cởi bỏ vẻ kiêu hãnh của họ ra và vô tư cổ vũ cho một đêm như thế này.

Khoảng một giờ sau, chúng tôi đi lên lầu rời đi trong khi cả đám đàn ông đang ùa vào như lũ bò đực xổng chuồng. Bên ngoài giờ là một đám đàn ông đang tìm mọi cách để chen chân vào trong.

"Thật quá sức thông minh. Chỉ cho những cô gái xinh đẹp nhất vào, cho họ ăn uống miễn phí, cho họ phát cuồng lên với các chàng thoát y, rồi cho đàn ông vào và bắt họ trả thật nhiều tiền. Hiểm ác quá." Tôi nhận xét trong khi chúng tôi rời khỏi câu lạc bộ, luồng không khí mát lạnh phả vào mặt tôi.

"Cô phải gặp ông chủ Thomas. Anh ấy khá nổi tiếng ở đây. Anh ấy sở hữu ba nhà hàng, hai hộp đêm, cộng thêm rất nhiều những nơi khác trên khắp thế giới. Anh ấy thú vị lắm." Clara nói trong khi len qua đám đông. "Và anh ấy là anh trai tôi", cô ta nói thêm.

"Anh trai cô?" Tôi ngạc nhiên.

"Thế cô nghĩ làm thế nào để ta được vào tối nay chứ?" Clara hỏi. Tôi cố gắng không cảm thấy bị xúc phạm vì điều đó. "Tôi biết anh ấy ở đây. Tôi vừa mới nhắn tin bảo anh ấy ra ngoài để chào. Anh ấy

sẽ là người rất thích hợp để nói chuyện với cô đấy. Anh ấy có triết lý rất thú vị về vấn đề này." Clara chen qua đám đông. "Anh Thomas! Lại đây! Ở đằng này này!"

Tôi nhớ như in hình ảnh đám đông bắt đầu từ từ dạt sang bên khi người đàn ông cao gầy hiện ra giữa một biển người. Anh ta có mái tóc ngắn, đen, lượn sóng, làn da nhợt nhạt và đôi mắt xanh lấp lánh. Anh ta trông như người trong hoàng tộc. Tôi nhìn anh ta, thầm nghĩ, Bảnh bao. Đây chính là những gì người ta muốn nói khi nói về sự bảnh bao.

"Thomas, đây là người em đã nói với anh, cô ấy đang thực hiện nghiên cứu về phụ nữ và đề tài độc thân," Clara lịch sự giới thiệu bằng tiếng Anh.

"À, vâng," Thomas nói, nhìn thẳng vào tôi. "Cô thấy sao về đêm do tôi tổ chức ở đây?"

"Tôi nghĩ anh đúng là một thiên tài xấu xa." Tôi vui vẻ. Anh ta bật cười.

"Quá chính xác. Một thiên tài xấu xa. Đúng thế." Anh ta nhìn tôi. "Thế tại sao cô lại ở đây? Nói cho tôi biết đi."

"Vì cuốn sách mà tôi đang viết. Về phụ nữ độc thân? Về làm thế nào để… sống độc thân?" Nghe thật ngớ ngẩn.

"À! Có quá nhiều phụ nữ độc thân ở Mỹ. Những mối quan hệ, chúng thú vị hơn nhiều!"

"Vâng… đúng vậy, nhưng những phụ nữ độc thân cũng rất thú vị!"

"Đúng thế, nhưng đôi khi hơi chút ám ảnh, cô không nghĩ thế sao?"

Tôi cảm thấy người lạ mặt hoàn hảo này đang xúc phạm mình và tôi thực sự không biết phải làm thế nào để biện hộ cho bản thân.

"Vậy vấn đề là gì? Có quá nhiều phụ nữ độc thân và không có đàn ông? Có phải thế không?" Đáng ra anh ta có thể không khiến nó nghe chán ngấy như thế nếu anh ta chịu cố gắng.

"Vâng, đúng thế, tôi nghĩ đó là vấn đề chính. Vâng. Tôi cũng không chắc lắm."

Anh ta tiếp tục nói: "Phụ nữ Mỹ các cô, các cô quá lý tưởng hóa

hôn nhân. Mỗi bộ phim đều có một đám cưới trong đó. Hay một người đàn ông chạy ra khỏi bến tàu hoặc trèo lên một chiếc máy bay trực thăng để cầu hôn người phụ nữ anh ta yêu. Điều đó rất ấu trĩ, thực sự thế đấy."

Lông mày tôi nhướn lên. "Trái ngược với những bộ phim Pháp luôn có chuyện mọi người lừa dối nhau hả?"

"Đó là thực tế. Nó rất phức tạp. Là cuộc sống."

"Ồ, nếu anh không thích nó, tôi nghĩ lúc nào anh cũng có thể thôi không xem những bộ phim Mỹ dở tệ nữa..." Tôi mau miệng đáp lại.

"Nhưng nó giúp tôi cảm thấy mình giỏi hơn," anh ta cười.

"Hình như anh không có vấn đề với chuyện này." Tôi nói, ánh mắt nhìn anh ta thoáng chút giận dữ.

Thomas cười phá lên. "À, tốt cho cô thôi, Quý Cô Độc Thân. Tốt cho cô!" Sau đó anh ta đặt tay lên vai tôi, biểu lộ sự xin lỗi.

"Tôi không có ý xúc phạm cô. Ý tôi muốn nói chỉ là, mọi chuyện đang thay đổi. Trên khắp thế giới này. Rất khó có thể hiểu được chúng có nghĩa lý gì nữa, độc thân, hôn nhân, hay bất kì điều gì liên quan. Phải không nào?"

Tôi không hiểu chính xác anh ta đang nói gì. "Tôi sống ở Mỹ. Tôi thực sự không biết chuyện gì đang diễn ra trên khắp thế giới."

"Ồ, thế thì thật tuyệt khi cô có chuyến đi này, đúng không?" Anh ta nói, đôi mắt xanh sáng lên nhìn tôi. "Ăn tối với tôi. Tôi sẽ giải thích cho cô nhiều hơn. Tôi rất thích thảo luận vấn đề này."

Tôi giật mình, quay sang Clara để biết là mình không nghe nhầm. Clara bật cười. "Tôi đã nói với cô rồi, anh ấy có rất nhiều điều để nói về chủ đề này." Tôi không biết phải đáp lại như thế nào. Thomas coi thế là đồng ý, và tôi nghĩ đúng là như vậy.

"Đi, tôi sẽ dẫn cô đến một câu lạc bộ khác của tôi."

Chúng tôi ra khỏi xe của Thomas, đi bộ khoảng một nửa khu nhà tới một ngôi nhà không có gì nổi bật. Anh ta ấn chuông, một người đàn ông mặc vét, thắt cà vạt ra mở cửa. Anh ta kính cẩn chào Thomas và dẫn chúng tôi tới một căn phòng tối, trang nhã với một quầy bar dài bằng gỗ, trên trần là chùm đèn pha lê. Phía

trước quầy bar, những người ăn mặc lịch sự đang ngồi ăn tối, uống champagne trên những chiếc ghế dài bọc da đen. Những rào chắn bằng đồng thau vàng ngăn cách họ với phần còn lại của căn phòng.

"Chỗ này cũng là của anh à?", tôi ngạc nhiên.

"Đúng thế."

"Ồ, khác xa những anh chàng đóng khố và món mỳ Ý," tôi đùa. Chúng tôi ngồi xuống một chiếc ghế dài nhỏ ở góc phòng.

"Phải rồi," Thomas cười như thể anh ta đang giấu một bí mật nào đó. Tôi cũng không chắc chuyện gì đang diễn ra: Tại sao Thomas lại mời tôi đi và chúng tôi đang làm gì ở đây. Nhưng ai cần bận tâm chứ? Đây là cách thật tuyệt vời để tận hưởng đêm đầu tiên ở Paris. Khi rượu champagne được mang tới, tôi vào cuộc luôn.

"Vậy, còn điều gì khác nhẹ nhàng xúc phạm phụ nữ Mỹ độc thân mà anh muốn nói ra nữa không? Hay anh đã nói hết rồi?" Tôi cố gắng tỏ ra hơi xấc xược nhưng cũng rất dễ thương.

Thomas lắc đầu cười. "Tôi rất xin lỗi nếu cô thấy tôi đang xúc phạm. Từ bây giờ tôi sẽ cố gắng cư xử cho phải đạo." Anh ta nhìn quanh câu lạc bộ. "Tôi mời cô đến đây để cho cô thấy một cái nhìn khác. Để cho cô thấy mọi người đang cố gắng tìm hiểu vấn đề này. Không dễ dàng có câu trả lời cho bất kì điều gì liên quan tới vấn đề này."

"Chà chà. Chỉ vài phút anh biết tôi, tôi đã cho thấy bản thân mình thật ngu dốt ư? Cảm ơn vì đã quan tâm đến thế giới quan của tôi."

"Người Pháp chúng tôi phải làm những gì có thể." Thomas nhìn thẳng vào mắt tôi, mỉm cười. Tôi đỏ mặt. Tôi không muốn, nhưng tôi đã phản ứng như thế. Trông anh ta rất tuyệt.

"Ví dụ như tôi có một cuộc hôn nhân mở chẳng hạn."

"Xin lỗi, anh nói gì cơ?" Tôi cố tỏ ra hờ hững.

"Vâng. Một cuộc hôn nhân mở, đó là những gì mà tôi nghĩ người Mỹ các cô miêu tả nó."

"Ồ. Thú vị đấy."

"Đó là một cách để giải quyết, để đối mặt với vấn đề này."

"Vấn đề gì?" Tôi hỏi. Người phục vụ bưng đến cho chúng tôi những cốc nhỏ đựng thứ gì đó kiểu món súp khai vị đặc quánh, âm ấm.

"Về sự nhàm chán, trì trệ, oán giận."

"Và anh giải quyết vấn đề này bằng cách ngủ với người khác?"

"Không, chúng tôi giải quyết bằng cách tháo bỏ những quy tắc cho chính chúng tôi. Bằng cách cởi mở hơn với cuộc sống. Khi các cô cưới ai đó, các cô sẽ nói với nhau rằng từ ngày này về sau, các cô sẽ không bao giờ được phép quan hệ với ai khác, không được phép cảm nhận đam mê, khám phá sự quyến rũ nữa. Các cô bắt đầu quá trình giết chết một phần bản năng tự nhiên của chính mình. Bản năng giúp các cô tồn tại."

"Nhưng... không phải điều này khiến mọi chuyện trở nên phức tạp hay sao?"

"Đúng, đôi khi đúng là như thế. Nhưng như tôi nói, đó là thực tế. Đó là sự thực."

"Tôi không hiểu. Có phải anh chỉ nói, 'Này em yêu, anh sẽ đi ngủ với một cô gái khác, hẹn gặp lại em sau nhé...'"

"Không. Chúng tôi lịch sự. Cô buộc phải lịch sự. Ví dụ như, ngay lúc này, tôi biết vợ tôi có bồ. Nhưng anh ta không quá quan trọng đối với cô ấy; cô ấy chỉ gặp anh ta một lần một tuần hoặc ít hơn. Nếu nó thực sự làm phiền tôi, cô ấy sẽ dừng lại với anh ta."

"Nhưng điều này không làm phiền anh ư?"

"Đó chỉ là tình dục. Chỉ là đam mê. Đó là cuộc sống."

Tôi hạ ly champagne xuống. "Hình như là tôi nghe hơi quá nhiều cái từ cuộc sống này rồi. Anh đang khiến tôi đau đầu đấy." Người phục vụ tới và lấy thực đơn chúng tôi yêu cầu.

Thomas cười ranh mãnh. "Ví dụ như: câu lạc bộ này. Chúng tôi có một nhà hàng rất đẹp. Nhưng trên tầng, là nơi mọi người có thể quan hệ tình dục."

"Cái gì cơ?" Thomas rót thêm champagne vào ly cho tôi.

"Cô đã nghe rồi đấy. Cái này cô có thể gọi là câu lạc bộ tình dục - nó dành cho các đôi cặp kè. Mọi người phải đến cùng một nửa của mình."

"Ý anh là, những người này, tất cả những người quanh đây, sẽ lên tầng và… với người kia?"

"Ừ, cũng gần như thế." Thomas nhìn tôi. Anh ta bắt đầu khá lịch sự. "Tôi không muốn xúc phạm cô; tôi chỉ nghĩ cô sẽ hứng thú tìm hiểu."

"Không. Tôi rất hứng thú. Đúng thế. Trước nay tôi chưa từng ăn tối tại một câu lạc bộ tình dục nào…"

Tôi nhìn thẳng vào Thomas. Anh ta nhún vai. Tôi tin đó là biểu hiện đôi chút thách thức. Tôi ghét phải chùn bước trước thách thức. Và hơn nữa, tất cả điều này cũng nằm trong đề tài nghiên cứu của tôi, phải không nào?

Tôi uống thêm một ngụm champagne và quả quyết đặt ly xuống. "Chắc chắn rồi, chúng ta đi nào."

Chúng tôi đứng dậy. Thomas và tôi đi bộ ra chỗ quầy bar. Chỉ lúc đó tôi mới nhận ra ti vi của quầy bar đang chiếu cảnh những cô gái nhảy múa trong trang phục đồ lót. Thomas nắm lấy tay tôi, dẫn tôi đi về phía góc tối của căn phòng. Ở đó tôi có thể nhìn thấy một cầu thang xoáy, với những rào chắn bằng sắt mảnh. Anh ta nhìn tôi một lúc rồi cười. Chúng tôi từ từ đi bộ lên. Tôi phải thừa nhận là tôi rất tò mò. Cũng hơi lo lắng. Khi chúng tôi dừng lại ở tầng thứ hai, tôi nhìn xung quanh. Tôi thấy một căn phòng dài và tối, nhưng không thể nhìn thấy gì nữa. Thomas dẫn tôi đi đến phòng cho nam ngay bên phải cầu thang. Được rồi, đó là phòng dành cho đàn ông. Và tiếp đến là phòng dành cho nữ. Hương thơm quyến rũ tỏa ra từ bồn nước, gì cũng được. Và rồi anh ta mở một cánh cửa ra.

"Đây là phòng tắm." Tôi bước vào, nhìn thấy một căn phòng rộng lát đá với duy nhất một vòi hoa sen ở giữa phòng.

"Nó đủ cho sáu người." Tôi đứng đó nhìn chằm chằm cho đến khi anh ta đẩy vai tôi và chỉ tôi về phía cuối tầng. Chúng tôi đi qua căn phòng không có cửa, bên trong có một cái giường khổng lồ. Không ai ở đó. Chúng tôi bắt đầu đi bộ tới giữa căn phòng dài. Lúc đó tôi mới bắt đầu nghe thấy… tiếng ồn. Ánh đèn mờ ảo, nhưng cái tôi nghĩ là tôi đã thấy, tôi không thể thề được, nhưng cái mà tôi nghĩ tôi thấy, là ba người đang quan hệ tình dục ở một bên chiếc giường rộng. Người phụ nữ duy nhất, tôi tin chắc là thế, đang nằm ngửa, dạng ra. Phía kia của căn phòng có một đôi đang dựa vào tường để làm tình. Tôi cúi gằm mặt, cố gắng thốt lên kinh ngạc

đúng kiểu Mỹ. Ở cuối phòng, may thay có một cầu thang xoáy khác dẫn xuống. Khi tôi đi xuống, tôi nghe tiếng Thomas đang cười sau lưng.

"Cô may đấy. Mọi việc dường như vẫn chưa bắt đầu đâu."

"Tôi sẽ không tỏ ra sốc đâu, cho dù tôi có sốc thế nào đi chăng nữa." Tôi cười phá lên.

"Và đó là lý do vì sao tôi thấy cô rất quyến rũ, Quý Cô New York Khó Tính ạ."

Khi chúng tôi ngồi xuống, bữa tối đã được dọn ra. Giờ tôi đang rất tò mò. "Bây giờ anh hãy nói tôi nghe xem ý tưởng của anh tuyệt vời ở chỗ nào đi." Tôi hỏi, hai tay chống cằm, tựa hẳn lên mặt bàn.

Thomas nhún vai. "Đó là một cách mọi người làm để giữ cuộc hôn nhân của họ còn hứng thú."

"Bằng cách ngủ với người khác trước mặt nhau?" Tôi mỉa mai.

Thomas đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, nói với tôi bằng thứ giọng như thể tôi là một đứa trẻ hỗn láo và hơi kém thông minh.

"Julie, cô có bao giờ ngủ với ai đó trong hơn ba năm chưa? Hơn mười năm? Hay hơn hai mươi năm? Ai đó cô chia sẻ giường ngủ mỗi đêm, chung tay chăm sóc những đứa con, tã lót, ốm đau, bài tập về nhà, những cơn thịnh nộ, giỏng tai nghe những chuyện công sở nhảm nhí của họ, mỗi ngày đều như thế, lặp đi lặp lại không dứt?"

Tôi thấy xấu hổ và chỉ biết im lặng. Tôi ghét câu hỏi "Mối quan hệ lâu bền nhất cô từng có là gì?" Nhưng anh ta đã đánh trúng tim đen của tôi. Tôi cảm giác mình giống như một lữ khách. Một lữ khách quá ư non nớt.

"Vậy cô phán xét thế nào được?" anh ta hạ giọng. Tôi uống một ít champagne và nhìn xung quanh tất cả những người ở đây. Tôi cố gắng không nghĩ đến nhưng vẫn tưởng tượng ra họ đi lên lầu, rũ bỏ những chuỗi ngọc trai, áo lụa, áo khoác len, làm với nhau những điều chỉ có Chúa mới biết được.

"Chẳng phải chuyện này chỉ gây thêm rắc rối sao? Các anh không gây ra nhiều vụ ly hôn từ nơi này sao?"

"Trái lại. Hầu hết các cặp này đều tới đây trong nhiều năm."

"Anh đùa đấy à." Tôi ngạc nhiên. Thomas cười tỏ vẻ thông cảm.

"Tôi đã nghĩ Paris vẫn được coi là nơi lãng mạn, vậy mà tối nay tất cả những điều tôi nghe được lại là tình dục."

"Không, Julie à. Cô đang nghe về những người cố gắng giữ tình yêu của họ tồn tại. Trái ngược với người Mỹ các cô, béo lên, thôi ngủ với chồng, hoặc nói dối chồng và bồ bịch với hàng xóm của anh ta."

"Anh nói chúng tôi nghe như trong một show Jerry Springer[20] vậy."

"Tôi cường điệu lên để nói ấy mà." Anh ta mỉm cười. "Điều tôi muốn nói là hôn nhân không phải là cách duy nhất để sống tốt. Một cuộc hôn nhân một vợ một chồng không phải là con đường duy nhất để cưới xin. Mọi thứ đang tiến tới tự do, ở bất kì dạng nào. Độc thân sẽ chỉ là một trong những lựa chọn cách sống."

"Nhưng thôi nào, chẳng phải hầu hết mọi người sẽ không đồng tình rằng yêu đương và dính tới một mối quan hệ nào đó tốt hơn là không có sao?"

"Đúng, hoàn toàn đúng. Nhưng có bao nhiêu người cô biết đang yêu và đang có một mối quan hệ?"

Tất nhiên, tôi đã từng nghĩ về điều này trước kia. "Không nhiều lắm."

Thomas khoanh tay trước ngực, trông rất chuyên nghiệp. "Theo tôi, có hai kiểu sống thú vị mà cô nên theo. Cô có thể yêu. Cái này theo tôi rất thú vị. Hoặc cô có thể độc thân. Cái này cũng rất hay. Còn tất cả những cái còn lại là vớ vẩn hết."

Tôi đã hiểu ý anh ta chính xác là gì.

"Anh có yêu vợ anh không?" Tôi quyết định tò mò hỏi.

"Có, hoàn toàn có."

Một nỗi thất vọng chợt nhói lên trong ngực tôi.

"Và chúng tôi cố gắng để không chán nhau. Bởi vì chúng tôi đều yêu nhau. Và vì thế, đây là một cuộc sống thú vị. Ví dụ như, cái phút cô gọi tôi là một thiên tài xấu xa, tôi đã muốn dành thêm thời gian với cô. Bởi vì cô có vẻ rất vui tính, thú vị và cô rất đẹp

nữa."

Tôi bắt đầu vã mồ hôi.

"Thế không có nghĩa là tôi không yêu vợ, hoặc có nghĩa là tôi không muốn lấy cô ấy. Chỉ đơn giản tôi là đàn ông và tôi đang sống."

Tôi cố gắng pha trò. "Nghe này, nếu anh nghĩ kiểu nói chuyện này sẽ khiến tôi đi lên cái phòng hỗn độn ở tầng trên thì anh hãy nghĩ lại đi."

Thomas bật cười. "Không, không, Julie. Tối nay tôi chỉ rất vui vì đi cùng với cô. Chỉ thế thôi." Anh ta nhìn tôi ngượng ngùng. Tôi gần như có thể thề là anh ta đỏ mặt.

"Anh biết đấy, tôi nghĩ chuyến bay dài đang làm tôi mệt muốn chết đây." Tôi lúng túng thốt lên. Thomas gật đầu.

"Phải rồi, đây là đêm đầu tiên của cô ở Paris. Chắc hẳn cô cũng mệt rồi."

"Vâng, đúng thế."

Thomas dừng xe trước căn hộ của Steve rồi tắt máy. Tôi đột nhiên thấy căng thẳng, không biết mong đợi điều gì tiếp theo ở anh chàng người Pháp này. "Cảm ơn anh đã đưa tôi về, cảm ơn vì champagne và tình dục, anh biết ý tôi rồi đấy, tôi đã được mở mang tầm mắt… anh biết đấy…" Tôi lắp bắp.

Thomas mỉm cười, thích thú trước sự lúng túng của tôi.

"Tôi tin cô sẽ đi xem nhạc kịch vào thứ Ba này và sau đó sẽ tới lễ hội, đúng không?"

"Sao cơ? À vâng, Steve có nhắc đến chuyện này. Anh ấy đang chuẩn bị cho nó."

"Tuyệt. Tôi sẽ tới cùng vợ. Gặp lại cô sau nhé."

Nói rồi anh ta bước xuống xe, mở cửa xe cho tôi. Ngoài việc chỉ-cho-tôi-thấy-loài-người-có-ba-cách-sống, anh ta là một quý ông hoàn hảo. Anh ta hôn hai má tôi và tránh đường cho tôi đi.

Ở Mỹ

Chúng tôi đều ăn mặc lịch sự tới đám tang. Cuối cùng thì đây cũng

là một dịp vui vẻ. Những nhận thức của Serena về bản thân, đam mê và mối liên kết với thế giới vật chất này sắp chết. Georgia, Alice và Ruby đều nhất trí sẽ tới dự lễ tang này để kỉ niệm. Đó là một nơi cách thành phố khoảng chín mươi phút đi xe, tại một đạo viện gần New Paltz, New York. Georgia đề nghị sẽ cầm lái. Ruby đến chỗ hẹn ở gara muộn, vì cô ấy luôn trễ hẹn, khiến Alice và Georgia phát cáu, vì họ không bao giờ trễ hẹn và ngay từ đầu đã không muốn lái xe tới New Paltz để xem Serena trở thành thầy tu. Nhưng họ đã hứa với tôi, dù họ không có ý định thề sống độc thân trước bàn thờ thần Siva, họ vẫn nguyện tôn thờ tình bạn cũng như việc giữ lời hứa.

Lúc đầu, không khí im lặng ngột ngạt bao trùm cả xe. Chín giờ sáng, mọi người đều mệt mỏi, cáu kỉnh, và không ai biết mình sắp sửa dấn thân vào việc gì. Tuy nhiên, nếu bạn hiểu phụ nữ, bạn sẽ thấy rằng sự tù túng, tách biệt trong một chiếc xe cuối cùng cũng khiến các cô gái đang bực bội phải mở lời.

Alice bắt đầu trình bày cho Georgia nghe hệ thống tín ngưỡng của cô về việc sống độc thân. Cô miêu tả cho Georgia nghe tất cả những bản đồ và biểu đồ giải thích rõ ràng các nguyên lý cơ bản của tín điều hẹn hò: cậu sẽ phải ra khỏi đó, cậu sẽ phải ra khỏi đó, cậu sẽ phải ra khỏi đó. Khi lái xe tới đường 87, Alice dạy Georgia về Nerve.com và Match.com, về việc không được tiêu tốn quá nhiều thời gian viết mail cho những anh chàng này, thay vào đó hãy hẹn họ đi café, uống nước, nhưng tuyệt đối không được ăn tối. Cô cũng dạy Georgia gạch tên ngay những tay nói bóng gió về tình dục ngay trong những bức thư đầu tiên và đừng cảm thấy tồi tệ khi không muốn trả lời thư của những người cô thấy quá già, quá lùn hoặc không hấp dẫn gì cả.

Khi Georgia lái xe khỏi Thruway, bắt đầu chạy dọc theo con đường với hàng cây, vượt qua những nông trang, những đàn bò và dê, Alice nói về trò leo vách đá ở Chelsea Pier, về xuồng kayak, về trò đu xà ở Cao Tốc West Side. Cô giảng cho Georgia về những câu lạc bộ, quán bar thú vị nhất và đêm nào thì nên đi đâu.

Georgia, máu hoảng loạn và điên khùng vốn đã ứ trong người từ lâu, thực sự không cần bất cứ thứ gì bơm vào thêm nữa. Mặc dù mới chỉ có một tiếng rưỡi trong chiếc Acura nhưng cứ như bốn mươi tám tiếng đằng đẵng trong Motel 6[21] với cả đống nhà khoa học lấy đi của bạn giấc ngủ, thức ăn và điện thoại. Khi họ tới trước Trung Tâm Thiền Jayananda, Georgia đã hoàn toàn bị tẩy não theo Alice và cô đã cắn câu.

Ở ghế sau, Ruby ngủ li bì suốt chuyến đi. Cô tỉnh dậy ngay khi Alice rẽ vào con đường rải sỏi.

"Có ai biết chúng ta sắp chứng kiến chuyện gì ở đây không?" Ruby hỏi khi xe đi qua biển báo chỉ đến trung tâm.

"Tớ không biết." Georgia đáp.

"Tớ hi vọng ta không phải đọc bài kinh điên rồ nào đó." Alice nói thêm.

Cả nhóm xuống xe, chỉnh sửa lại quần áo. Georgia và Ruby đều mặc váy, đi tất và bốt, trong khi Alice chọn bộ quần dài, áo cộc tay, ra dáng chuyên nghiệp hơn. Họ theo chân một đám người đi bộ trên con đường mòn trải đá xuống một ngọn đồi cỏ mọc um tùm, thấy những người này ăn mặc quá diện. Những người khách khác mặc váy áo là lượt cẩn thận, đàn ông khoe đủ các kiểu tóc khác nhau còn phụ nữ thì chân gần như chẳng cạo lông. Vài người đàn ông Ấn Độ mặc áo choàng màu cam, đi xăng đan. Khi Georgia, Alice và Ruby xuống tới chân đồi, họ thấy nơi buổi lễ được tổ chức. Cách một quãng là một ngôi đền bằng đá ngoài trời. Ngôi đền hình tròn, sàn lát đá hoa, với những cột chống bằng đá và tranh các vị thần Hindu khác nhau treo trên tường. Mọi người để giày dép bên ngoài đền. Trong không khí thoang thoảng mùi hương thơm ngát.

"Nơi nay thật huyền bí." Georgia thì thầm.

Họ cởi giày, bước vào trong đền. Ngay lập tức họ nhận thấy một không khí trang nghiêm rất phù hợp với dịp này. Giữa đền là một lò đá lửa cháy bập bùng. Cả "giáo đoàn" bắt đầu khoanh chân ngồi xuống sàn. Ba quý cô đây ăn mặc không tiện để ngồi như thế nhưng cũng đánh liều chỉnh sửa váy áo để có thể đặt những cặp mông xinh đẹp xuống sàn đá lạnh ngắt.

Một người đàn ông Ấn Độ đứng tuổi, mặc áo choàng, có vẻ là thầy chủ trì buổi lễ, bắt đầu đọc một cuốn sách viết bằng tiếng Phạn. Hai thầy giảng khác đứng bên, một thầy có vẻ là người Ý, trông già hơn và một thầy chỉ chừng bốn mươi tuổi, trông rất điển trai. Cạnh anh ta là một thầy giảng đạo nữ béo múp. Họ đứng yên lặng trong khi thầy chủ trì người Ấn tiếp tục đọc kinh. Cuối cùng buổi lễ kết nạp cũng bắt đầu. Có cả thảy năm người: ba nam, hai nữ. Một trong hai cô gái là Serena.

Alice, Ruby và Georgia há hốc miệng khi thấy Serena. Cô đã cạo hết tóc. Tất cả, trừ một dải tóc thả sau lưng. Mái vàng tuyệt đẹp.

Không còn nữa. Giờ chỉ còn một con nhím nhỏ gày trơ xương. Serena. Trong bộ quần áo phụ nữ Hindu. Khi Serena gọi cho Alice hôm trước để chỉ đường, cô đã giải thích với Alice việc mình đang làm. Cô tin cuộc gọi này là để dành trọn phần đời còn lại suy ngẫm và sống có ích, tất cả gửi gắm vào những hi vọng đạt được sự khai sáng tinh thần. Serena tin cô đã xong việc ở thế giới vật chất và sẵn sàng từ bỏ nó. Alice không hiểu Serena đang nói gì, nhưng bây giờ, khi thấy cô trong chiếc áo choàng, đầu không tóc, Alice nhận ra Serena không hề nói đùa. Những người được kết nạp đứng yên lặng trong khi thầy giảng đọc xong một phần cuốn sách. Tiếp đến, thầy giảng điển trai bắt đầu nói. Có vẻ anh ta là người phiên dịch, người PR cho đền thờ, được chỉ định để giải thích cho mọi người chuyện đang diễn ra nơi đây.

"Xin chào đón tất cả mọi người đã có mặt ở đây dự lễ. Hôm nay là ngày những học viên trở thành nhà tu hành. Họ sẽ thề cơ cực, độc thân, tách biệt gia đình, bạn bè và tất cả những ham muốn trong thế giới vật chất này. Ngọn lửa này tượng trưng cho giàn hỏa thiêu..."

"Anh ta đẹp trai quá." Georgia thì thầm. "Các cậu nghĩ anh ta nói giọng gì?"

"Tớ không chắc lắm." Alice thì thào. "Úc chăng?" Ruby chằm chằm nhìn hai người. Cả ba ngậm miệng lại.

"... nơi bản ngã cũ của họ sẽ bị thiêu đốt, mở đường cho những con người mới tái sinh thành những nhà tu hành."

Thầy giảng đạo già người Ấn Độ cầm chiếc kéo đặt dưới nền lên. Từng người được kết nạp quỳ xuống chân thầy, ông cắt những sợi tóc còn lại rồi ném vào lửa. Cắt xong, năm người sắp thành thầy tu ngồi khoanh chân xuống sàn. Thầy giảng nữ béo lần lượt đặt ba nén hương vòng lên đầu từng người. Serena là người cuối cùng. Georgia, Alice và Ruby dõi theo, bối rối. Một cô gái họ mới gặp vài lần, lần gần nhất họ còn thấy cô ăn uống thỏa thuê no say tới mức phải đi rửa ruột, giờ đã cạo trọc và đang giữ vòng hương trầm thăng bằng trên đỉnh đầu. Cả sáu con mắt mở to hoảng sợ khi thấy thầy giảng Ấn Độ thắp hương, lần lượt từng vòng một. Thầy giảng điển trai giải thích:

"Khi hương cháy xuống đến da đầu họ, năm nhà tu hành mới này sẽ suy ngẫm về một cuộc sống kiêng khem mới, những vòng hương đang cháy sẽ tạo thành một vết sẹo trên đầu họ, tạo nên một biểu tưởng vĩnh cửu cho sự cam đoan tự kiềm chế bản thân."

Alice há hốc miệng kinh ngạc. Ruby nhướn mày còn Georgia trợn tròn mắt. Serena nhìn đám đông, mỉm cười. Trông cô như rực rỡ hẳn lên. Ánh mắt cô khiến mọi người nín thở. Yên bình. Điềm tĩnh.

Tưởng tượng chuyện đó mà xem.

"Mời các vị cùng suy ngẫm với các nhà tu hành trong giây lát."

Tất cả mọi người trong đền nhắm mắt lại. Duy có Georgia đảo mắt nhìn quanh khi mọi người bắt đầu hít thở thật chậm rãi. Cô bắt đầu suy ngẫm về việc đốt cháy bản ngã trong mình. Nếu Serena có thể từ bỏ con người cũ, thì cô cũng có thể làm thế. Cô sẽ không còn hóa điên vì Dale. Cô cũng không còn bị bẽ mặt vì vừa phá vỡ lời hứa với 230 người bạn thân thiết và họ hàng, chia tay với người đàn ông cô tưởng sẽ yêu đến khi cái chết chia lìa hai người. Cô có thể thoát khỏi cảm giác thất bại trong hôn nhân, sau đó là thất bại trong cuộc sống. Cô có thể thoát khỏi cảm giác đau đớn khi người cô sẻ chia những riêng tư, những nỗi xấu hổ, niềm vui sướng, tình dục cũng như sự ra đời của hai đứa con, đã đem lòng yêu một người đàn bà khác.

Khi cô ngồi đó, với một vết rách nhỏ xíu ở một bên váy, một giọng nói từ trong sâu thẳm con người cô cất lên. Mình có thể cho qua tất cả chuyện này. Mình không nhất thiết phải trở thành một phụ nữ đã ly dị, đầy cay đắng. Mình có thể làm điều đó bằng bất cứ cách nào mình muốn. Và mình muốn hẹn hò với những chàng trai trẻ trung, hấp dẫn.

Trong khi đó, Alice thấy đau nhói vì chân bị chuột rút, nhưng lại không thể ngọ nguậy. Cô cũng nhận thấy thật tuyệt khi dành chút thời gian ngồi thiền. Yên bình. Điềm tĩnh. Thở. Ngừng. Cô nhắm mắt lại.

Phải rồi, giọng nói từ sâu thẳm bên trong cất lên. Mình đã truyền hết kiến thức cho Georgia. Cô ấy sẽ trở thành một học viên trung thành và dũng cảm. Đã đến lúc mình dừng lại. Mình cực kỳ mệt mỏi. Alice tiếp tục hít thở đều đặn, chậm rãi, cho đến khi giọng nói kia tiếp tục, Đã đến lúc mình cưới người đàn ông tiếp theo mình gặp.

Trong tâm trí Ruby, thật ngạc nhiên, cô thấy mình đang bế một đứa bé trên tay, xung quanh là bạn bè, gia đình, tràn ngập tình yêu và chấp nhận. Cô mở choàng mắt khi đột nhiên thấy hình ảnh mình làm mẹ.

"Trong lúc các nhà tu hành thiền, xin hãy tự nhiên cùng chúng tôi tới khu nhà chính thưởng thức cà ri và chapati."

Sau khi lái xe quay lại West Village, Georgia đỗ xe lại. Ruby, Georgia và Alice lịch sự nói lời tạm biệt.

Vẫn trong tâm trạng suy tư, Ruby quyết định đi bộ ra sau bãi đỗ xe, hít thở không khí trong lành. Nhưng cô không đi tới chỗ đỗ nào. Sân chơi đường Bleecker rộng khoảng mấy trăm mét vuông, chật kín trẻ con chạy nhảy, leo trèo, đào bới, hò hét, đánh nhau, cười đùa rúc rích. Có những chiếc xô lớn màu sắc sặc sỡ, những chiếc xe đẩy, những thứ đồ chơi có bánh xe để bọn trẻ có thể ngồi vào và những chiếc ô tô đẩy bằng chân. Các bà mẹ, những người trông trẻ, tất cả đều tươi cười hớn hở trước sự hăng hái của lũ trẻ ở West Village. Một vài ông bố, tất cả đều điển trai, tóc hoa râm, bắp tay săn chắc. Ruby đứng dậy nhìn mọi người, tay đặt lên rào chắn bảo vệ nơi này khỏi những tên quấy rối và bọn bắt cóc. Cô đi bộ tới lối vào, một cánh cổng lớn bằng kim loại gắn biển ghi "Người lớn không đi cùng trẻ em không được phép vào". Cô lờ biển báo đi, giả vờ mình trông như một bà-mẹ-xinh-đẹp-đang-đi-tìm-đứa-con-đáng-yêu-và-người-trông-trẻ-đáng-mến, vào thẳng phía trong.

Cô dõi mắt nhìn khắp công viên. Cô cũng không chắc mình đang tìm kiếm điều gì, nhưng cô biết đây là nơi cô phải đến để tìm điều đó. Cô ngồi xuống cạnh hai bà mẹ: da trắng, mảnh khảnh, tóc high-light rất đẹp. Cô bắt chuyện, thu thập tất cả thông tin có thể: những đứa bé, các bà mẹ, các cô trông trẻ, tất cả. Bỗng nhiên có tiếng ồn ào từ phía trung tâm công viên, gần chuồng khỉ. Một cô bé tinh nghịch chừng bốn tuổi, mái tóc nâu xoăn tít, gào thét, đánh một cậu bé tội nghiệp không phòng bị gì cả, đẩy cậu bé ngã xuống nền bê tông, rồi khóc ré lên. Mặt cô bé đỏ bừng, mắt trợn ngược như thể mình mới là người bị thương. Một phụ nữ trẻ chạy tới, ôm chặt cô bé vào lòng. Một phụ nữ khác cũng chạy tới, đỡ cậu bé con đang òa khóc dậy. Mẹ cô bé mắng đứa con gái nghịch ngợm, nhưng rõ ràng là cũng không nghiêm khắc lắm. Con bé hư hỏn la hét, khóc lóc ăn vạ, quay ra đánh mẹ. Hai bà mẹ ngồi cạnh Ruby nhìn thấy nét mặt kinh sợ của cô, chỉ lắc đầu, gần như cùng lúc đồng thanh, nói bốn từ có thể giải thích tất cả: "Bà mẹ đơn thân."

Ruby gật đầu đầy thông cảm. "Thật buồn quá," cô động viên.

"Đó là một cuộc tình một đêm. Rồi cô ấy mang thai và quyết định sinh con một mình. Thật dũng cảm." Người phụ nữ mảnh dẻ, tóc highlight vàng nói.

"Ác mộng," Bà mẹ tóc vàng hoe nhấn mạnh. Ruby không thể không tham gia.

"Vâng, tôi biết mình không thể làm điều đó. Các chị thì sao?" Ruby ngây thơ hỏi. Từ nét mặt họ, cô đã biết câu trả lời, nhưng quyết định tiếp tục hỏi. "Ý tôi là, các chị có thể tưởng tượng được mình sẽ nuôi con một mình không?" Cô cố gắng nói giọng bình tĩnh nhất có thể, nhưng cô đã phải đợi câu trả lời như thể Chiếc Rương Thánh Bị Mất Tích sắp được mở ra.

"Không bao giờ. Không thể làm được. Quá khó khăn. Quá đơn độc."

"Tất nhiên là không. Tôi sẽ tự sát mất."

Đúng như những gì Ruby nghi ngờ - trở thành một bà mẹ đơn thân còn buồn khổ hơn là sống độc thân. Nhưng còn niềm hạnh phúc làm mẹ thì sao? Cảm giác hài lòng khi nuôi nấng một đứa bé từ khi lọt lòng và dắt chúng bước ra thế giới thì thế nào?

"Nhưng các chị không nghĩ là nếu được làm mẹ thì vẫn rất tuyệt sao? Kể cả khi không có chồng?"

"Không đáng đâu. Tôi thà chết còn hơn."

Bà mẹ tóc highlight vàng giải thích. "Thử tưởng tượng cô phải làm mọi thứ một mình xem. Thậm chí cả khi cô có được mọi sự giúp đỡ trên đời, đến cuối ngày, vẫn chỉ còn một mình cô lo lắng bọn trẻ có ốm hay không, quyết định nên theo học ở trường nào, dạy chúng thắt dây giày, đi xe đạp. Cô là người duy nhất đưa chúng đi trượt tuyết, là người phải sắp xếp lịch đi chơi cho con, cho chúng ăn, bắt chúng đi ngủ hằng đêm. Là người duy nhất đảm bảo chúng đến trường đúng giờ, làm bữa trưa, làm việc với cô giáo, giúp chúng làm bài tập về nhà. Cô sẽ là người nhận điện thoại thông báo nếu chẳng may con bị ốm ở trường, gặp rắc rối, hoặc..." cô ta nhấn giọng, "không có khả năng đọc chẳng hạn."

"Đúng thế, tưởng tượng xem nếu cô có đứa con bị bệnh nặng, như ung thư hay gì đó." Cô gái tóc highlight đỏ tiếp lời.

"Ôi lạy Chúa, thử nghĩ đến việc ở trong bệnh viện, gọi điện cho bạn bè người thân đến ngồi cùng, một mình, và trở thành gánh nặng của ai đó. Nếu tôi độc thân, hình ảnh cô đơn ấy sẽ khiến tôi phải dùng tới năm cái bao cao su mỗi khi quan hệ mất."

"Rồi tưởng tượng trở thành một bà mẹ đơn thân với đứa con mới

lớn xem."

"Phải rồi, cô sẽ phải thi hành kỷ luật với chúng, lập ra các ranh giới, đối phó với tình trạng nghiện ngập, tình dục, hẹn hò, và thế là chúng sẽ căm ghét cô."

"Nếu cô có con gái, cứ tưởng tượng cô trải qua thời kỳ mãn kinh, nhìn con gái cô vẫn còn mơn mởn gợi tình, trong khi cô thấy mình đang héo mòn dần và chẳng còn ham muốn tình dục nữa."

Hai người phụ nữ này đang cực kỳ bi quan, thậm chí nếu so với cả Ruby. Cô cố gắng tỏ ra không bối rối, thử xen một chút lạc quan vào cuộc đối thoại: "Vậy các cô sẽ không làm bà mẹ đơn thân khi con mình ở tuổi dậy thì nữa. Khi ấy các cô sẽ gặp ai đó chẳng hạn."

Hai bà mẹ nhìn Ruby chằm chằm. "Cứ làm như cô vẫn còn thời gian ấy," cô gái tóc vàng nói. Đến lượt cô gái tóc đỏ nói thêm, "Còn ai thèm ham muốn cô nữa chứ. Đàn ông New York có thể có bất cứ ai họ muốn. Họ lại đi dính vào một phụ nữ đã có con sao?"

Sự lạc quan của Ruby giờ đây chỉ còn là tiếng thì thầm. "Ừ thì... nếu một người đàn ông yêu cô, anh ta sẽ không để tâm...?"

Hai bà mẹ nhìn Ruby, như thể cô là một kẻ ngớ ngẩn. Cô gái tóc vàng hỏi Ruby: "Vậy cô nghĩ sao? Cô có thể nuôi con một mình ư?"

Ruby nhìn ra sân chơi, nơi có đám trẻ, hầu hết đều rất đáng yêu, ăn mặc đẹp đẽ, được nuôi dưỡng tốt. Cô nghĩ về lịch đi chơi, bài tập về nhà, đưa bọn trẻ đi ngủ và căn bệnh ung thư ở trẻ em. Cô lại nghĩ về việc mình đã buồn đến thế nào khi một anh chàng không gọi lại cho cô sau hai ngày hò hẹn.

"Không, tôi không làm được. Tôi không bao giờ có thể trở thành một bà mẹ đơn thân được."

Các bà mẹ gật đầu tán thành. Đây là công viên của bọn trẻ West Village, nơi ba phụ nữ đều hoàn toàn nhất trí về điều họ tin: Trở thành một bà mẹ đơn thân thực sự vô cùng, vô cùng tồi tệ.

Ruby đi bộ tới Broadway. Cô đến gần phố Mười Bảy, cảm thấy thanh thản hơn với thực tế mình sẽ không bao giờ trở thành một bà mẹ đơn thân. Có lẽ cô sẽ xóa việc này khỏi danh sách những điều mình làm. Họ nói đúng, và họ cũng nên biết – điều này quá khó.Vì thế việc duy nhất còn lại với cô là tiếp tục hẹn hò. Nhưng bằng cách nào đây? Buồn quá. Trong lúc đi bộ, cô nghĩ đến Serena. Serena tin vào Thượng Đế và sự khai sáng tinh thần đến nỗi dám

từ bỏ mọi thứ, sẵn sàng đốt hương trên da đầu. Thật sùng tín. Điều ấy khiến Ruby băn khoăn về những gì cô tin tưởng. Liệu cô cũng nên ngừng việc đó lại chăng? Liệu cô cũng nên dừng việc hò hẹn và bắt đầu quan tâm tới những thứ khác chăng? Đó không phải một ý nghĩ tồi. Nhưng vừa đi vừa ngẫm, cô nhận ra mình chưa sẵn sàng cho việc đó. Trong cô vẫn còn một chút quyết tâm. Và khi tới phố Chín Mươi Sáu, ý nghĩ ấy cũng đến. Cô cần thử sức lần nữa sau thất bại, để yêu thương lần nữa. Cô cần mạnh dạn, không e sợ để cảm xúc xen vào lần nữa.

Đã đến lúc phải nuôi một con mèo khác.

Giờ cô đã biết nơi cần đến, cô sẽ quay lại trại thú nuôi, nơi từng nhận nuôi Ralph. Đã hết thời gian cho việc than khóc rồi.

Trại thú nuôi là một boongke hai tầng xây bằng bê tông, số 122 Đại lộ Street and Amsterdam, nằm trong một khu an ninh không được tốt lắm. Điều đó cũng không khiến Ruby sợ hãi bằng việc ngồi luyến tiếc quá khứ. Chúng tôi chẳng còn nhiều những con đường như thế nữa. Tới nơi, Ruby tự hào rằng mình đang làm điều gì đó giống như làm lại cuộc đời khi quyết định yêu thương lần nữa.

Vừa mở cửa, mùi động vật xộc ngay vào mũi cô. Thứ mùi khó chịu, ngột ngạt khiến người ta chỉ muốn bước ngay ra ngoài. Nhưng Ruby vẫn đi tới quầy, nơi có cô gái trẻ đang trực, có vẻ là người Ireland, tóc xoăn, kẹp tóc ở đỉnh đầu. Khắp tường treo những tấm áp phích ghi dòng chữ nhắc nhở: "Yêu tôi là hoạn tôi" hoặc "Mua cho tôi một tấm thẻ tên 8 đô la hôm nay, bạn sẽ tiết kiệm được 300 đô la tiền thưởng sau này!" Những bức tường xi măng vẽ đầy hình chó mèo nhưng thực ra thì nó cũng chẳng được mấy ai để tâm. Ở một nơi giống như hầm tránh bom thế này thì có bao nhiêu vật nuôi vẽ lên tường cũng chẳng quan trọng.

Ruby nói với cô gái rằng cô muốn nhận nuôi một con mèo. Cô gái dẫn cô ra cánh cửa đi lên cầu thang. Mùi động vật hôi thối càng lúc càng nồng nặc theo mỗi bước cô lên cầu thang. Cô mở cửa dẫn tới tầng hai, nghe rõ tiếng một con chó tru lên thảm thiết. Thứ âm thanh xuyên qua màng nhĩ, như tiếng kêu ai oán phát ra từ tận sâu thẳm tâm hồn nó. Sự gần gũi của nó khiến Ruby choáng váng. Đó là tiếng kêu mình muốn cất lên mỗi sáng thức dậy, Ruby thầm nghĩ.

Thật rùng rợn khi đi qua hành lang công nghiệp, nghe tiếng tru đó – giống y như phim "Bay trên tổ chim cúc cu", nhưng là với lũ

chó. Ruby rảo bước vào căn phòng hẹp nơi bố trí các chuồng mèo. Cô đóng cửa, tiếng than khóc của con chó nhỏ đi đôi chút. Cô nhìn lũ mèo, từng con một. Tất cả đều rất dễ thương, mượt mà và hơi lờ đờ. Nhưng cô vẫn nghe tiếng con chó khốn kiếp đang i ỉ bên ngoài. Cô dừng lại ở chuồng một con mèo trông cực kỳ đáng yêu, một con mèo con với bộ lông trắng xám, tên là "Vanilla". Ruby thò tay vào lồng, Vanilla đùa giỡn, ôm lấy bàn tay cô. Chắc chắn cô sẽ nhận nuôi Vanilla. Cô rời khỏi phòng, nói với người đàn ông ở quầy về quyết định của mình. Khi cô đi xuống hành lang, con chó điên lại tiếp tục sủa ầm ĩ. Ruby quyết định phải nhìn con chó một lần nữa. Cô mở cửa dẫn tới tổ chim cúc cu. Và cuối cùng cô cũng tới chuồng con To Mồm. Ruby đọc lời miêu tả ngắn gọn ghi trên chuồng: "Kimya Johnson là một con chó lai trắng, bốn tuổi, được nhận nuôi từ khi còn nhỏ. Chúng tôi mới tìm thấy nó đi lạc và không thể liên hệ được với chủ nó. Nó là một con chó xinh xắn, thân thiện, tình cảm và có vẻ đã được huấn luyện. Vâng, sự mất mát của người chủ cũ có thể là một điều may mắn dành cho người chủ mới. Và có thể người chủ mới chính là bạn chăng?"

Trái tim Ruby như trùng xuống. Được nuôi ở một trại chó mèo lạc chỉ để tìm được chủ. Hãy nói về chuyện bị bỏ rơi. Kymia đứng dậy, đặt chân trước lên lồng, tru lên ầm ĩ. Nó cũng đang làm cửa lồng lạch cạch với một chiếc bát đựng thức ăn nhỏ xíu. Ngay sau đó một cô gái trạc mười sáu tuổi bước vào phòng. Cô bé mặc đồng phục màu nâu của nhân viên, ngực áo có thẻ ghi tên "Felicia", ngay dưới là dòng chữ "Tình nguyện viên".

"Nó làm ồn quá phải không ạ?" Cô bé hỏi, giọng đặc Tây Ban Nha. "Đó là lý do chẳng ai muốn nhận nuôi nó. Nó ồn ào quá."

Ruby nhìn Felicia. Một tình nguyện viên không thể nói như thế. Kimya tiếp tục rên rỉ.

"Nhưng nó cũng dễ thương đấy chứ." Ruby nói, cố tỏ ra nhân hậu.

Felicia nhìn Kimya, cười mỉa. "Vâng, nhưng nó ồn ào quá. Đó là lý do vì sao ngày mai họ sẽ tống nó đi. Nó làm ồn quá. Quỷ tha ma bắt nó đi."

Ruby quay ngoắt lại nhìn Kimya. "Thật sao? Ngày mai á?" Cô rít lên.

Felicia nhe răng. "Đấy là cháu nghe thế." Cô bé nhún vai.

Ruby kinh ngạc. "Vậy… sao cháu không gắng thuyết phục cô nhận nuôi nó?"

Felicia ngây ra nhìn Ruby, im lặng một lúc lâu. "Thế cô có muốn nhận nuôi nó không? Vì cô có thể nuôi nó nếu cô muốn."

Nghe Ruby nói, "Khu nhà cô không cho nuôi chó", Felicia cười mỉa, vẫy tay chào tỏ vẻ bực bội rồi bước ra khỏi phòng.

Ruby nhìn Kimya chằm chằm. Trong giây lát, Kimya bỗng im lặng. Nó nhìn Ruby, đôi mắt hồng đen ánh lên như cầu xin sự giúp đỡ.

Ruby vội vã rời khỏi phòng, xuống cầu thang. Cô đi thẳng tới chỗ cô gái ở quầy.

"Tôi xin lỗi không thể nhận nuôi Kimya. Tôi rất xin lỗi. Nhưng đúng là tôi sẽ bị tống cổ khỏi căn hộ nếu nuôi chó. Cháu không biết ban quản lý chỗ tôi khó tính thế nào đâu."

Cô gái ở quầy ngây người nhìn Ruby.

"Nhưng tôi có thể nhận nuôi Vanilla." Ruby hào hứng. "Và tôi muốn làm tình nguyện viên ở đây mỗi tuần một lần."

Cô gái ngạc nhiên. Cô đưa Ruby một mẩu giấy. "Thật tuyệt. Trước mắt cô sẽ làm ở đây vào thứ Tư tuần này, lúc bảy giờ nhé."

Ruby cười rạng rỡ. "Thật tuyệt vời. Cảm ơn cháu." Trong khi đợi người ta đưa Vanilla đến, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô biết mình sẽ rất giỏi thuyết phục mọi người nhận nuôi những con vật đi lạc. Cô sẽ cứu sự sống của hàng chục những con chó hay mèo. Chúng cần có cô ở nơi đây.

* * *

Georgia trở về nhà tối hôm ấy, mặc chiếc quần bò trị giá hai trăm đô la, áo len ca-sơ-mia bó sát, xỏ đôi bốt sành điệu cho dân mô tô rồi đi tới Whole Foods mua đồ tạp phẩm.

Trong ô tô hôm ấy, chuyên gia hẹn hò mới, Alice, mách rằng Whole Foods ở Quảng Trường Union là nơi tuyệt vời để gặp gỡ các anh chàng dễ thương vào tối thứ Bảy. Bạn có thể ngồi xem trình diễn nấu ăn, nán lại ở một cuộc thi nếm rượu vang hoặc tìm kiếm món khai vị cũng như tình yêu của đời mình.

Khi Georgia đẩy xe đẩy xung quanh siêu thị cao cấp này, cô nhận ra mình có cảm giác thật tuyệt. Chứng kiến lễ nhập môn của Serena có lẽ đã có tác dụng, vì cô cảm thấy cân bằng. Lạc quan.

Dale đón con đi vào cuối tuần, thế nên cô được tự do thoải mái để trở thành một người độc thân đúng nghĩa trên thế giới này; một người độc thân hấp dẫn, vui vẻ, thông minh và thực sự yêu đời. Như vậy tuyệt đến mức nào chứ? Khi cô lăn mình trên bãi cỏ, cô nhận ra mình không nhất thiết phải tin tưởng một điều rằng cô đã từng nghe về việc kiếm tìm tình yêu ở New York này. Không có lý do gì khiến cô phải chấp nhận một niềm tin rằng chẳng còn người đàn ông tử tế nào, rằng tất cả đàn ông ở New York đều là bọn chó má, rằng mỗi giây phút trôi qua cô lại già đi và giảm bớt niềm đam mê. Cô không phải tin bất kỳ điều gì trong số đó. Bởi vì đó không phải là kinh nghiệm của cô. Cô gặp Dale ở đại học Columbia, New York. Cô tốt nghiệp khoa báo chí, còn anh ta khoa kinh doanh. Họ đã sống bên nhau từ ngày ấy. Vì thế cho tới tận khi cô có những trải nghiệm riêng rằng không có người đàn ông tử tế nào trên thế giới thì cô lại thừa nhận điều ngược lại. Đẩy xe qua hàng núi phô mai các loại của Pháp, của Ý, các loại đúc thành bánh tròn, các loại phô mai từ sữa dê, cô nhận ra đơn giản mình có thể lái xe vòng quanh toàn bộ mảnh đất chất chứa đầy những giả thuyết và nỗi sợ hãi gắn liền với việc hẹn hò ở New York. Cho tới khi chuyện đó xảy đến với cô thì những chuyện khác chẳng là vấn đề gì với cô cả. Cô là một bảng danh sách bầu cử để trống, đầy lạc quan, không bị ràng buộc bởi nỗi khổ đau; và vì cô cảm thấy mình có lợi thế hơn tất cả những phụ nữ ngoài kia. Đàn ông sẽ thấy niềm vui sống của cô trong mỗi cuộc hẹn hò và đây chính là nét hấp dẫn không thể cưỡng lại.

Cô đi chọn một vòng xung quanh quầy hàng, tranh thủ thời gian tận hưởng một vòng ngắm các loại thực phẩm bổ dưỡng. Giờ cô đang đứng trước một gian hàng bán củ cải đường, thử xem mình quyến rũ tới mức nào với tất cả cánh đàn ông khi một người đàn ông cao ráo, mảnh dẻ tiến lại gần. Cô ngước lên, mỉm cười. Anh ta có mái tóc xoăn màu nâu, rẽ ngôi giữa, râu cạo vừa phải để trông thật quyến rũ nhưng không giống thành viên một ban nhạc.

Thấy không? Cô thầm nghĩ. Điều này đâu có khó quá. Cô nhẹ nhàng giải thích với anh chàng dễ thương rằng cô định nấu món củ cải đường, sẽ rất ngon nếu chúng được xào với một chút dầu, tỏi và muối.

"Ôi, cảm ơn cô. Cô biết không, tôi đang gắng chăm nấu nướng hơn. Ăn nhiều rau xanh hơn."

"Vâng, thật tuyệt. Chúng rất bổ đấy."

Anh chàng dễ thương mỉm cười với Georgia, kiểu cười nửa ranh

mãnh, nửa ngượng ngùng. Anh ta nói thêm, "Màn mở đầu này thế nào? Tôi đã theo chân cô từ tận gian hàng sô-cô-la nhưng không tài nào nghĩ ra cái gì hay ho để nói cả. Nhưng rồi cô dừng lại ở gian hàng củ cải đường, và tôi nghĩ 'À! Củ cải đường! Có thể bắt chuyện được rồi đây!'"

Georgia bật cười, đỏ mặt, mau miệng: "Thật hoàn hảo. Không hề thấy có vẻ sắp đặt, rất tự nhiên, cũng rất duyên."

Người đàn ông dễ thương chìa tay ra giới thiệu, "Xin chào, tên tôi là Max."

Georgia bắt tay, đáp, "Tôi là Georgia, rất vui được biết anh." Sau đó họ nói chuyện khoảng hai mươi phút, sau chủ đề củ cải đường, họ lên kế hoạch sẽ cùng đi ăn tối. Georgia rời siêu thị Whole Foods, với ba quả ớt vàng giá tám đô la trong tay và một niềm lạc quan mới tìm thấy. Cô thầm nghĩ, Cuộc hẹn hò này sẽ như một làn gió thoảng.

* * *

Tối đó, Alice, Lực Lượng Hẹn Hò Đặc Biệt của chúng tôi, đang trong "chiến dịch" tiếp theo của cô. Tên anh ta là Jim. Anh ta được sắp xếp gặp gỡ bởi một người bạn của một người bạn đã nhận thư chuyển tiếp từ Alice Email nổi tiếng. Alice Email là một lá thư điện tử gửi hàng loạt, tương tự như thư bạn gửi cho đại chúng khi muốn tìm một người trông nom mèo tốt. Tuy nhiên, Alice Email tìm kiếm những chàng trai tốt. Cô gửi mail cho tất cả bạn bè của mình, bảo họ gửi nó cho tất cả bạn bè của họ, một kiểu quảng cáo săn lùng người. Vì nó mà cô tiến tới hẹn gặp rất nhiều đàn ông cô chưa từng gặp bao giờ. Không may thay, cô chẳng muốn gặp hầu hết bọn họ, nhưng chuyện này cũng không làm phiền cô lắm. Cô đã tới đó và đó là tên của trò chơi. Jim là một kỹ sư điện đến từ New Jersey. Anh ta ba mươi bảy tuổi. Qua thư anh Jim, anh ta có vẻ là người thông minh và thân thiện. Họ sẽ gặp nhau tại một quán bar nhỏ ở Noho, nơi Alice chọn làm địa điểm cho tất cả các cuộc hẹn hò đầu tiên. Đó là một quán bar Thổ Nhĩ Kỳ nhỏ, tối, bài trí với đèn nhung đính cườm và đi-văng. Nếu bạn không thể tập trung sự lãng mạn ở nơi đây, với ánh đèn mờ ảo, những ly vang đỏ lớn, thì bạn chẳng thể tìm thấy điều đó ở nơi đâu nữa.

Trong lúc Alice đi bộ tới quán bar, cô nhớ lại vô số các cuộc hẹn trong năm nay. Cô nghĩ về tất cả những người đàn ông đã gặp, băn khoăn tại sao không ai trong số họ trở thành người đàn ông của mình. Cũng có vài mối quan hệ chớm nở, dăm ba vụ yêu đương,

nhưng hầu như không ai trong số đó là người cô muốn dành thời gian ở bên. Cô băn khoăn một lúc, liệu trò chơi này có thực sự hiệu quả với cô hay không. Chắc chắn cô đang gặp rất nhiều đối tượng, nhưng có lẽ với việc tăng tỷ lệ cược lên, tất cả những điều cô đang làm chỉ là tăng tỷ lệ những cuộc gặp gỡ cô chẳng thấy hứng thú. Có lẽ tình yêu đặc biệt quá, kỳ diệu quá đến nỗi số lượng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Có lẽ đó chỉ là số phận và may mắn. Và số phận hay may mắn thì đâu cần thiết với đặt cược. Cho tới tận lúc này, Alice vẫn luôn nghĩ mình tin vào việc đặt cược, vào tính toán. Nhưng nhìn lại những chuyện xảy ra năm trước khiến cô phải ngừng lại. Tất cả những người đàn ông đó... Lòng cô dâng trào một cảm giác mệt mỏi kiệt sức. Cô gạt phắt cảm giác ấy, nở một nụ cười tươi rói, tay vuốt tóc và bước vào quán.

Alice nhìn quanh, thấy một người đàn ông đang ngồi trên một chiếc sofa, có vẻ đang chờ ai đó. Anh ta toát lên vẻ dễ thương, nhưng thực sự không phải người bạn thấy dễ thương; gương mặt có vẻ hơi chút yếu đuối, xanh xao.

Alice bước tới chỗ anh ta, hỏi: "Anh có phải là Jim không?" Anh ta đứng phắt dậy, chìa tay ra bắt, nở một nụ cười ấm áp, thân thiện.

"Alice, rất vui được gặp cô."

Cô có thể thấy ngay anh ta là một người đàn ông tử tế.

Họ bắt đầu nói những điều mọi người vẫn nói trong lần hẹn đầu tiên: công việc, gia đình, chỗ ở, và nơi họ đi học. Nhưng khi nói chuyện, khi đây là lần hẹn hò đầu tiên, thì chỉ có bảy mươi phần trăm não bộ của họ nói, lắng nghe, và trả lời những gì người kia nói. Còn lại ba mươi phần trăm đang thắc mắc, Mình có muốn hôn người này không nhỉ? Mình có muốn ngủ với người này không nhỉ? Bạn bè mình sẽ nhận xét thế nào về người này nhỉ? Jim hỏi Alice rất nhiều về cô, theo cách ngọt ngào nhất mà đàn ông thường thể hiện khi họ thực sự thích bạn. Khi Alice kể những câu chuyện của mình, bật cười khi nghe chuyện hài hước của Jim, từ cái cách anh ta nhìn, cô có thể biết anh ta thấy cô rất đáng yêu.

"Ý em là gì, em có mẹo để nghe tiếng mình đang ngáy ư?" Anh ta hỏi, bật cười trước sự thú nhận rất đỗi riêng tư này của cô.

"Nghiêm túc nhé nhé, nếu anh có thể nhớ, ngay trước lúc anh thực sự tỉnh giấc, phải đảm bảo rằng anh không thay đổi nhịp thở của mình – giống như anh giả vờ là anh vẫn đang ngủ, nhưng thực ra là anh dậy rồi – anh có thể nghe tiếng anh ngáy."

Jim nhìn Alice, lắc đầu và cười phá lên. Anh ta đã hoàn toàn mê mẩn cô. Đây cũng không phải chuyện mới lạ với Alice tóc đỏ quyến rũ. Đàn ông lúc nào cũng thấy cô thật đáng yêu. Nhưng Alice sẽ theo phương pháp cô vẫn thường làm là không-bắt-tù-nhân trong hẹn hò, nếu cô đáp lại tình cảm, chỉ hai mươi lăm phần trăm bộ não lắng nghe người đàn ông đó, còn bảy mươi lăm phần trăm còn lại thì chỉ muốn trả tiền, bắt taxi về nhà xem phim Seinfeld. Còn nếu cô cũng thấy rất hứng thú với anh chàng đó, cô sẽ gắng hết sức làm mình thậm chí còn dễ thương hơn nữa, đến nỗi như đang gắng trở thành một người hoàn toàn khác. Nhưng tối nay, cô cho phép bản thân tận hưởng việc mình được ngưỡng mộ bởi ai đó. Và cảm giác ấy thật ấm áp. Thật thư giãn. Cô bắt đầu thấy rộn ràng sau khi uống ly rượu thứ hai. Cô cũng thấy hơi chuếnh choáng say vì khám phá mới này: đôi khi không quá cố gắng cũng tốt.

Ở Pháp

Quang cảnh tuyệt đẹp. Bước ra khỏi xe, tôi thấy những người đàn ông và phụ nữ ăn mặc lịch thiệp, quyến rũ ra khỏi taxi hay túa ra con phố dẫn tới Palais Garnier. Tôi lên tầng nhà hát, quay lại nhìn toàn cảnh. Paris. Thật sáo rỗng khi nói tôi bị ấn tượng mạnh. Nhưng đúng là như thế. Một món quà vô giá đối với du khách. Đúng là như thế. Những chiếc máy bay sắt khổng lồ đưa ta lên tận trời – như một thành tựu không tưởng. Hãy dành thời gian và tiền bạc để tận hưởng nó. Thật hồi hộp. Thật hồi hộp khi ở một nơi khác lạ - nơi mọi ánh mắt và hương vị đều rất lạ lẫm. Paris, nơi tôi đã tới nhiều lần trước đây, vẫn chỉ là một thành phố nước ngoài với tôi. Café, bánh mỳ, bơ, đàn ông với những khuôn mặt hồng hào, râu xám – và mùi vị. Nó có mùi cổ xưa và mùi đất. Châu Âu. Tôi yêu lục địa này.

Chúng tôi đang xem vở opera Lohengrin, câu chuyện về một nàng công chúa mơ được một chàng hiệp sĩ trong bộ giáp sáng ngời tới cứu thoát. Khi chàng xuất hiện, tất cả những việc nàng phải làm là không bao giờ hỏi chàng là ai hay chàng từ đâu tới. Tất nhiên, cuối cùng thì nàng cũng không thể không làm cái việc ấy, kết quả là để mất chàng mãi mãi. Đúng là phụ nữ có khác.

Đang chăm chú xem phần dàn cảnh thì tôi nghe tiếng một phụ nữ gọi tôi rất to. "Chào Julie! Xin chào! Xin chào!" Audrey và Joanne, cả hai đều mặc rất diện, đang đi lên cầu thang tiến về phía tôi. Steve đã cho chúng tôi vé liền kề nhau.

Audrey mỉm cười, hỏi, "Cô thích buổi nói chuyện của chúng ta tối

hôm nọ chứ? Nó có giúp ích gì cho cô không?"

"Có, rất hữu ích," Tôi trả lời trong khi cùng bước vào nhà hát. "Tôi rất ngạc nhiên là phụ nữ Pháp xử lý việc bị từ chối giỏi như thế."

"Đúng vậy, tôi vẫn nghĩ về điều đó đây," Joanne nói trong khi cả ba chúng tôi đi trong hành lang.

"Tôi thực sự tin là việc giáo dục của chúng tôi có ý nghĩa nhất định. Tôi nghĩ ở Mỹ, có thể thất bại bị coi là điều quá tồi tệ, bị xem là kém cỏi trong việc nào đó. Bố mẹ không bao giờ muốn nói với con cái rằng họ không tuyệt vời. Họ không bao giờ muốn thấy con mình thất bại. Nhưng ở đây," Joanne mím môi, nhún vai, "nếu ta làm không tốt việc gì, bố mẹ sẽ nói chúng ta không giỏi làm việc đó; nếu ta thất bại, thì đúng là ta thất bại. Chẳng có gì phải xấu hổ vì chuyện ấy cả."

Chúng tôi đưa vé cho người kiểm vé rồi đi vào. Có đúng là khi còn nhỏ, nếu mẹ bạn và giáo viên không chiều chuộng quá mức thì chúng ta sẽ có khả năng ứng phó với việc bị từ chối tốt hơn hay không?

Tôi mải mê nói chuyện với Audrey và Joanne đến nỗi chẳng mấy để tâm xem mình đang ở đâu. Nhưng sau đó nơi này khiến tôi thực sự phải chú ý. Giờ chúng tôi đang trong khán phòng của Palais Garnier, một trong hai nhà hát ở Paris, nhà hát còn lại là Nhà Hát Quốc Gia Paris. Đây là nơi sang trọng bậc nhất. Ban công nối tiếp ban công, những hàng ghế bọc nhung đỏ cùng những đồ trang trí mạ vàng ở khắp nơi. Sân khấu che bằng tấm màn nhung đỏ. Trên cao nhất treo một ngọn đèn chùm, theo như giới thiệu thì nặng tới mười tấn. Chúng tôi ngồi vào ghế. Tôi nhìn xung quanh một lượt.

Như thể tôi chưa chiêm ngưỡng đủ vẻ đẹp, sự huy hoàng và sức hấp dẫn của người Paris tối nay, Thomas bước vào hàng ghế sau chúng tôi cùng một người phụ nữ nhỏ nhắn, thanh lịch nhất tôi từng thấy. Cô có mái tóc suông dài, vàng ánh như nắng mặt trời, thả xuống đôi bờ vai. Cô mặc chiếc váy xanh lơ có thể miêu tả là "một sự kết hợp khéo léo"; bó lại ở phần eo, khiến cô trông như ở trên một hộp trang sức. Tôi thề là tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng của cô ấy từ chỗ mình ngồi. Thomas mỉm cười, vẫy tay chào. Anh ta chỉ cho vợ thấy tôi; tôi thấy anh ta nghiêng đầu về phía vợ, thì thầm gì đó vào tai cô ấy. Cô ấy mỉm cười, vẫy tay thân thiện với tôi. Bỗng nhiên tôi thấy mình như gã khổng lồ Andre cục mịch và thầm ước giá như mình mặc đẹp hơn.

Dàn nhạc bắt đầu chơi. Steve đứng dậy ở hàng ghế dưới cùng sát sân khấu. Anh cúi chào khán giả và mọi người vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Anh bạn thân hồi trung học của tôi bắt đầu vẫy tay chào xung quanh. Dường như dàn nhạc đang chơi đúng như những gì anh chỉ đạo. Thật ấn tượng. Vở nhạc kịch bắt đầu, mở đầu bằng câu chuyện về nàng công chúa lẽ ra có thể có tất cả nếu biết ngậm cái miệng ngớ ngẩn của cô ta lại.

Vở kịch kết thúc sau hai mươi bảy tiếng đồng hồ, hoặc có lẽ chỉ là bốn tiếng. Chúng tôi được dẫn tới một căn phòng phía sau khu vực sân khấu. Khu này cũng dát vàng, trưng bày những tác phẩm theo phong cách rococo. Một nơi đậm chất Paris cổ xưa và huy hoàng. Tôi tự hào nhìn Steve được chào đón, chúc tụng bởi những khán giả có học thức, rất hâm mộ anh. Thomas lọt vào tầm mắt tôi khi tôi tiến lại chỗ người hầu bàn đang mời rượu champagne. Thomas trông thấy tôi liền bước tới. Chúng tôi cùng uống champagne với nhau.

"Vợ anh đâu rồi?" Tôi bắt chuyện.

"Cô ấy về rồi. Nhạc kịch làm cô ấy đau đầu." Anh ta nhìn quanh căn phòng đông đúc, rồi ánh mắt nhìn thẳng vào tôi.

"Cô có muốn đi dạo không?" Thomas hỏi, ánh mắt vẫn không rời khỏi tôi.

"Bây giờ ư?" Tôi hỏi.

"Thôi nào. Ở đây chán quá. Chúng ta phải biến khỏi đây thôi."

"Tôi không thể… bạn tôi, Steve, tôi đã hẹn với anh ấy… tôi không đi được."

Tôi chỉ về phía Steve, lúc ấy đang nói chuyện thân mật với một chàng trai trẻ chừng hai mươi lăm tuổi.

"Tôi tin là Steve đã có buổi hẹn khác tối nay rồi. Nhưng tôi sẽ xin phép anh ta xem." Nói rồi Thomas nắm lấy tay tôi, kéo ra chỗ Steve.

"Không, thôi nào." Tôi cố từ chối, cảm nhận thấy bàn tay chai sạn của anh ta siết chặt tay mình.

Khi chúng tôi bước tới, Steve dứt ánh mắt mình ra khỏi quý ông trẻ đang nói chuyện và nhìn thấy Thomas đang nắm chặt tay tôi đứng kế bên.

"Chắc hẳn anh là Thomas." Steve ranh mãnh.

Thomas xác nhận thông tin này bằng một nụ cười đáp lại.

"Vâng, là tôi đây. Và tôi đang băn khoăn không biết liệu mình có thể mượn cô bạn gái đây của anh tối nay hay không. Có vẻ cô ấy là người duy nhất tôi muốn trò chuyện tối nay, và đây quả thực là một buổi tối tháng Mười ấm áp. Tôi sẽ rất vui nếu có thể tận hưởng."

"Cô ấy?" tên bạn Steve khốn kiếp của tôi mỉm cười.

"Không, không, dĩ nhiên là không rồi." Thomas bật cười. "Tận hưởng thời tiết thôi. Tận hưởng buổi tối nay ấy mà."

"À vâng. Tất nhiên. Tất nhiên là được rồi."

Thomas bắt tay Steve. "Buổi diễn hôm nay của anh thật phi thường. Thực sự rất tuyệt đấy, Steve ạ." Nói rồi anh ta đặt tay lên lưng tôi, nhẹ nhàng đưa tôi ra cửa.

Chúng tôi dạo bộ dọc theo Đại Lộ l'Opera. Tôi không nhịn nổi, đi thẳng vào vấn đề.

"Vợ anh đẹp thật đấy."

"Đúng vậy."

Tôi thực sự chẳng biết nói gì sau câu đó. Tôi chỉ cảm thấy cần nhắc đến cô ấy.

"Cô ấy làm nghề gì? Để kiếm sống ấy?"

"Cô ấy mở một shop đồ lót ở Quận Mười Một. Rất thành công. Tất cả giới người mẫu và diễn viên thường lui tới đó."

Tôi thầm nghĩ, Tất nhiên là cô ấy sở hữu một doanh nghiệp tôn vinh vẻ nữ tính và tình dục rồi. Mình chắc chắn cô ấy trông phải rất hoàn hảo trong những bộ đồ lót.

Hãy để tôi thoát khỏi chuyện này nhanh nhất có thể. Tôi là một phụ nữ sống ở một thành phố lớn ở nước Mỹ, một người thích xem ti vi, đi xem phim rạp, vâng, thế nên tôi ghét cơ thể mình. Tôi biết như thế là thiếu sáng suốt, sáo rỗng, không nữ tính và mệt mỏi như thế nào. Nhưng tôi không thể không nghĩ thế. Tôi biết mình không béo, mình vẫn mặc áo cỡ sáu, nhưng nếu để ý thêm chút nữa, phải thừa nhận rằng tôi hoàn toàn biết lý do mình không có

bạn trai chính là vì cặp đùi khổng lồ và lớp mỡ thừa. Phụ nữ thật điên khùng.

"Cô có muốn ngồi xuống, làm một tách café không?" Thomas hỏi. Chúng tôi đang đứng trước một quán café có ghế ngồi ngoài trời.

"Vâng, ý hay đấy."

Một nữ bồi bàn mang cho chúng tôi một thực đơn có hình các món bánh mỳ sandwich kẹp phô mai, thịt nguội nướng dòn và khoai tây chiên.

"Vậy, nói tôi nghe đi Julie. Là phụ nữ độc thân, nỗi sợ lớn nhất của cô là gì?" Tôi ngước nhìn Thomas, giật mình.

"Ôi chà, anh đâu phải là người thích nói chuyện phiếm, phải không?" Tôi bật cười, tỏ vẻ nghiêm túc.

"Cuộc đời quá ngắn ngủi và cô quá thú vị." Anh ta nghiêng đầu, nhìn tôi hết sức chăm chú.

"Vâng, tôi nghĩ điều đó là hiển nhiên rồi. Tôi sẽ không bao giờ tìm kiếm ai đâu, anh biết đấy. Để yêu ấy mà." Tôi cúi xuống thực đơn, nhìn chằm chằm vào ảnh món trứng ốp lết.

Nữ bồi bàn quay lại, Thomas gọi cho chúng tôi một chai rượu nho trắng.

"Nhưng tại sao cô lại quá lo lắng về chuyện tìm kiếm tình yêu cho mình thế? Rồi nó sẽ xảy ra thôi. Luôn là như thế, phải không nào?"

"À… vâng. Thực sự là không. Chuyện có vẻ không như thế với tôi và bạn bè tôi. Ở nước tôi, các số liệu thống kê cho chúng tôi thấy rất khó để tìm được một người đàn ông tử tế, và chuyện đó chỉ có ngày một khó khăn hơn mà thôi. Gần như là một cơn khủng hoảng." Một bồi bàn nam mang cho chúng tôi chai rượu. Thomas đồng ý, bồi bàn liền rót ra hai ly.

"Phải rồi, nhưng với bất cứ chuyện gì trong đời, cô cũng phải tự hỏi bản thân rằng, Liệu mình có phải là một người nằm trong danh sách thống kê đó hay không? Hay một người thần bí chăng? Theo tôi thì hẳn là phải chọn làm một người thần bí, phải không nào? Sao cô có thể chịu được điều đó theo cách nào khác?"

Thần bí với thống kê – tôi chưa từng nghĩ theo cách đó. Tôi nhìn Thomas, quyết định rằng mình đã yêu anh ta ngay tại lúc ấy.

Không phải yêu theo nghĩa đen. Mà là tình yêu theo kiểu "Tôi-đang-ở-Paris-còn-anh-rất-đẹp-trai-và-đang-nói-những-điều-thông-minh-về-cuộc-sống-và-tình-yêu". Anh ta đã có vợ, và tôi sẽ không đời nào ngủ với anh ta, nhưng anh ta thực sự là người rất quyến rũ đối với tôi. "Đó là một lý thuyết hay đấy" là tất cả những gì tôi nói được.

Chúng tôi uống rượu, nói chuyện thêm ba giờ nữa. Lúc này đã bốn giờ sáng. Chúng tôi ghé quán café cuối cùng, đi dạo cả chặng đường quay về căn hộ của Steve. Tôi cảm thấy như trẻ lại, được tâng bốc, thấy mình hấp dẫn, thông minh và hài hước. Khi chúng tôi dừng bước trước cửa nhà Steve để nói lời chào tạm biệt, Thomas thơm cả hai má tôi.

Rồi anh ta mỉm cười ranh mãnh. "Hai ta nên có một mối quan hệ tình cảm, Julie à. Như vậy sẽ rất hay đấy."

Tôi bắt đầu ho một tràng kéo dài khi đột nhiên cảm thấy căng thẳng khác thường. Chuyện đó cũng cho tôi thời gian để nghĩ xem nên nói gì.

Dứt cơn ho, tôi nói. "Vâng, phải rồi, anh biết đấy, tôi không biết liệu mình có tin rằng mình sẽ tìm thấy tình yêu của đời mình sớm hay không, và tôi không dám chắc liệu tôi có tin mình là một người huyền bí hay một người được thống kê hay không, nhưng tôi tin tôi không nên ngủ với đàn ông đã có vợ."

Thomas gật đầu. "Tôi hiểu mà."

"Bất luận rằng các bà vợ của họ có chấp nhận chuyện đó hay là không. Cứ gọi tôi là đứa nhà quê đi."

"Vâng, Cô Julie Nhà Quê." Anh ta mỉm cười. "Nói tôi nghe đi, cô sẽ ở lại Pháp bao lâu nữa?"

Tôi chợt nhận ra mình cũng chưa có kế hoạch cụ thể nào, rằng mình sẽ ở lại đây bao lâu hay mình nên đi đâu tiếp theo.

Tôi đứng đó, tự hỏi, liệu Paris đã dạy đủ cho mình làm thế nào để sống độc thân hay chưa? Tôi thực sự đã học được về lòng kiêu hãnh. Và vài điều nữa về những kiểu hôn nhân khác biệt đang tồn tại. Có lẽ tôi đã học được tất cả những thứ mình cần để biết bây giờ. Có lẽ đã đến lúc tôi phải đi rồi.

"Tôi không biết. Có thể tôi sẽ đến Rome tiếp theo đây."

Mắt Thomas sáng lên.

"Cô phải đi! Paris rất đẹp, đúng vậy, nhưng chính người Pháp chúng tôi cũng hiểu rằng – Rome…" Ánh mắt anh ta bộc lộ vẻ tôn kính. "Tôi đồng sở hữu một quán café ở đó. Cô phải đi. Tôi biết rất nhiều phụ nữ độc thân ở đó."

"Anh thì tôi biết chắc là như thế rồi," tôi mỉa mai. Tôi đã hiểu chuyện đó ra sao trước khi tôi nói hết câu. Nghe thật quá khích, quá nhạo báng và quá New York.

Thomas nhìn tôi, tỏ vẻ hơi khó chịu.

"Cô biết đấy, Julie, nếu cô không ưa bản thân mình nhiều đến nỗi cô nghĩ tôi phải như thế này với tất cả phụ nữ tôi gặp, thì đó là vì cô và bác sĩ trị liệu của cô. Nhưng làm ơn, đừng mô tả tôi như con lợn nào đó. Như vậy là không công bằng."

Bị trách không oan, tôi đành im lặng không phản kháng.

"Cho tôi biết nếu cô cần tôi giúp ở Rome nhé. Nơi đó sẽ rất tuyệt với cô đấy," Anh ta lịch sự. "Thực tế - tôi nghĩ đó là thứ cô cần."

Tôi nhìn bóng anh ta đi khuất, nhận ra điều mình tin tưởng ít nhất trong thời khắc này: đôi khi nàng công chúa thực sự nên câm mồm lại.

Ở Mỹ

Một tuần sau khi Georgia cho Max số điện thoại ở siêu thị Whole Foods, cô không biết phải cầu cứu ai. Vì tôi không ở bên, cũng vì họ chỉ là những phụ nữ độc thân cô biết. Cô gọi Ruby và Alice. Hai người đồng ý gặp cô ở nhà hàng West Village Mexican, nơi có phục vụ cocktail margarita[22] giá năm đô la.

"Ý tớ là, tại sao một người đàn ông lại hỏi số của cậu rồi sau đó chẳng bao giờ gọi?" Georgia hỏi Ruby và Alice, giọng hoài nghi. "Hãy giải thích cho tớ nghe xem nào."

Ruby và Alice thậm chí còn chưa kịp cởi áo khoác ngoài ra. Họ nhìn Georgia chằm chằm, bất động, không biết phải trả lời thế nào.

"Thật đấy. Tớ đã không bắt chuyện với anh ấy, tớ cũng không hỏi số anh ấy. Lúc ấy tớ đang bận việc riêng. Nhưng rồi anh ấy đã hỏi số tớ, và tớ thấy rất thích thú. Tớ đã rất mong chờ được thấy anh

ấy. Được hẹn hò với anh ấy. Chuyện như này có thường thấy không?" Ruby và Alice quay sang nhìn nhau. Ruby không kìm được, hỏi, "Mình xin lỗi, nhưng cậu đã bao giờ hẹn hò trước kia chưa thế?"

Một người phục vụ đến, nhận thực đơn họ gọi. Sắp sửa có những ly margarita anh đào lạnh ngắt xung quanh.

"Tớ có duy nhất một bạn trai suốt thời sinh viên, rồi sau đó tớ gặp Dale lúc học cao học, thế nên, thực tế là không. Tớ chưa từng hẹn hò trước kia. Tớ có nghe Julie và tất cả những chuyện của cậu ấy, nhưng tớ nghĩ tớ không thực sự chú tâm lắm, vì tớ… như các cậu biết đấy, lúc ấy đã có gia đình rồi." Georgia bỗng nhiên trông có vẻ như rất có lỗi. Ngượng ngùng. Cô ngước nhìn Alice và Ruby, ánh mắt tìm kiếm câu trả lời.

"Nói tớ biết đi, có phải đàn ông ở New York thực sự là lũ đê tiện với phụ nữ hay không?"

Ruby và Alice lại nhìn nhau. Họ đang đối mặt với một vấn đề nan giải bạn gặp phải khi một người bạn định nhổ răng khôn của cô ấy và hỏi bạn sẽ thế nào sau khi xong xuôi. Bạn có nói với cô ấy sự thật, nói bạn đã mất hai tuần đau đớn kinh khủng, sưng má như một con sóc chuột, hay bạn sẽ nói dối, để cô ấy tự trải nghiệm và thầm hi vọng chuyện sẽ tốt hơn với cô ấy đây?

Ruby uống một ngụm margarita, ngẫm nghĩ một lát. Cô nghĩ xem đã bao nhiêu ngày đêm cô chìm trong thất vọng và khóc òa vì chàng trai nào đó. Alice thì nhai bánh snack ngô béo ngậy, ngon lành, điểm xem mình đã hẹn hò với bao nhiêu người, đã dành bao nhiêu thời gian cho những việc như thế. Trong thoáng chốc, cả hai đều nghĩ xem họ thực sự tin gì ở việc hẹn hò và trông chờ gì vào tình yêu tại thành phố New York này. Ruby bắt đầu.

"Không… không, không hẳn tất cả đàn ông đều là lũ khốn cả. Cậu không thể nghĩ thế được, không được nghĩ như thế. Vẫn có những người thực sự, thực sự rất tuyệt vời ở ngoài kia. Là thế đấy, ờ thì, có thể ngoài kia hơi phức tạp, và cậu phải phần nào đó… ừm… tự bảo vệ mình, cậu hiểu không? Nhưng không phải bảo vệ mình quá đáng đến mức cáu kỉnh. Nhưng cậu cũng phải cẩn thận, phải tiếp nhận mọi chuyện một cách thật khôn ngoan, nhưng sau đó thì không phải mọi chuyện đều thế, hiểu chứ?"

Georgia nhìn Ruby, ngập ngừng. Ruby nhận ra cô chẳng giúp được gì mấy. Vốn là một luật sư, Alice thoải mái hơn nhiều với việc báo

tin xấu cho Georgia một cách thẳng thắn, nhanh gọn, không rào đón:

"Nghe này, Georgia, sự thật là có một số gã ở New York rất đểu. Bọn chúng không có ý định ở ngoài kia để gặp gỡ người phụ nữ trong mộng, ổn định cuộc sống và kết hôn đâu. Bọn chúng ở ngoài đó để ra sức tìm kiếm người đàn bà tiếp theo của chúng phải đẹp hơn, nóng bỏng hơn và tuyệt vời hơn trên giường. Ví như gã Max này chẳng hạn. Hắn ta chỉ loanh quanh đây đó, sưu tập số điện thoại của phụ nữ, bởi vì nó khiến hắn trở thành một gã có tầm cỡ, để biết rằng hắn có thể khiến phụ nữ cho hắn số điện thoại. Có thể hắn coi việc đó như một môn thể thao vậy."

Georgia chăm chú lắng nghe Alice.

"Và cách tự vệ duy nhất của chúng ta trước loại đàn ông đấy là đáp trả. Cho chúng thấy ta thừa khả năng ra ngoài, gặp gỡ ai đó khác; chúng ta có thể nhận ra, loại trừ, né tránh và bình tâm lại trước tất cả những gã đàn ông xấu xa ngoài đó, để giành lấy một người đàn ông tử tế cho riêng mình. Đó là thứ vũ khí phòng vệ duy nhất của chúng ta."

Georgia uống hơi margarita lạnh ngắt. "Ừ được rồi. Nhưng tớ không nghĩ những gã này nên được phép biến đi với... á! Lạnh quá! Buốt cả óc!" Gương mặt Georgia đột nhiên nhăn nhó khi cô đưa tay lên ôm đầu. Cô ngồi đó một lúc, tới khi mặt thoải mái trở lại sau khi cảm giác đó qua đi. Phải mất một lúc, trông cô như bị loạn trí.

"Thôi được, dù sao thì tớ cũng không nghĩ chúng nên được phép biến đi dễ dàng như thế. Tớ nghĩ bọn chúng cần phải được chấn chỉnh. Nếu không ai trong chúng ta cho chúng biết cảm giác của mình ra sao, chúng sẽ nghĩ chúng có thể lại tiếp tục xin số điện thoại của các cô gái khác, rồi chẳng bao giờ gọi cho ai cả. Nhưng ta phải cho chúng biết như thế là không được. Chúng ta phải đòi lại công lý!"

Đến đoạn này, Georgia cầm túi xách lên, móc ví, lấy ra 20 đô la, ném chúng lên mặt bàn.

"Cảm ơn các cậu đã giúp. Tớ sẽ trả đồ uống."

Ruby sợ sệt. "Cậu định đi đâu thế?"

Georgia mặc áo khoác, bước ra khỏi bàn. "Đến Whole Foods. Tớ sẽ đợi cho đến khi hắn ta xuất hiện. Tớ sẽ cố gắng trở thành chất xúc

tác cho một sự đổi mới ở thành phố New York này!"

Georgia đi như bay khỏi nhà hàng, bỏ mặc Alice và Ruby ngồi đó, không biết phải nói gì với với nhau lúc này.

Georgia đi loanh quanh giữa các gian hàng ở Whole Foods như một con báo sư tử tìm kiếm một lữ khách không đề phòng. Không có lý do nào để Max phải ở Whole Foods tối nay, ngay lúc này, nhưng Georgia vẫn bắt đầu nhiệm vụ. Cô đang kỳ vọng rằng ý chí nỗ lực của cô sẽ khiến hắn ta phải xuất hiện ở khu bán rau xanh chỉ vài phút tới thôi. Cô đi đi lại lại giữa những gian hàng, nghĩ xem sẽ nói gì với hắn ta, thật bình tĩnh, dạy cho hắn ta bài học rằng những hành động của hắn ta đã tác động tới người khác như thế nào, và nhờ thế có thể tạo ra một nơi hẹn hò an toàn hơn cho tất cả phụ nữ trên đời. Cô cứ đi đi lại lại như thế suốt hai tiếng đồng hồ. Đã mười giờ tối. Đúng lúc cô nhớ như in từng ngóc ngách trong cửa hàng, bắt đầu làm quen với từng món ở mỗi quầy, cô thấy hắn ta đứng gần chỗ bán đậu tương xanh đông lạnh.

Hắn đang nói chuyện với một cô gái tóc vàng trẻ đẹp tay xách ba lô NYU[23]. Lại một nạn nhân nữa của hắn ta đây mà. Georgia không phí một giây nào, nhảy thẳng tới chỗ Max, đứng ngay trước mặt hắn và cô em sinh viên NYU dễ thương.

"Ồ, chào cô. Gặp cô ở đây thật tuyệt," Max nói, giọng có vẻ có đôi chút mất tự nhiên.

"Chào Max. Tôi chỉ muốn anh biết rằng, khi anh xin số điện thoại một cô gái, và rồi không gọi cho họ, điều đó làm họ tổn thương đấy. Hầu hết phụ nữ không tự dưng đưa số điện thoại của mình cho ai. Hiếm khi họ thấy ấn tượng với một người mà họ nói chuyện và muốn tiến xa hơn. Vì vậy khi họ cho anh số điện thoại, thì đó là một kiểu đồng ý hay mong đợi mà họ không nói ra, rằng anh sẽ gọi cho họ, bởi vì, cần phải thấy rõ là anh đã hỏi xin số của họ trước." Max quay ra ngó xung quanh, ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Cô em NYU đứng ngây người ra nhìn Georgia.

"Tôi chắc là anh nghĩ mình có thể làm thế vì anh sẽ biến mất sau đó. Nhưng tôi ở đây để nói cho anh biết là giờ thì anh thực sự không thể như thế nữa đâu. Việc ấy thật chẳng ra dáng đàn ông chút nào."

Max cúi mặt nhìn đôi giày thể thao của mình, lẩm bẩm, "Lạy Chúa tôi, đừng có nói những chuyện điên khùng như thế với tôi."

Tất nhiên, anh ta lại viện tới lý do tâm thần. Đàn ông luôn thích

viện vào lý do ấy. Với lý do ấy, chúng ta đừng bao giờ nổi điên với một gã nào đó: vì như thế chúng ta sẽ chẳng bao giờ chứng minh cho họ thấy lẽ phải. DÙ SAO THÌ Georgia cũng đang có sẵn chút men trong người rồi.

"Phải rồi, tất nhiên anh sắp gọi tôi là con điên. Tất nhiên là thế. Vì hầu hết phụ nữ không đối đầu với đàn ông hay những hành vi điểu giả, vì họ sẽ lãnh phần thua ngay lập tức, họ biết chắc đương đầu như thế chẳng giải quyết được gì hết. Nhưng lần này, tôi chỉ muốn khai sáng cho anh. Chỉ thế thôi."

Lúc này, mọi người bắt đầu chú ý tới họ. Cô sinh viên NYU đứng im, tỏ ra thích thú với màn kịch hay ho. Max dần mất vẻ điềm tĩnh bên ngoài.

"Được rồi, đồ điên, cô đã nói xong hết chưa?"

Georgia giờ đã ngấm rượu. "NGHE ĐÂY, ĐỪNG CÓ GỌI TÔI LÀ CON ĐIÊN. ANH SẼ KHÔNG LÀM CẢM XÚC CỦA TÔI BIẾN MẤT THEO CÁCH ĐÓ ĐÂU."

Cô sinh viên NYU, từ đầu đã im lặng, giờ cũng lên tiếng.

"Đúng đấy, tôi nghĩ anh không nên gọi chị ấy là đồ điên. Chị ấy chỉ đang nói cho anh biết cảm giác của chị ấy thôi mà."

"A, tuyệt thật, giờ lại thêm một con điên nữa." Max nổi nóng.

"Đừng có gọi tôi là con điên." Cô sinh viên phản ứng, giọng gay gắt hơn.

"Đừng có gọi cô ấy là con điên," Georgia hùa vào, thậm chí còn lớn tiếng hơn cô nữ sinh. May mắn cho những người liên quan – ngoại trừ mấy khán giả đang thích thú – một người đàn ông gốc Tây Ban Nha thấp béo, mặc áo sơ mi trắng hơi nhàu tiến đến chen ngang cuộc cãi vã.

"Xin lỗi, nhưng các anh các chị phải biến khỏi đây ngay. Các anh chị đang làm phiền khách hàng khác đấy." Georgia nhìn quanh. Cô quay lại nhìn Max, đắc thắng.

"Được rồi, tôi sẽ đi. Tôi nghĩ anh ta đã nhận được thông điệp rồi." Georgia tự hào rời khỏi cửa hàng, đầu ngẩng cao. Cô thậm chí còn chẳng thèm bận tâm đến những nụ cười mỉa mai, tiếng rúc rích nhắm vào cô khi cô rời đi. Nhưng khi xuống phố, cô quay lại nhìn qua ô cửa sổ Whole Foods. Cô thấy cô nàng sinh viên vẫn đang

đứng đó nói chuyện với Max. Còn Max thì đang cười hỉ hả, khua tròn ngón tay trên đầu như để nói "điên rồi".

Georgia thôi nhìn qua ô cửa. Cô bước xuống phố, cố giữ nguyên sự kiêu hãnh, tự trọng trong lòng. Đi thêm hai con phố, cô bật khóc. Cô tưởng hét thẳng vào mặt anh ta sẽ khiến cô thấy dễ chịu hơn. Và quả đúng là như thế trong năm phút cô gào thét. Nhưng cô vẫn chỉ là một tay lính mới trong cuộc sống cô đơn này. Và vì vậy, dù cho cô tin tưởng vào cái gì đi chăng nữa thì cô vẫn còn phải học hỏi rất nhiều.

NGUYÊN TẮC 4

Thả Nổi Cảm Xúc

(Dù Không Thể Biết Khi Nào Bạn Nên Làm Thế và Khi Nào Chuyện Sẽ Kết Thúc Trong Thảm Họa)

Alice luôn tự hào mình hiểu rõ New York như thế nào. Cô có thể là một hướng dẫn viên du lịch cho cả thành phố rộng lớn này, từ Bronx tới Staten Island, bởi vì cô tường tận những ngóc ngách ở nơi này hơn bất kỳ ai khác.

Nhưng đó là trước khi cô có bạn trai. Chỉ sau khi đó, cô ngộ ra rằng có cả một New York khác biệt ở ngoài kia đang tồn tại chỉ dành cho các đôi lứa. Trong những năm tháng hẹn hò quá khứ, Alice đã bắt mối với những quán bar, những hộp đêm, nhà hàng, những sự kiện thể thao thú vị nhất thành phố phải có. Nhưng vì cô chưa từng có một người bạn trai, thế nên vẫn còn nguyên một mặt khác của thành phố New York mà cô chưa được bước chân tới.

Lấy ví dụ như vườn hoa Brooklyn Botanic Garden, nơi cô đến cùng Jim. Được rồi, anh không phải bạn trai đúng nghĩa của cô; chuyện chỉ kéo dài có hai tuần thôi. Nhưng sau ngày hẹn hò đầu tiên, cô đã quyết định để anh mê mẩn cô trong suốt thời gian hai người cùng thích thú tận hưởng. Họ đã bắt chuyến tàu số 2 đến Brooklyn, tay trong tay đi dạo qua gian hàng triển lãm nhiệt đới và bảo tàng bonsai. Thật tuyệt vời làm sao. Họ dừng lại một chút trước một bài nói chuyện nhỏ về đề tài cây bạch quả vàng.

Một người phụ nữ tóc bạc nhỏ nhắn đang phát biểu trước đám đông về cách phân biệt cây bạch quả với cây hạt trần bằng những chiếc lá hình dẻ quạt và có hai thùy. Alice bắt đầu nghĩ về bốn ngày vừa qua với Jim. Họ đã khám phá những điểm hẹn thú vị của các cặp đôi khác, ví dụ như bảo tàng thiên văn Hayden Planetarium vào ngày thứ Sáu đầu tiên trong tháng (ngày nó mở cửa rất muộn), Vườn thú Bronx (ai lui tới mà lại không đi cùng

một đứa trẻ hay bạn trai chứ?), và sân trượt băng ở khu giải trí Chelsea Piers (Alice vẫn luôn muốn đến đây nhưng chưa dụ được ai đến cùng). Và giờ đây, cô đang ở vườn hoa Brooklyn Botanic Garden để nghe thuyết giảng về các loại hạt hai thùy.

Thật dễ chịu, Alice thầm nghĩ. Có đôi có lứa thật dễ chịu.

Bài phát biểu kết thúc, họ đi dạo xuống một con đường mòn trải đầy lá rụng. Jim nắm lấy tay Alice. Một cảm giác hân hoan trào dâng trong lòng cô. Cô chợt thấy cũng chẳng làm sao nếu như bàn tay ấy nối với cánh tay của Ted Bundy[24]– cảm giác nắm tay thật là tuyệt. Nắm tay ai đó nghĩa là bạn thuộc về họ. Không hẳn là mối gắn bó sâu đậm không thể rời bỏ, nhưng trong khoảnh khắc ấy, bạn thực sự gắn kết với người ấy. Đi dạo bên nhau trên con đường mòn, Jim nói, "Cuối tuần tới mình nên đi hái táo."

"Hay đấy," Alice vui vẻ.

Hai người đi về phía ao nước kiểu Nhật. Không khí thật mát mẻ trong lành. Những tia nắng đang sưởi ấm vạn vật. Một ngày thu tuyệt đẹp. Họ ngồi xuống dưới chân một ngôi chùa nhỏ, ngắm ao nước. Với những ai nghĩ cô biết mọi thứ cần biết về chuyện hẹn hò, Alice thực sự sốc khi khám phá ra khoảnh khắc tuyệt vời cô đang có với một người cô không quá si mê. Cô quyết định tự vấn bản thân lần nữa xem tại sao cô lại chưa yêu Jim. Anh quyến rũ. Cách cư xử không thể chê vào đâu được, một điểm Alice thấy rất quan trọng về sau, khi cô nhiều tuổi hơn. Jim rất hài hước, đôi khi có một chút ngờ nghệch, và cô luôn thích điểm ấy ở anh. Cô thực sự rất thích nụ cười của Jim. Anh cũng nghĩ cô là người hài hước. Anh ngồi nhích thêm một chút lại gần Alice. Cô tựa đầu vào ngực anh. Tuần trước, khi họ ngủ với nhau lần đầu tiên, cô đã thấy bớt căng thẳng khi phát hiện ra mình khá thích thú chuyện đó.

Nếu cô không thấy thế, có lẽ mối quan hệ điên rồ này sẽ chẳng đi đến đâu. Nhưng lần đó thật tuyệt. Rất ổn. Nếu có chút lo lắng rằng chuyện ấy chưa đủ nhiệt thì cũng còn cả một khoảng trải nghiệm khác chỉ dành riêng cho các đôi: sinh hoạt tình dục thường xuyên. Trải nghiệm của việc gắn bó mật thiết với ai đó về thể xác. Trải nghiệm cảm giác vô ưu khi mối liên kết trọn vẹn của sự hấp dẫn lẫn nhau, sự an toàn, và hoàn cảnh thích hợp (anh ấy không phải một gã họ Sở, không phải người yêu cũ mà bạn mình vẫn còn yêu, không phải bạn của bạn vì nếu chuyện hai người không tiến triển tốt thì sẽ chẳng phải thảm họa v.v...) cho phép hai người yêu nhau. Chẳng có gì tệ hơn khi xem lại danh sách hẹn hò của bạn, nhận ra mình chưa ngủ với ai suốt sáu tháng qua, và quãng thời

gian ấy dường như chỉ tựa một ngày. Rồi sau đó sẽ là mối lo lắng sáu tháng nữa lại trôi qua trong chớp mắt, và bạn chưa được nếm trải cảm giác đụng chạm da thịt với ai đó. Với Jim, mối lo lắng đó giờ đã mất cân bằng, và nếu không phải một cuộc yêu vồ vập điên dại, điều rất tuyệt, thì cũng chẳng sao cả. Alice lý luận, vì nó là kiểu thông thường. Và điều đó còn hơn cả việc bù đắp cho những khao khát có lẽ đã bị bỏ quên.

Alice để ý thấy hai con rùa nhỏ đang bơi dưới ao. Chúng không phải loại rùa bạn nuôi trong một cái hộp với một cây cọ nhựa và cho ăn thịt băm viên. Hai con này to hơn, khỏe mạnh hơn, đang bơi trong một cái ao nhỏ nhưng với chúng dường như rộng vô bờ bến.

Cô không ngừng nghĩ về Jim, về tất cả những chuyện này tuyệt vời như thế nào, và cô thầm cầu Chúa để cô có thể yêu anh. Nhưng cô cũng biết phải ngừng lại một chút. Cô không bao giờ tự làm rối mình chỉ vì không thể đem lòng yêu một anh chàng tốt bụng cô gặp. Nếu Jim không phải tình yêu vĩ đại của đời cô, thì cũng chẳng có nghĩa Alice e sợ một sự ràng buộc, hoặc cô chỉ có thể thích những người chẳng có mảy may cảm xúc, hay bất cứ những lời nói vô nghĩa nào mọi người thích trút lên bạn. Nếu Jim không phải người ấy thì cũng chẳng phải lỗi do ai, đó là cuộc sống. Nhưng khi cô ngồi đó, nghĩ về những chuyện tốt đẹp hai tuần qua, cô cực kỳ mong ước rằng Jim có thể làm những điều tuyệt vời ấy thật lâu, thật lâu nữa.

Alice quay sang Jim, ánh mắt anh đang hướng về một khoảng không. Cả sáng nay anh hành động hơi kì lạ. Những cử chỉ tự nhiên mọi khi đều ẩn chứa một chút cảm xúc nho nhỏ. Chân trái anh cứ nâng lên hạ xuống, khiến cả băng ghế cũng rung theo. Alice đặt tay lên bên chân không chịu để yên của anh, hỏi xem có chuyện gì.

"Anh chỉ hơi lo lắng thôi."

"Sao thế?"

"Vì anh cần nói chuyện với em."

Tim Alice bắt đầu đập nhanh hơn. Đàn ông thường không nói thế này trừ khi có tin xấu hoặc là…

"Anh chỉ muốn em biết rằng anh đang có quãng thời gian bên em, tuyệt vời hơn với bất cứ ai khác trong đời anh."

Tim Alice giờ còn đập nhanh hơn, hơi thở gấp gáp hơn bất kỳ ai trên hành tinh này khi đang định gạt bỏ hết ngượng ngùng để thú nhận tình cảm của mình.

"Và anh chỉ muốn em biết rằng em là người phụ nữ của đời anh. Dù cho em muốn tiếp nhận chuyện này nhanh hay chậm, với anh cũng chẳng hề gì. Nếu em muốn mình cưới nhau vào tuần sau, anh sẽ rất hạnh phúc được làm điều ấy, còn nếu em muốn chuyện chúng mình tiến triển thật chậm, thật chậm, thì anh cũng sẽ sẵn sàng làm theo. Dù không hạnh phúc bằng, nhưng anh sẽ chờ được."

Alice nhìn thẳng vào mắt Jim. Thật khó có thể tưởng tượng có lúc nào trong đời trông anh lại dễ tổn thương hơn lúc này. Cô liếc nhìn cái ao, thấy hai con rùa nhỏ đang phơi mình tắm nắng trên một hòn đá. Cô quyết định để mình thả nổi cảm xúc. "Em cũng đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Em biết chúng mình chưa hiểu rõ về nhau lắm, nhưng em cũng muốn thử một lần xem sao."

Jim thở phào nhẹ nhõm sau khi nín thở tới ba phút rưỡi. Anh mỉm cười.

"Tuyệt vời. Thật tuyệt vời."

"Lúc này em thực sự không biết phải nói gì khác ngoài những lời đó. Có sao không anh?"

"Ôi, không, chắc chắn rồi, ổn mà. Tuyệt vời. Anh vui vì em đã không cho anh một đấm vào mặt và ném anh xuống ao."

"Sao em lại không làm thế bây giờ nhỉ?" Alice dịu dàng. Họ hôn nhau. Cô cảm thấy hạnh phúc, an toàn và mãn nguyện. Bởi vì đôi khi, sau khi đã bơi lòng vòng trong một cái hồ tăm tối, được ngồi trên một tảng đá phơi mình tắm nắng thật là tuyệt.

TỚI ROME

Mười phút nữa máy bay cất cánh. Tôi thở hơi gấp một chút. À, thực ra là rất gấp.

Thật kỳ lạ khi bạn chợt nhận ra mình có một điểm mới khá điên rồ về bản thân. Người ta nói càng nhiều tuổi, bạn sẽ càng sợ hãi và ám ảnh, nhưng vẫn bất ngờ khi bạn nhận ra phải thêm một điều nữa vào danh sách những việc Điên Rồ của mình. Tôi chẳng buồn bận tâm điều gì khi lên máy bay. Nhưng giờ đây, khi đang ngồi

trên ghế, mỗi phút trôi qua, tôi lại thêm lo lắng hồi hộp. Làm thế nào để máy bay cất cánh được? Thứ gì giữ cho chúng không đâm sầm xuống mặt đất? Chẳng khiếp sợ lắm sao khi nhận thức được toàn bộ giây phút máy bay đang lao xuống mặt đất? Lúc ấy tôi sẽ nghĩ gì...? Và khi lý thuyết vật lý của chuyện bay trên không trung ngày càng không còn đáng tin cậy với tôi, khi tôi tin mình sẽ chẳng thể sống sót mà đến được Rome, tôi bắt đầu thấy sợ hãi. Tôi đổ mồ hôi, thở gấp gáp. Tại sao lại đúng vào lúc này cơ chứ. Tôi không rõ nữa. Tôi đã từng bay từ New York đến Paris, chẳng bận tâm chuyện gì. Một bác sĩ chuyên khoa có lẽ sẽ nói cho tôi biết tâm lý căng thẳng này là do chuyến đi liều lĩnh của tôi, đến một thành phố xa lạ, không một người thân thích; rằng tôi đang lên kế hoạch thực hiện toàn bộ chuyện "nghiên cứu" này ở Rome, nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu nó như thế nào. Cuối cùng, có lẽ điều đó nhắc tôi về việc mình đã bỏ việc, rời khỏi mái ấm của mình mà không thực sự có một kế hoạch tỉ mỉ. Mặc kệ lý do là gì, tôi nhận ra rằng: còn ai khác tốt hơn để nói chuyện vào thời khắc này hơn cố vấn riêng của tôi chứ? May mắn thay, tôi gọi được cho cô ấy.

"Được rồi, Julie à, hãy nhắm mắt lại, hít thở thật sâu vào," giọng Serena thật dịu dàng. "Hãy tưởng tượng một luồng ánh sáng trắng phát ra từ rốn cậu và tỏa ra quanh máy bay."

Tôi đang tưởng tượng. "Nó là thứ ánh sáng thanh bình, an toàn và bảo vệ. Nó đang lấp đầy khoang máy bay, cả bầu trời, rồi cả thế giới. Và cậu đang cảm thấy tuyệt đối an toàn." Tôi bắt đầu thở chậm rãi. Tim cũng đập chậm hơn. Cách đó đang phát huy tác dụng. Tôi mở mắt ra. Thomas đang đứng ngay trước mắt.

"À, chào cô, Cô Nàng Nhà Quê. Tôi nghĩ mình được sắp chỗ ngay cạnh cô đấy."

Cảm giác choáng váng chạy dọc sống lưng tôi. Công sức của Serena bị hủy hoại trong chốc lát. "Ừm... Serena à, tớ sẽ gọi lại cho cậu sau nhé."

"Được rồi, nhưng tớ đang định nói với cậu đây. Cậu nên đến Ấn Độ. Ý tớ là, sự duy linh, văn hóa của họ - mọi người đều nói rằng đến Ấn Độ thực sự là một trải nghiệm hiệu quả đấy."

"Ừ, tớ sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Cảm ơn cậu nhé."

"Không, thật đấy. Họ nói việc đó sẽ làm thay đổi cuộc đời đấy."

"Được rồi. Tớ sẽ nói chuyện với cậu sau. Tạm biệt, và cảm ơn nhiều nhé!" Tôi cúp máy, ngẩng lên nhìn Thomas, người đang tỏa ra thứ

ánh sáng trắng độc đáo của riêng mình.

"Anh đang làm gì ở đây thế?"

"Tôi quyết định đi cùng cô. Tôi nghĩ mình có thể giải quyết vài công chuyện ở đó." Anh ta ra hiệu, muốn tôi đứng dậy để anh ta có thể ngồi xuống ghế bên cạnh. Tôi đứng lên giữa hai dãy ghế.

"Tất nhiên là tôi không thường ngồi ghế hạng phổ thông," Thomas vừa nói vừa nhích về phía ghế mình. Chúng tôi cùng ngồi xuống. "Nhưng tôi quyết định sẽ có một ngoại lệ." Anh ta lúi húi mãi mới ngồi được xuống, ngó xung quanh. "Chúa ơi, mấy cái ghế này đúng là thảm kịch."

Anh ta quay sang nhìn tôi, lúc này vẫn còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện này là thế nào.

"Tôi nhận được bản ghi kế hoạch của cô từ tay Steve. Hơn nữa, tôi cũng quen vài người ở Alitalia[25]." Anh ta mỉm cười, nắm lấy cổ tay tôi. Tôi ngại ngùng, lấy một mẩu kẹo cao su bạc hà bỏ vào miệng nhai. Phi hành đoàn bắt đầu thông báo máy bay sắp cất cánh. Tôi cố gắng giấu những giọt mồ hôi đang vã ra cùng hơi thở hổn hển. Sẽ xấu hổ làm sao khi lần đầu tiên tôi bị khủng hoảng lại là ngay trước mặt Thomas kia chứ? Rồi sẽ có thêm cái biệt danh quý cô New York Kỳ Quặc, rồi thì New York Điên Rồ. Ý nghĩ chỉ lóe lên trong đầu tôi, không có nghĩa anh ta cần phải biết ngay lập tức. Trong lúc anh ta bận chỉnh chang chỗ ngồi cho đầu gối thoải mái, tiếp viên hàng không đi kiểm tra dây an toàn, tôi khẽ thổn thức. Thomas hoảng hốt.

"Xin lỗi. Chỉ là tôi… Có chút chuyện đang xảy ra. Tôi hơi cảm thấy như mình sắp chết. Hay sắp chết đuối. Cảm giác vậy. Xin lỗi," Tôi thì thầm.

Thomas rướn người lại gần tôi. "Chuyện này chưa từng xảy ra à?" Tôi lắc đầu.

"Cô đang bị một dạng như khủng hoảng tâm lý phải không?"

Tôi gật đầu. "Vâng, tôi cũng nghĩ thế." Tôi bám chặt lấy hai tay vịn, vô tình lại gác lên tay Thomas. Tôi rướn người về phía trước, cố gắng hít lấy chút không khí.

"Xin lỗi, mọi chuyện ổn chứ ạ?" Cô tiếp viên hỏi Thomas.

"Vâng, tất nhiên rồi. Cô ấy chỉ đau bụng thôi. Cô ấy sẽ ổn thôi."

Tiếp viên vừa đi khỏi, Thomas vội lục túi xách của mình.

"Julie, cô phải uống viên thuốc này ngay. Nào. Nó sẽ giúp cô bình tĩnh lại."

Tôi ngả mình ra sau, hổn hển, "Tôi không thể tin được là anh đang trông thấy tôi trong bộ dạng này. Thật xấu hổ quá."

"Chuyện đó để sau đi. Giờ cô cầm viên thuốc này, nuốt nó đi. Đi nào, nhanh lên."

"Thuốc gì đây?"

"Lexomil. Thuốc an thần của Pháp. Ăn nó như ăn kẹo ấy mà."

Tôi nuốt viên thuốc nhỏ màu trắng. "Cảm ơn anh nhiều." Rồi tôi lại cố hít lấy một hơi nữa. Tôi bắt đầu thấy bình tĩnh trở lại.

"Có lẽ cô nên ngủ một giấc." Anh ta đặt tay lên đầu tôi. "Thật xấu hổ, hai ta sẽ không có cơ hội nói chuyện rồi." Anh ta nói, đôi mắt xanh lấp lánh.

Bạn thực sự trở nên gần gũi với ai đó khi bạn ngồi cùng họ trên một băng ghế. Giống như bạn phải rất nỗ lực để không hôn họ.

Tôi thiếp đi.

Tôi tỉnh dậy khi Thomas gõ nhẹ vào mu bàn tay tôi, nói thứ giọng Pháp ngọt ngào, "Julie, Julie, đến lúc dậy rồi. Dậy đi nào."

Như phải nâng một quả tạ hai trăm cân, tôi nặng nhọc mở mắt ra. Tôi mơ màng thấy Thomas đứng giữa hai dãy ghế, trông thật điềm tĩnh, hơi thích thú trong khi một tiếp viên lượn lờ quanh anh ta.

"Thưa ông, chúng ta phải rời máy bay. Ông phải đỡ cô ấy dậy thôi." Lúc ấy tôi mới để ý là máy bay đã hạ cánh. Khoang máy bay chẳng còn hành khách nào. Tôi rên rỉ, đưa hai tay lên che mắt, tựa như che giấu vẻ xấu hổ trên mặt mình. Tại sao họ không để tôi tiếp tục ngủ tiếp cho rồi?

Thomas lịch sự dẫn đường cho tôi ra khỏi chỗ ngồi. Tôi cố gắng đứng dậy, với lấy ví, cố kéo mình ra khỏi chỗ này nhanh nhất có thể. Chúng tôi đi bộ qua rất, rất nhiều các hàng ghế để ra đến cửa. Tôi hỏi Thomas, "Nói tôi biết chuyện này đi – ban nãy tôi có chảy nước miếng không thế?"

Thomas bật cười, đáp, "Julie ơi, cô sẽ không muốn biết đâu." Anh ta đỡ tôi bước ra cửa khoang máy bay.

Chiều muộn hôm ấy, tôi thức dậy trong một phòng khách sạn tư nhân kiểu Pháp. Tôi hơi bị mất phương hướng một chút. Vì vậy tôi ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một quảng trường với một công trình kiến trúc khổng lồ ở một bên – Đền Patheon. Tôi chẳng nhớ chút gì về việc đã đến đây như thế nào. Sau đó Thomas có nói với tôi rằng tôi đã đi qua cửa hải quan, bị nhầm là con nghiện thuốc, tất cả túi xách bị lục lọi kiểm tra, rồi ra khỏi đó bằng xe cảnh sát, nằm trong lòng Thomas. Cái thứ thuốc Lexomil đó không thể đùa được.

Tôi thấy một mẩu giấy trên bàn: "Tôi ở ngay tòa nhà kế bên, ngồi café với Lorenzo bạn tôi, khi nào tỉnh dậy thì sang đó nhé. Hôn cô, Thomas." Tôi loạng choạng bước vào buồng tắm, chỉnh chang lại đầu tóc, ra khỏi phòng tìm Thomas.

Kế bên khách sạn là một quán café nhỏ, ngay quảng trường. Thomas đang ngồi với một người đàn ông chừng ba mươi tuổi. Cả hai đang trò chuyện sôi nổi, tay chân múa may minh họa. Thomas thấy tôi, liền đứng dậy. Bạn anh ta cũng đứng lên.

"Cô thấy thế nào rồi, nàng Công Chúa Ngủ Trong Rừng của tôi?" Thomas hỏi.

"Tôi ổn mà. Hơi chóng mặt thôi."

"Tôi sẽ gọi cho cô một ly cappuccino ngay đây." Thomas vẫy vẫy một nữ bồi bàn. Cả ba chúng tôi ngồi xuống ghế.

"Đây là bạn tôi, Lorenzo. Cậu ấy bị thất tình, đang kể cho tôi nghe mọi chuyện."

Lorenzo là một chàng trai Ý bảnh bao, đôi mắt to, ánh lên vẻ mỏi mệt. Anh ta cứ hất mái tóc nâu ra sau mỗi khi la lên việc gì đó. Hành động rất thường xuyên.

"Thật tồi tệ, Julie ạ, tệ lắm. Tim tôi đang tan vỡ đây, cô không thể hiểu được đâu. Tan nát. Tôi như đang vỡ vụn ra vậy." Anh ta lại hất tóc ra sau. "Tôi không thiết sống nữa. Tôi muốn nhảy từ nóc một tòa nhà nào đó xuống. Cô ấy vừa rời bỏ tôi. Cô ấy nói với tôi rằng cô ấy không còn yêu tôi nữa. Chỉ thế thôi. Nói tôi nghe đi, Julie, cô cũng là phụ nữ mà. Nói tôi nghe đi. Sao lại có thể như thế chứ? Làm sao một cô gái yêu mình lúc này, rồi ngay sau đó có thể hủy hoại mình chứ? Làm sao cô ấy lại không còn chút cảm xúc

nào với tôi chỉ sau có một đêm cơ chứ?"

Thật may là ly cappuccino của tôi được mang ra đúng lúc, vì tôi có thể nạp thêm chút cafein.

"Ừm… tôi cũng không rõ nữa. Chuyện xảy ra quá đột ngột à?"

"Đúng thế đấy! Ba đêm trước, chúng tôi còn ngủ với nhau, cô ấy còn nói cô ấy yêu tôi lắm. Rằng cô ấy muốn cùng tôi sẻ chia hết quãng đời còn lại. Rằng chúng tôi nên sinh ba đứa con. Rồi ngay ngày hôm qua, cô ấy gọi tôi dậy và nói không còn muốn ở bên tôi nữa."

"Hai người chung sống được bao lâu rồi?" Tôi hỏi.

"Một năm. Một năm tuyệt đẹp. Bọn tôi đều thừa nhận là chưa từng có mối quan hệ nào tốt đẹp như thế này trước kia. Sao việc này lại có thể xảy ra chứ hả, Julie, cô nói đi. Chỉ mới ba đêm trước, cô ấy còn nói yêu tôi. Chỉ ba đêm trước thôi. Tôi không tài nào ngủ nổi. Không thể ăn nổi. Thật tồi tệ."

Tôi nhìn Thomas, tự hỏi tôi vừa dính vào chuyện gì đây. Như thể đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, Thomas bật cười, "Lorenzo là một diễn viên. Cậu ấy thích gây chú ý."

"Không phải vậy, Thomas," Lorenzo phản ứng. "Đây không phải chuyện tôi phóng đại. Đây là bi kịch thật đấy."

"Bạn gái anh cũng là một diễn viên hả?"

"Không. Cô ấy là vũ công. Cô phải thấy thân hình cô ấy cơ. Thân hình đẹp nhất cô từng thấy. Bộ ngực hoàn hảo. Hoàn hảo. Cặp chân thẳng dài, như vẽ ấy. Cô nói xem, Julie. Sao chuyện có thể như này cơ chứ?"

Thomas thấy tôi có vẻ choáng váng, quyết định xen vào. "Làm ơn đi Julie, cô phải giúp cậu ấy đấy."

Tôi vẫn phản ứng hơi chậm chạp do dùng thuốc quá liều, nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ nhanh nhất có thể.

"Anh có nghĩ cô ấy đã gặp ai đó khác không?"

"Không thể nào! Chúng tôi để mắt tới nhau cả ngày cơ mà!"

"Anh chắc chứ? Vì có thể…"

"Không. Không đời nào. Tôi biết tất cả bạn bè của cô ấy. Bạn nhảy của cô ấy nữa. Không thể nào."

"Cô ấy có bị rối loạn thần kinh không?"

"Không. Cô ấy hoàn toàn bình thường. Rất ổn.

"Có thể," tôi chậm rãi, "Cô ấy đã không yêu anh thật lòng chăng?" Lorenzo đập hai tay xuống bàn cái rầm.

"Không! Sao có thể như thế được? Sao lại thế được?" Anh ta tha thiết chờ lời giải thích của tôi.

"Nếu cô ấy không gặp ai khác, không bị rối loạn tâm lý, và cô ấy vừa thay đổi tình cảm với anh, thì rất có thể cô ấy đã không yêu anh thật lòng. Hoặc có thể đơn giản cô ấy không hiểu yêu là thế nào."

Phân tích kiểu Mỹ như thế này chẳng mấy tác dụng với Lorenzo. Anh ta nhún vai, đáp, "Hoặc có thể cô ấy đã hết yêu tôi rồi."

"Anh nghĩ tình yêu đó chỉ thoáng qua rồi vụt mất như thế sao? Chỉ thế thôi sao?"

"Tất nhiên là tôi nghĩ vậy rồi, Julie à. Nó tìm đến ta, như phép màu, như một diều kì diệu, và rồi cũng sẽ ra đi nhanh chóng như vậy thôi."

"Anh thực sự nghĩ tình yêu như một thứ cảm xúc bí ẩn có thể đến và đi như phép màu vậy sao?"

"Phải rồi, đúng thế. Đúng thế đấy!"

Thomas lịch sự, "Tôi nghĩ cô sẽ gọi bạn tôi là một người lãng mạn."

Lorenzo vung cánh tay lên. "Còn cách sống nào khác nữa chứ? Julie, cả cô cũng không tin điều này phải không?

"Ừm, không. Tôi nghĩ là không," Tôi trả lời.

"Cô nói xem. Vậy cô tin vào điều gì?"

Thomas chen ngang. "Chuyện này giờ mới hay đây."

Lại là câu hỏi đó. Tôi đánh trống lảng, hớp một ngụm cappuccino. Tôi đã mất nhiều thời gian để phân tích tại sao mình lại bị cuốn hút bởi ai đó. Họ đã "ấn nút nào" trên người tôi, khiến tôi cần có họ

trong đời. Tôi cũng dành khá nhiều thời gian để phân tích tại sao bạn bè tôi lại bị lôi cuốn bởi những kiểu đàn ông họ thấy hấp dẫn. Tôi chứng kiến họ thề thốt rằng đã tìm được tri kỷ, rằng họ chưa bao giờ cảm thấy như thế trước kia, và rằng đây là định mệnh – rồi sau đó họ chia tay với tri kỷ ấy còn nhanh hơn thời gian chuyển một cái ghế sofa. Tôi đã chứng kiến bạn bè mình kết hôn, những người bạn thông minh và điềm tĩnh. Rồi tôi sững sờ khi cuộc hôn nhân của họ đổ vỡ. Và chắc chắn tôi đã từng thấy những cặp đôi lố lăng vẫn sống bên nhau cả chục năm trời.

Còn tôi vẫn đang bận rộn với việc tìm kiếm tình yêu và vỡ mộng vì không thể tìm thấy. Tôi chưa từng tự định nghĩa nó cho chính mình. Vì vậy tôi đang ngồi tại quán café nhỏ này, trầm tư suy ngẫm.

"Tôi nghĩ tôi không thực sự tin vào thứ tình yêu lãng mạn," cuối cùng tôi cũng lên tiếng. Thomas nhướn mày. Lorenzo thì trông như thể vừa nhìn thấy ma vậy.

"Vậy cô tin vào cái gì?" Thomas hỏi.

"Tôi tin ở sự cuốn hút. Tôi tin vào sự đam mê và cảm giác đang yêu. Nhưng tôi không nghĩ điều đó nhất thiết phải là thật."

Thomas và Lorenzo dường như bị sốc.

"Tại sao? Vì đôi khi chuyện đó không kéo dài à?" Thomas hỏi tiếp.

"Vì hầu hết mọi lần đều không kéo dài. Vì hầu hết thời gian anh hướng về một người, anh muốn họ như thế nào, anh muốn bản thân anh ra sao, rất nhiều thứ chẳng liên quan gì tới người kia cả."

"Tôi không hiểu," Thomas nói. "Hình như chúng ta đang có một người rất hoài nghi yếm thế ở đây."

"Đây thực sự là một thảm họa, thật đấy." Lorenzo nói, lại vung hai tay lên trời. "Tôi nghĩ mình không hiểu gì cả."

Tôi bật cười. "Tôi hiểu! Tôi cũng không biết kiểu hoài nghi yếm thế của tôi cho tới lúc này là như thế nào!"

"Nhưng Julie này," Thomas nhìn tôi lo lắng, "làm sao tình yêu có thể tìm thấy cô nếu cô chẳng hề tin nó?"

Tôi thấy cả hai người nhìn tôi chằm chằm, lo lắng, và rồi… tôi bật khóc. Buồn cười làm sao. Một phút trước bạn còn là một phụ nữ

độc lập, mạnh mẽ, đang phát biểu về tình yêu và các mối quan hệ. Ngay sau đó, một người nói những câu chữ sắp xếp gọn ghẽ, và thế là không biết bằng cách nào, những lời ấy lại làm bạn tan nát.

"Không! Julie. Ý tôi không phải như thế - không!" Thomas hoảng hốt. "Làm ơn mà, tôi không có ý gì cả đâu!"

Tôi đưa tay lên ôm mặt. "Không, tôi biết chứ, đừng tự thấy có lỗi. Tôi không biết tại sao… chỉ là tôi quá… làm ơn. Đừng lo lắng về chuyện này. Thật đấy." Nhưng khi nói vậy, nước mắt vẫn lăn dài trên má tôi. Lại một lần nữa, câu hỏi dường như luôn trực nhảy ra ngay vào lúc tôi ít mong đợi nó nhất. Sao bạn vẫn độc thân? Sao bạn không có tình yêu? Và giờ đây, ở Rome, đã có một câu trả lời: vì bạn không tin vào nó.

"Tôi về phòng đây." Tôi đứng dậy.

Thomas nắm tay tôi. Lorenzo nói to, "Không, Julie, thôi nào! Cô không thể trốn lên phòng khóc được. Như thế không thể chấp nhận được." Thomas lịch sự nói thêm, "Làm sao ta có thể trở thành bạn bè nếu cô cứ trốn chạy mỗi khi cô xúc động chứ?" Tôi lại ngồi xuống ghế mình.

"Tôi xin lỗi. Chắc tại thuốc Lexomil hay gì đó."

Thomas mỉm cười. "Ừ, chắc vậy. Cô thư giãn đi. Hàng thủ của cô bị hạ rồi."

Tôi quay sang Lorenzo, ngượng ngùng. "Tôi xin lỗi. Tôi không thường như thế này." Anh ta nhìn tôi vẻ thích thú.

"Ôi phụ nữ! Họ thật tuyệt diệu. Nhìn cô xem. Cô cảm nhận, cô khóc. Thay đổi nhanh thật đấy. Thật tuyệt! Thật tuyệt!" Anh ta hoa tay múa chân, cười phá lên. Tôi cũng bật cười theo. Thomas trông hạnh phúc chưa từng thấy.

* * *

Chúng tôi đến một nhà hàng khác để ăn tối. Tôi ăn món mỳ carbonara ngon nhất trong đời, với những miếng thịt lợn xông khói lớn. Không phải khoanh hay mẩu, mà thực sự là miếng (bạn nghĩ chuyện ấy không quan trọng gì nhưng với tôi thì có đấy). Đã đến giờ đi ngủ. Lorenzo về nhà, còn Thomas và tôi đi bộ về khách sạn. Chúng tôi đi qua những quảng trường tuyệt đẹp, đài phun nước Trevi Fountain, di tích Spanish Steps. Rome thật quá đỗi cổ kính, quá đẹp. Khó có thể nắm bắt được hết thành phố này. Chúng

tôi về đến khách sạn. Thomas bước đến bên một chiếc mô tô có sẵn hai mũ bảo hiểm móc trên đó. Anh ta lấy một chìa khóa ra, mở khóa hai mũ và đưa cho tôi một cái.

"Giờ thì," anh ta tuyên bố, "cô phải được chiêm ngưỡng Rome bằng xe mô tô."

"Anh lấy cái xe này lúc nào vậy?"

"Của Lorenzo đấy. Cậu ta có vài chiếc. Cậu ta cho tôi mượn trong lúc cô đang ngủ."

Tôi không thích mô tô. Chưa từng thích. Vì chúng thật nguy hiểm. Và cũng sẽ bị lạnh nữa. Tôi không thích bị lạnh một chút nào. Nhưng ý nghĩ muốn giải thích chuyện đó cho anh ta và dường như một lần nữa việc tỏ ra là một người Mỹ không ngượng ngùng, không lãng mạn, dễ hoảng sợ lại khiến tôi kiệt sức đến tận xương tủy. Thế là tôi đành cầm lấy cái mũ, trèo lên xe. Tôi có thể nói gì đây. Khi ở Rome…

Chúng tôi phóng rất nhanh, qua những tàn tích của thành Rome và khu hội trường La Mã. Chúng tôi lượn qua những con phố nhỏ xíu, chạy theo những con phố lớn, theo những con đường dẫn thẳng tới Quảng Trường Thánh Peter.

Tôi đang ở đây, ngồi trên một chiếc xe nguy hiểm phóng như bay, sau người cầm lái, thú thực mà nói thì anh ta đã uống vài ly rượu vang trong bữa tối rồi. Tôi thấy lạnh. Tôi thấy sợ. Quá nguy hiểm. Tôi hình dung chiếc xe tông vào đâu đó, Thomas mất lái khi vào cua, thân thể hai chúng tôi ngã văng ra đường. Tôi tưởng tượng vài nhân viên công vụ gọi cho mẹ tôi, báo cho bà sự tình đã xảy ra, mẹ và anh trai tôi sẽ phải đối mặt với nỗi kinh hoàng và đau khổ khi phải đưa thi thể tôi về nhà.

Sau đó, khi chúng tôi phóng về hướng khách sạn, chúng tôi lượn một vòng quanh Đại Hý Trường. Tôi mới nhận ra: không công trình nào ở nơi đây được bao bọc bởi tường, cổng, hay các tấm kính chắn. Chúng ở đó, không bảo vệ, chờ đợi để làm chúng tôi sững sờ, chấp nhận bị tổn thương bởi những tay vẽ graffiti, những tên phá hoại, hay lũ khủng bố lảng vảng xung quanh. Tôi thầm nghĩ, Nếu đây là cách mình từ giã cõi đời, thì cũng là một cách hay ho đấy. Và rồi tôi vòng tay ôm chặt Thomas hơn một chút, cố gắng tận hưởng từng khoảnh khắc tuyệt diệu ở thành Rome tráng lệ.

* * *

Chúng tôi về khách sạn. Thomas tháo mũ bảo hiểm và giúp cởi mũ tôi ra. Thành thực mà nói, không có gì kém hấp dẫn hơn việc đội trên đầu một cái mũ bảo hiểm. Chúng tôi đi bộ qua đại sảnh, vào trong thang máy. Đột nhiên tôi lại thấy gai người khi bị cuốn vào thế giới của những động lực, đạo lý, những ám chỉ và không biết Thomas sẽ ngủ đâu đêm nay. Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi,Thomas mỉm cười. "Phòng tôi ở tầng bốn. Tôi không nhầm thì phòng cô ở tầng ba, phải không nhỉ?"

Tôi gật đầu. Tôi đã cố nhớ chìa khóa phòng và số phòng mình. Thomas ấn nút tầng ba và tầng bốn. Cửa thang máy đóng lại. Cửa mở, Thomas lịch sự hôn lên hai má tôi, "Ngủ ngon nhé Julie yêu quý. Chúc cô ngủ ngon." Tôi rời khỏi thang máy, đi dọc hành lang về phòng mình.

Ở MỸ

Georgia biết chính xác mình phải làm gì. Dale sẽ đến trong vài phút nữa. Cô biết nguyên tắc quan trọng mà bất kỳ ai, kể cả người kém lãng mạn đến mấy, cũng phải biết rằng: luôn phải làm sao trông thật quyến rũ khi chuẩn bị gặp người cũ. Nhưng vào buổi sáng ngoại lệ như hôm nay, Georgia đã nói "mẹ kiếp." Cô không có ý định tắm hay sấy tóc vì Dale. Mẹ kiếp hắn ta. Cô sẽ không tán tỉnh hắn ta làm gì. Mẹ kiếp. Hắn. Hắn cứ việc đến sống cùng con ranh vũ công samba của hắn.

Georgia và Dale sắp gặp nhau để bàn chuyện chính thức phân chia quyền giám hộ con cái. Không luật sư, không cãi vã. Hai người lớn không có vấn đề nào ngoại trừ việc chăm lo hạnh phúc cho con cái.

Cô mở cửa, Dale bước vào nhà trong bộ dạng, ờ thì, bảnh bao đấy, thật không may, nhưng mẹ kiếp. Việc đầu tiên anh ta làm khi đến là nhìn lên, thấy cửa thiết bị báo cháy đã mở và pin đã hết.

"Chúa ơi, Georgia, cô vẫn chưa sạc pin cho bộ báo cháy à?"

"Chết tiệt, chưa, tôi đang định làm đây."

"Cô không nghĩ chuyện đó quan trọng à?"

"Có chứ, nhưng gần đây tôi bận, anh cũng biết mà."

Anh ta lắc đầu. "Cô không nghĩ thứ đó cần phải được ưu tiên hàng đầu hả? Một bộ pin cho thiết bị báo cháy và máy dò carbon monoxide trong ngôi nhà có các con chúng ta?"

Georgia biết việc này có thể bùng phát thành một cuộc cãi vã. Hay đây, một công dân New York có học thì không được cãi vã với người cũ của mình vì những thứ vớ vẩn. Nhưng cô cóc thèm quan tâm.

"Nếu thích, anh có thể quay đầu ra cửa ngay bây giờ, đến cửa hàng tạp hóa, mua ngay pin về cho cái máy báo cháy và carbon monoxide trong ngôi nhà các con đang sống. Anh hoàn toàn được khuyến khích làm việc đó nếu anh thích."

"Tôi sẽ làm thế sau khi ta nói xong chuyện, được chứ?"

"Được. Cảm ơn rất nhiều."

Cả hai đều hít một hơi. Họ bước đến bàn ăn, ngồi xuống. Im lặng.

"Tôi lấy cho anh thứ gì đó uống nhé? Café? Hay sô-đa?"

"Tôi uống nước thôi." Dale nói, trong khi đứng dậy khỏi ghế. Nhưng Georgia đang đứng chỗ tủ lạnh. Đây giờ là nhà cô, và Dale biết tốt hơn không nên đứng dậy tự lấy cho mình một cốc nước. Dale lại ngồi xuống. Cô rót một cốc từ máy lọc nước Brita, đưa cho anh ta. Anh ta nhấp một ngụm. Georgia ngồi xuống đối diện, đặt hai tay lên bàn, đan vào nhau. Cô cảm giác nếu cô cứ để tay như vậy thì mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát.

Như đã thỏa thuận, Georgia toàn quyền nuôi bọn trẻ và Dale sẽ gặp chúng bất cứ khi nào hai người đồng ý, và bất cứ khi nào Georgia cần thời gian nghỉ ngơi. Nhưng họ biết đây là lúc để bắt đầu thiết lập thêm vài luật lệ khác.

"Tôi nghĩ có lẽ cô có thể chăm bọn trẻ trong tuần, còn tôi sẽ lo ngày cuối tuần."

Câu mỉa mai tuôn ra khỏi miệng Georgia trước khi cô kịp kìm lại.

"Nghe tuyệt đấy. Tôi phải đưa đón con đi học, giúp chúng làm bài về nhà, chăm bữa tối và cho chúng đi ngủ. Còn anh thì chỉ việc ra ngoài và vui chơi với con thôi hả?"

Georgia thậm chí cũng không biết mình đang tranh cãi vì điều gì; thực sự thì chuyện đó nghe có vẻ là một sự sắp xếp hợp lý. Để Dale đón con vào cuối tuần và cô có thể ra ngoài vui chơi. Dale thì không cần cuối tuần ra ngoài chơi, vì hắn ta đã ở nhà với con vũ công samba kia, làm tình kiểu samba với nó mỗi đêm trong tuần rồi. Nhưng cô vẫn chưa muốn đồng ý với anh ta. Cô thấy mình

giống một con mụ chua ngoa, và cô muốn làm rõ ràng một chuyện.

"Cô ta không bao giờ được đến gần bọn trẻ. Anh biết điều đó phải không nào?"

"Georgia à."

"Nghiêm túc đấy. Nếu tôi biết cô ta lởn vởn gần các con, tôi sẽ nổi điên trút cả lên đầu anh."

"Chúng ta sẽ nói chuyện này sau," Dale nói, khẽ cúi đầu, cố gắng để giọng không bộc lộ cảm xúc gì.

Hai bàn tay Georgia không còn đan vào nhau nữa. Giờ chúng đang đập mạnh lên bàn để giúp cô bày tỏ quan điểm.

"Ý anh là sao hả? Nói sau ư? Làm như tôi sẽ thay đổi ý kiến à? Làm như sau đây hai tuần, đột nhiên tôi chuyển giọng sang 'Này, anh có thể cho con điếm Brazil ấy quanh quẩn bên bọn trẻ, cho chúng biết ai là kẻ đã làm tan vỡ hôn nhân của bố mẹ chúng được không?' à?"

"Cô ấy không phá hoại hôn nhân của chúng ta, Georgia."

Georgia đứng phắt dậy. Thái độ lịch sự ngồi xuống bàn ăn bàn chuyện đã biến mất.

"Ôi, cứ làm như anh tự bỏ đi một mình, không chốn nương thân ấy nhỉ? Phải rồi. Anh đã bỏ đi ngay khi anh biết anh có thể sống cùng người khác."

Dale đáp trả ngay. "Có thể đúng là như thế, nhưng như thế không có nghĩa là cuộc hôn nhân của chúng ta không đổ vỡ từ trước đó rất lâu rồi."

Giờ thì Georgia đi đi lại lại trong phòng, tiếng cô nói tăng thêm mấy đề-xi-ben. "Thật vậy sao? Được rồi. Trước đó bao lâu cơ? Cuộc hôn nhân của chúng ta đã kết thúc bao lâu trước khi anh gặp con vũ công đó hả? Vài tháng? Một năm? Hai năm?" Georgia đứng lại trước mặt Dale, lúc này vẫn đang ngồi im. "Bao lâu hả!?"

Có câu thành ngữ rằng nếu phải vượt qua địa ngục, tốt nhất hãy đi thẳng qua nó. Dale đã quyết định làm như thế.

"Năm năm. Với tôi, mọi chuyện đã tệ đi từ cách đây năm năm rồi."

Georgia trông như thể vừa bị chích điện.

"Ý anh là sau khi Beth ra đời? Ngay sau đó?"

"Đúng vậy, nếu cô buộc phải biết. Đúng vậy đấy."

Georgia lại bắt đầu đi đi lại lại. Cô như con thú bị thương – ánh mắt điên dại, không thể lường trước sẽ làm gì.

"Vậy ra anh đang nói với tôi rằng năm năm qua sống chung với nhau mà anh không yêu tôi nữa hả?"

"Đúng vậy."

Trước khi Georgia kịp kìm lại, cô khẽ rít lên. Cô cố gắng nuốt nó vào trong, hi vọng Dale chỉ nghe như tiếng hổn hển. Cô đi về phía quầy bếp, run rẩy. Nhưng như một con thú hoang dã, mạnh mẽ, Georgia trấn tĩnh lại và quay trở lại cuộc chiến.

"Vậy đấy, chết tiệt. Anh chỉ đang nói chuyện đó để bản thân anh thấy dễ chịu hơn, để anh không phải đối diện với sự thật. Sự thật là anh đã may mắn tìm được một đứa muốn ngủ với anh, và thế là anh vứt bỏ cuộc hôn nhân của anh, vứt bỏ các con anh. Anh định nói với tôi rằng anh đã không còn yêu tôi trong năm năm ư? Thật láo toét. Anh đã không còn yêu tôi khi Gareth lần đầu đi được xe đạp mà không cần đến hai bánh phụ, khi anh bế tôi lên, hai tay ôm rồi hôn tôi ư? Anh đã không còn yêu tôi khi anh được thăng chức, còn tôi giúp bọn trẻ viết thiệp "chúc mừng Bố", dán khắp nhà, và cả gia đình có một bữa tối thịnh soạn chào đón anh về nhà ư?"

"Tôi đã yêu cô, nhưng không, lúc đó tôi không còn yêu cô nữa. Chúng ta chưa từng có sex. Georgia ạ, chưa từng có. Cuộc hôn nhân của chúng ta không có đam mê. Nó đã chết rồi."

Georgia lùa tay vào tóc, vuốt từ đỉnh đầu xuống, cố gắng trấn tĩnh lại bằng cách nào đó. Từ khi chia tay, đã có nước mắt, có chửi rủa, nhưng họ chưa từng nói chuyện "mặt-đối-mặt" như thế này. Đây chính là cuộc nói chuyện như thế.

"Vậy ra đây là nguyên do của tất cả chuyện này hả? Tình dục? Cháy bỏng và khao khát à? Hôn nhân không phải như vậy đâu Dale. Đó chỉ là chuyện cặp kè tình ái thôi. Hôn nhân là hai con người cùng xây dựng cuộc sống chung, cùng nuôi nấng các con và đôi khi có thể tẻ nhạt."

"Và đôi khi cũng cần có sex, Georgia à. CHÚNG TA CHƯA TỪNG CÓ SEX."

"VẬY SAO LÚC ĐÓ ANH KHÔNG NÓI VỚI TÔI HẢ?" Georgia hét lên. "SAO ANH KHÔNG NÓI VỚI TÔI ANH MUỐN SEX NHIỀU HƠN THẾ? SAO CHÚNG TA KHÔNG TÌM ĐẾN TƯ VẤN, ĐI ĐÂU ĐÓ VÀO CUỐI TUẦN ĐỂ LÀM TÌNH? TÔI ĐÃ NGHĨ MỌI CHUYỆN VẪN TỐT ĐẸP CƠ ĐẤY."

Dale bật dậy khỏi bàn.

"SAO CÔ CÓ THỂ NGHĨ MỌI CHUYỆN VẪN TỐT ĐẸP CHỨ? CHÚNG TA KHÔNG NGỦ VỚI NHAU. TÔI VẪN CÒN QUÁ TRẺ ĐỂ NGƯNG CHUYỆN ĐÓ, GEORGIA. TÔI VẪN CÒN MUỐN ĐAM MÊ, CHÁY BỎNG VÀ NHỮNG VUI THÚ TRONG CUỘC SỐNG CỦA MÌNH."

"TỐT THÔI. VẬY THÌ LÀM TÌNH ĐI. NẾU ĐÓ LÀ TẤT CẢ, THÌ TA LÀM TÌNH NGAY BÂY GIỜ ĐI." Georgia đứng đó, với mái tóc nhờn, mặc chiếc quần thun, hai tay dang ra. Dale bắt đầu lùi lại, lắc đầu.

"Thôi nào, Georgia."

"Sao nào? Anh không nghĩ sẽ rất cuồng nhiệt ngay lúc này à? Anh không nghĩ có thể tìm kiếm đam mê cháy bỏng cùng tôi à?" Georgia vẫn đang thổn thức trong cơn kích động.

"Anh không chỉ muốn tình dục, Dale ạ, anh chỉ muốn nó mới mẻ thôi. Nếu lúc đó anh muốn ngủ với tôi, thì anh đã cố gắng làm như thế. Nhưng lúc đó thứ anh cần chỉ là thứ tình dục mới mẻ." Vừa nói Georgia vừa đẩy Dale ra, đấm mạnh vào vai và ngực anh ta.

Dale mặc áo khoác vào. "Chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu hết. Chúng ta đã định nói về bọn trẻ."

"Đúng vậy." Georgia theo chân Dale, đứng sát anh ta. "Bọn trẻ mà anh đã rời bỏ, vì anh cần thứ TÌNH DỤC NÓNG BỎNG VÀ MỚI MẺ KIA."

Dale xoay lại, tóm lấy hai vai Georgia. "TÔI GHÉT PHẢI NÓI VỚI CÔ ĐIỀU NÀY, NHƯNG TÔI YÊU MELEA, GEORGIA Ạ. VÀ CÔ SẼ PHẢI LÀM QUEN VỚI Ý NGHĨ RẰNG CÔ ẤY SẼ CÒN Ở BÊN TÔI RẤT, RẤT LÂU ĐẤY."

Rồi Dale gần như nhấc cả hai vai Georgia lên, đặt cô tránh khỏi lối đi. Anh ta gần như lao ra khỏi cửa. Georgia choáng váng mất thăng bằng.

"CÔ TA SẼ KHÔNG ĐƯỢC ĐẾN GẦN CÁC CON TÔI, ANH HIỂU KHÔNG??"

Cô chạy theo anh ta ra hành lang, trong khi Dale phóng như bay ra cầu thang bộ, chắc chắn không muốn đợi thang máy thêm một phút nào nữa. Georgia hét vọng theo trong khi anh ta lao xuống các bậc thang.

"SAO NÀO? ANH KHÔNG ĐỊNH QUAY LẠI VỚI MẤY CỤC PIN CHO CÁI MÁY BÁO CHÁY CHÓ CHẾT MÀ ANH VẪN LO ĐẤY CHỨ HẢ?"

Dale dừng lại ở chiếu nghỉ, ngước lên nhìn Georgia đang giận dữ dõi theo anh ta từ cách đó ba tầng.

"Tự đi mà mua lấy đi, Georgia." Và anh ta đóng sầm cửa lại.

Ở ROME

Trong lúc Thomas bận công chuyện, anh vẫn rất chu đáo thu xếp cuộc hẹn nhỏ để tôi có thể gặp gỡ vài cô bạn của anh, cùng đàm luận về tình yêu, đàn ông và các mối quan hệ. Cuối cùng thì tôi cũng đã ở đây, để nghiên cứu.

Ngay lập tức, tôi biết được vài điều rất quan trọng về những phụ nữ Ý này. Trước tiên, không ai trong số họ từng ngủ với Thomas. Đó không phải là phát hiện văn hóa hay gì đó lớn lao cho lắm, nhưng lại khá thú vị với tôi. Tôi chưa bao giờ hỏi thẳng điều đó; bạn chỉ việc hỏi một phụ nữ xem cô ta biết ai đó như thế nào, và bạn có thể hiểu được ngay mọi việc qua nét mặt cô ta.

Điều thứ hai tôi phát hiện ra khá ngạc nhiên, đó là những phụ nữ này có chút gì đó rụt rè. Trên mảnh đất của Sophia Loren[26] và… thực sự thì không có nhiều nữ diễn viên Ý mới đáng lưu ý cho lắm, chuyện này có thể bổ sung cho lập luận của tôi… Tôi khá ngạc nhiên về việc họ kín đáo khi nói về cảm xúc của mình. Tất nhiên có thể chỉ những phụ nữ tôi gặp mới vậy, nhưng điểm đó khá ấn tượng. Vậy nhưng ngay sau đó, tôi bắt đầu để ý tới một hướng khác.

Trong lúc kể về các mối quan hệ của mình, phụ nữ Ý thường đề cập đến cái tát. Ví dụ như, "Ôi, tôi phát điên đến nỗi phải tát hắn ta một cái." Hay là "Tôi đã tát hắn ta rồi bước thẳng ra cửa. Tôi đã rất tức giận." Dường như những phụ nữ rụt rè này lại không hề nhút nhát khi bị ngược đãi. Tất nhiên, tôi chỉ mới nói chuyện với vài phụ nữ Ý, và tôi thường không thích khái quát hóa chuyện gì, nhưng những câu chuyện về các chuyến du lịch vòng quanh thế

giới sẽ kể về cái gì khác mà không có chuyện khái quát hóa lên đây? Tuy nhiên, tôi không muốn rập khuôn mãi. Nó giống như một ghi chú.

Ngày thứ ba, tôi gặp Cecily. Cô cao có hơn một mét năm, nặng gần ba mươi sáu kí, chỉ nói vừa đủ nghe, hơn mức thì thầm một chút xíu. Và với cái giọng thì thầm đó, Cecily kể chuyện bạn trai mới đây của cô đã làm cô phát cáu tại một bữa tiệc. Cô đã tát anh ta rồi đi thẳng về nhà.

"Ôi, cô đã tát anh ta ngay tại đó á? Ngay tại bữa tiệc?"

"Vâng. Lúc đó tôi cáu điên lên được. Anh ta đã tán chuyện với một cô gái khác suốt cả buổi tối. Trông như anh ta sắp hôn cô ta đến nơi. Họ có vẻ rất thân mật. Thật là bẽ mặt."

"Cô là người thứ tư tôi nói chuyện có nhắc đến chuyện tát bạn trai đấy."

Cô bạn Lena của Cecily phụ họa theo, "Đó là vì họ khiến chúng tôi điên lên thôi. Bọn họ không chịu lắng nghe."

Chúng tôi đang ngồi trong một quán café đông đúc ngay gần đài phun nước Trevi Fountain. Tôi đang ăn một cái bánh sừng bò nhân sô cô la, bọc đầy đường bột bên ngoài.

Cecily cố gắng phân trần. "Julie ạ, tôi không tự hào gì về chuyện này. Tôi không nghĩ mình nên tát họ. Nhưng lúc đó tôi quá thất vọng. Tôi không biết phải làm gì khác!"

"Tôi hiểu mà." Tôi an ủi, hoàn toàn là nói dối. Bởi thực sự, đó là việc tôi chưa từng nghĩ sẽ làm, kể cả trong mơ. Đúng thế, vì tôi được dạy dỗ rằng đánh ai đó là xấu, và một người cần phải học cách làm chủ những hành vi bạo lực bột phát của mình. Hơn nữa, tôi cũng không thể tưởng tượng ra hành động táo bạo như thế. Không hẳn là tôi muốn thế, thật đấy. Thế nên ý nghĩ thoải mái đập lòng bàn tay mình vào mặt một người đàn ông quả thực nằm ngoài trí tưởng tượng của tôi.

Lena nói thêm, "Chúng tôi không thể kiềm chế được. Chúng tôi quá giận dữ, chúng tôi cần phải tát họ."

Cecily nhận ra vẻ mặt kinh ngạc của tôi.

"Phụ nữ Mỹ có hay dùng đến cái tát không?"

Tôi không muốn làm ra vẻ cao ngạo, nhưng tôi cũng không muốn nói dối.

"À... tôi chắc là cũng có vài người làm thế, nhưng có vẻ không thường thấy như mọi người ở đây."

Lena hỏi thêm, "Thế cô đã tát ai bao giờ chưa?"

Tôi lắc đầu, bẻ một miếng bánh sừng bò, trả lời không. Cả hai bọn họ đều hiểu, im lặng không nói gì.

Một lúc sau, Cecily lên tiếng, "Julie à, nhưng thể nào cũng phải có một gã khiến cô phát điên lên và muốn tát hắn chứ, phải không?"

Tôi cúi xuống nhìn ly cappuccino, "Không".

Họ nhìn tôi với vẻ thương hại, còn tôi nhìn họ với ánh mắt ghen tị.

"Thế thì cô chưa biết yêu là gì rồi." Lena nhận xét.

"Có thể cô nói đúng."

Họ đều nhìn tôi như thể vừa mới phát hiện ra bí mật thê thảm nhất trên đời vậy.

"Thật bi kịch. Cô phải ra ngoài đi chơi ở Rome, yêu ai đó ngay lập tức đi." Cecily nói, giọng khá nghiêm túc.

"Phải đấy, tối nay luôn." Lena đề xuất. "Cô đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi đấy."

"Có dễ dàng thật không? Chỉ cần ra khỏi cửa và quyết định yêu ai đó ư?"

Lena và Cecily quay sang nhìn nhau, nhún vai.

"Ở Rome thì có thể đấy." Cecily mỉm cười.

Lena phụ họa theo, "Ít nhất cô nên thử một lần, cởi mở với chuyện đó đi. Cởi mở với chuyện đánh mất lý trí trong tình yêu."

"Mất lý trí? Tôi vẫn nghĩ đó là chuyện không hay ho gì cả."

Lena lắc đầu. "Không. Đấy là do phụ nữ Mỹ các cô hiểu sai nó. Luôn cố gắng để thật độc lập. Cô phải tự nguyện để mất lý trí, phải liều lĩnh trong mọi chuyện. Nếu không, thì đó không thực sự là tình yêu."

Cuối cùng thì những phụ nữ rụt rè này đã có điều gì đó muốn dạy cho tôi.

Đến tận khi tôi gặp Thomas để cùng ăn tôi, tôi vẫn còn ngơ ngác. Những người phụ nữ ấy – những người nhút nhát, dễ nổi nóng, ghen tuông, thất thường – đã khiến tôi lãnh cảm, rất hạn chế cảm xúc của mình. Làm thế nào để một người bắt đầu tin tưởng vào tình yêu? Làm thế nào bạn có thể bỏ qua lý trí, bỏ qua tất cả những điều bạn nhìn thấy, bạn nghe được suốt hai mươi năm qua? Làm thế nào tôi lại đột nhiên tin rằng những thứ cảm xúc điên rồ ấy không phải do kích thích tố và ảo giác mang lại? Làm thế nào tôi lại đột nhiên tin rằng tình yêu lãng mạn là có thật, có tồn tại trên đời và tôi có quyền tin vào điều đó? Tôi lo sợ mình bắt đầu suy nghĩ giống như một cuốn sách tự lực khi tôi bước vào bên trong một nhà hàng nhỏ trên quảng trường Di Pietro. Thomas đã ở đó, bên quầy bar, tay cầm một ly rượu vang.

Những ngày qua ở bên Thomas thật giản dị, nhưng cũng thật lạ thường. Một cảm giác hạnh phúc trong sáng, vẹn nguyên. Đó là những bữa tối đi uống cùng bạn bè anh. Chúng tôi gặp Lorenzo suốt. Bạn gái anh ta chẳng đáp lại bất cứ cuộc gọi nào của anh ta cả. Lorenzo cứ một mực khăng khăng rằng mình đã sẵn sàng nhập viện. Chúng tôi đi bộ, trò chuyện, tranh luận sôi nổi và luôn có rất, rất nhiều tiếng cười khi ấy. Chúng tôi đi mô tô dạo chơi nhiều hơn, rồi khi đêm xuống thì thưởng thức rượu vang Prosecco cùng nhau. Thật buồn cười làm sao khi bạn cảm thấy mình đang có đôi nhanh chóng như thế. Chỉ mất vài ngày nữa thôi bạn sẽ nghĩ đến "chúng tôi" thay vì "tôi".

Trải qua tất cả những chuyện đó, anh vẫn chưa từng vượt quá giới hạn với tôi một lần nào. Chưa một lần nào hết. Trong bốn đêm đã qua, anh chỉ lịch sự thơm má tôi, chúc ngủ ngon rồi ai về phòng nấy. Không hẳn là tôi muốn anh vượt quá giới hạn. Ý tôi là. Không hẳn là tôi muốn làm điều gì đó. Ý tôi là. Không hẳn… sao cũng được.

Tôi ngồi xuống, hỏi ngay Thomas, "Anh đã từng hẹn hò với một cô nàng người Ý nào chưa? Cô ta đã từng tát anh chưa?"

Anh bật cười. "Đấy là điều tôi yêu ở cô, Julie ạ. Cô cũng không giỏi nói chuyện phiếm. Chúng ta giống nhau ở điểm ấy."

Tất cả những từ tôi nghe được chỉ là anh nói anh yêu điểm gì đó ở tôi.

"Tôi từng hẹn hò với vài cô gái Ý, nhưng họ chưa bao giờ tát tôi cả. Tôi nghĩ họ biết một người đàn ông Pháp thì có thể tát lại họ."

"Có vẻ đàn ông Ý dễ dàng vượt qua nhỉ."

"Tôi cũng không rõ. Tôi không nghĩ họ thích thế. Nhưng tôi có nghe chuyện đó xảy ra khá thường xuyên."

Tôi lắc đầu. "Thật thú vị." Tôi đã hơi ngà ngà say vì ly vang đỏ trên tay mình.

Điện thoại Thomas đổ chuông. Nghe điện thoại, anh bắt đầu tỏ vẻ lo lắng. "Làm ơn nào, bình tĩnh lại đi. Đừng làm thế. Ngừng lại ngay. Tôi sẽ đến đó ngay. Được rồi." Tôi thầm nghĩ có thể là vợ anh, lòng tự hỏi không biết khi nào anh sẽ quay về Paris. Thomas cúp máy.

"Là Lorenzo. Cậu ta dọa sẽ nhảy lầu."

Tôi vội vơ lấy áo khoác, ví rồi chúng tôi đi ngay.

Chúng tôi tới căn hộ của Lorenzo, thấy anh ta đang vật vã. Anh ta khóc, có vẻ như đã thức trắng đêm qua. Trên sàn có vài mảnh đĩa vỡ.

"Hôm nay cô ấy gọi cho tôi, Thomas ạ. Cô ấy không cáu giận, cũng không gặp ai khác. Chỉ là cô ấy không muốn chung sống với tôi nữa. Cô ấy bảo tôi hãy thôi gọi cho cô ấy đi. Kết thúc rồi! Mọi chuyện kết thúc rồi!"

Anh ta vò đầu bứt tai, ngồi trên ghế, nức nở. Thomas ngồi lên tay vịn ghế, nhẹ nhàng đặt tay lên lưng Lorenzo. Và rồi Lorenzo đứng phắt dậy, xé toạc áo sơ mi trên người, cúc áo bay tứ tung. Anh ta vo áo lại ném thẳng xuống sàn, trên người mặc mỗi chiếc áo phông trắng.

"Tôi sẽ tự sát. Để cho cô ấy thấy."

Tại sao anh ta cần phải làm chuyện đó với độc một chiếc áo phông trắng, tôi cũng không chắc, nhưng nó khiến chúng tôi chú ý. Anh ta chạy thẳng ra ban công, mở toang các cánh cửa. Thomas chạy theo, hai tay tóm lấy Lorenzo, kéo lại. Lorenzo vùng thoát được, lại chạy ra chỗ cửa sổ lần nữa; Thomas lại bắt được anh ta. Cả hai ngã vật ra sàn. Lorenzo cố bò về phía cửa sổ trong khi Thomas túm chặt chân anh ta. Lorenzo ra sức dùng chân còn lại đạp vào đầu và vai Thomas.

"Chết tiệt, Lorenzo!"

"Để tôi yên! Để tôi yên!"

"Tôi làm gì bây giờ? Có nên gọi người giúp không?" Tôi hốt hoảng.

Thomas tìm cách nằm đè được lên người Lorenzo. Cảnh tượng thật kỳ cục. Giờ Lorenzo đang nằm ngửa, quẫy đạp ầm ĩ trong khi Thomas ngồi trên bụng, hét. "Làm ơn đấy, Lorenzo, thế là đủ lắm rồi. Tôi sẽ không xuống cho đến khi anh bình tĩnh lại. Ý tôi là thật sự bình tĩnh ấy. Làm ơn."

Được vài phút, Lorenzo bắt đầu thở chậm lại.

"Tôi lấy cho mỗi người một cốc nước nhé?" Tôi hỏi, rõ ràng là chẳng còn biết câu nào hay ho hơn để nói. Cả hai gật đầu, ngạc nhiên. Tôi vội chạy vào bếp, lấy hai cốc nước máy. Thomas vừa uống vừa ngồi đè lên Lorenzo, còn Lorenzo thì cố uống trong khi vẫn nằm trên sàn.

Lorenzo ra sức, hoặc giả vờ ra sức lao mình ra khỏi cửa sổ chỉ vì một người đàn bà. Chuyện đó có điên rồ không? Những cuộc chiến tranh nổ ra, nhưng đế chế lung lay chính vì tình yêu. Những bài ca cất lên, những vần thơ được viết nên, tất cả cũng vì tình yêu. Nói theo khía cạnh lịch sử thì cảm giác này dường như rất thật. Ngay trong giây phút này, nhìn Thomas ngồi đè lên người Lorenzo, chạy đến cứu nguy cho bạn, thật khó để không cho rằng Thomas quá hoàn hảo. Thật khó để không thấy những hi vọng, khao khát và giả định của tôi đều đặt cả nơi anh. Anh trông thật bảnh bao, thật hấp dẫn, anh có thể an ủi một anh bạn đang khóc nức nở mà chẳng cần lấy một cái nháy mắt. Nhưng anh cũng có thể đè nghiến anh ta xuống sàn không khác gì một trung vệ thông. Anh là một người bạn tuyệt vời, một người đàn ông đích thực.

Thật hài hước, nhưng khi cảm giác này xuất hiện thực sự giống như bạn rơi từ trên cao xuống. Tôi muốn cảm nhận từng khoảnh khắc, để lạc lối trong xúc cảm đó. Sao lại không cơ chứ? Trước khi biết mình đang làm gì, trước khi có thể kéo mình ra khỏi nó, tôi chạy về phía Thomas, quỳ xuống sàn bên cạnh anh, quàng tay quanh người anh và hôn anh say đắm. Lorenzo, đang nằm bẹp trên sàn nhìn chúng tôi, bắt đầu vỗ tay thích thú.

"Người Mỹ muôn năm! Cô bắt đầu hiểu ra một vài thứ rồi đấy."

Tôi vội đứng dậy. Thomas nhìn tôi; trông anh cười rạng rỡ, đầy tự

hào.

"Em chỉ đang cố gắng, anh biết đấy, để phá vỡ không khí căng thẳng." Tôi lắp bắp, lùi lại.

"Không! Đừng phá hỏng nó với lý do ấy. Không." Lorenzo vẫn nằm trên sàn ngóc đầu dậy nói. "Thật tuyệt vời. Thật đấy."

Có lẽ là tuyệt vời thật. Nhưng giờ tôi đang rất xấu hổ. Lorenzo có biết vợ Thomas không? Liệu anh ta đã trông thấy có bao nhiêu cô gái tự xin chết trước Thomas rồi nhỉ? Liệu Thomas có muốn mình hôn anh ấy không? Không đời nào mình mất lý trí trong tình yêu khi đầu mình vẫn còn như một cái la bàn thế này. Tôi vội chui vào bếp, lấy cho mình một cốc nước.

Tôi lén nhìn ra, thấy Thomas đang nhìn Lorenzo, nói giọng nghiêm khắc bằng tiếng Ý. Hình như Lorenzo nói gì đỏ tỏ ý cam đoan chắc chắn với anh. Thomas chậm rãi đứng lên. Lorenzo cũng lồm cồm bò dậy, lẳng lặng ngồi xuống ghế sofa.

Thomas đưa cho Lorenzo một liều Lexomil. Sau khoảng hai mươi phút, Lorenzo ngủ thiếp đi.

Chúng tôi đi bộ về khách sạn, im lặng khác hẳn mọi khi. Cuối cùng thì Thomas cũng lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng ấy.

"Julie thân mến, anh rất xin lỗi khi phải nói điều này, nhưng anh nghĩ anh nên về. Anh nghĩ Lorenzo sẽ ổn thôi. Anh đã xong việc ở đây rồi."

Đây là phản hồi cho hành động của tôi. Anh ấy cần phải rời thành phố. Thật đáng đời mình. Thật xấu hổ khi tự làm mình bẽ mặt như thế này. Tôi đã tự biến mình thành một con ngốc. Tôi biết mà – thả nổi cảm xúc chẳng thích hợp với tôi một chút nào.

"À, tất nhiên rồi. Phải rồi. Cũng phải thôi. Vâng, cảm ơn anh! Cảm ơn vì mọi chuyện."

Tôi hi vọng giọng mình nghe có vẻ phấn khởi, cố gắng bắt chước một phụ nữ Pháp, giữ được phẩm giá. Tất nhiên chuyện này phải chấm dứt, tất nhiên nó sẽ sớm kết thúc thôi. Không cần phải khóc vì nó. Chúng tôi đang đi qua Đại Hý Trường lần nữa. Rome thật điên rồ. Bạn đi đạo, tán gẫu, cảm nhận nó, hay làm cái quái gì cũng được, và rồi bạn chợt quay ngoắt lại, giống như là, Ô, xin chào, hai nghìn năm trước.

"Em sẽ ở lại đây bao lâu nữa?" Thomas hỏi.

"Em không chắc. Em phải quyết định xem đi đâu tiếp theo đã." Tôi thực sự phải lên kế hoạch nghiêm chỉnh hơn cho chuyến đi này.

Chúng tôi dừng lại, ngắm Đại Hý Trường một lúc lâu, thật cổ kính và sống động.

Thomas quay sang nhìn tôi. "Nói anh nghe đi, Quý Cô New York. Em đang mải mê nghĩ gì vậy?"

"Không có gì."

"Thật sao? Không biết sao chứ anh thấy như thế thật khó tin."

"Chỉ là, anh biết đấy, cảm thấy hơi ngốc nghếch, vậy thôi. Ý em là em đã hôn anh vì em nghĩ mình nên thử thả nổi cảm xúc, như mọi người nói. Nhưng chuyện đó thật ngớ ngẩn. Trước hết là anh đã có vợ, anh đẹp trai, quyến rũ, anh phải... Em không muốn mình trông như một con ngốc..."

"Nhưng hãy nói cho anh nghe, Julie, một tuần qua em cảm thấy thế nào? Hãy nói anh biết đi."

Tôi ngẫm nghĩ một lát. Tôi thực sự không muốn nói sự thật một chút nào. Tôi đã trải qua quãng thời gian tuyệt vời. Tôi cảm giác như mình đã yêu anh rồi. Thậm chí tôi còn không biết chuyện ấy nghĩa là gì, nhưng đó là điều tôi cảm thấy.

"Đừng nghĩ ngợi nữa, Julie, hãy trả lời anh đi."

Bạn thực sự không nên đứng trước một trong những kỳ quan tuyệt vời của thế giới mà lại nói dối. Tôi có thể hiểu điều đó. Vì vậy tôi đã nói sự thật. Tôi có gì để mất nào? "Em thấy rất tuyệt vời. Giống như... như một phép màu. Như thể hàng giờ trôi qua chỉ trong vài giây, và em chưa lúc nào muốn rời xa anh cả. Mọi điều anh nói đều thú vị, đều hài hước. Em chỉ muốn ngắm nhìn anh, ngắm nhìn gương mặt anh. Em chỉ muốn ở bên anh thật gần. Ngồi bên anh, đứng bên anh. Và khi em thấy anh vật nhau với Lorenzo, chuyện đó khiến em mê mẩn anh."

Thomas xích lại gần tôi hơn. "Và em có tin không, rằng cả tuần qua, anh cũng cảm thấy y hệt như em?"

"Thật ra, em chưa bao giờ đấu với Lorenzo, nên là..."

Thomas nhướn mày. "Em hiểu anh muốn nói gì mà."

Tôi nhìn anh, muốn nói, "Không, thực sự là em không hiểu. Bởi vì những chuyện thế này chưa từng xảy ra với em. Và em không nghĩ mình tuyệt vời tới mức có thể thực sự hiểu anh lại tìm thấy điểm quyến rũ nào ở em, vì thế, không, em không tin nổi." Nhưng thay vào đó, tôi lại mơ màng nghĩ đến những giây phút chúng tôi bên nhau, những bữa ăn, những câu chuyện và những suy nghĩ từng cùng nhau chia sẻ. Rất thật. Xuất phát từ cả hai phía. Tôi nghĩ đến những phụ nữ Ý, những điều họ nói với tôi về việc để mất lý trí trong tình yêu. Tôi nghĩ con người ta gặp nhau, yêu nhau, hay mê đắm nhau chẳng cần lý do gì nhiều. Chuyện đó cứ thế xảy ra thôi. Và tất cả những gì bạn có thể tin tưởng chính là bản thân mình có cảm giác ra sao, bởi vì có thể nó chẳng có nghĩa lý gì. Bạn phải tin tưởng vào cảm giác và những khoảnh khắc ấy.

"Thật khó khăn cho em để tin được chuyện đó, nhưng em nghĩ em có thể thử" là những lời nói cuối cùng của tôi. Nghe xong, Thomas vòng hai tay ôm ghì lấy tôi, hôn tôi say đắm. Chúng tôi đứng đó, ngay trước Đại Hý Trường lịch sử, đổ nát và uy nghi. Chúng tôi hôn nhau. Giống như một đôi bạn trẻ. Giống như hai con người tin tưởng vào sự kỳ diệu của tình yêu.

Tôi thức dậy trên giường Thomas sáng hôm sau. Tôi nhìn sang, thấy anh đang ngủ ngon lành. Tôi nhớ lại đêm trước. Chúng tôi quay về khách sạn, đi lên phòng anh như thế nào. Tôi đã thả mình buông theo cảm xúc ra sao. Tôi ngẫm thật lâu. Tôi đã cảm thấy thế nào? Tội lỗi ư? Đúng thế. Tôi cảm thấy tội lỗi. Dù cho chẳng có vấn đề gì với cả hai người bọn họ, nhưng anh đang là chồng người khác. Vì thế nên tôi thấy mình có tội. Nhưng tôi có hối tiếc vì đã làm thế không? Không, tôi không hề thấy hối tiếc. Và rồi tôi thấy tội lỗi vì đã không hối hận làm chuyện đó. Tôi còn cảm thấy gì nữa? Hạnh phúc. Có. Chắc chắn rồi. Tôi thấy hạnh phúc. Tôi đã cho phép mình tận hưởng một khoảnh khắc. Tôi nhìn sang Thomas, biết mình đã cảm thấy một điều gì đó, một điều gì đó giống như là đang yêu, và nó rất thật. Tôi đã không làm tổn thương ai cả. Ngay lúc này đây, thế là đủ. Tôi đã sẵn sàng rời thành Rome. Tôi đã học được tất cả những điều cần học ở nơi này.

NGUYÊN TẮC 5

Phải Hiểu Biết Trọn Vẹn Về Tình Dục – Khi Nào Bạn Muốn, Làm Thế Nào Để Có Nó,

Và Làm Việc Đó Với Ai

(Phải Chắc Chắn Bạn Có Làm Việc Đó Thường Xuyên;

Đó Là Quan Diểm Của Tôi)

Có vẻ đó là một ý kiến hay tại thời điểm này. Georgia và tôi đang ở Rio de Janeiro, thử những bộ bikini đắt tiền trong một cửa hàng nhỏ ở Ipanema.

Georgia bước khỏi phòng thử đồ, cho tôi xem bộ cô chọn: Một bộ màu cam nhỏ nhắn, viền trắng kết hợp với những vòng bạc hai bên hông và ngay giữa khe ngực, nối liền các mảnh với nhau. Kiểu những năm thập kỷ sáu mươi, giống y các Bond girl[27]. Tôi đã quên mất rằng Georgia sở hữu một thân hình đẹp như thế. Georgia hình như cũng quên mất điều đó, vì cô ấy tỏ ra rất phấn khích với phát hiện này.

"Nhìn tớ này. Trông tớ mới bốc lửa làm sao. Làm như chỉ mỗi cô ta là người bốc lửa nhất sao? Nhìn đi. Trông tớ mới ngon lành làm sao!" Cô xoay người một vòng, ngắm nghía phần mông nhỏ nhắn săn chắc của mình trong gương, rồi nói với nhân viên bán hàng. "Tôi lấy bộ này." Nói xong, cô quay về phía tôi, vẫn đang mặc nguyên quần áo, tay nắm chặt một bộ hai mảnh giản dị, run run.

"Nào, giờ thì tới lượt cậu đấy."

Tôi nhớ là tôi có nói với các bạn rồi. Tôi ghét thân hình của mình lắm. Nhưng khi ấy tôi tự thuyết phục bản thân rằng đấy đơn thuần chỉ là suy nghĩ của riêng tôi thôi. Tôi quay lại nhìn gương và nhận ra – không, đấy chính là mông tôi. Biết bao nhiêu là mỡ

thừa. Trong cửa hàng bikini đó, nắm chặt bộ hai mảnh nhỏ xíu trên tay, tôi cảm thấy không thể đứng vững nổi vì đám mỡ thừa ấy, tưởng như cần phải được cho ngồi trên một chiếc xe lăn.

Georgia đang có chuyện. Cô ấy gọi cho tôi ở Rome, kể hết chuyện cãi vã với Dale. Cô ấy đang rất đau khổ, nói cần phải thoát khỏi tất cả chuyện này. Điều đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng khi cô ấy định về quê hương của Người Đàn Bà Khác thì tôi lại thấy bối rối. Làm thế không có vẻ giống như thoát khỏi mọi chuyện này. Nhưng tôi vẫn đồng ý. Cha mẹ cô ấy đang khao khát được chăm sóc bọn trẻ, thế nên họ đã đáp máy bay đến còn cô ấy thì bay đến đây.

Tôi dùng vé vòng-quanh-thế-giới của mình để quay lại Miami, nơi tôi gặp Georgia, rồi chúng tôi cùng bay tới Brazil. Tôi đã từng nghe rất nhiều về Rio, về vẻ gợi tình, sự vui vẻ, những hiểm nguy ẩn chứa nơi đây. Tôi rất háo hức được tận mắt chiêm ngưỡng tất cả những nét ấy ở thành phố này.

Georgia thì lại có vài điều cần làm rõ. Điều này đã sáng tỏ ngay những phút đầu tiên tôi gặp cô ấy tại Miami, cùng ăn chung món nấm nhồi chiên phồng tại một trong những nhà hàng ngon nhất sân bay.

"Cô ta tuyệt vời chỗ nào cơ? Ôiii… cô ta là người Brazil. Ôiii… thật quá đỗi kỳ dị. Tốt thôi, sao nào? Tớ là một cô gái Mỹ quyến rũ. Cũng tuyệt lắm chứ." Vừa nói, Georgia vừa xúc một thìa đầy nấm và pho mát đưa vào miệng. "Mẹ kiếp, hay thật đấy."

Thế là giờ đây, Georgia đang đi lại nghênh ngang khắp cửa hàng y như một cây kem cam Creamsicle nhỏ hạnh phúc, cố gắng chứng minh bất cứ điều gì cần chứng minh trong bộ đồ thiếu vải nhất có thể.

Trước hết hãy để tôi nói với bạn suy nghĩ của tôi về những bộ bikini hai mảnh này: với tôi, chúng chỉ là đồ lót. Tại sao ta lại không thừa nhận chuyện đó nhỉ? Vì vài lý do, cùng lúc bạn có bãi cát, nước và mặt trời, thế là bạn được chấp nhận, thậm chí phải chịu áp lực, công khai bước ra ngoài trong bộ đồ lót. Bạn phải phô bày thân thể mình cho bạn bè, người nhà, đôi khi cả đồng nghiệp, theo cái cách bạn sẽ chẳng bao giờ làm trong các dịp khác. Nếu Georiga cứ mặc đồ lót đi đi lại lại trong một cửa hàng tương tự thế này, tôi sẽ nói, "Này, Georgia, mặc ngay quần áo vào. Cậu đang mặc mỗi đồ lót đi lại đấy, trông kỳ lắm." Nhưng vì đây là bộ đồ lót màu cam nên chẳng sao cả.

Tôi không muốn mặc đồ lót ra đường.

Giải pháp của tôi là mặc một bộ đồ bơi liền nhỏ nhắn dễ thương cùng một cái quần lướt sóng của nam giới. Mọi chỗ kín đáo đều được che đi, thậm chí cả khi đang bơi. Vấn đề duy nhất là tôi có thể sẽ phải lặn mất tăm ít nhất hai năm nếu tình cờ nghe lỏm được đứa bé nào đó ở bãi biển nói "Bà già kỳ cục ăn mặc như con trai thế kia là ai vậy?"

Chờ Georgia thay đồ, tôi cứ mải giảng giải triết lý của tôi về đồ bơi tới khi cô ấy ngắt lời.

"Bọn mình đang ở Rio. Cậu sẽ mặc bikini ra biển. Thử đi. Nghiêm túc đấy. Đủ rồi."

Giọng cô ấy thật hoàn hảo làm sao. "Tớ là một bà mẹ, làm như tớ nói đi." Tôi chẳng còn lựa chọn nào ngoài việc phải làm theo. Trong lúc thay đồ sau tấm rèm, tôi nghe Georgia nói với nhân viên bán hàng, cố hết sức động viên tôi.

"Phụ nữ ở Rio hẳn là yêu thân hình họ lắm nhỉ? Họ tự hào vì thân hình mình và thích khoe cho mọi người ngắm, phải không?"

"À, vâng." Tôi nghe cô gái bán hàng trả lời. "Ở Rio, chúng tôi tôn thờ cơ thể mình."

Tôi nhìn mình trong gương. Tôi không nghĩ mình sẽ treo cái hình ảnh này lên bàn thờ rồi sì sụp khấn vái đâu. Rồi tôi chợt thấy thật sự buồn. Tôi còn quá trẻ để chán ghét cơ thể mình. Tôi sẽ già đi, chỉ trong hai phút chẳng hạn, và cơ thể tôi sẽ rất khó khăn để tiếp tục yêu đương. Nhưng ngay lúc này đây, nó vẫn ổn. Tại sao tôi lại không ngưỡng mộ nó chứ? Cơ thể này là của tôi, nó giúp tôi mạnh khỏe. Tôi nên chấp nhận nó, như chính nó vẫn thế. Có những người đau ốm, tàn tật, khao khát có được một cơ thể khỏe mạnh, lành lặn. Điều cuối cùng họ lo lắng chỉ là đống mỡ thừa khốn kiếp. Thật là vô ơn với chính sức khỏe, tuổi trẻ và sự linh hoạt của chính tôi khi căm ghét cơ thể mình đến thế.

Tôi xoay một vòng. Có quá nhiều mỡ thừa ở mông và đùi khiến tôi chỉ muốn tự tay cắt bỏ đi.

"Chết tiệt!" Tôi nói. "Đèn đóm ở đây tệ y như ở Mỹ. Sao họ lại làm thế với đèn trần chứ? Khiến ta chỉ muốn tự sát thay vì mua quần áo? Tớ không lấy cái này đâu!"

"Julie, ra đây nào, cậu đang phóng đại đấy."

"Không. Không đùa đâu. Tớ đang mặc quần áo lại đây."

"Julie, vì Chúa, ra đây. Ra ngay xem nào." Georgia lại nói cái giọng như ban nãy, và vì Chúa, nó lại có hiệu quả. Tôi bước ra. Họ ngắm tôi từ đầu tới chân.

"Cậu điên à. Trông tuyệt quá đi. Nhìn eo cậu xem. Điên mất thôi."

"Ôi, đẹp quá chị ạ, đẹp quá." Cô gái bán hàng phụ họa theo.

"Thật hả?" Tôi nổi cáu – nhu cầu chứng minh quan điểm đang che mờ bất cứ chút tự cao tự đại nào trong tôi. Tôi quay lại, cho bọn họ thấy phần sau lưng. "Giờ thì các cô thấy thế nào?"

Đây là một kinh nghiệm rất đáng chán về phụ nữ: quá dễ để biết khi nào chúng tôi đang nói dối. Không phải với những chuyện lớn; khi ấy chúng tôi có thời gian chuẩn bị, chúng tôi có thể là bậc thầy nói dối. Nhưng với những chuyện nhỏ nhặt, như thế này thì sao? Chúa ơi, quá lộ liễu. Giọng Georgia tự dưng cao vút lên phải tới hai tông.

"Ôi xem này, cậu đang nói gì thế?"

"Ơ, tớ nghĩ cậu biết tớ đang nói gì mà."

"Cậu mất trí rồi."

"Thật á? Tớ mất trí á? Ý cậu là tớ chẳng có tí mỡ thừa nào ở bắp đùi sau, từ gối lên ấy hả? Ý cậu là chỉ là chứng "ảo giác bị mỡ thừa" điên rồ tớ mắc phải suốt năm năm qua ấy hả?"

"Không tệ như cậu nghĩ đâu. Thật đấy."

"Thấy chưa!? Tớ vừa mới nghe từ "tuyệt quá" biến thành "không tệ như cậu nghĩ đâu" đấy."

Tôi thấy cô bán hàng đột nhiên im bặt nãy giờ. "Thế nào, cô thấy sao? Trông tôi kinh khủng lắm phải không?"

Cô gái im lặng một lúc. Tôi nhận thấy ngay lúc này, bên trong cô ta hẳn là đang có sự giằng xé giữa một bên là công việc người bán bikini, một bên là trách nhiệm con người. Cô ta hít một hơi thật sâu, trả lời. "Có lẽ chị không phải đi ra bãi biển làm gì. Còn nhiều việc khác để làm ở Rio mà."

Georgia há hốc mồm. Tôi đứng đó, mắt và miệng mở to, không nói nên lời. Cuối cùng, tôi lắp bắp, "Cái….?"

Georgia nhảy vào ngay. "Sao cô có thể nói kiểu đấy hả?! Tôi tưởng cô nói tất cả phụ nữ Rio đều yêu cơ thể mình, đều tôn thờ thân hình mình cơ mà."

Cô bán hàng vẫn giữ bình tĩnh. "Vâng, nhưng tất cả phụ nữ ở đây đều tập tành, ăn kiêng và hút mỡ."

"Thế ra cô chỉ có thể yêu cơ thể mình nếu đã hút mỡ hả?!" Georgia gào lên.

Tôi xây xẩm mặt mày, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh lẩm bẩm. "Vậy là tôi không nên ra bãi biển với đống mỡ thừa phải không?"

"Hoặc là mặc thêm áo choàng nếu có thể."

"À, ra là cô đang bảo tôi đừng có phô đống mỡ thừa ra ngoài cho người khác xem."

Cô bán hàng trẻ trung, gày gò nhún vai. "Đấy chỉ là quan điểm của tôi thôi mà."

"Ôi Chúa ơi, tôi sắp ngất đây." Tôi thốt lên.

Georgia điên lên. "Đó là những câu cực kỳ tồi tệ có thể nói với ai đó. Cô nên tự thấy xấu hổ vì đã nói cái kiểu đấy với bạn tôi. Cô là một NGƯỜI BÁN BIKINI cơ mà. Vì Chúa! Chủ cô đâu? Tôi muốn nói chuyện với cô ta."

"Tôi là chủ đây," cô ta từ tốn. "Tôi sở hữu cửa hàng này."

Georgia siết chặt nắm tay trong khi tôi thấy cả căn phòng quay cuồng vì cảm giác nhục nhã những đống mỡ thừa mang lại.

"Được, hay lắm. Chúng ta ra khỏi đây thôi. Chúng tôi sẽ không mua gì ở cửa hàng cô hết. Chúng tôi sẽ không thí cho cô một xu nào hết." Georgia kéo tôi quay lại phòng thay đồ.

"Nào, Julie, thay đồ rồi đi thôi." Tôi vội vã mặc quần áo vào. Chúng tôi biến thẳng ra cửa. Georgia vẫn còn điên tiết lắm. Ra đến đường rồi, cô ấy lại quay ngược trở vào trong.

"Sau khi nghĩ lại. Không. Cô không thể nói với chúng tôi rằng ai được phép mặc bikini trên bãi biển hay ai không được phép. Chẳng ai thuê cô làm Cảnh Sát Mỡ Thừa ở Rio này cả. Mẹ kiếp. Tôi sẽ mua bộ bikini bạn tôi đã mặc. Cô ấy sẽ mặc nó ra biển. Cô ấy sẽ hấp dẫn chẳng kém ai hết." Tôi cố gắng phản đối, bởi vì không đời

nào tôi mặc một bộ bikini lên người nếu Rio không phủ đầy tuyết trắng. Thực sự, tôi còn không dám chắc liệu tôi có dám để ai đó thấy tôi trần trụi một lần nữa hay không.

Một lần nữa, cô ả bán hàng chỉ nhún vai. "Thật tốt cho tôi." Georgia nhìn tôi với anh mắt kiểu hãy-cho-cô-ta-thấy-nhé. "Đừng lo, để tớ trả tiền." Nói xong cô ấy quay sang cô ả bán hàng, lúc này đang gói ghém bộ bikini của tôi, rồi ngập ngừng nói thêm. "Tôi cũng sẽ lấy cả bộ màu cam nữa."

Bốn trăm tám mươi lăm đô la – với hai trăm bốn mươi hai đô la lẻ năm mươi xen của cái thứ sẽ không bao giờ được trông thấy ánh mặt trời, bờ cát hay nước biển – chúng tôi bước ra khỏi cửa hàng.

Vậy đấy, chúng tôi thực sự đã cho cô ta biết mặt.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng tới bãi biển, ngay bên kia đường, đối diện khách sạn của chúng tôi ở Ipanema. Georgia mặc bộ đồ bơi kiểu James Bond của cô ấy, còn tôi mặc quần lướt sóng nam, áo ngực, quần trượt tuyết và áo trùm đầu. Tôi đùa đấy. Tôi vẫn đang trong quá trình hồi tỉnh sau khi bị bắn sáng nay. Ý tôi là bữa mua sắm lu bù. Khi chúng tôi nằm im, tôi có thể nghe tiếng ba người phụ nữ cười vang và nói chuyện bằng tiếng Bồ Đào Nha. Nhắm mắt lại, tôi có thể phân biệt được từng giọng nói. Một người giọng hơi khàn ngay lập tức khiến tôi chú ý. Một người giọng thanh, dịu dàng còn người thứ ba có giọng nữ tính hơn. Người giọng khàn đang kể một câu chuyện, hai người còn lại cười và phụ họa theo. Tôi mở mắt, quay sang bên cạnh nhìn họ. Người phụ nữ kể chuyện cao ráo, da rám nắng, trẻ trung đáng yêu… Thực ra thì cô ta cao và đen, rất đen, làn da như màu mã não – trông cô ta tuyệt đẹp. Hai người bạn còn lại cũng xinh không kém. Một người tóc xoăn ngang vai màu đỏ, một người để tóc bob ngắn, đen tuyền. Xem chừng họ gần ba mươi tuổi. Ai cũng mặc những bộ bikini thắt dây nhỏ xíu. Georgia ngồi dậy, thấy tôi đang nhìn họ.

"Tớ đang tự hỏi không biết bọn họ có thích cướp chồng người khác không nhỉ?"

"Georgia à…"

"Tớ chỉ tò mò thôi mà. Sao cậu không hỏi họ? Cho đề tài nghiên cứu của cậu ấy. Hỏi xem liệu họ có thích cướp chồng người khác không."

"Thôi đi."

Một cô gái thấy chúng tôi đang nhìn họ. Cô gái cao, giọng khàn nhìn chúng tôi hơi ngờ vực. Tôi quyết định lại gần, giới thiệu bản thân.

"Chào các bạn. Chúng tôi đến từ New York. Chúng tôi đang lắng nghe các bạn nói tiếng Bồ Đào Nha. Một ngôn ngữ thật tuyệt."

"Ồ, New York à? Tôi yêu New York." Cô gái tóc đen ngắn tỏ vẻ thích thú.

"Một thành phố tuyệt vời." Tôi hào hứng.

"Vâng, tôi đến đó làm việc suốt, tuyệt lắm." cô gái giọng trầm lên tiếng.

"Hai bạn đến đây nghỉ à?" cô gái tóc đỏ hỏi.

"Cũng gần như thế." Tôi đáp.

Nhưng Georgia, vốn là một người bạn tốt, huênh hoang như cô ấy vẫn thế, chen vào. "Thực ra Julie bạn tôi đây đang cố gắng trò chuyện với các phụ nữ độc thân. Các bạn trông ai cũng rất quyến rũ và vô tư. Chúng tôi muốn biết bí mật của các bạn." Georgia cười toe toét. Tôi không nghĩ những cô gái này nhận ra chút mỉa mai nào trong giọng cô ấy, nhưng tôi thì có.

Bọn họ mỉm cười. Cô tóc đỏ vui vẻ, "Không phải chúng tôi đâu, là Rio đấy. Một thành phố cực kỳ quyến rũ."

Tất cả họ đồng tình.

"Phải rồi, đổ hết tội cho Rio đấy," Georgia nói. Rồi cô không quên thêm một câu lẩm bẩm, "Hoặc có lẽ tất cả các cô chỉ là bọn gái điếm."

"Georgia!" Tôi thì thào, trừng mắt nhìn cô bạn.

Cô gái giọng khàn nói, "Chúng tôi cũng đang nói về chuyện đó đây. Tối hôm qua, tôi đi chơi, một anh chàng lại gần tôi rồi nói 'Ôi, em đẹp quá. Anh phải hôn em ngay mới được!' và anh ta làm thế thật!"

"Giờ thì chuyện này cũng chẳng có gì lạ. Chuyện thường ngày ở Rio ấy mà." Cô tóc đỏ gật gù.

"Thật á?" Tôi ngạc nhiên.

"Phải rồi, lúc nào cũng thế đấy." Cô tóc đen xác nhận.

"Thật sao?" Georgia chen vào. Giờ thì cô ấy thấy rất hứng thú.

"Thú vị nhất là," cô giọng khàn kể tiếp, "Tôi quyết định thử với anh chàng Marco này. Anh ta rất dễ thương. Tôi lại gần, nói anh ta trông cũng thật quyến rũ làm sao, và tôi phải hôn anh ta ngay mới được. Thế là anh ta ôm chầm lấy tôi, hôn tôi tận mười phút." Các cô kia cười phá lên.

"Và sau đó cô ấy đã có một fica," cô tóc đen rúc rích.

Cô giọng khàn lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Bồ Đào Nha, có vẻ như nhắc cô bạn.

"Thôi nào, họ đến từ New York mà."

"Fica là gì thế?" Tôi tò mò.

Cô giọng khàn mím môi, nhún vai. "Tình một đêm."

"Ôi, tuyệt thật!" tôi không biết nên phản ứng thế nào. "Thế có thú vị không?"

"Có chứ, rất tuyệt. Anh ấy đến từ Buenos Aires. Anh ấy tuyệt lắm."

"Buenos Aires, tất cả đàn ông tử tế đều ở đấy cả. Chúng tôi chẳng bao giờ hẹn hò với đàn ông ở Rio hết." Tóc Đỏ nói.

"Ừ, không bao giờ." Giọng Khàn đồng tình.

"Sao lại thế?" Tôi ngạc nhiên.

"Bởi vì họ chẳng thể cam kết điều gì."

"Họ là lũ lừa đảo."

"Từ từ đã nào!" Cô tóc đen cười phá lên.

"Anna vừa mới đính hôn với một anh chàng Rio đấy. Vì thế cô ấy không thích nghe chuyện này đâu."

"Không phải tất cả đàn ông Rio đều là lũ dối trá." Cô tóc đen, có vẻ như chính là Anna, lên tiếng.

"Ồ, chúc mừng cô," Tôi nói. "Tôi là Julie, nhân tiện, đây là bạn tôi, Georgia."

"A, giống tên một bang!"

"Vâng," Georgia quả quyết. "Giống tên một bang."

"Tôi là Flavia," cô gái giọng trầm giới thiệu, "Đây là Caroline," rồi chỉ sang cô tóc đỏ, "còn đây là Anna."

Georgia hỏi thẳng luôn. "Nói tôi nghe đi Anna. Bạn có bao giờ sợ những cô gái khác cướp chồng mình không?"

"Georgia!" Tôi lắc đầu. "Xin thứ lỗi cho bạn tôi, cô ấy không khéo cư xử lắm."

"Tôi đến từ New York," cô ấy nói tiếp. "Chúng tôi thích nói thẳng."

Flavia đùa, "Không. Phụ nữ không đi cướp chồng. Các ông chồng luôn thích giữ hôn nhân mãi mãi, và lừa dối."

"Hơn nữa, không cần lo lắng quá nhiều về những người đàn bà khác. Cái đáng lo là bọn gái điếm kìa." Caroline thêm vào.

"Gái điếm?"

"Đúng thế. Đàn ông thích gái điếm. Tất cả bọn họ. Để vui vẻ thôi." Caroline giải thích.

"Đấy mới thực sự là vấn đề." Anna nói. "Tôi lo lắm."

"Bạn lo chồng bạn sẽ cặp với gái điếm hả?" Georgia hỏi.

"Ừ, chuyện này thường thấy lắm. Có thể bây giờ thì không, vì chúng tôi vẫn đang yêu nhau, nhưng sau này thì khác. Tôi lo lắm."

Flavia lớn tiếng. "Ai thèm quan tâm anh ta ngủ với một con điếm chứ? Ý tôi là thật sự đấy. Nếu anh ta có ngủ với một vài con đàn bà khác, ai thèm quan tâm chứ? Đặc biệt là loại gái anh ta phải trả tiền. Anh ta là đàn ông, cô ta là điếm. Anh ta làm tình với cô ta. Đó là điều đàn ông thích. Cậu sẽ không thay đổi được họ đâu."

Đây là điều tôi thích ở phụ nữ. Chúng tôi chẳng dính vào tệ nạn nào cả.

"Tớ không quan tâm. Tớ không thích thế." Anna phản kháng.

Caroline lúc này cũng vào cuộc. "Anna, thôi nào. Anh ta sẽ cưới cậu. Anh ta sẽ có con với cậu. Anh ta sẽ chăm sóc cậu khi đau ốm, và cậu cũng chăm sóc anh ta như thế. Vậy sẽ thế nào nếu anh ta đi

chơi gái?"

"Nếu anh ấy lừa dối tớ, tất nhiên tớ sẽ bỏ anh ấy. Tớ không thích như thế."

Georgia và tôi nhìn nhau ngạc nhiên.

"Nếu cô bắt gặp anh ta chơi gái, hoặc đang ngủ với một phụ nữ khác, cô sẽ bỏ anh ta thật ư?" Georgia hỏi.

Anna lắc đầu. "Tôi không nghĩ thế. Anh ấy là chồng tôi." Cô ấy cau mày. "Nhưng tôi sẽ không thích chuyện đó."

Georgia và tôi há hốc mồm nhìn nhau.

Flavia mỉm cười. "Rất đậm chất Mỹ, quan niệm về sự chung thủy. Tôi nghĩ nó quá ngây thơ."

Tôi đã nghe điều này trước kia. Tôi nghĩ về việc mình là một phần tác nhân khiến Thomas không chung thủy. Một cảm giác tội lỗi dấy lên trong tôi, khiến tôi cảm thấy buồn. Tôi nhớ anh, và dù rằng tôi ước mình không muốn anh gọi điện, nhưng tôi vẫn muốn anh gọi.

Caroline đồng tình. "Đàn ông vốn không chung thủy. Nhưng không sao; thế nghĩa là chúng ta cũng có thể ra ngoài lừa dối họ."

Anna nhìn chúng tôi buồn bã. "Tôi vẫn cố gắng thực tế hơn trong mọi chuyện. Tôi muốn một cuộc hôn nhân trọn đời."

Georgia nhìn ba người bọn họ. Tôi không thể biết cô ấy định bắt đầu một cuộc cãi vã hay sẽ mời họ cocktail pina[28]. Cô ấy hỏi một loạt những câu hỏi mới.

"Vậy nói tôi nghe đi, có đàn ông nào làm điếm cho phụ nữ không?"

Cả ba bọn họ gật đầu.

"Có, chắc chắn," Flavia nói. "Không phổ biến lắm, nhưng có, có loại đó đấy."

"Có cả đám môi giới cho họ nữa." Caroline nói thêm.

Mắt Georgia sáng lên. "Tốt, ít nhất cũng phải có cái gì đó cho phụ nữ chứ. Ít ra cũng còn chút công bằng trong chuyện này."

Flavia nói, "Hai bạn nên đi với chúng tôi tối nay, tới Lapa. Chúng

ta sẽ đi nhảy."

"Các bạn sẽ được gặp Frederico, hôn phu của tôi." Anna vui vẻ. "Sẽ thú vị lắm."

"Nhảy samba à?" Tôi háo hức.

"Tất nhiên, samba." Flavia đáp.

"Sẽ có những nụ hôn ở đấy chứ?" Georgia hỏi tiếp.

"À, chắc chắn rồi." Caroline cười.

"Vậy thì chúng ta tới đó thôi!" Georgia hớn hở.

Bạn sẽ biết mình đang ở quận Lapa, thủ đô Rio khi nhìn thấy cống bê tông dẫn nước cao chót vót trên đầu. Nó được xây dựng từ năm 1723 bởi các nô lệ - một cấu trúc mái vòm khổng lồ, dẫn nước từ Rio Carioca. Giờ đây nó là con đường khổng lồ dẫn tới bữa tiệc tuyệt vời nhất thành phố. Flavia và hai cô bạn đón chúng tôi ở khách sạn trên một chiếc xe buýt mini. Trông nó không được hợp thời trang lắm, nhưng xem ra đây là phương tiện được ưa chuộng của các du khách Mỹ giàu có tới Rio (thường hộ tống bởi một hay hai vệ sĩ có vũ trang). Nhưng Flavia mượn chiếc xe này của công ty cô ấy, một hiệu ảnh nổi tiếng. Tài xế, người sau này chúng tôi mới biết là anh trai Anna, Alan, là một anh chàng da rám nắng, tốt bụng, luôn thường trực một nụ cười nhẹ nhàng, không mở lời với ai. Tối nay, chiếc xe buýt đã sẵn sàng tới bữa tiệc. Caroline, Anna và Flavia đang uống chút gì đó khi chúng tôi lên xe. Họ mở thùng lạnh, cho chúng tôi thấy một đống lon Red Bulls và một chai rượu rum. Họ chế nước cho chúng tôi rồi cả hội lên đường.

Hai mươi phút sau chúng tôi đi qua cống dẫn nước bê tông tới con phố chính của Lapa, nơi tập trung tất cả các câu lạc bộ, quán bar và nhà hàng. Tiếng nhạc samba xập xình, nơi đâu cũng đông kín người và người. Đó thực sự là một bữa tiệc khổng lồ. Chúng tôi đỗ xe, đi bộ trên những con đường rải sỏi. Tôi mua một thanh sô cô la từ một đứa bé bán kẹo. Đứa bé đeo một hộp kẹo trước ngực, vòng dây qua cổ. Vài gái bán dâm đứng khuất ở góc đường. Rất nhiều câu lạc bộ có cửa sổ lớn giúp chúng tôi có thể nhìn rõ bên trong, có thể thấy những thân hình đang nhảy múa theo giai điệu nhạc nhịp nhàng. Tất cả trông thật kì dị và có phần hơi nguy hiểm. Chúng tôi vào Carioca de Gema, một câu lạc bộ nhỏ đang chật cứng khách khứa ở mọi lứa tuổi.

Một phụ nữ Brazil đang hát, hai tay trống đang chơi ngay sau cô,

nhưng chưa ai nhảy. Chúng tôi vào phòng sau, tìm thấy một cái bàn. Flavia gọi một số món. Tôi bắt đầu thấy ấn tượng vì cô ấy biết tất cả mọi người ở đây. Và tại sao không phải là cô ấy nhỉ? Khi bước vào câu lạc bộ, hôn chào mọi người, Flavia là ngôi sao của đêm diễn. Cô ấy mặc một chiếc quần jeans vải bông chéo bó sát hoàn toàn thoải mái ôm trọn vòng mông Brazil và một chiếc áo yếm màu nâu vàng nhạt có những hạt cườm bé xíu chạy dọc hai bên sườn. Flavia xinh đẹp, mạnh mẽ, biết hưởng thụ cuộc sống và luôn sẵn sàng tươi cười. Càng nhìn tôi càng thấy thích cô ấy.

Thức ăn được đưa đến. Một đĩa to bày thịt sấy khô, hành và thứ gì đó trông như cát. Đừng hỏi tôi vì sao thịt sấy khô, hành và cát lại ngon thế, nhưng đúng là ngon thật đấy. Flavia gọi cho chúng tôi cocktail caipirinha[29], nhưng với rượu vodka uống kèm, chứ không phải cachaca[30], loại rượu bản xứ Brazil. Chúng tôi đều phải gọi đồ theo yêu cầu của Alan, anh trai Anna, tránh xa những thức uống này.

Tôi thấy Flavia đứng ở xa, nói chuyện với một vài phụ nữ đang tò mò nhìn chúng tôi. Tôi không biết cô ấy nói gì, nhưng tôi cũng không để tâm lắm. Tôi còn đang mải mê ngấu nghiến món cát ngon tuyệt, nghe nhạc và nhắc bản thân rằng mình đang ở Rio, trong một hộp đêm. Thế chẳng tuyệt lắm sao?

Georgia đang lắc lư người theo nhịp trống. Cô ấy nghiêng người về phía trước nói, "Tớ nên có một nụ hôn tối nay!" Một đôi khoảng sáu mươi tuổi đang đứng trước chúng tôi nghe nhạc. Chân họ bắt đầu di chuyển. Những bước nhảy nhanh, đẹp, lôi cuốn – chính là điệu samba. Thật tuyệt vời. Chúng tôi không thể rời mắt khỏi họ. Flavia lại gần chúng tôi.

"Julie này, tôi có vài cô gái độc thân cho bạn đây. Họ sẵn sàng nói về cuộc sống độc thân ở Rio đấy."

"Thật sao? Bây giờ à?" Tôi ngạc nhiên.

"Ừ, tôi sẽ dẫn họ tới đây."

Sau đó, tùy viên văn hóa mới của tôi, Flavia, dẫn những cô gái độc thân, hết cô này đến cô khác đến chỗ tôi. Tôi uống, ăn cát với thịt, nghe nhạc và nghe họ kể chuyện. Tôi ghi vào quyển sổ của mình nhanh nhất có thể.

Giờ tôi biết mình là một người phụ nữ đang nói chuyện với một phần rất nhỏ đại diện cho số đông phụ nữ ở Rio, nhưng tất cả họ dường như đều đồng ý một điểm: Đàn ông Rio là lũ vớ vẩn. Họ

không muốn cam kết và cũng không cần phải làm việc đó. Có vô số cô gái xinh đẹp mặc bikini hai mảnh (không có mỡ thừa) ở khắp nơi cho họ. Vậy thì ai cần phải lấy vợ làm gì cơ chứ? Họ vĩnh viễn là những gã độc thân. Hoặc nếu có lập gia đình thì họ cũng sẽ lừa dối vợ. Tôi không nói tất cả đàn ông Rio đều như thế. Tôi chỉ nói điều những phụ nữ này nói với tôi thôi.

Vậy thì những phụ nữ độc thân ở Rio làm gì? Họ làm việc rất nhiều. Và họ tới Sao Paulo, một nơi theo như mọi người có vẻ nhất trí thì đàn ông ở đây sành điệu hơn, chín chắn hơn, không trẻ con như đàn ông ở Rio.

Nhưng tất cả họ cũng đều đồng ý rằng đàn ông Rio là những người hôn rất tuyệt vời, những người tình đầy đam mê, quyến rũ và điêu luyện. Tất cả họ đều nhận xét bằng giọng điệu y như vậy, và khi tôi ngần ngại hỏi điều gì khiến họ giỏi chuyện này đến thế, tôi không thể giấu được sự tò mò. Cụ thể là vì cả buổi tối luôn có một người đàn ông rất đẹp trai, cao ráo, da nâu, với cánh tay săn chắc, vạm vỡ cứ đứng yên lặng trong góc phòng nhìn tôi chằm chằm. Tôi đã bắt đầu hiểu vì sao fica là từ Bồ Đào Nha đầu tiên tôi học được.

Những phụ nữ này cũng nói đến "các ông chồng", và những người đàn ông họ "đã cưới". Tôi nhận ra thực sự họ không phải đã kết hôn theo pháp lý, nhưng vẫn sử dụng những từ này để chỉ mối quan hệ lâu dài và nghiêm túc. Tôi sẽ hỏi Flavia vấn đề này sau.

"Ừ, đúng rồi, chúng tôi dùng từ này để chỉ mối quan hệ lâu dài, khi bạn sống chung với ai đó."

Thật khó hiểu. Sống chung với ai đó có thể ám chỉ tới "kết hôn", nhưng "cưới ai đó" cũng có thể nghĩa là "Tôi ngủ với gái điếm."

Frederico của Anna đã tới. Màn giới thiệu diễn ra. Anh ta dịu dàng xin lỗi Anna vì đến trễ. Anh ta làm việc ở một công ty dịch vụ tàu lượn gần Sugerloaf, một đảo đá ở giữa thành phố, nơi thu hút rất nhiều du khách.

"Xin lỗi mọi người, cho phép tôi nhảy với Anna nhé," Frederico lịch sự, nắm lấy tay Anna và kéo cô ra sàn nhảy. Anna, trước đó còn trầm lắng và dịu dàng, bỗng nhiên tươi cười. Cô bắt đầu di chuyển những bước chân, lắc mông, và ngay lập tức biến thành cô gái quyến rũ nhất tôi từng thấy. Frederico tiếp tục những bước nhảy cuồng say, xoay xung quanh cô. Hai con người khiêu vũ tuyệt vời như vậy sao có thể không có những giây phút làm tình

tuyệt diệu được cơ chứ? Thành phố này quả thật tuyệt vời.

"Tớ đi quanh đây một lát." Georgia nói, rời khỏi bàn. Tôi nghĩ những điệu nhảy quyến rũ, nóng bỏng này sẽ cuốn hút cô ấy.

Tôi nhìn lên, thấy Flavia đang nói chuyện với ai đó. Anh ta đang chạm tay vào người cô, áp hẳn lại gần để nói chuyện. Tôi quay sang Calorine lúc này đang ngồi ngay bên cạnh.

"Này, anh chàng dễ thương Flavia đang nói chuyện là ai thế?"

"Là Marco, người tình đêm qua. Hôm nay anh ta có gọi và cô ấy hẹn gặp ở đây."

"Thú vị thật. Những cuộc điện thoại của tình một đêm... chuyện này có thường diễn ra không?"

"Cũng không thường xuyên lắm, tôi nghĩ thế. Thi thoảng thôi."

"Ở Mỹ, vài người nghĩ rằng nếu bạn muốn họ gọi lại, bạn không nên có tình một đêm trước tiên."

Caroline nhún vai. "Đó là nguyên tắc đạo đức của dân Thanh giáo các bạn. Ở Rio, dù là người tình một đêm hay không, anh ta vẫn sẽ gọi cho bạn. Nếu không cũng chẳng phải vấn đề gì lớn."

Flavia và Marco lại gần chỗ chúng tôi. Cô ấy giới thiệu chúng tôi với nhau. Anh ta có mái tóc đen dài, để râu. Nụ cười của anh ta trông có vẻ chân thật, tràn trề năng lượng.

"A, New York! Tôi yêu New York! Tôi yêu nó lắm!"

Đấy là tất cả những gì anh ta có thể nói với tôi bằng tiếng Anh, và anh ta cứ nói mãi câu đó với tôi suốt cả tối. Để đáp lại, tôi cũng nói "Rio! Tôi yêu Rio!" Không nhiều, nhưng cũng thú vị.

Tôi nhận ra Georgia đang đi lại trong đám đông. Lúc đầu tôi không hiểu cô ấy định tìm ai hay cái gì. Cô ấy không phải người thích đi loanh quanh, gãi đầu có vẻ như bị lạc. Tôi dõi theo cô ấy một lúc nữa, trong khi cô ấy đi vòng quanh khu quầy bar, dừng lại bất cứ chỗ nào có một hoặc hai anh chàng dễ thương. Giờ thì tôi đã nhận ra cái cô ấy đang tìm kiếm – Cô ấy đang tìm kiếm một nụ hôn. Tôi không chắc liệu những nụ hôn có phải thứ bạn trông đợi hay không, nhưng tôi thực sự khâm phục lòng kiên trì của cô ấy.

Anna trở lại bàn mà không có Frederico, đứng cạnh bàn nhún

nhảy.

"Làm thế quái nào mà bạn nhảy được như thế?" Tôi hỏi, giọng ngà ngà say sau ly caipirinha thứ hai.

"Lại đây, tôi chỉ cho bạn." Tôi đứng dậy. Anna chậm rãi bước từng bước, lùi rồi tiến, gót chân đến ngón chân, ngón chân đến gót chân. Tôi bắt chước theo cô ấy, bắt đầu nắm được các bước cơ bản, nhưng tới khi cô ấy nhảy nhanh hơn, thêm phần lắc mông thì tôi theo không kịp. Tôi chỉ bắt chước sao cho giống, nhảy và lắc mông. Tôi thấy mình giống một con cá đang giãy trên bờ hơn là một vũ công samba. Nhưng chí ít thì việc đó cũng khiến tôi cười hơn là ly cachaca ở trong góc phòng. Thật là vui. Chúng tôi tiếp tục nhảy quanh bàn, tiếng nhạc rộn ràng, tiếng ca sĩ hát át cả tiếng trống, thu hút đám đông tụ lại cùng nhảy.

Trong khi ấy, Georgia đâm sầm vào Frederico lúc anh ta vào phòng vệ sinh nam. Anh ta hỏi cô làm gì ở đây mãi mà không ra chỗ các bạn.

"Tôi nghe nói mọi người ở Rio rất thích hôn. Tôi đang đợi ai đó tới thử hôn tôi xem thế nào."

Frederico mỉm cười. Anh ta quả thực rất đẹp trai: cao ráo, làn da rám nắng, cằm để chút râu và tóc nâu gợn sóng. Với đôi mắt nâu và hàm răng trắng bóc, trông anh ta giống một ngôi sao nhạc Pop Latin.

"Ôi, tôi chắc cô sẽ không phải đợi lâu đâu. Đây là Rio mà." Anh ta cười rồi đi tiếp.

Georgia đã học được một bài học; cô sẽ không trở thành người chủ động tấn công lúc này. Cô đã học được từ quán bar thể thao ngày nào rằng tóm lấy hôn ai đó không phải việc hay ho gì. Điều tuyệt nhất phải là ai đó chọn hôn bạn. Thế là cô tiếp tục lượn lờ quanh quán, liếm môi, làm ra vẻ khiến người khác muốn hôn mình.

Tôi vẫn đang mải mê nhảy, chợt nhận ra anh chàng để ý tôi vẫn không ngừng dõi theo. Trong khi nhảy, tôi thấy Flavia và Marco đi tới, nói chuyện với anh ta. Cô ấy đặt tay mình lên vai anh ta – tất nhiên rồi, Flavia, nữ thị trưởng của Rio, có quen anh ta. Flavia và Marco quay lại với chúng tôi. Tôi hỏi, "Cô biết anh chàng đó à?"

Flavia cười. "Ừ, một người bạn cũ."

"Anh ta đang làm gì ở trong góc đấy thế?" tôi hỏi tiếp.

"Anh ta làm việc ở đây. Anh ta là vệ sĩ mà."

Tôi gật gù, thầm nghĩ, Tuyệt Thật.

"Cô thích anh ta ở điểm nào?" Flavia mỉm cười đầy ẩn ý. Chúng tôi đều quay ra nhìn anh ta, khiến anh ta ngay lập tức nhận ra. Tôi vội quay sang Flavia.

"À... anh ta... trông rất quyến rũ, thế thôi." Tôi ấp úng.

"Paulo. Anh ta cũng rất ngọt ngào đấy. Anh ta giống như anh trai tôi vậy." Flavia nói.

Tôi nhìn anh ta thêm một lần nữa. Anh ta nhìn tôi và cười. Tôi cười đáp lại. Khi tôi quay đi, tự nhiên tôi thấy đau nhói trong tim. Tội lỗi. Cảm giác kỳ lạ nhất từng gặp. Tôi cảm thấy tội lỗi vì đã bị hút hồn bởi Paulo trong khi vừa mới đây còn ngủ với Thomas, một người có tư tưởng hôn nhân rất thoáng. Chỉ mới nghĩ đến Paulo và mỉm cười với anh ta cũng làm tôi thấy mình hư hỏng. Tôi vừa mới ngủ với một người đàn ông khiến tôi gần như phát điên vì anh ấy. Một người đàn ông, thành thật mà nói, đã không gọi cho tôi kể từ ngày đó và có thể tôi sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nhưng tôi vừa mới ngủ với một người, thật là ý nghĩ kì cục khi bị cuốn hút bởi ai đó khác ngay sau đó. Tôi không hay đây là một vấn đề của mình, vì tôi không gặp phải tình huống rắc rối như thế này ở New York.

Một lý do khác để đi du lịch là tất cả những gì tôi phải nói về chuyện đó.

Georgia quay trở lại với chúng tôi, vẻ chán nản, đúng lúc nhìn thấy Frederico đang hôn Anna thắm thiết. Georgia liếc mắt, tỏ ra vừa ghen tỵ vừa khó chịu cùng lúc. Cô ấy ngồi xuống cạnh Alan, anh chàng Im Lặng.

"Nói tôi nghe đi, Alan. Anh có ngủ với gái điếm bao giờ không?"

Tôi bật cười, ngạc nhiên, nhìn Alan xem anh ta sẽ phản ứng thế nào. Alan chỉ cười, ngả người về phía Georgia, nháy mắt với cô.

"Tôi hỏi thật đấy. Tôi đoán là anh sẽ luôn tìm kiếm những cô gái ít nói." Georgia nhấp một hớp nước, chẳng tỏ vẻ gì bối rối. Nhưng cô vẫn chưa dừng lại. "Thế nếu anh bắt gặp Frederico lừa dối em gái anh, anh có giết anh ta không?"

Alan nhìn Georgia như thể cô đến từ hành tinh khác. Hoặc là từ

nước Mỹ. Anh ta bật cười, lắc đầu. Giờ thì tôi bắt đầu tham gia cuộc đối thoại này.

"Thật á? Sao lại không?" tôi hỏi.

Alan cầm cốc bia, thản nhiên đáp. "Đàn ông chúng tôi phải bảo vệ nhau chứ."

Georgia nhướn máy. "Anh đùa tôi đấy à? Thậm chí cả khi đó là em gái anh sao?" Alan chỉ nhún vai, uống bia tiếp. Georgia nhìn anh ta, rồi lại nhìn Caroline. "Tôi không hiểu nổi. Nếu đến anh trai cũng không bảo vệ em gái mình, thì ai làm đây?"

Caroline nhún vai. "Tôi nghĩ chẳng ai cả."

Georgia và tôi nhìn nhau thất vọng. Tôi ngó điện thoại, thấy đã là ba giờ sáng. Chúng tôi nhất trí là đã đến lúc phải về. Chúng tôi đang ở cửa ra vào mua mấy cái đĩa nhạc vừa được nghe thì thấy Paulo đi ra từ trong đám đông. Anh ta trông có vẻ như đang tìm ai đó. Tôi ra khỏi cửa, bước xuống đường. Tôi quay lại xem có thoáng thấy bóng anh ta không. Ngay khi ấy, anh ta cũng rời câu lạc bộ, ánh mắt đã hướng ngay về phía tôi. Anh ta lại gần, chìa tay ra bắt.

"Chào cô, tôi là Paulo. Trông cô thật đẹp." Mắt tôi mở to. Tôi bắt đầu bật cười, nhìn xung quanh xem có phải do Flavia dàn dựng trò này hay không.

"À, cảm ơn anh… tôi là…" và trước khi tôi có cơ hội nói thêm một từ nào thì Paulo đã đặt đôi môi mềm mại lên môi tôi. Thật dịu dàng, êm ái, như thể anh ta có tất cả thời gian trên thế gian và đã chờ đợi cả cuộc đời để có được giây phút này. Khi anh buông tôi ra, tôi bối rối nhìn xuống đất, không dám ngẩng mặt lên nhìn người đáng ra tôi phải nhìn.

"Cho anh số điện thoại nhé." Anh đề nghị thật dịu dàng. Như thể bị thôi miên, tôi lấy điện thoại ra khỏi túi đưa cho anh. Tôi cứ nhìn chằm chằm vào đôi giày anh trong khi anh nhập tên và số điện thoại vào máy tôi, đưa lại cho tôi rồi bỏ đi. Tôi lấy hết can đảm để ngẩng mặt lên thì thấy Flavia, Alan, Caroline, Frederico, Anna và Georgia đều đang nhìn tôi, vỗ tay, cười rôm rả. Thậm chí cả Marco cũng bật cười.

Tôi lại chỗ họ, bẽn lẽn cười.

"Ôi, ít nhất thì một người trong chúng ta cũng đã được hôn tối nay." Georgia mỉm cười. Chúng tôi quay lại dưới cống nước, trở về

khách sạn. Bữa tiệc, ít nhất là cho tối nay, đã kết thúc.

Tôi tỉnh dậy vào khoảng giữa trưa. Georgia đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ, uống café, tay giở đọc cái gì đó.

"Cậu đang làm gì thế?" Tôi chuếnh choáng ngồi dậy.

"Tớ đang nghiên cứu danh sách trai bao." Georgia thản nhiên.

Tôi dụi mắt. Tôi nghĩ mình phải hỏi lại lần nữa. "Cậu nói gì cơ?"

"Tớ đang nghiên cứu hồ sơ các anh chàng làm trai bao lấy ở chỗ đám môi giới. Tớ phải trả một trăm đô la cho cái bản danh sách này đấy."

"Cái gì cơ? Cậu đang nói gì thế?"

Georgia tiếp tục giở trang khác. "Tớ đã hỏi Flavia cái này tối qua. Cô ấy cho tớ tên trung tâm môi giới. Tớ gọi cho họ sáng nay. Thế là họ gửi nó cho tớ."

"Georgia, cậu không nhất thiết cứ phải ngủ với trai bao."

Cô ấy ngước lên nhìn. "Sao lại không nhỉ? Ngủ với một ai đó chẳng thú vị lắm sao? Và cũng chẳng phải mong đợi gì ở họ. Cậu sẽ chẳng phải buồn nếu họ không gọi lại, vì họ chỉ là trai bao."

"Nhưng cậu không nghĩ đó là một kiểu…"

"Cái gì? Tục tĩu à?"

"Ừ, đại loại thế."

"Ừ, có thể đó là điều ta phải vượt qua. Tớ nghĩ đó là một ý tưởng hay, ăn bánh trả tiền. Tớ biết rất nhiều phụ nữ thực sự muốn làm tình. Và tớ nghĩ cũng tốt thôi nếu ta có thể vượt qua được toàn bộ chuyện tục tĩu này."

"Thế còn chuyện AIDS và chuyện 'tất cả bọn họ không phải gay à' thì sao?"

Georgia đặt tách café xuống. "Nghe này, tớ không muốn mình thành một phụ nữ độc thân mà không biết mùi sex suốt ba năm. Tớ muốn kiếm ai đó ngủ với tớ. Hôn tớ. Ôm tớ. Nhưng tớ không muốn ngủ với những thằng khốn giả vờ nói thích tớ trong khi không phải thế. Vậy nên tớ nghĩ thuê một gã trai bao là giải pháp tốt nhất."

"Nhưng cậu sẽ phải trả tiền cho họ. Chuyện đó không làm cậu mất hứng sao?"

Georgia nhún vai. "Có thể." Cô ấy vẫn đang nhẩm tính mớ lý thuyết của mình. "Đó là cái tớ muốn tìm hiểu. Vì tớ nghĩ đó là cách để sống độc thân. Cố gắng chủ động trong tình dục, bằng mọi giá."

"Đúng y nghĩa đen, bằng mọi giá." Tôi không thể kìm lại, nói thêm, cảm thấy kinh hãi. "Phụ nữ thì khác chứ. Đàn ông được thỏa mãn khi ngủ với chúng ta. Thật kỳ cục."

"Julie, lại đây mà xem những anh chàng này. Họ không phải loại vớ vẩn đâu. Trông ngon lành lắm."

Tôi thở dài, nhấc chân khỏi giường, lại gần bàn bếp,vẫn mặc nguyên áo phông và quần sooc. Georgia đưa cuốn sách cho tôi.

"Tớ định ăn bánh mỳ cho bữa sáng, nhưng giờ thì tớ thấy thay vào đó tớ sẽ dùng món 'bánh trai'," Tôi mỉa mai.

Georgia không tỏ vẻ gì thích thú. Tôi xem qua mấy tấm ảnh. Đều là những tấm hình các chàng trai mặc vét bảnh bao, tiếp sau đó là những tấm họ mặc áo sơ mi phanh ngực. Phải thừa nhận là trông họ khá bảnh bao, tỉa tót và gợi tình. Không đến nỗi thô thiển lắm.

Tôi có thể tưởng tượng ra mặt vô tội của tất cả những người này. Có thể họ chỉ là những người đàn ông sở hữu tài năng thiên bẩm biết chiều lòng phụ nữ, và họ quyết định dùng nó để kiếm tiền. Có thể họ nghĩ mình chỉ là những công nhân tình dục cho xã hội hay những huấn luyện viên cực kỳ riêng tư. Hoặc có thể vì đó là đàn ông, nên chúng ta không thể coi việc trao đổi này giống như một kiểu hành vi ngược đãi. Những anh chàng này, từ trang này sang trang khác, diện trên người bộ vét, thắt cà vat hay mặc đồ bơi giống như những nam vũ công thoát y chúng tôi từng thấy ở Paris. Quá chải chuốt, hơi ủy mị và luôn sẵn phục vụ. Tất nhiên, nhìn họ theo một cách khác thì trông họ cũng có thể giống tên sát nhân hàng loạt sống ngay bên hàng xóm nhà bạn.

"Tớ nghĩ là trông họ cũng không đến nỗi nào." Tôi bình luận.

"Tớ đã bảo mà. Tớ sẽ làm việc này. Nếu tối nay không có ai hôn tớ, việc đầu tiên sáng mai tớ làm sẽ là gọi cho họ. Tớ muốn làm gì đó với một người đàn ông trước khi rời khỏi đây đêm mai."

Tôi im lặng, nghĩ xem làm thể nào để có ai đó hôn cô bạn tôi tối nay đây. Georgia nói tiếp, "Flavia đang mời bọn mình dự bữa tiệc

lớn tối nay, ở một trường dạy samba. Tớ đã nhận lời rồi. Cô ấy sẽ đón bọn mình lúc tám giờ."

"Nghĩa là sẽ có ai đó dạy chúng ta nhảy samba hả?" Tôi háo hức.

"Ừ, nếu không ai dạy, cậu có thể bảo Melea, ả người tình của chồng tớ dạy lúc mình về nhà cũng được. Tớ cá là cô ta sẽ đồng ý ngay đấy," Georgia nhấp một hớp café, "Tớ đang tự hỏi không biết có cái phòng nào chất đầy đám giáo viên dạy samba chuyên cướp chồng người khác không nhỉ. Vậy chẳng thú vị lắm hay sao?"

Cô ấy đưa tay phải lên, vén tóc ra sau tai. Trước kia tôi chưa bao giờ trông thấy Georgia lúc mới ngủ dậy. Không trang điểm, trông cô ấy thật trẻ trung và xinh đẹp. Lúc đó, tương lai của cô ấy dường như tràn trề hạnh phúc và ánh sáng. Giá như cô ấy có thể cảm nhận được điều đó. Nhưng tôi biết, khi cô ấy đang mải mê nghĩ đến Dale và Melea, thì tôi là người duy nhất trong căn phòng có thể thấy điều gì có thể xảy đến với cô bạn đang quẫn trí, hài hước, đau khổ và vừa mới ly dị này.

Ở MỸ

Trong bộ áo hai dây và quần ngủ của Jim, Alice đứng ở phòng bếp nhà Jim, lấy cho mình một cốc nước, trầm ngâm suy nghĩ về tất cả chuyện sinh hoạt vợ chồng kiểu thế này. Lúc uống nước, cô phải tự thừa nhận rằng chuyện bây giờ đúng là con sâu làm rầu nồi canh.

Làm tình với một ai đó chỉ thực sự hiệu quả nếu bạn có hứng thú với họ. Khi ấy, nó trở thành điều tuyệt vời nhất thế gian. Nhưng nếu bạn không yêu người đó, nó có thể trở thành một vấn đề lớn. Đôi lần gần đây khi ngủ với Jim, Alice nhận ra cô thực sự cảm thấy nhàm chán. Anh không làm gì sai, anh hoàn toàn tuyệt vời. Chỉ đơn giản là cô cảm thấy không hứng thú với anh. Đứng ở quầy bếp, cô cứ nghĩ thật kinh khủng nếu cứ phải sống chung với sinh hoạt tình dục không có hứng thú suốt cả phần đời còn lại.

Alice muốn chấm dứt tình trạng này. Cô vốn là người luôn biết giải quyết các vấn đề. Không có vấn đề nào trên thế giới này mà cô không giải quyết được. Nếu cô biết nhiều hơn về địa vật lý, cô sẽ xử lý toàn bộ vấn đề nóng lên toàn cầu chỉ trong chốc lát. Cho cốc vào bồn rửa, Alice tin rắc rối với hứng thú tình dục của cô và Jim cũng không đến nỗi quá khó giải quyết.

Alice quay lại hành lang, về phòng ngủ của Jim. Jim đang ngồi trên giường đọc sách. Anh ngước lên nhìn cô, mỉm cười.

"Em yêu." Anh vui vẻ.

"Em đây." Cô đáp. Thậm chí ngay cả khi mặc chiếc quần ngủ của Jim cùng với áo hai dây, trông cô cũng thật quyến rũ, đến độ Jim không thể không ngây ra ngắm. Alice nhìn anh một lúc lâu, tự hỏi không biết đam mê thực sự là cái gì, thành phần của nó ra sao. Khi miêu tả ai đó, mọi người thường nói "Họ là người rất sôi nổi, nồng nhiệt." Nhưng thế có nghĩa là sao? Alice lại bên mạn giường, ngồi xuống, quay lưng về phía Jim. Nó có nghĩa là họ dễ bị kích thích, cô thầm nghĩ. Họ nhiệt tình và say mê. Họ làm tất cả những điều họ đặt niềm tin mãnh liệt. Jim đặt tay lên vai Alice, vuốt ve. Alice rất hứng thú với việc có một mối quan hệ lâu dài, chứ không phải chỉ là hẹn hò, hứng thú với cảm giác an toàn nữa. Cô rất thích người đàn ông tử tế trong Jim cũng như cách anh chứng tỏ yêu cô biết nhường nào. Alice nhắm mắt lại, cố gắng truyền hết những hưng phấn này xuống vùng kín của mình. Cuối cùng thì cảm xúc thực ra cũng chỉ là năng lượng. Vì thế, cô có thể tạo ra năng lượng này và biến nó thành tác nhân kích dục. Cô cảm nhận bàn tay Jim trên lưng mình, để cảm xúc của mình tuôn trào. Cảm giác được vuốt ve thật tuyệt diệu. Cảm giác được làm tình thật tuyệt vời. Cô quay lại nhìn Jim, bàn tay vuốt ve má anh rồi hôn một nụ hôn thật say đắm. Cô trèo lên người Jim, áp sát mình vào ngực anh. Anh lùa tay vào trong áo cô để vuốt ve bầu ngực. Cô thở dài mãn nguyện.

Alice tự mỉm cười. Cô đâu cần cứ phải hứng thú với Jim thì mới có thể làm tình đầy hưng phấn. Bởi vì chính cô là một người đầy phấn khích rồi. Cô thực sự tin vào lẽ phải dành cho những người yếu thế. Cô hăng hái chống lại luật án tử hình. Cô hăng hái với cả nền hòa bình thế giới. Cô không ngừng hôn Jim cuồng nhiệt và ôm anh thật chặt. Cô nghiêng sang một bên để Jim nằm lên người mình, kéo áo rồi cởi quần sooc của anh ra. Jim cởi chiếc quần ngủ cô đang mặc, luồn tay vào giữa hai chân cô. Alice thở hổn hển, đầy phấn khích. Cô nghĩ xem làm thế nào để ai đó cứ làm như thế này suốt phần đời còn lại của mình. Cô lại hổn hển, tiếng thở gấp gáp, lớn hơn. Jim chưa bao giờ được làm điều gì phấn khích hơn thế. Anh cũng chưa bao giờ thấy Alice như vậy. Anh thở gấp, khó khăn tìm cách đưa vào trong cô. Alice quắp chặt chân sau lưng Jim, kéo tóc anh trong khi hôn – cảm nhận nụ hôn đầy đam mê, bờ môi, lưỡi, răng, và cả hơi thở gấp gáp. Alice rên rỉ. Cô yêu thằng bé, yêu cảm giác đưa nó vào trong mình, và cô sẽ yêu Jim, người đang ôm chặt lấy cô, xoay cô nằm lên trên người anh. Cô dạng chân ra, cả hai ngồi dậy, cùng nhấp nhịp nhàng. Anh say mê hôn cổ cô. Khi đang đưa lên đưa xuống, một ý nghĩ vụt lóe trong đầu cô: làm sao để lên đỉnh đây? Họ tiếp tục làm tình. Alice tiếp tục rên rỉ, tập

trung cảm xúc nhưng lại một suy nghĩ khác vụt qua: thế này tốn năng lượng quá. Trong khi Jim tiếp tục nhấp mạnh hơn, hôn Alice cuồng nhiệt thì cô nghĩ ra một ý tưởng hay nhất trong đời. Đó là ý tưởng cô nghĩ hoàn toàn có thể thực hiện được. Nó sẽ khiến cô luôn lên được tới đỉnh mà không mất nhiều năng lượng: chỉ cần nghĩ đến Brad Pitt là đủ. Đó là một lựa chọn hiển nhiên, nhưng cô không quan tâm. Cô đã xem hết các bộ phim anh ấy đóng. Cô nghĩ tới thân hình mảnh khảnh của anh ấy trong phim "Telma và Louise", thân hình vạm vỡ trong phim "Fight Club", và cực kỳ rắn chắc trong "Thành Troy". Cô nghĩ đến cảnh dí Angela Jolie vào tường trong phim "Ông bà Smith". Khi gần tới đỉnh, cô nhận ra mình có thể nghĩ đến Brad Pitt suốt phần đời còn lại. Đó là một thế giới tự do chết tiệt chẳng cần ai hay biết. Cô có thể nghĩ đến Brad Pitt, Johny Depp và thậm chí cả Tom Cruise, người cô biết là hơi kỳ quặc, nhưng cô yêu những thân hình khỏa thân, chẳng cần bận tâm hình ảnh bất chợt ấy là của ai. Khi những đam mê bên trong cô chưa đủ, họ luôn chờ đợi giây phút thăng hoa. Và khi cô tưởng tượng Brad Pitt trong bộ giáp vàng nhảy lên không trung trong một cảnh quay chậm, cô thực sự đạt lên tới đỉnh.

"Ôi Chúa ơi!" Alice hét lên. Jim chỉ cần nhấp mạnh hai cái nữa là cũng lên đỉnh – anh đã phải mất một khoảng thời gian khó khăn để đạt được khoái cảm ấy, với tất cả sự hưng phấn đang dâng trào.

"Ôi Chúa ơi," Alice hổn hển. Một ý nghĩ mới lại lóe lên trong đầu cô. Mình có thể làm được! Mình thực sự có thể làm được.

***

Giờ đây, bất kỳ một người kiêng khem nào cũng biết, giây phút bạn tự nhủ sẽ không được làm gì thì cũng là lúc bạn không thể thôi nghĩ về nó. Serena đã không ngủ với ai suốt bốn năm qua. Thiên hướng tình dục của cô, vì không được chú ý, đã đi xa, rất xa. Thế nên khi cô nói cô sẽ không bao giờ được phép quan hệ nữa thì cũng là lúc ham muốn đã chết của cô sống dậy.

Serena đang đóng đô tại trung tâm yoga ở khu East Village. Tổ chức yoga này có rất nhiều chi nhánh trên thế giới. Serena cố gắng tu luyện ở một ngôi nhà đẹp xây dựng bằng đá nâu, cách nơi cô ở chưa đến hai dặm. Tản bộ quanh East Village, với cái đầu cạo trọc, trong bộ đồ màu da cam, trong đầu cháy lên những suy nghĩ tục tĩu nhất có thể tưởng tượng ra được. Mỗi sáng, cô ngồi khoanh chân trên sàn phòng thiền, mùi hương trầm ngào ngạt trong không khí, trí óc cô chạy đua với những suy nghĩ về những thân thể lõa lồ, về những người đàn ông đang nằm đè lên cô. Cô luôn có

một giấc mơ lặp đi lặp lại: Cô đi bộ xuống một con phố New York, cứ tóm lấy đàn ông, ôm hôn họ khi họ đi ngang qua. Cô tỉnh dậy, mồ hôi nhễ nhại, sợ hãi. Cô phải thừa nhận rằng đối với cô, lời thề sống độc thân chỉ đơn thuần là thủ tục. Những ý nghĩ trần tục này khiến cô không tài nào tập trung nổi.

Đó là lý do vài sao mọi thứ rất dễ xảy ra như nó vốn thế. Một trong những công việc giao cho Serena, giờ được gọi là Thầy Giảng Durgananda, là phải dậy sớm hơn mọi người một chút và chuẩn bị bàn thờ. Có nghĩa là cô phải dậy lúc 5h45 sáng, bổ hoa quả, xếp sung và chà là lên đĩa, rồi đặt lên bàn thờ khấn xin các vị thần Hindu trước khi buổi thiền nhóm bắt đầu lúc 6h. Mỗi sáng, Thầy Giảng Swaroopananda, được gọi là "thầy giảng đẹp trai", sẽ ngồi bên bàn bếp, đọc sách và trông thật hấp dẫn. 5h45 sáng. Serena cũng không chắc có luật nào cho phép đính hôn với thầy giảng ở trung tâm hay không, nhưng khi cô mở tủ lạnh ra chọn đồ làm lễ cúng, cô đã quyết định sẽ nói điều gì đó.

"Thầy vẫn thường thích đọc sách vào giờ này à? Vào mỗi sáng sớm?" Serena nhẹ nhàng.

Anh ngước lên nhìn Serena mỉm cười. "Vâng, có vẻ thời gian duy nhất tôi ngồi đọc sách là giờ này."

"Ôi chà. Vậy thì hẳn thầy phải dậy rất sớm để đọc sách. Thật ấn tượng." Cô lấy một quả lê đặt lên quầy bếp. Cô lấy một con dao rồi bắt đầu đứng gọt. Anh quay lại đọc sách tiếp. Trong lúc bổ lê, cô liếc mắt nhìn trộm anh. Với một hóa thân của thần Vishnu[31] thì trông anh thật cơ bắp. Liệu điều này có thực sự do tập luyện yoga mà có không nhỉ? Hay thầy giảng cũng được phép đi tập thể hình. Cô không nghĩ thế. Khuôn mặt anh thật khó miêu tả, nhưng là khuôn mặt của một người đàn ông thực thụ. Đầu anh không hẳn là trọc. Nó giống như kiểu tóc cua thì đúng hơn, và trông rất hợp với anh. Anh đáng ra phải là một trung sĩ quân đội – cao lớn, với bộ ngực nở nang và cánh tay dài, nhằng nhịt sẹo. Chiếc áo thụng màu cam dành cho thầy giảng đạo, thay vì khiến anh trở nên ngớ ngẩn lại càng khiến anh trông cực kỳ nóng bỏng.

Họ chỉ nói với nhau vài câu, nhưng Serena cũng chẳng cần nhiều để thổi bùng ngọn lửa đam mê rạo rực trong cô. Mỗi sáng, cô thức dậy sớm hơn chỉ để nói chuyện với anh. Và mỗi sáng, anh lại ngồi trên chiếc ghế đẩu bên bàn ăn, lặng lẽ đọc sách qua cặp kính tròn nhỏ trên sống mũi.

Thứ Ba, 5h30 sáng:

"Chào buổi sáng, thầy Swaroopananda."

"Chào buổi sáng, thầy Durgananda."

"Cuốn sách thế nào? Hay chứ thầy?"

"Vâng, đó là một trong những quyển hay nhất tôi từng đọc về Pranayama." Anh đặt cuốn sách xuống. "Nhân tiện, thầy đã thích nghi với cuộc sống mới chưa?"

Serena đi đến bên tủ lạnh. "Thật ngạc nhiên, một vài điều cứ hiện lên trong đầu, thầy biết đấy, trong khi tôi đã rất cố gắng tĩnh tâm."

Thầy Swaroopananda khoanh tay trước ngực, nhìn Serena. "Thế à? Như thế nào cơ?"

Serena cảm thấy mặt mình đang ửng đỏ. Cô tự hỏi không biết khi không có tóc thì cả đầu cô có đỏ ửng hết lên hay không.

"Ôi, thầy biết đấy, chỉ là vài ý nghĩ vẩn vơ cứ hiện lên trong đầu óc lộn xộn của tôi thôi. Thế thầy đã tham gia tổ chức này bao lâu rồi?"

Và thế là họ thực sự bắt đầu trò chuyện. Anh kể rằng anh đến từ New Zealand (giọng anh đặc sệt vùng này!) và trở thành thầy giảng được tám năm rồi. Anh kể cho cô nghe những bài luyện thiền khắc nghiệt như thế nào, những trải nghiệm anh có tuyệt vời ra sao, đến mức anh thấy chắc chắn mình phải tiếp tục con đường này và từ bỏ đời sống phàm tục. Serena muốn biết nhiều hơn nữa. Trong khi nói chuyển, Serena sắp đồ lễ có vẻ đầy đặn hơn hẳn mọi khi.

Thứ Tư, năm giờ mười lăm sáng:

"Chào buổi sáng, thầy Swaroopananda."

"Chào buổi sáng, thầy Durgananda. Thầy có khỏe không?"

"Rất khỏe, thưa thầy." Serena bắt đầu lấy bột mỳ, mật ong và hồ đào ra. Sáng nay cô sẽ làm món bánh mỳ chuối hạch sở trường để cúng lễ. Rốt cuộc thì cô phải làm gì đó trong khi giả vờ như không tán tỉnh một thầy tu, quên mất mình cũng là một nữ tu. Bên cạnh đó, cô cũng tự biện minh rằng còn cách nào khởi đầu ngày mới tốt hơn bằng mùi thơm của bánh mỳ chuối phảng phất quanh đây trong khi họ ngồi thiền không? Hơn nữa, họ còn được tận hưởng một bữa sáng ngon tuyệt với món này nữa chứ. Và cô bắt đầu

nghiền chuối trong một cái bát.

"Thầy tập thiền thế nào rồi? Hôm qua thầy bảo thầy có nhiều suy nghĩ hiện ra. Thầy có thắc mắc gì về bài tập này không?"

Câu duy nhất mà Serena muốn hỏi bây giờ là làm thế nào để cô có thể làm tình mà vẫn độc thân, nhưng cô biết đấy là điều không nên nói. Thế là cô bịa ra một câu hỏi.

"À, có ạ, thưa thầy. Khi thiền, tôi cảm thấy mạch suy nghĩ của mình chậm lại, thấy mình tĩnh tâm hơn và chạm dần được tới mức năng lượng cao hơn. Cảm giác này thật tuyệt. Nhưng tôi vẫn không nhìn thấy gì hết. Không thấy ánh sáng trắng, không một màu sắc nào lóe lên trong tâm trí cả. Tôi chỉ đang thiền, thầy hiểu không?" Vừa nói Serena vừa trút bột mỳ và đường vào một bát khác, đập thêm quả trứng, bắt đầu trộn đều bằng tay.

Thầy Swaroopananda gấp sách lại. "Chuyện này hoàn toàn bình thường thôi. Thầy không nên có mục tiêu khi thiền. Nó chỉ gây phản tác dụng lúc thầy luyện tập. Cái chính là ít khi chúng ta tĩnh tâm. Mỗi người sẽ trải nghiệm điều này khác nhau. Có duy nhất một điều thầy nên hi vọng là như nhìn thấy pháo hoa khi ngồi thiền."

Serena mỉm cười. Cô đổ chuối nghiền vào bột nhão và trộn chúng lại với nhau.

"À, nói đến pháo hoa, thầy Durgananda này, nói cho tôi biết đi. Gần đây thầy có nghĩ nhiều đến tình dục không?"

Serena ngước lên, rời mắt khỏi bát bột mỳ. Cô không chắc mình có nghe đúng hay không nữa. Trông vẻ mặt anh rất nghiêm túc, chẳng hề xấu hổ, giống như vừa hỏi một câu hỏi thông thường. Cô quay lại chỗ tủ, lưng hướng về phía anh. Cô thú nhận, "Thực ra tôi đã nghĩ rất nhiều về tình dục. Dường như chẳng nghĩ được gì khác nữa." Cô lôi ba khay làm bánh ở giá trên cùng ra, để lên quầy bếp. Cô cố gắng không nhìn thầy Swaroopananda, nhưng không thể kìm được. Cô lén nhìn, thấy anh đang mỉm cười với cô.

"Thầy không việc gì phải xấu hổ, đó là một phần của quá trình tu luyện. Đầu óc thầy sẽ phản ứng lại với những ham muốn của cơ thể. Và điều này sẽ sớm lắng xuống thôi."

"Mong là thế. Nó chỉ giống như tôi đang tuyệt thực mà không thể dừng đọc sách nấu ăn thôi." Cô đổ bột vào các khay bánh, lần lượt đặt chúng vào lò nướng. Serena nhìn đồng hồ. Giờ mới năm giờ ba

mươi phút. Cô không biết làm thế nào mình có thể làm bánh nhanh đến thế. Và còn tới ba mươi phút nữa mới tới giờ thiền.

"Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ vào trong và bắt đầu thôi. Thầy biết đấy, ngồi thiền."

Thầy Swaroopananda gấp sách lại. "Đừng vội. Sao thầy không ngồi lại một lát. Hãy trò chuyện thêm một lát. Thầy từ đâu đến?"

Serena mỉm cười, bẽn lẽn ngồi xuống ghế đối diện thầy Swaroopananda, thường được gọi là Thầy Swaroop. Anh nhìn Serena kĩ hơn. Trong ba mươi phút đó, anh hỏi cô về gia đình, công việc cô đã làm, thứ âm nhạc cô từng ưa thích. Nơi tầng hầm trung tâm yoga, mùi bánh chuối thơm nức tỏa ra từ lò nướng. Serena đang ngồi bên người đàn ông trong bộ y phục màu cam nhạt, cả hai đều cạo trọc đầu. Cô chợt nhận ra mình chưa bao giờ có một buổi hẹn hò tuyệt vời như thế này trong nhiều năm qua.

Thứ Hai tuần sau đó, Serena làm món bánh mỳ dậy-sớm-để-bạn-có-thể-nhào-lên-nhào-xuống-và-làm-đi-làm-lại thơm ngon. Và anh vẫn ở đó, lúc đọc sách, lúc xem tivi, nhưng luôn trò chuyện cùng cô. Tới cuối tuần thì họ cùng nhau nhào bột.

Suốt hơn một tuần rưỡi, cô chẳng thể nghĩ được gì khác ngoài anh. Vẻ mặt hạnh phúc, hân hoan của cô, có thể hiểu như biểu hiện của tinh thần trỗi dậy, thực sự giống như tình yêu mới chớm nở của bọn trẻ. Suốt ngày, suốt đêm, cô chỉ nghĩ đến việc được gặp anh vào sáng hôm sau. Và rồi sáng hôm sau, khi ở bên anh, hình như không giống cô đang trò chuyện, lắng nghe anh, mà là đang "hấp thụ" anh. Lúc ngồi thiền, tập yoga, tụng kinh hay làm việc, cô có nhiệm vụ phải cố gắng tiến gần hơn đến các bậc thần linh. Thế nhưng, thay vào đó, cứ mỗi sáng, ở trung tâm Yoga Jayananda, lúc chuẩn bị cẩn thận đồ lễ cũng là lúc cô gần gũi thầy Swaroop. Những điều anh nói, những quan điểm của anh dường như đồng điệu với suy nghĩ trong cô. Cảm giác như những lời anh nói ra, lọt vào tai cô đều biến thành những âm thanh ấm áp, lan tỏa khắp tâm hồn.

Thật thích thú. Mỗi phút bên anh, cô đều cảm thấy cảm giác vui sướng không thể phủ nhận. Những ý nghĩ yêu đương ân ái thêm vào cái cảm giác vui sướng này ngày càng nhiều, đến nỗi cô không thể đo đếm được nữa. Đúng vậy, nhiều đến nỗi cô không thể đo đếm nổi. Và cũng trong thời gian đó, cả trung tâm ai cũng tăng cân, thỏa thê thưởng thức bữa sáng với bánh mỳ hồ đào nóng hổi và bánh xốp nướng.

Thứ Năm, bốn giờ ba mươi sáng. Bước vào bếp, Serena tìm kiếm anh, tim đập nhanh hơn, lo rằng vì một lý do nào đó anh sẽ không tới. Không còn những lời xã giao "chào buổi sáng, thầy Swaroopananda", "Chào buổi sáng, thầy Durgananda" nữa, mà thay vào đó là hai con người gặp nhau mỗi sớm, không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn nhau.

Rồi thì cái việc cùng nhau trộn bột, nhào đi nhào lại cũng sẽ phải dẫn đến chuyện gì đó. Một buổi sáng, thầy Swaroop lại gần Serena, nắm lấy vai cô, nhìn quanh để chắc chắn không có ai trông thấy rồi hôn môi cô. Serena quàng quay qua cổ anh, hôn say đắm. Giờ đây, mắt cô nhắm nghiền, cơ thể cô cuối cũng cũng chạm được vào anh. Cuối cùng Serena đã nhìn thấy ánh sáng trắng, thứ mọi người vẫn coi là sự hợp nhất, bình yên và hạnh phúc tuyệt diệu. Cuối cùng thì cô đã làm được.

Thế rồi Serena vẫn thức dậy lúc bốn giờ ba mươi sáng, nhưng đồ lễ thay bằng nho khô và vài quả sung. Họ cũng đã biết có thể làm gì suốt quãng thời gian ấy, họ làm chuyện ấy ở bất cứ nơi nào có thể: phòng để đồ ăn, phòng sưởi và cả tầng hầm. Nếu Serena là cô gái có thể không kiểm soát nổi việc chén đẫy cánh gà rán thì bạn có thể tưởng tượng cô sẽ như thế nào khi làm tình với người đàn ông cô yêu đến phát điên lên. Thậm chí, họ còn chẳng thể đợi được đến sáng hôm sau. Họ tìm kiếm những địa điểm khác để có thể gặp gỡ. Khi Thầy Swaroop đánh xe tải tới Hunts Point đi chợ, tất nhiên, anh cần sự giúp đỡ, và tại sao lại không gọi Thầy Durgananda nhỉ? Thế nên, khi tới đó, họ đỗ xe ở South Bronx và bắt đầu màn ân ái vốn bị cấm tiệt với những thầy giảng đạo. Chuyện này có thể đi ngược lại với lời thề sống độc thân, nhưng cuối cùng thì Serena vẫn sống một cuộc sống có tình dục. Lời thề chán ngắt của cô cuối cùng cũng kết thúc.

Ở RIO

Khi mọi người nhắc đến trường dạy nhảy samba, tôi tưởng tượng đến một trường học trang bị gương ốp tường, xà ngang như các lớp múa ba lê, có thể có khẩu hiệu được trang trí xung quanh, một chút rượu pân để sẵn trong bát, với các giáo viên sẵn sàng kèm cặp học viên mới. Nhưng không. Flavia, Alan, Caroline, Anna, Frederico, Georgia và tôi đi trên một chiếc minivan tới một trong những vùng hẻo lánh nhất, gọi là Estácio, cách xa khu du lịch tuyệt đẹp Ipanema và Leblon. Chúng tôi đỗ xe tại một tổ hợp công trình đồ sộ bằng bê tông đang xây dựng, trông như đã từng được dùng làm nhà chứa máy bay, trừ việc nó được sơn trắng xanh, bao trùm bởi các bức họa graffiti hình ngôi sao và những tia sáng

tuyệt đẹp. Những chữ cái lớn màu trắng là tên trường dạy samba: G.R.E.S. Estácio de Sá. Mọi người ùa về nơi này. Chúng tôi cũng theo dòng người tới nơi được gọi là trường dạy múa samba kết hợp với tiệc tùng. Nơi này lớn ngang cỡ một sân bóng. Mọi người đều đang đi lại, trong tay cầm cốc bia bằng nhựa, sàn nhà tràn lan những vỏ lon bia và cốc bỏ đi. Cảm giác hứng thú khi biết sắp được chứng kiến điều khách du lịch chưa bao giờ biết tới khiến tim tôi đập rộn ràng.

Nhưng không gì so sánh được với tiếng trống tôi nghe thấy. Từ lúc chúng tôi bước vào, tiếng trống vang nhất, rộn rã nhất tôi từng được nghe như làm rung chuyển cả tòa nhà, khiến tim tôi như thắt lại. Âm thanh ấy phát ra từ hướng khán đài, với khoảng bốn mươi tay trống, thu hút cả đám đông cuồng nhiệt.

Chúng tôi quyết định leo lên tầng, chọn một hành lang có chỗ ngồi VIP để có thể trông được toàn cảnh. Ở cuối căn phòng, trên sân khấu được dựng lên là hai ca sĩ đang reo hò đầy phấn khích. Đám đông không phải những thanh niên ở Lapa, ăn diện bảnh bao đi dự tiệc tối trong thành phố. Họ mặc quần bò, áo phông, quần sooc và giày đế mềm. Có cả những cô gái mặc quần bó sát người và những chiếc váy ngắn đến độ tôi chỉ muốn ném cho họ một chiếc áo jacket, bắt họ về phòng không cho ăn tối. Đúng như người ta nói, phụ nữ Brazil có bộ mông đẹp nhất, và tối nay ai ai cũng khoe ra cả. Hầu hết mọi người đều nhảy samba, nói chuyện và uống bia. Một số người trong bộ quần áo đỏ trắng chỉ tha thẩn quanh bữa tiệc. Tôi không chắc nơi này thực ra là cái gì, và chúng tôi sẽ làm gì ở đây, nhưng tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ đến được đây nếu không phải là nơi dành cho cô bạn mới thân của tôi, Flavia.

"Tôi không hiểu: sao các bạn lại gọi đây là trường học nhảy samba?" Tôi nói to, át cả tiếng trống.

"Mỗi vùng đều có một trường dạy đánh trống và nhảy samba. Mỗi trường sẽ chọn ra một bài hát để trình diễn ở lễ hội Carnival. Các trường sẽ thi đấu với nhau."

"Vậy những người này là đội samba của một vùng à?"

"Chính xác. Đây là trường samba của tôi. Vài phút nữa thôi, lần đầu tiên họ sẽ trình diễn bài hát định đem đi thi đấu ở Carnival." Flavia nhìn xuống đám đông, đột nhiên mỉm cười. "Marco kìa!"

Marco nhìn lên, thấy Flavia, anh vẫy tay. Flavia quay sang tôi, cười

ngượng nghịu. "Tôi không bận tâm anh ấy có ở đây hay không," cô ấy nói, cố không tỏ ra quá mừng rỡ. Cô ấy ra hiệu cho Marco đi lên cầu thang. "Tốt hơn tôi nên ra đó để bảo vệ cho anh ấy lên."

Tôi nhìn ra xa, chỗ những tay trống đang chơi, cố gắng tìm Anna. Đây cũng là trường samba của cô ấy. Cô ấy sẽ chơi trống với họ tối nay.

Bài hát đang chơi ngừng lại. Tiếng trống bắt đầu nổi lên lần nữa, lúc đầu rất chậm rãi, có lẽ để thu hút đám đông. Mọi người bắt đầu di chuyển tới trung tâm khán phòng, toàn bộ không gian như được tiếp thêm sinh lực. Frederico quay sang chúng tôi, "Đi nào, chúng ta xuống sàn nhảy thôi." Georgia, Frederico, Alan và tôi kéo nhau xuống cầu thang. Tiếng trống ngày càng rộn rã, dồn dập. Cả sàn nhảy như rung lên theo nhịp trống, biến thành một buổi biểu diễn thực sự.

Tất cả chúng tôi bắt đầu nhảy. Frederico và Alan cũng nhảy. Georgia và tôi lắc lư người, cố gắng lắc mông thật nhiều, nhưng samba không phải điệu nhảy chúng tôi có thể dễ dàng bắt chước được. Những vũ công xuất hiện, diễu hành bước ra. Có cả thảy mấy chục vũ công. Đám đông tách ra, tạo thành một khoảnh đất trống để họ nhảy qua. Tất cả bọn họ đều mặc đồng phục hóa trang của "đội": trang phục đính xê-quin trắng - đỏ. Con gái nhảy trước tiên. Họ mặc váy đỏ nhỏ xíu, đi giày cao gót, nhảy rất nhanh, phần thân dưới di chuyển nhanh đến nỗi trông họ như rung lên, đầy quyến rũ. Cánh tay họ múa trong không trung, chân xoay theo điệu nhạc và mông lắc nhanh đến nỗi tưởng như có thể đánh được bơ.

Theo sau những cô gái trẻ đẹp, trong bộ váy nhỏ xíu và thân trên mặc bikini là những phụ nữ đứng tuổi hơn. Tất cả đều mặc đồ đỏ-trắng, chỉ khác là mặc váy dài ngang gối, áo ngắn tay và đội mũ. Họ đi ra theo hàng, đứng quanh các cô gái trẻ, hay chính xác hơn, họ đứng thành một vành đai bảo vệ chống lại những con sói có thể xâm nhập, ăn thịt những cô gái trẻ đẹp này.

Họ nhảy như những phụ nữ đã chứng kiến tất cả. Họ không còn phải lắc mông, khua tay, dù tôi chắc chắn họ đã làm xong nhiệm vụ của mình. Bây giờ thì họ diễu hành nhiều hơn. Tôi không biết phần đời còn lại của họ sẽ ra sao, và tôi cũng ghét phải tưởng tượng nó khó khăn thế nào, nhưng tôi biết ở thời khắc này, họ chính là trung tâm của buổi diễn. Họ như những con công đang múa trong trang phục đỏ-trắng, tự hào về bản thân, về địa phương và bài hát của họ.

Trong khi đó, Georgia, Frederico và Alan đi lấy bia. Khi đang xếp hàng, cách khá xa sàn nhảy, Frederico áp sát vào Georia nói, "Em không cần phải tìm người hôn mình đâu, Georgia xinh đẹp ạ. Anh sẽ rất vui nếu được ngủ với em, bất cứ khi nào em yêu cầu."

Và lúc đó, anh chàng đã đính hôn Frederico đã hôn cô gái độc thân, đang hứng tình Georgia, trong khi Alan, ông anh trai yêu quý của Anna cười khùng khục và uống bia. Frederico thật quyến rũ, trẻ trung, đẹp trai và đậm chất Brazil. Ý nghĩ trả thù kì quặc của Georgia là tới Brazil, cướp ai đó khỏi tay vợ anh ta. Và giờ đây cô đã có cơ hội. Frederico chính là một Melea nam và anh ta cần cô. Georgia, dù còn xa lạ với chuyện hẹn hò, vẫn hiểu theo bản năng rằng một trong những nguyên tắc cốt lõi của việc sống độc thân đó là: Phụ nữ chúng ta phải làm chỗ dựa cho nhau.

Vì thế, Georgia nhẹ nhàng đẩy Frederico ra và bảo họ nên quay lại bữa tiệc. Đó là lúc Georgia trả lời được câu hỏi ai đang tìm kiếm phụ nữ ở Rio – thật buồn thay, câu trả lời lại chính là cô. Cô quay sang Alan, đặt ngay ngón tay lên mặt anh ta, "Còn anh. Thật đáng xấu hổ. Anh là anh trai cô ấy cơ mà."

Chúng tôi tụ họp lại khi gặp Flavia và Marco ở ban công. Nhà vua và nữ hoàng của trường samba đang nhảy giữa trung tâm đám đông phấn khích. Ông hoàng mặc bộ vét trắng, đội mũ trắng, còn nữ hoàng mặc áo dài đỏ, đội vương miện. Đám đông vẫy cờ xung quanh họ trong khi nhảy tách nhau ra, rồi lại nhập lại, tay trong tay.

Ngay lúc ấy, có thứ gì đó được ném lên không trung từ bên dưới lên. Tôi không nhìn rõ là thứ gì, nhưng thấy Flavia ôm mặt, suýt ngã ngửa ra sau. Caroline đứng ngay đó, níu tay Flavia lại, hỏi xem chuyện gì. Chỗ Flavia đứng có nguyên một lon bia. Ai đó đã ném lon bia về phía chúng tôi, không biết do vô tình hay ác ý. Nhưng dù thế nào thì Flavia cũng bị ném trúng mặt. Caroline đỡ cô ấy ngồi xuống ghế. Tôi thấy một Flavia cứng rắn, giọng trầm đang bặm môi cố gượng cười để không bật khóc.

Mọi người đều không hiểu chuyện quái gì đang diễn ra, trong khi mắt Flavia bắt đầu sưng lên. Caroline đi lấy một ít đá chườm, còn Georgia xoa lưng cho cô ấy. Anna vừa tới, trông thấy sự việc vội quỳ xuống, vén tóc Flavia lên. Nhưng Flavia chỉ vươn người, nhặt cái lon bia đã ném trúng mình, chườm lên mắt cho đỡ sưng. Marco đứng đó, chẳng giúp được gì mấy. Cô gái này, người anh không quen lắm, đang bị đau nhưng anh không biết phải làm gì hay vai trò của anh là thế nào. Thế nên anh chỉ biết đi loanh

quanh, vuốt vuốt tóc. Sau khi đỡ sốc, Flavia bảo mọi người là mình không sao. Anna đề nghị cả nhóm rời khỏi đây. Chúng tôi quay lại chiếc minivan – Georgia, Flavia, Marco, Alan, Anna, Frederico và tôi.

Giờ đã là ba giờ sáng ở Rio nên hợp lý nhất lúc này là tới Pizzaria Guanabara, một quán ăn địa phương. Vừa bước vào, tôi thấy những người đàn ông và phụ nữ trưởng thành, ăn mặc lịch sự, chỉnh tề đang cùng nhau ngồi ăn pizza như thể giờ mới tám giờ tối. Một số người còn dẫn cả con cái theo.

Cả nhóm ngồi xuống trò chuyện, cố gắng chọc Flavia cười, trong khi cô chườm đá lên bên mắt sưng húp. Cô ấy thực là một người độ lượng đúng nghĩa, không một chút ca thán. Nhìn cô ấy, tôi cảm thấy mình đã học được thêm một điều nữa về việc làm thế nào để độc thân: Sẽ có đêm bạn bị ném một lon bia trúng mặt. Chuyện chỉ có thế thôi, và cách tốt nhất là không yếu đuối vì nó.

Flavia dần nép người vào Marco, tựa vào anh trong khi anh choàng tay ôm lấy cô. Cuối cùng anh cũng tìm được vị trí của mình, động viên cô ấy tựa vào mình, dang vòng tay che chở, khiến cô ấy có cảm giác được bảo vệ. Cô ấy có thể là cô gái cứng rắn nhất, lạnh lùng nhất Rio này, nhưng cô ấy đã bị thương, đã bị phục kích. Và dù có bao nhiêu cô bạn xúm lại giúp đỡ lúc ấy thì cũng không có gì làm cô ấy có cảm giác dễ chịu hơn một khuôn ngực rắn rỏi áp vào má cô cùng với vòng tay săn chắc bao bọc.

Chúng tôi đưa họ về nhà Flavia. Marco đỡ cô ra khỏi xe, vẫn vòng cánh tay dịu dàng ôm lấy cô. Một điều nữa về cuộc sống độc thân: Vào một đêm đen đủi, khi bạn là người bị ném lon bia trúng mặt, bạn sẽ không bao giờ biết ai có thể ở đó, sẵn sàng và muốn an ủi mình.

Khi Alan chở chúng tôi về khách sạn, lúc ấy chỉ còn lại hai người là Georgia và tôi. Georgia nhìn Alan nói, lần cuối cùng: "Anh thật đáng xấu hổ."

***

"Cậu đang quan hệ với một thầy giảng ư?" Ruby bối rối. Cô và Alice được Serena mời đi ăn tối tại nhà hàng ở góc giao lộ Hay Mươi Tư và Tám. Thành thật mà nói, cả ba người đều cảm thấy hơi xấu hổ. Không phải bởi việc Serena thừa nhận có quan hệ với một thầy giảng, mà vì Serena trông giống một tín đồ Hare Krishna[32] bạn chưa từng gặp ở các sân bay – và mọi người đều đang nhìn họ

chằm chằm.

Ruby nói tiếp: "Không phải cậu vừa mới thề sống độc thân sao?"

"Và không phải là cậu vốn đã không quan hệ trước khi thề - ý mình là không bao giờ đó sao?" Alice hỏi tiếp, không được khéo léo cho lắm.

"Tớ mới không quan hệ trong bốn năm thôi mà."

Ruby nhìn Serena đầy thông cảm. Alice vẫn không ngừng tra bằng được sự thật.

"Ừ, cậu không quan hệ, cậu thề sống độc thân, rồi giờ lại quan hệ à?"

"Cũng không hẳn thế," Serena biện minh. "Tớ đang yêu. Tớ có thể yêu một ai đó tớ gặp ở quán café, ở lớp hay ở trường – Chỉ là bỗng nhiên tớ lại yêu một người tớ gặp, một thầy giảng đạo. Chuyện này rất nghiêm túc đấy. Chỉ-có-thể-gặp-một-lần-trong-đời."

Cả ba người không biết phải nói gì về chuyện này. Họ vẫn cố lờ đi sự thật rằng mọi người đang nhìn Serena chằm chằm.

"Được rồi," Ruby nói, "Tớ nghĩ là tất cả linh mục và các bà xơ đều yêu nhau hết."

Alice uống một ngụm Diet Coka. "Và xem ra chẳng có gì ở đây là thật cả, phải không nào? Nó giống như một thứ tôn giáo chỉ tạo cho người ta đức tin thôi, phải không? Sẽ chẳng có ai buộc tội cậu, rồi cậu sẽ bị đầy xuống địa ngục hay đâu đó tương tự đúng không?"

"Đạo Hindu không tin vào địa ngục. Chỉ tin vào nghiệp chướng."

Alice bốc một miếng khoai tây. "Thế nếu cậu phá vỡ lời thề, cậu có nghĩ kiếp sau mình đầu thai thành con kiến hay con gì đó không?"

"Nhiều khả năng là gái điếm." Serena nói, vẻ tội lỗi.

Alice cười phá lên. "Đúng đấy, có thể cậu sẽ trở thành loại gái đứng đường bẩn thỉu."

Serena chẳng thấy buồn cười. "Tớ gọi các cậu đến đây vì Julie đi vắng, mà tớ thì không có ai để nói chuyện cùng. Tớ đã đưa ra một cam kết nghiêm túc, và tớ nghĩ tớ đã lựa chọn sai rồi."

Các cô gái tỉnh cả rượu.

Alice hỏi, "Cậu đã bao giờ hỏi anh ta xem anh ta thấy thế nào chưa?"

Serena ôm đầu. "Anh ấy thấy tội lỗi. Anh ấy thấy rất tồi tệ."

Ruby chen vào. "Anh ta có muốn rời bỏ nhà thờ không? Ý tớ là đền, hay cái gì mà cậu vẫn gọi ấy?"

"Anh ấy không rõ nữa. Anh ấy nói chuyện này chưa bao giờ xảy ra với anh ấy trước kia."

Alice bốc hai miếng khoai tây, nhét cả vào miệng. "Nếu đây thực sự là tình yêu thì hai cậu nên quên tất cả những chuyện khác và cứ yêu đi. Đó là tình yêu, là sự sắp đặt của Chúa. Đó là điều kì diệu. Những thứ khác chẳng quan trọng đâu."

"Nhưng những thứ khác không hẳn là không có nghĩa lý gì cả. Rất nhiều người yêu nhau mà không thể đến được với nhau. Trong đạo Hindu, họ nói rất nhiều về toàn bộ thế giới này như thế nào, sự tồn tại này chỉ là ảo tưởng. Tớ có thể yêu bất cứ ai là người đầu tiên tớ ngủ sau bốn năm. Còn anh ấy thì đã làm thầy giảng tám năm rồi. Làm sao tớ có thể nói với anh ấy chuyện này khi chẳng có gì đảm bảo tình yêu của bọn tớ sẽ đi đến đâu? Chỉ yêu thôi thì chẳng có nghĩa lý gì hết."

Alice hi vọng Serena nói đúng. Cô hi vọng yêu không có nghĩa gì hết. Cô mong sự tôn trọng, lòng tốt và một chút Brad Pitt sẽ đem lại kết quả tốt đẹp cho cô và Jim. Có lẽ yêu chỉ là sự cuồng dại, mê đắm và ai có quyết định lớn của đời mình không nên dựa vào mỗi mình nó.

Ruby nhớ lại tất cả những người đàn ông cô đã nghĩ mình yêu: những người tình tuyệt vời và những người chẳng đi đến đâu. Giờ đây tất cả bọn họ chẳng có nghĩa lý gì với cô cả. Serena nói đúng. Chỉ là ảo tưởng. Trước khi Ruby kịp phát biểu, Alice đã nói.

"Có lẽ cậu không nên làm chuyện gì quyết liệt lúc này. Nó mới chỉ bắt đầu, cậu chưa biết cái gì đang thực sự xảy ra giữa hai người. Cậu không muốn vội vàng quyết định."

Serena gật đầu, cảm thấy yên lòng. "Ừ, cậu nói đúng. Một kế sách hay đấy. Tớ nên đợi thôi."

Cả ba im lặng. Có điều gì đó khiến họ hài lòng, rằng ít nhất thì vấn

đề này cũng có thể được giải quyết. Ruby nhấp một ngụm café, nhìn ra cửa sổ. Cô thấy hai thằng bé tầm mười ba tuổi, mặc đồ hip hop, chỉ tay về phía Serena cười nhạo. Ruby vội quay đi, vờ như không trông thấy gì.

Ở RIO

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy, thấy Georgia đang nằm trên giường cô ấy, nhìn tôi chằm chằm.

"Hôm nay tớ sẽ gọi trai bao."

"Và chào buổi sáng với cậu."

"Sao lại không? Tớ đâu phải đến sân bay trước tám giờ. Tớ còn rất nhiều thời gian."

Nói xong, cô ấy mở danh sách Trai Bao, tới trang đã đánh dấu và nhấc điện thoại lên. Không một chút ngần ngại, cô ấy bấm số. Bằng giọng nghe đúng kiểu doanh nhân, cô ấy hỏi có thể gặp Mauro vào lúc một giờ hay không. Cô ấy đưa địa chỉ khách sạn, số phòng chúng tôi, đồng ý mức giá năm trăm đô la và gác máy. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc.

Rồi cô ấy cười phá lên. "Tớ không thể làm việc này đúng không? Tớ là một bà mẹ mà, vì Chúa."

Tôi thở phào. "Ừ, cậu không thể. Tớ mừng vì cậu đã bình tâm lại. Gọi lại cho họ đi."

Nhưng Georgia lại ngần ngừ. "Không, thực ra tớ nghĩ tớ vẫn sẽ làm thế. Tớ muốn biết mình có thích thú với việc ăn bánh trả tiền hay không. Hơn nữa, đằng nào thì chúng ta cũng đang ở Rio mà..."

Tôi không thể tin nổi. Georgia thực ra vẫn đang định ngủ với người cô ấy thuê. Tôi thấy xấu hổ, lo lắng, bực bội và – tôi phải thừa nhận điều này – cũng thấy đôi chút ấn tượng nữa.

Buổi trưa, Georgia và tôi đã sẵn sàng cho buổi "hẹn hò" với Mauro. Chúng tôi thống nhất rằng tôi sẽ ở đó khi anh ta tới để chúng tôi có thể xem xem anh ta như thế nào trước khi để cô ấy ở lại một mình với anh ta. Một phần tôi cũng hi vọng cô ấy sẽ từ bỏ việc này trước khi anh ta xuất hiện. Chuyện này nghe có vẻ hơi điên rồ. Nhưng sau khi tìm trong vali đầy những bộ váy mùa hè, quần sooc, giày cao gót và đồ ngủ, cuối cùng quyết định cũng được đưa ra: quần bò và áo phông. Lý do là chúng tôi không muốn cô ấy

trông có vẻ quá phấn khích vì việc này. Tôi muốn cô ấy mặc bộ đó, nếu kế hoạch không thành, cô ấy cũng sẽ không cảm thấy mình ngớ ngẩn. Ý tôi là, còn gì tồi tệ hơn việc ngồi một mình trong khách sạn, mặc chiếc áo thiếu vải sau khi đuổi gã trai bao đi mà chưa kịp quan hệ với anh ta? Thế nên, theo chúng tôi, quần bò và áo phông là hợp lý nhất. Bởi vì cuối cùng thì chẳng phải như thế đáng năm trăm đô la đó sao? Cô ấy có thể quan hệ mà không phải bận tâm xem cô ấy trông thế nào.

Đúng một giờ, lễ tân báo có ông Torres tới gặp Georgia. "Cảm ơn. Làm ơn nói anh ta năm phút nữa hãy lên được không?" Georgia nói qua điện thoại rồi dập máy. Chúng tôi hét lên, bắt đầu chạy khắp phòng.

"Chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta sẽ nói gì khi anh ta tới?" Tôi gào lên, nhảy vào ghế sofa.

"Trước tiên, ta sẽ nói anh ta biết là cậu không ở đây, rằng chúng ta không định để anh ta phục-vụ-hai-người-trong-khi-chỉ-trả-tiền-một."

"Làm sao cậu có thể nói thế mà không… tớ không biết nữa!"

"Chuyện này thật điên rồ! Tớ có bị điên không? Tớ điên mất rồi!" Georgia nói, đi đi lại lại, cố gắng tự trấn tĩnh.

"Rượu. Cậu cần uống một chút rượu! Sao chúng ta không nghĩ ra trước nhỉ?" Tôi chợt nảy ra ý kiến. Đoàn tàu đã lăn bánh, và tôi tò mò xem nó sẽ dẫn chúng tôi tới đâu.

Georgia phi như bay đến quầy bar nhỏ trong phòng. Cô ấy mở một chai rượu, đưa lên miệng tu. Rồi cô ấy đưa cho tôi. Có vẻ như tôi cũng cần phải uống.

"Chúng ta sẽ nói chuyện gì bây giờ?" Georgia lo lắng. "Thường thì trong buổi hẹn đầu tiên, ta sẽ hỏi 'anh làm nghề gì?' 'Anh thích công việc của mình không?' 'Anh sống ở đâu?' Nhưng giờ thì tớ biết nói gì với anh ta đây?"

Tôi nốc một hớp rươu chardonnay nữa. "Tớ không biết. Chỉ nói về Rio vậy. Hỏi anh ta vài câu về Brazil. Hỏi anh ta cái món mình rất thích hôm nọ, xem được gọi là cái gì. Cái món ăn giống cát ấy."

"Rio và thức ăn. Được rồi!"

Tôi đã uống hết cả chai rượu con, mở tiếp chai khác.

"Tớ sẽ rót ra hai ly. Một cho cậu, một cho anh ta."

"Được, được, đúng thế, phần mở màn rất hay." Georgia vội lấy ra hai cái ly. Và rồi cô ấy dừng lại.

"Đợi đã, nếu anh ta không uống thì sao?"

"Trai bao mà không uống rượu á? Cậu có nghĩ thế không?" Tôi vừa nói, vừa rót rượu vào ly. Tay tôi run lên.

"Cậu nói đúng, nói đúng." Georgia bày hai ly rượu lên quầy.

"Giờ ta phải có kế hoạch. Ta cần có tín hiệu nếu một trong hai ta có ấn tượng xấu về anh ta."

"Ừ, tớ hiểu." Tôi vừa nói vừa đi đi lại lại. "Hừm, điệu nhảy samba thì sao? Tớ sẽ nói chúng ta đã đi nhảy samba và thấy rất thú vị."

"Không được, nghe lạc quan quá. Tớ có thể bị bối rối và nghĩ cậu thích anh ta."

"Ừ, thế còn 'Chúng tôi đã đi nhảy samba và điệu này khó quá' thì sao?"

"Chuẩn đấy, điệu samba, tồi tệ, nghĩa là anh ta rất tệ, hiểu rồi. Giờ nếu tớ có ấn tượng tốt với anh ta, và muốn cậu đi tránh đi thì sao?" Georgia lúc này đang ngắm mình trong gương, vuốt vuốt tóc. Cô ấy chạy ra chạy vào phòng tắm. Cô ấy lấy chai Listerine súc miệng.

"Cứ thành thật thôi. Cứ nói là 'Julie này, tớ nghĩ là cậu nên đi tới cuộc hẹn của cậu đi'."

"Được, nghe ổn đấy." Georgia, giờ đã quay vào phòng, uống một ngụm rượu lớn trong ly mình. Cô ấy nhăn mặt. "Eo, Listerine và chardonnay, ặc ặc." Cô ấy lại chạy vào phòng tắm, nhổ ra, súc miệng lần nữa.

"Nhưng nếu cậu muốn tớ đi, nhưng tớ lại có cảm giác không tốt về anh ta thì sao?"

"Thì sau khi tớ bảo cậu đi, cậu nói 'OK, nhưng này, tớ nói chuyện riêng với cậu một chút được không?' và sau đó ta sẽ ra hành lang nói chuyện." Georgia trở lại phòng, uống tiếp một ngụm rượu khác. Lần này cô ấy không nhăn mặt nữa, tiếp tục uống.

"Nhất trí, nghe có vẻ ổn rồi đấy." Tôi không đi đi lại lại nữa. "Được rồi, tớ nghĩ là ta đã sẵn sàng." Và như thể được ra hiệu, tiếng gõ

cửa vang lên. Georgia và tôi như hóa đá. Rồi chúng tôi chạy đến với nhau, hớn hở bắt tay.

"Tớ sẽ mở cửa." Tôi nói, tràn đầy khí thế. Tôi tiến tới, cầm lấy tay nắm cửa. Trước khi mở ra, tôi quay lại nhìn Georiga. Cả hai chúng tôi làm bộ hét lên với nhau theo kiểu kịch câm. Tôi mở cửa ra.

Anh ta đứng đó, Chàng Hẹn Hò Bí Ẩn của chúng tôi. Mauro. Tôi không biết gì nhiều về những chàng trai Brazil này, nhưng anh ta có nụ cười rạng rỡ khiến bạn ngay lập tức phải sững sờ. Anh ta có thể từng là một ngôi sao phim truyền hình, với chiếc mũi nhỏ gọn, mái tóc cắt ngắn có bôi chút dầu bóng. Anh ta còn trẻ, khoảng hai mươi bảy tuổi. Trùng hợp ở chỗ anh ta cũng mặc quần bò và áo phông. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi là, Không phải dân đồng tính, cũng không phải tên giết người hàng loạt. Ý nghĩ thứ hai là câu hỏi, Sao lại có người đẹp trai như anh nhỉ… Nhưng thay vào đó tôi nói, "Chắc anh là Mauro. Mời vào."

Anh ta mỉm cười, bước vào phòng. Georgia nở một nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt, rộng đến nỗi tôi tưởng da cô ấy có thể bị rách ra. Để tránh bất kỳ sự hiểu nhầm nào, tôi nói luôn, "Tôi phải đi bây giờ. Tôi chỉ muốn chào anh và đảm bạo mọi chuyện… ổn thỏa."

Mauro gật đầu. "Vâng, mọi chuyện đều ổn cả. Tất nhiên rồi."

Georgia lại gần, tay cầm một ly rượu. Tôi có thể thấy hai tay cô ấy đang run lên. "Anh có muốn một ly không?" Giọng cô ấy nghe có vẻ bình tĩnh hơn tay.

"Vâng, cảm ơn." Anh ta cầm ly rượu, nói. "Chúng ta ngồi xuống nhé. Cứ thư giãn." Cả hai chúng tôi ngay lập tức ngồi xuống giống như những con rối rất biết nghe lời. Georgia và tôi ngồi trên tràng kỷ, còn Mauro ngồi trên chiếc ghế ngay bên tay phải Georgia. Tôi nhận ra một điều rằng giữa những lo lắng của chúng tôi, chúng tôi đã quên mất một điều rất quan trọng: đây có lẽ là lần đầu tiên chúng tôi làm việc như thế này, nhưng hoàn toàn không phải lần đầu tiên của anh ta.

"Các bạn đã tận hưởng Rio thế nào rồi?" Anh ta vui vẻ. Khi Georgia kể về bãi biển, Lapa hay bất cứ thứ gì cô ấy đang nói, tôi cố gắng tìm hiểu Mauro. Anh ta trông chẳng có vẻ gì ghét cái nghề này. Cũng không giống dân nghiện ngập, hay có mấy gã cao lớn mặc áo lông, đội mũ phớt đang đợi anh ta phía dưới để tẩn anh ta một trận và cướp tiền. Dường như anh ta khá hài lòng khi ở đây với chúng tôi. Có thể anh ta nhận ra: Georgia khá xinh đẹp, thậm chí

cả trong bộ quần jeans áo phông. Cũng có thể anh ta thích làm tình với phụ nữ. Tại sao lại không làm tiền từ việc ấy? Nhưng làm thế nào anh ta có thể làm chuyện đó với tất cả các phụ nữ nhỉ? Đây không phải việc bạn có thể giả bộ như thật được. Với những phụ nữ không hề quyến rũ anh ta buộc phải gặp thì sao? Phải chăng anh ta cất một hộp Viagra ở đâu đó? Có quá nhiều câu hỏi, tôi không thể nhịn nổi.

"Mauro này, nói tôi nghe đi. Anh có thích công việc này không?"

Georgia nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt mở to của cô ấy cố gắng ra hiệu bảo tôi câm miệng lại.

Mauro chỉ mỉm cười. Một lần nữa, có lẽ đây không phải lần đầu tiên anh ta gặp phải loại phụ nữ ồn ào như tôi.

"Có, tôi rất thích. Không dễ gì kiếm sống ở Rio, và tôi thì rất yêu phụ nữ," Anh ta lịch sự trả lời. Tôi nhìn anh ta một lần nữa. Anh ta vẫn tạo cảm giác an toàn cho tôi. Nhưng vẫn có điểm gì đó ở anh ta tạo cảm giác hơi ngờ ngợ trống rỗng. Trống rỗng.

Tôi cố nói thêm, "Rất khó để anh ngủ với những phụ nữ… anh biết đấy… không được quyến rũ cho lắm phải không?"

Mauro nhướn mày, lắc đầu. "Không phụ nữ nào lại không quyến rũ khi cô ấy được hài lòng."

Cứ cho đây là dòng đầu tiên trong cuốn Sách Giáo Khoa Về Trai Bao đi, nhưng thực sự nó đã có hiệu quả. Điều tiếp theo tôi nghe được là "Julie, chẳng phải cậu có hẹn à?" Tôi quay sang nhìn Georgia, đang cố gắng ra hiệu cho tôi biến ra cửa. Phụ nữ thực sự cũng dễ dãi như đàn ông khi họ sắp khơi gợi ham muốn. Nhưng thay vì một màn khiêu dâm, chúng tôi chỉ cần một người đàn ông nói dối rằng dù thế nào đi nữa thì chúng tôi vẫn rất đẹp.

"À ừ, tất nhiên rồi, tớ phải đi đây." Tôi đứng dậy. Mauro cũng đứng lên. Anh ta được huấn luyện rất tốt. "Rất vui được gặp cô." Tôi lấy ví, nhét vào túi áo khoác nhỏ rồi ra cửa. Tôi quay lại nhìn Georgia. Cô ấy đang vẫy tay chào tôi, cười toe toét. Tôi biết cô ấy sẽ ổn. Có khi còn hơn cả ổn ấy.

Tôi quyết định đi bộ ra biển giết thời gian. Từ bãi cát, tôi trông thấy xa xa hai ngọn núi màu xanh cân đối nhô lên khỏi mặt đại dương. Hai ngọn núi có thể sánh với cặp mông của phụ nữ Brazil.

Tôi không thể không để ý đến nó. Thậm chí những ngọn núi còn

có bộ mông đẹp hơn tôi.

Đi bộ dọc bãi biển, tôi nghĩ tới Thomas, về khoảng thời gian chúng tôi bên nhau. Có lẽ tôi đã tưởng tượng ra tất cả, mối liên hệ, sự lãng mạn. Khi đi ngang qua những phụ nữ mặc bikini hai mảnh, với bộ mông phô ra, tôi cố gắng soi xem liệu có chút mỡ thừa nào không. Không một chút nào hết.

Tôi đi dạo, ngắm nhìn tất cả những thân hình hoàn hảo, nuột nà kia. Tôi thầm hỏi không biết lý do Thomas không gọi cho tôi có phải vì đống mỡ thừa của tôi hay không. Anh ấy hẳn đã ngủ với tôi vì cảm nhận thấy mối liên kết. Nhưng rồi sau đó, khi nhớ đến những thứ khủng khiếp anh ấy thấy và đã chạm vào, anh ấy đã nghĩ lại. Tôi ngồi xuống cát, tự hỏi khi nào chuyện này mới chấm dứt. Tới khi nào tôi mới cảm thấy mình thực sự tuyệt vời theo đúng con người mình đây? Thật khó có thể đòi hỏi một mình tôi tự yêu bản thân mình. Những phụ nữ bình thường luôn muốn đàn ông nói với họ rằng họ thật xinh đẹp, quyến rũ và tuyệt vời; chúng tôi chỉ muốn vậy thôi. Bởi vì mỗi ngày thế giới này lại nói với chúng tôi rằng chúng tôi chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ mảnh mai, chưa đủ giàu có. Thật khó hi vọng chúng tôi sẽ cảm thấy tốt hơn về tất cả những chuyện đó chỉ với một đôi lời nhận xét và một cặp nến. Nhưng khi tôi bắt đầu phát ngán với sự vô nghĩa của việc ngồi than thở và tuyệt vọng, tôi chợt nhớ ra một chuyện: Paulo đã đưa tôi số điện thoại của anh.

Tôi gần như quên ắng đi mẩu thông tin thú vị này. Giống như một người tóm được phao bơi, tôi chộp lấy điện thoại, lục tìm số của anh. Tôi ấn số gọi. Tôi không thể kìm lại. Rốt cuộc thì đây là Rio mà. Và Thomas cũng chẳng hề gọi cho tôi.

Rồi tôi nhớ ra Paulo không biết nói tiếng Anh. Tôi quyết định gửi tin nhắn, để nếu có ai đó biết tiếng Anh quanh đấy, họ sẽ giúp anh dịch. Tôi soạn tin, "Chào Paulo. Anh có thể gặp tôi hôm nay không?" Sau đó tôi gấp điện thoại lại, tự hỏi không biết chuyện đang diễn ra với Georgia thế nào.

Ta có thể phân biệt được không? Ngủ với trai bao, với một người đàn ông đã có gia đình và cuộc tình một đêm. Đây có phải cách để sống độc thân không? Trước khi tôi có thể cân nhắc kỹ việc này thì điện thoại rung lên, báo có tin nhắn. Là Paulo. Anh nói mười phút nữa anh có thể gặp tôi ở khách sạn. Như Thomas từng nói, "Em phải nói Có với cuộc đời này." Và một trong những điều tuyệt nhất của cuộc sống độc thân là bạn phải chấp nhận cuộc sống thường xuyên như bạn bạn thích thế.

Tôi phi như bay về khách sạn, dùng thẻ tín dụng thuê thêm một phòng. Tạ ơn Chúa, họ còn một phòng trống. Tôi nhắn cho Paulo số phòng mới, và anh xuất hiện ngay. Tôi mở cửa. Ánh mắt anh sáng rực.

"Chào Paulo!" tôi nói, không biết anh có thể hiểu được chừng nào. Nhưng trước khi tôi kịp nói gì thêm, anh đã vòng tay ra sau lưng rồi hôn tôi. Lưỡi anh mềm mại như lông vũ, chầm chậm, nhẹ nhàng chạm vào lưỡi tôi. Chúng tôi đứng đó, như đóng băng lại khi bờ môi và lưỡi chạm nhau. Như thể mọi sự tập trung của anh chỉ dồn vào nụ hôn, đảm bảo lưỡi anh không chuyển động sai sót một chút nào. Chúng tôi đứng giữa phòng khoảng mười lăm phút, chỉ hôn nhau say đắm. Anh thực sự là người hôn điêu luyện nhất mà tôi từng có đặc ân được chạm môi.

Rồi anh ôm lấy eo và nhấc bổng tôi lên. Anh vừa bế vừa hôn tôi, khiến tôi cảm thấy mình thật bé nhỏ. Mỏng manh. Anh đặt tôi nằm xuống, bắt đầu hôn cổ tôi, thật nhẹ nhàng. Anh vuốt ve đầu tôi, tóc tôi, mát xa vai tôi trong khi vẫn hôn nồng nhiệt. Anh nhẹ nhàng xoay người tôi lại, vén mái tóc lên, hôn gáy tôi, giữ cho hai cơ thể thật gần gũi. Đôi tay anh chầm chậm xoa ngực, sờ xuống eo và lần vào trong lớp áo phông của tôi. Tôi quay đầu lại phía anh. Anh ngả người hôn tôi, trong khi tay vuốt ve hai bầu ngực. Tay trái anh chầm chậm di chuyển xuống chân, qua đùi tôi. Anh luồn tay vào trong chiếc váy dài, rộng của tôi, nhẹ nhàng vén nó lên. Hơi thở chúng tôi gấp gáp hơn. Tôi hổn hển trong khi anh luồn tay vào giữa hai chân tôi. Tay phải tôi đặt lên bàn, cố giữ thăng bằng trong khi anh đè lên người tôi. Anh nâng chân trái tôi tựa vào chiếc ghế cạnh bàn. Tay trái tôi vòng ra sau, xoa mông, đùi anh. Những ngón tay anh lần giữa hai chân tôi, tìm kiếm, khám phá. Tôi thở gấp hơn. Anh lấy hai tay từ từ cởi váy và quần lót xuống dưới chân tôi. Tôi nhấc chân ra khỏi chiếc váy, trong khi anh cởi áo phông qua đầu tôi. Rồi anh cũng cởi áo. Tôi có thể cảm nhận được sự ấm áp, mịn màng của da thịt anh chạm vào da thịt tôi. Tôi muốn quay lại, xoa tay mình khắp ngực anh, vòng tay ôm eo anh và nhìn ngắm khuôn mặt anh, nhưng tôi không dám cử động.

Rồi như thể người đàn ông này chưa đủ tài tình, anh thọc tay vào túi sau quần sooc, lấy ra một cái bao cao su. Tâm trí tôi sẵn sàng cảm thấy kinh sợ trong khoảnh khắc chúng tôi phải tách rời nhau, ai đó lẩm bẩm điều gì nghe như "Anh có một… không?" "Ta có nên lấy một… không?" Nhưng tôi cảm thấy yên lòng. Paulo là một người đàn ông lịch thiệp, một ngôi sao khiêu dâm nghiệp dư. Anh lấy chiếc bao cao su ra, xé vỏ rồi đeo vào.

Tôi tưởng tượng ra có nhiều phụ nữ thực sự rất giỏi trong tình huống đeo bao cao su này; từ việc xé vỏ, mở bao ra, đeo vào cho người đàn ông đang ngồi chờ họ. Nhưng tôi thì không. Từ quãng ba mươi lăm tuổi, bao cao su khiến tôi có dấu hiệu bị mất hưng phấn khi quan hệ. Tôi không biết liệu có phải là do bạn tình của tôi, hay do tôi có vấn đề gì, nhưng mỗi khi chiếc bao cao su được lôi ra là tôi lại sợ. Sau một số lần bất hạnh ấy, tôi đã tránh không động đến chúng. Tôi vẫn sẽ dùng chúng, dĩ nhiên rồi, nhưng tay tôi sẽ không chạm vào nó nữa. Đó là việc của đàn ông. Anh ta sẽ phải tự chịu trách nhiệm cho việc để mình đánh mất hưng phấn. DÙ THẾ NÀO THÌ Paulo vẫn hưng phấn, đeo bao cao su, thằng bé vẫn cương cứng và nhẹ nhàng đưa được nó vào trong tôi. Đầu anh áp bên tôi, tay, vai, hai bắp tay anh ôm trọn lấy tôi. Anh thì thầm vào tai tôi "Em đẹp lắm." Rồi anh hôn tai tôi. Lưỡi anh từ từ liếm dái tai, hơi thở nóng hổi của anh kích thích tôi. Tay phải anh lại lần vào giữa hai chân tôi, kích thích đúng điểm nhạy cảm, lưỡi anh khiến tôi sởn gai ốc, và anh vẫn ở bên trong tôi, nhịp nhàng, chà sát, thật hoàn hảo. Tất cả cùng kích thích một lúc, cảm ơn anh lắm. Tôi cảm giác như mình được thỏa mãn hưng phấn khắp cơ thể, theo ba cách khác nhau khi được vuốt ve, hôn hít, nhưng chỉ một mình anh chàng dễ thương này đang làm tất cả những việc này cùng lúc. Tôi rên rỉ, phát ra những âm thanh chưa từng có bao giờ. Anh không lỡ một nhịp nào khi cơ thể tôi quấn chặt lấy anh, từng cơn co bóp cực khoái. Tôi quay sang hôn anh say đắm. Anh nâng tôi dậy, bế tôi ra ghế bành. Anh ngồi xuống, để tôi cưỡi lên anh, vẫn giữ hai cơ thể hòa nhập làm một. Tôi muốn trao cho anh một phần thưởng. Tay anh ôm lấy hông tôi, đưa đẩy theo nhịp. Giờ thì đến lượt tôi phải làm gì đó. Tôi nhấp theo nhịp anh dẫn dắt, cố gắng giữ hai đùi thật linh hoạt – nếu bị căng cứng lúc này thì thật quá bất lịch sự. Tôi thấy mắt anh nhắm nghiền, anh đang dồn tất cả tập trung để lên đỉnh. Nhưng sau đó anh ngước lên, kéo tôi sát về phía anh, hôn tôi, hai tay ôm lấy tóc tôi. Chúng tôi cùng nhấp đều đặn, với cánh tay tôi ôm cổ anh, hôn cuồng nhiệt, thở hổn hển, tới khi anh bất ngờ bấu lấy hai tay vịn ghế, kéo hai chân tôi quấn chặt quanh người anh rồi đứng dậy. Anh ôm tôi, đi lại phía giường, đặt tôi nằm xuống. Trong tích tắc, tôi thấy rối loạn. Liệu tôi có đang làm đúng không? Liệu tôi có sai nhịp không? Đôi khi, ở tư thế ngồi trên, thật khó để có thể làm đúng… Tôi gạt phắt ý nghĩ đó đi khi anh đè lên tôi, chân tôi quắp chặt người anh. Mắt anh mở ra nhìn sâu vào mắt tôi trong chốc lát. Anh mỉm cười rồi hôn tôi. Anh đang hoàn toàn chủ động, biết chính xác phải chuyển động ra sao để lên đỉnh. Anh rên rỉ bằng tiếng Bồ Đào Nha: "Chúa ơi, Chúa ơi!"

Anh nằm vật sang một bên. Tôi xoay lại nhìn anh. Chúng tôi dịu dàng hôn nhau, chân và tay vẫn quấn lấy nhau không rời. Sau hai mươi phút ân ái, anh thì thầm vào tai tôi, "Anh phải đi bây giờ." Và chừng ba phút sau, anh mặc quần áo, hôn tạm biệt tôi. Anh dịu dàng, "Anh thích em," và rồi anh đã trở thành quá khứ. Tôi nằm trên giường, ngẫm xem mình cảm thấy thế nào về tất cả chuyện này, nhưng tôi không có thời gian trầm ngâm nữa, vì Georgia gọi di động cho tôi. Giờ đã đến lúc an toàn để quay về phòng chúng tôi. Phải rồi, chẳng phải chúng tôi là những người hiện đại đó sao, tôi tự nhủ.

Khi tôi quay lại, thật may mắn là chiếc giường đã được xếp gọn gàng. Không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy vừa có cuộc mây mưa ở đây. Georgia đã gói ghém xong đồ đạc, sẵn sàng lên đường ra sân bay.

"Chào, Julie." Cô ấy gọi, không để lộ điều gì.

"Chào." Tôi ngồi xuống tràng kỷ. Tôi quyết định hỏi, không cần để ý ý tứ. "Chuyện thế nào hả?"

Georgia ngồi ở ghế bành, trầm ngâm nghĩ về chuyện vừa qua trong hai phút. "Tớ phải nói là thực sự ăn bánh trả tiền cũng không tệ đâu."

Georgia trông không có vẻ gì khác. Tôi nhận ra đó là một dấu hiệu lạ, như thể việc ăn bánh trả tiền bằng cách nào đó ngay lập tức phải để lại ấn tượng trên nét mặt ai đó. Nếu đúng như thế thì hẳn sẽ có rất nhiều bà vợ đệ đơn xin ly dị trên khắp nước Mỹ mất. Dù thế nào, tôi vẫn đợi câu trả lời của cô ấy.

"Chuyện rất tuyệt. Thực sự rất tuyệt."

"Ừ, kể cho tớ nghe đi!"

"Được rồi, được rồi." Georgia đang rất nghiêm túc, như thể một phi hành gia đang thuật lại cảm giác đi bộ trên cung trăng vậy. "Anh ta thật tuyệt trên giường. Như một chuyên gia thực thụ. Anh ta có thể cương cứng rất lâu. Anh ta khỏe lắm. Kéo mình đi khắp phòng ấy. Chuyện đó khiến mình thực sự thấy thỏa mãn lắm."

"Chà, nghe hay đấy." Tôi nói. "Thế là tốt rồi. Cậu có hạnh phúc vì đã làm thế không?"

Georgia ngập ngừng. "Có. Tớ thấy vui. Ý tớ là cảm giác thỏa mãn sinh lý hoàn hảo." Cô ấy đứng dậy, đi lại phía tấm gương trên bàn.

Cô ấy cầm thỏi son trên bàn, bắt đầu tô môi.

"Và...?"

"Và... chính là nó. Đó là cảm giác thỏa mãn sinh lý trọn vẹn. Nếu tớ có một lời phàn nàn nào thì có lẽ là một chút hờ hững. Không quá lãnh cảm hay vô cảm. Hờ hững, như kiểu..."

"Như cậu đang làm tình với một gã trai bao."

Georgia cười phá lên. "Chính xác đấy. Như tớ đang làm tình với một gã trai bao."

Điện thoại vang lên. Taxi Georgia gọi đã đến. "Nhưng cậu biết không?" Georgia nói tiếp. "'được thỏa mãn sinh lý trọn vẹn' không phải là một cách tồi trước khi rời khỏi một căn phòng."

Tôi mỉm cười. Rốt cuộc thì cũng không quá tệ hại.

Giờ là lúc Georgia phải đi. Tôi tiễn chân cô ấy ra taxi, ôm cô ấy thật chặt. Tôi nghĩ sẽ thật tuyệt làm sao nếu vào xe cùng cô ấy và về nhà. Nhưng tôi không thể. Cô ấy đưa tôi một mẩu giấy.

"Đây là số điện thoại của Rachel, em họ tớ ở Úc. Cô ấy rất vui tính và biết hết mọi người ở đó."

"Gì cơ? Úc?"

"Chỉ là một ý tưởng thôi."

"Cậu có người thân ở Sidney, Úc à? Xa quá."

"Tớ biết, nhưng chẳng phải cậu có vé tới đó à?"

"Ừ, nhưng hình như hơi xa quá. Tớ không muốn bị hoảng loạn, hết Lexomil, rồi sau đó lại bay qua Nam Thái Bình Dương đâu."

"Đây." Georgia đưa tôi một túi nhựa nhỏ với vài viên thuốc trong đó. "Cầm vài viên Xanax của tớ đi. Chỉ để bổ sung cho Lexomil thôi. Rất hiệu quả đấy."

"Nhưng tớ sẽ phải bay một mình. Sẽ là một chuyến đi rất dài."

"Nhưng khi cậu đến đó, cậu sẽ biết cô em họ Rachel của tớ. Cô ấy sẽ giúp cậu bất cứ việc gì cậu cần."

Tôi nhìn xuống chiếc túi nhựa nhỏ. Tôi chắc chắn đã có đủ thuốc

cho chuyến đi. "Ừ, tớ đọc được là ở đó đang thiếu đàn ông. Sẽ là một nơi thích hợp cho nghiên cứu của tớ."

Georgia nhìn tôi bằng ánh mắt đó, nói với tôi bằng cái giọng đó. "Julie. Tiến lên."

Tôi tuân lệnh ngay lập tức.

NGUYÊN TẮC 6

Hãy Chấp Nhận Những Số Liệu Thống Kê

Vì Ta Chẳng Thể Làm Gì Được Chúng

(Hay Là Có Thể?)

Tôi luôn cho rằng chúng ta đang sống trong một thế giới, nơi một người muốn đi từ Rio de Janeiro, Brazil tới Sydney, Úc, chỉ cần đáp một chuyến bay cấp tốc, có thể tạm nghỉ ở New Zealand chẳng hạn, rồi sau đó đường ta ta đi. Nhưng tôi lại kiếm được một cuốn sách hướng dẫn du lịch ở quầy lễ tân khách sạn, đọc giống một ấn bản của kênh Địa Lý Quốc Gia. Bay từ Rio, tôi tạm nghỉ hơn bốn tiếng rưỡi ở Santiago, Chile. Nghe thú vị đấy. Sau đó tôi sẽ bay năm tiếng từ Chile tới Hanga Roa. Bạn sẽ hỏi Hanga Roa ở đâu? Xin thưa đó là "thủ đô" của Đảo Phục Sinh. Đảo Phục Sinh ở đâu? Ở bên kia bờ biển Chile, Nam Thái Bình Dương. Dân bản xứ gọi nó là Rapa Nui, dân số khoảng ba nghìn người. Nơi này nổi tiếng bởi những công trình điêu khắc khổng lồ huyền bí – những bức tượng đá hình mặt người đáng sợ sắp hàng bên bờ biển. Nơi đây được đánh giá là một nơi tuyệt đẹp để tham quan, với những môn thể thao giải trí như bơi có ống thở hay cưỡi ngựa, những tàn tích huyền bí, đi bộ đường dài và những quang cảnh hùng vĩ. Nhưng tôi sẽ chỉ mất một giờ ở sân bay để đợi chuyển máy bay tới Papeete, Tahiti. Tới Tahiti sẽ mất thêm năm tiếng nữa, vậy là tôi tới nơi lúc mười một rưỡi đêm. Sau khi đợi ở Papeete đến ba giờ sáng, tôi sẽ đáp chuyến bay tám tiếng tới Sydney.

Tôi tận dụng tối đa hai mươi hai tiếng rưỡi bay, trộn thuốc ngủ y như một dược sĩ lành nghề. Tôi uống Tylenol PM[33] để tới Chile, rồi uống tiếp để tới đảo Phục Sinh. Tôi uống một viên Lexomil[34] để tới Tahiti và một viên Xanax[35] để tới Sydney. Thật là thiên tài.

Lần này tôi không thở nặng khó nhọc, đổ mồ hôi và chóng mặt

trong chuyến bay. Những viên thuốc an thần quả là có công hiệu. Không, lần này thì triệu chứng đó lại xuất hiện ở các sân bay. Tôi như bị mất trí khi ở đó.

Tôi quyết định bắt đầu đọc về cái gọi là nạn "khan hiếm đàn ông" ở Úc và New Zealand trong suốt thời gian tạm nghỉ ở các sân bay. Tôi in tất cả những bài báo có thể tìm được trên mạng ra để đọc. Ở các quán bar sân bay và khu vực chờ khắp Nam Thái Bình Dương, tôi đều nhận được những tin xấu: năm 2004, một phụ nữ 32 tuổi ở New Zealand có khả năng tìm được đối tác nam ngang với chính cô ấy ở tuổi 82; tỉ lệ nam:nữ ở Sydney, Úc là 1:5. Còn có một báo cáo của Anh cho biết mỗi khi phụ nữ tăng 16 điểm IQ, khả năng kết hôn của cô ấy giảm đi 40%, chưa kể lời khuyên gửi đến các cô gái Úc ở độ tuổi hai mươi nên "trói chân" chàng trai của họ trước khi mình bước sang ngưỡng ba mươi; vì sau đó chẳng ai chắc chắn liệu bạn có gặp gỡ được một người đàn ông nào hay không, chứ đừng nói là bắt anh ta phải cam kết.

Trên đường tới Papeete, tôi không còn hoảng sợ vì bay xuyên qua các đám mây, rầm rập hạ cánh xuống mặt đất nữa. Ít phút cuối đó tưởng chừng dài vô tận, tới nỗi cho tôi thừa thời gian nhận ra có thể đó là những phút cuối cùng của tôi trên cõi đời này, rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại bạn bè, gia đình, rằng mình sẽ không còn được yêu, không được có con nữa, rằng cuộc đời mình thế là chấm hết. Không, chuyện đó không còn làm tôi lo sợ nữa. Bây giờ, chỉ cần đọc về chuyện là một phụ nữ độc thân hơn ba mươi lăm tuổi cũng đã đủ rùng rợn rồi. Khi bay tới Sydney, tôi uống một viên Xanax, chợt xáo trộn bởi các ý nghĩ mới xuất hiện. Chuyện gì xảy ra với cái ý tưởng rằng mọi cái nồi đều có một cái vung chết tiệt thích hợp với nó? Mọi người hãy thôi nói cái triết lý vớ vẩn ấy đi. Bởi vì những số liệu thống kê đang cho thấy chắc chắn không có chuyện nồi nào thì cặp với vung ấy mãi. Xem ra có rất nhiều cái vung đã rời khỏi bếp, đi tìm cái nồi tốt hơn ở nơi khác, hay có thể là những cái nồi trẻ hơn, đẹp hơn. Dù là lý do nào đi chăng nữa thì hình như có rất nhiều nồi thiếu vung đang lang thang trong bếp ngày nay.

Thuốc Xanax đang cố gắng nắm quyền kiểm soát trong khi tâm trí tôi rối bời, ám ảnh, lo lắng. Điều gì sẽ xảy ra với tất cả những phụ nữ này? Nếu không có một sự đảm bảo rằng hạt đậu nào thì có vỏ đậu ấy, thì những phụ nữ này biết tin vào cái gì đây? Rằng họ có thể không yêu, không kết hôn, không có một gia đình bình thường ư? Hay vài người trong số họ nhận ra mình phải ổn định cuộc sống: không phải ai cũng có được tình yêu trong đời, vậy nên họ phải cố làm được chút nào hay chút nấy chăng? Họ phải nghĩ

thế nào về quan điểm không bao giờ có ai đó trong đời mà họ thực sự yêu và cũng yêu họ, sâu sắc và say đắm? Khi tôi nói "họ", ý tôi là "chúng tôi." Và khi tôi nói "chúng tôi", nghĩa là tôi đang ám chỉ "tôi" đấy.

Vậy câu hỏi của tôi đặt ra là, Chúng tôi buồn thế nào khi nghĩ xem chuyện này là thế nào? Một mặt chúng tôi thấy qua những bộ phim, những bản tình ca, và đôi khi là cả những kinh nghiệm cá nhân của chính chúng tôi nữa, rằng cuộc sống không có tình yêu thực sự là bi kịch; một trong những định mệnh tồi tệ nhất có thể hình dung được. Mặt khác, chúng tôi cũng được khuyên rằng mình không nhất thiết phải có một người đàn ông trong đời. Rằng chúng tôi là những con người tuyệt vời, đầy nghị lực như chúng tôi vẫn thế. Vậy rốt cuộc là thế nào? Liệu không bao giờ có được tình yêu vẫn đang tìm kiếm có phải bi kịch, hay đó chỉ là một tư tưởng lạc hậu, bất bình đẳng nam nữ? Hay phải chăng tình yêu đã được đánh giá quá cao? Có thể không phải được đánh giá quá cao, nhưng đơn giản hóa quá mức. Có lẽ chúng tôi nên ngừng xem những bộ phim, nghe những bài hát làm như thể mọi người đang yêu, đang sống hạnh phúc nhan nhản như đi mua kẹo cao su vậy. Họ nên nói với chúng tôi rằng chuyện ấy còn hơn cả trúng số độc đắc. Rất nhiều người chơi, nhưng cực kỳ hiếm người trúng. Theo những nghiên cứu bạn thấy thì có 43% đến 51% các cuộc hôn nhân của người Mỹ kết thúc bằng ly dị. Thực tế, trung bình người Mỹ sống nhiều năm độc thân hơn trong suốt độ tuổi trưởng thành của họ nếu họ sống qua độ tuổi bảy mươi. Và một thống kê điều tra dân số mới đây cũng chỉ rằng những cặp vợ chồng đứng đầu hộ gia đình đã chính thức trở thành thiểu số.

Hệ thống đèn trong máy bay đã tắt. Tôi thích điều ấy ở những chuyến bay đêm. Các tiếp viên trở thành những hướng dẫn viên cắm trại quyết định khi nào "tắt đèn", khéo léo bắt hành khách trên máy bay đi ngủ. Nhưng tôi không tài nào ngủ nổi. Kể cả khi đã uống Xanax. Tôi cứ bị ám ảnh bởi những con số thống kê tổng quan. Chúng tôi phải làm gì với những thứ đáng ghét này đây? Ý tôi là bất cứ phụ nữ nào sống ở New York cũng có thể nói cho bạn về một thống kê nho nhỏ năm 1986 của tạp chí Newsweek nói rằng nếu bạn hơn bốn mươi tuổi mà sống ở New York thì bạn dễ bị tấn công bởi khủng bố hơn là có chồng. Nhưng sau đó, lạ chưa kìa, hai mươi năm sau, sau khi rất nhiều phụ nữ ngoài bốn mươi chuyển đến Vermont[36], người thì cưới những người họ không yêu, người thì tiêu hàng nghìn đô la vào những khóa học Marianne Williamson[37], đổ tiền vào phẫu thuật thẩm mỹ, hay có khi chỉ là thức dậy vào mỗi sáng với nỗi khiếp sợ vì cái thống kê khốn kiếp đó, thì Newsweek lại cho đăng một bài mới, nội dung

đại ý, "Ôi! Chúng tôi đã nhầm! Xin lỗi. Các bạn thực sự có cơ hội kết hôn. Thưa tất cả các bạn, giờ không phải chuyện của các bạn nữa, xin cứ tiếp tục đi."

Nhưng đây là những thống kê của tôi. Một: tất cả đàn ông tôi biết, gặp, hay chỉ là nghe nói đến, nghèo, tẻ nhạt, hói đầu, béo ị, kiêu căng, hay bất cứ thứ gì đại loại thế, trừ khi anh ta là một người tàn tật không bao giờ ló mặt ra ngoài, đều có thể có một cô bạn gái bất cứ khi nào anh ta muốn. Hai: tôi biết hàng tá những phụ nữ thông minh, hài hước, xinh đẹp, đúng mực, tài chính ổn định, hấp dẫn, khỏe mạnh ở New York, đang độ tuổi ba mươi đến bốn mươi lăm, đều độc thân. Và không phải độc thân theo kiểu "trong thời gian giữa hai mối tình", mà là độc thân hàng năm trời. Khi tôi nghe chuyện một đôi chia tay, tôi biết người đàn ông sẽ có một mối quan hệ mới sớm hơn nhiều so với phụ nữ.

Tôi lấy cái kính ngủ đáng tin cậy ra, đeo lên mắt. Vì tôi biết tôi đeo nó trông rất hợp. Đùa đấy. Tôi đang cố không nghĩ ngợi nữa. Vì đây là một chuyện khác. Chẳng phải tôi đang diễn vở kịch này sao? Vở diễn đã bắt đầu rất nhiều năm rồi. Không phải chỉ bởi tôi, mà còn bởi rất nhiều phụ nữ đi trước, những người đồng trang lứa với mẹ tôi, và thậm chí có lẽ còn trước nữa. Lời phàn nàn vẫn mãi là: Không có đủ đàn ông tử tế ngoài kia. Vậy một người phải làm gì đây? Bạn có thể sống độc thân thế nào đây khi những thống kê (cũng là sự thật) đang nói rằng bạn thực sự bất hạnh?

Tôi tới một khách sạn trong bộ dạng lôi thôi và mệt mỏi; sau hơn 24 giờ bay, tôi cần lên giường ngủ một giấc. Khi phục vụ khách sạn lấy vali ra khỏi taxi, tôi quay lại, nhìn xa xăm.

Thậm chí cả trong lúc lơ mơ vì thuốc an thần và cơn buồn ngủ, tôi không khỏi lặng đi một lúc trước quang cảnh nhà hát opera Sydney, đang nhô lên trên bến cảng như một phép màu. Nói chung tôi không có nhiều hứng thú với các công trình kiến trúc, nhưng được cận cảnh ngắm nó, tôi ngạc nhiên thấy nó cuốn hút tôi đến nhường nào. Tôi chưa từng thấy một công trình nào lại phối cảnh hài hòa với vẻ tự nhiên của thành phố đến thế. Hình như kiến trúc sư Jorn Utzon đã thiết kế mái vòm trông như một "con tàu đầy những cánh buồm". Và đó là những gì tôi nhìn thấy – nhà hát Sydney đang căng buồm đón gió ngay trước mắt tôi.

Khách sạn tôi tọa lạc ở mạn phải cầu tàu. Dù điều duy nhất tôi muốn là lên giường đi ngủ, nhưng tôi vẫn phải đứng đó, trong khi hành lý được chuyển vào khách sạn, chỉ để mê mẩn ngắm nhìn nó. Khi làm thế, tôi có thể chắc chắn rằng, những thống kê thật

đáng nguyền rủa, tôi đang có một quãng thời gian tuyệt vời ở Sydney. Chuyến xe từ sân bay rất dễ chịu, thời tiết ấm áp và ánh mặt trời chói chang. Sydney thật hiện đại, nhưng cũng cổ kính, pha lẫn nét Anh và châu Á. Cảm giác ảm đạm, chết chóc tôi thấy trên máy bay đã biến mất. Tôi đã quá chú tâm tới những thống kê và chúng khiến tôi phát ốm. Thực tế ở Sydney hoàn toàn khác.

Tôi bước chân vào phòng mình. Tin tốt là căn phòng thật tuyệt, với góc nhìn ra biển và cả khoảng không gian rộng lớn. Tin xấu là có ai đó đang ngủ trên một trong những cái giường đôi của tôi. Tôi thở hắt ra, chết đứng. Giả như tôi đã đột nhập phòng ai khác, tôi sẽ từ từ lùi lại, cố ra khỏi đó trước khi đánh thức người ta dậy. Rồi tôi nghe rõ thứ âm thanh tôi có thể nhận ra ở bất kỳ nơi đâu: tiếng thở của Alice lúc ngủ. Thực ra không hẳn là tiếng ngáy, nó nhỏ hơn nhiều. Giống như tiếng rừ rừ của con mèo. Tôi biết điều này từ những chuyến du lịch của chúng tôi tới Bahamas và New Orleans. Tôi lại gần giường và thấy là mình đã đúng: đúng là Alice, đang ngủ. Tôi không biết làm thế nào cô ấy lại tới đây được, nhưng đúng là cô ấy đang ở đó. Tôi nằm lên chiếc giường còn lại, thiếp đi.

Khi chúng tôi tỉnh dậy, Alice giải thích là Georgia đã gọi cho cô ấy từ sân bay ở Rio, kể về những khoảnh khắc tuyệt vời đã qua. Alice, một người hiếu thắng và chưa bao giờ bỏ lỡ một bữa tiệc, đã hỏi Georgia điểm dừng chân tiếp theo của tôi và quyết định nhập hội cùng. Giờ tôi không chắc chuyện gì đang diễn ra với Jim, nhưng tôi không nghĩ đó là dấu hiệu tốt khi Alice, đang trong lúc hẹn hò, lại quyết định phải đi nửa vòng trái đất. Vậy nên, là một người bạn, tôi phải hỏi cho ra nhẽ.

"Nói cho tớ nghe về anh chàng Jim đó đi, tiến triển ra sao rồi?"

Alice vỗ nhẹ vào đầu, nhoẻn miệng cười. "Anh ấy rất tuyệt. Rất tốt. Ý tớ là, Chúa ơi, dễ chịu lắm." Alice nhanh chóng ra khỏi giường. "Chúng ta đi kiếm gì ăn đi? Tớ đói lắm rồi."

Tối hôm đó, chúng tôi gặp em họ Rachel của Georgia khi uống ở quầy bar khách sạn. Chúng tôi ngồi tại một cái bàn phía ngoài, nhìn được bến cảng từ trên cao xuống. Mặt nước lấp lánh, những cơn gió hiu hiu thổi, và cái nhà hát đó lại thu hút sự chú ý của tôi. Nó đẹp tuyệt trần.

Rachel là một tay ăn chơi giao thiệp rộng rãi người Úc, ba mươi tuổi. Cô ấy rất sôi nổi, vui vẻ, với mái tóc xoăn vàng óng. Cô ấy là nhà tư vấn luật cho rất nhiều công ty gia đình thành công hiện đang sở hữu nhiều nhà hàng, khách sạn khắp thành phố Sydney.

Cô ấy nói nhanh, gần như qua giọng mũi, giống mọi người nói giọng địa phương của Úc đôi khi vẫn phát âm. Chúng tôi đang uống thứ rượu vang màu hồng phớt rất dễ chịu của Úc. Cô ấy đang nói cho chúng tôi về buổi tối sắp tới.

"Chắc chắn sẽ là một bữa tiệc tuyệt vời. Người tổ chức tiệc sinh nhật này giàu lắm. Gia đình anh ta kiếm tiền từ chăn nuôi gia súc. Thật tuyệt là chúng ta sẽ được tới đó. Anh bạn Leo của em đã kiếm cho chúng ta giấy mời. Thật tuyệt phải không nào?"

"Có chứ, bọn chị rất thích," tôi lịch sự đáp.

"Và đàn ông ở Sydney thật tuyệt vời, đúng thế."

"Nhưng còn chuyện khan hiếm đàn ông thì sao?" Tôi hỏi, "Có thật thế không?

Rachel gật lấy gật để. "Hình như đàn ông quá đỗi khan hiếm thật. Đó là lý do tại sao em chưa bao giờ có ý định bỏ bạn trai. Bất kể anh ấy có tệ thế nào đi chăng nữa."

"Anh ấy không tốt với em à?" Tôi hỏi cho rõ hơn nghĩa của từ tệ kia.

"Không hẳn. Nhưng anh ấy ngon tuyệt."

Khi chúng tôi đến, bữa tiệc đang tràn ngập tiếng nhạc swing. Những người đàn ông, phụ nữ đẹp nhất Sydney đã có mặt, tất cả hội tụ trong buổi tối thứ Bảy tuyệt vời nhất. Những phụ nữ mặc áo quây xinh xắn, quần jeans hay váy dạ hội, với mái tóc mềm mại được duỗi, đôi môi tô son hồng bóng. Những người đàn ông trông thật hấp dẫn trong những bộ jacket và quần jeans, đầu tóc chải chuốt. Mọi người ở Sydney biết ăn mặc thế nào cho sự kiện đặc biệt – có thể gọi là "ngẫu hứng" như thế này. Câu lạc bộ tư dưỡng như sắp trở thành một rạp hát Paris, rất thẩm mỹ, hoàn toàn phủ trong sắc nhung đỏ, lá vàng và những bức bích họa.

Trên đường tới quầy bar, một người đàn ông cao ráo, mái tóc đen bóng dầu nhập hội với chúng tôi. Rachel giới thiệu với chúng tôi đây là gia chủ, Clark. Anh ta thơm lên má Rachel.

"Vậy chắc hẳn đây là những quý cô đến từ New York?"

"Vâng, đây là Julie và Alice."

Anh ta nhìn tôi. "Cô có phải là người đang phỏng vấn những phụ

nữ độc thân trên khắp thế giới không?"

"Vâng, chắc là tôi rồi," tôi hơi chút lúng túng.

"Thật tuyệt." Anh ta thốt lên. "Tôi có thể lấy cho ba cô đây một chút Sammy chứ? Đó là thức uống của tất cả mọi người tối nay đấy."

"Hoàn hảo." Rachel hưởng ứng.

"Sammy là gì thế?" Alice hỏi Rachel.

"Một loại nho của Pháp để làm vang trắng. Nó là rượu vang trắng của địa phương. Không phổ biến ở Mỹ, nhưng ở Úc thì phổ biến lắm."

Clark mang rượu tới.

"Cô có muốn tôi giới thiệu cho vài quý cô độc thân có thể cô sẽ có hứng thú nói chuyện không?"

"Chắc chắn rồi," tôi đáp, vội rút quyển sổ nhỏ trong túi ra.

Alice nắm cổ tay tôi. "Không, không phải ngay lúc này. Giờ là lúc để Julie nói chuyện với vài anh chàng độc thân đã." Sau đó cô ấy dẫn tôi tới một đám đông toàn đàn ông. Rồi cô ấy nói thêm, "Nạn khan hiếm đàn ông thật vớ vẩn. Những thống kê chẳng có nghĩa lý gì hết. Tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy."

Chẳng mấy chốc, Alice đã làm bạn với một nhóm bốn chàng trai trẻ, tất cả đều mặc đồ công sở. Cô ấythu hút cả nhóm khi bắt đầu kể chuyện một lần thuyết phục quan tòa thả một tên buôn ma túy do thiếu bằng chứng, và tên đó đã ngay lập tức hậu tạ cô bằng cách cho cô một ao-xơ cô-ca-in. Bọn họ rất ấn tượng, như bị mê hoặc.

"Thật tuyệt vời, thật đấy," một trong số bốn anh chàng đẹp trai thốt lên.

"Thật ấn tượng, quá trẻ trung và hoàn hảo," người khác hùa theo.

Jim ở nhà hẳn đã làm nhiều chuyện giúp Alice, vì ngay lúc này, cô ấy không thấy cần phải nói dối hay hạ thấp bản thân mình. Cô tự tin vào bản thân để nói sự thật. "Ồi, tôi không trẻ thế đấu. Tôi đã ba mươi tám rồi."

Cả đám đàn ông trông có vẻ nghi ngờ. Anh chàng đẹp trai nổi bật

nói. "Tôi đã nghĩ cô chỉ khoảng ba mươi hai thôi!"

"Tôi thì đoán cô chừng ba mươi tuổi." Người thấp hơn, vạm vỡ lên tiếng. Hai người còn lại gật gù tỏ vẻ đồng ý.

"Không. Ba mươi tám rồi." Rồi Alice kéo tôi nhập hội. "Đây là Julie, cũng ba mươi tám."

Giờ thì thành thật mà nói, phản ứng duy nhất của bất kỳ người đàn ông nào trong lúc này sẽ là tỏ ra đầy ngạc nhiên, ngờ vực, điều họ thể hiện thật đáng biết ơn.

Tôi luôn rất xấu hổ khi trong tâm thấy hài lòng vì được mọi người nghĩ trông mình trẻ hơn tuổi. Như thể đó là một nỗi hổ thẹn khi nhìn vào tuổi của mình vậy. Mỗi lần tôi nói "cảm ơn" khi ai đó khen trông tôi trẻ hơn tuổi, tôi luôn thầm nghĩ, Cả hai ta đều thừa hiểu là tuổi già thật kinh khủng với phụ nữ.

"Ôi, hai cô trông thật tuyệt với tuổi của mình đấy," chàng trai thấp, rắn rỏi khen. Không biết làm sao, chính bởi lối nói vô tư của anh ta, đột nhiên tôi cảm thấy mình già đi. Nhạc mở lớn hơn, mọi người bắt đầu khiêu vũ. Bỗng nhiên, hai trong số bốn chàng trai tỏ vẻ phải đi đâu đó gấp. Anh chàng đẹp trai nổi bật có mái tóc vàng không dễ dàng bỏ đi. Alice mời anh ta nhảy. Anh ta đồng ý. Còn anh chàng thấp hơn và tôi đứng đó, chằm chằm nhìn nhau tới khi tôi mời anh ta nhảy. Anh ta lịch sự đồng ý.

Alice và tôi bước lên sàn nhảy cùng hai người đàn ông. Giờ tôi không muốn khoe khoang, nhưng Alice và tôi biết nhảy như thế nào. Chúng tôi không nhảy điên loạn trên sàn, không chút bối rối, xin bạn nhớ cho, chúng tôi chỉ là hai cô gái biết một chút nhịp điệu nhảy. Bài "Groove is in the heart" đang bật. Ai lại không muốn nhảy bài đó chứ? Alice và tôi đang boogie, lắc hông và di chuyển chân, vỗ tay nhè nhẹ, nhưng những người đàn ông chỉ khẽ lê chân theo. Được rồi, họ không phải vũ công, tốt thôi. Nhưng điều đó làm điệu nhảy thật mất hứng. Tôi bắt đầu bớt lắc hông một chút, di chuyển bàn chân chậm rãi hơn. Trong khi đó Alice vẫn tiếp tục nhảy, áp lại gần anh chàng Đẹp Trai, đặt tay lên hông anh ta một lúc, rồi bỏ ra và xoay một vòng. Cô ấy không hề cư xử như một kẻ ngốc dù cho thế nào đi nữa. Cô ấy chỉ ở đây, tận hưởng niềm vui. Nhưng anh chàng đẹp trai kia không có vẻ muốn nhảy tiếp. Tôi vẫn tận hưởng niềm vui vì tôi yêu bài hát, nhưng thật khó để không thấy anh chàng Thấp Bè của tôi cứ nhìn lên trên đầu tôi, không nhìn vào mắt tôi một chút nào. Bây giờ, đây là điều tôi yêu ở khiêu vũ: đó là thời gian bạn cảm thấy tự do, quyến rũ và

tình tứ với người thậm chí bạn chẳng cần bận tâm. Giống như việc hôn nhau ở Rio, đó là cách tuyệt vời để gia tăng nguồn năng lượng ham muốn mà thực tế chẳng cần phải ngủ với ai đó bạn không muốn.

Tôi đang nhìn anh chàng Thấp Bè, mỉm cười, cố tỏ ra thân thiện và tình tứ. Anh ta có mái tóc ngắn cũn, hớt sát đầu, khuôn mặt to béo, hồng hào. Anh ta cười lại với tôi, trong một lúc, rồi quay trở lại cái kiểu nhìn chằm chằm vào khoảng khốc cách một mét trên đầu tôi. Thật mất hứng. Khi bài hát kết thúc, tôi đang định rời sàn nhảy, thoát khỏi anh chàng Thấp Bè. Nhưng bài "Hey Ya" của Outkast lại vang lên, và tôi thì thực sự rất, rất thích nhảy bài đấy. Thế nên tôi lại tiếp tục nhảy, không cho anh ta cơ hội thoái lui.

Khi tôi đang nhún nhảy, tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta một lúc rồi mỉm cười. Anh ta lại tiếp tục cái kiểu lờ tôi đi, ánh mắt lại hướng về phía cách đỉnh đầu tôi một mét. Trong giây phút ấy, tôi hiểu chính xác những gì đang diễn ra: Anh ta chẳng thấy ở tôi một chút hấp dẫn giới tính nào cả. Dĩ nhiên là tôi có cảm thấy điều đó trước kia, trong những buổi hẹn hò, những cuộc thảo luận, nhưng chưa bao giờ trên sàn nhảy, khi đang nhảy những bước rất khêu gợi. Cảm giác bẽ mặt cuồn cuộn trào dâng trong tôi.

"Cậu đã nhạy cảm quá rồi đấy." Alice nói sau đó, trong khi chúng tôi đợi rượu Sammy ở quầy bar. "Anh ta không thích nhảy. Tớ cũng nhận thấy thế ở anh chàng của tớ. Đó là lý do tại sao anh ta chỉ lắc tới lắc lui theo nhạc. Cậu đừng thấy là tớ đang bị xúc phạm nhé."

"Alice, anh ta đã nhìn chằm chằm bên trên đầu tớ từ đầu tới cuối. TRÊN ĐẦU TỚ ẤY." Tôi nói như hét lên.

Chúng tôi uống rượu, rượu rất ngon. Âm nhạc thực sự vẫn rất tuyệt để khiêu vũ tiếp.

"Vậy chúng ta tự nhảy với nhau nào," Alice đề nghị. "Mẹ kiếp mấy tên đấy."

Tôi ngắm nhìn tất cả những con người xinh đẹp xung quanh. Đây là đêm đầu tiên tôi ở Sydney, và thật đáng nguyền rủa nếu tôi lại có một quãng thời gian tồi tệ bởi một gã Chăm-Chăm-Nhìn-Lên-Trên-Đỉnh-Đầu nào đó. Chúng tôi để rượu xuống, bước ra ngoài sàn nhảy.

Tôi vẫn không ngớt lời. Hét to át cả tiếng nhạc, "Tớ bảo với cậu này, nếu tớ mà vẫn còn đang điên tiết thì gã đó chớ có lại gần khiến tớ khùng lên."

Alice hét to đáp lại, "Tớ bảo cậu này, Julie. Có những gã chỉ là không thích nhảy thôi! Nó chả có ý nghĩa gì với cậu cả."

Tôi liếc mắt nhìn qua Alice. Một gã thấp-bè-nhìn-trên-đỉnh-đầu đang nhảy điệu cabbage patch[38] với một cô em tóc vàng chỉ khoảng hai mươi hai tuổi. Hắn ta đang nhảy vã mồ hôi. Từ nét mặt tôi, Alice quay lại nhìn hắn. Cô ấy lại quay sang nhìn tôi, im lặng. Rồi sau đó, cùng một lúc, chúng tôi nhìn sang trái, thấy gã Đẹp-Trai-Khác-Thường đang nhảy lắc hông với một cô gái trên sàn nhảy. Hắn để tay ở hông cô ta, xương chậu hắn ấn vào xương chậu cô ta. Hắn ta chắc hẳn mới gặp cô ta được ba phút rưỡi. Đôi tay hắn vuốt ve một bên má cô ta rồi họ hôn nhau. Họ dừng nhảy và bắt đầu hôn nhau ngay trên sàn. Alice đã nhìn thấy. Và đây là một lý do khác khiến tôi yêu Alice. Cô ấy biết khi nào thì nên thừa nhận thất bại. Cô ấy ngả vào tôi, nói, "Ra khỏi chỗ khốn kiếp này thôi."

Ở MỸ

Điều dễ thương nhất về cuộc hẹn của Georgia là anh nhút nhát. E thẹn. Đây là buổi hẹn hò đầu tiên của Sam từ sau cuộc ly hôn của anh bốn tháng trước. Anh giống như một cậu bé trong buổi khiêu vũ ở trường trung học vậy. Buổi hẹn được sắp đặt bởi Alice. Cô ấy biết rất rõ anh từ những ngày làm ở Legal Aid. Giờ Alice và Jim đã là một đôi, thế nên cô ấy có thêm nhiều thời gian và sức lực để tìm kiếm bạn trai cho người khác.

Họ hẹn nhau ở một nhà hàng nhỏ yên tĩnh nằm trong thành phố, một khu Georgia chưa từng nghe tới. Tudor Place. Nơi đây ở địa thế cao hơn những chỗ quanh vùng một chút. Ở đây có thể ngắm nhìn toàn cảnh New York vào buổi tối, với một bên là tòa nhà Liên Hợp Quốc sừng sững như một người khổng lồ. Georgia như bị mê hoặc. Nhà hàng trang trí bằng những cây nến và rèm cửa, làm cho bạn có cảm giác như đang ở trong một túp lều tình yêu của một anh chàng hào hoa nào đó. Sam chịu trách nhiệm gọi một chai rượu cho hai người, ngay lập tức gây ấn tượng với Georgia. Dale rất am hiểu về rượu. Cô thừa nhận đó là một trong số những điểm cô thích ở anh ta. Thực tế, đó là một trong những điểm cô rất thích ở bọn họ. Trước khi có con, họ thường lấy những ly nếm rượu ở quầy rượu địa phương và thậm chí còn đi tới Sonoma để tham gia lễ hội nếm rượu.

Tối nay Sam gọi một chai Shiraz. Và sau đó bắt đầu bài thú tội rất cuốn hút và đáng yêu của mình.

"Đây là buổi hẹn hò đầu tiên kể từ khi tôi ly dị, và tôi thực sự rất, rất bối rối. Tôi đã thử ba cái áo sơ mi khác nhau trước khi rời khỏi nhà." Anh đang cười, mắt nhìn vào tay mình, những ngón tay đang lúng túng gõ trên mặt bàn.

Georgia thấy thích anh ngay lập tức. Một người đàn ông thật thà, dễ bị tổn thương và am hiểu về rượu.

"Ôi, trông anh tuyệt lắm."

Và anh tuyệt thật. Anh cao ráo, mái tóc nâu mượt rất đẹp, rủ xuống qua tai. Trông anh giống James Taylor[39], nếu James Taylor vẫn còn tóc.

"Cảm ơn." Sam nhìn Georgia, rồi lại nhìn tay mình.

"Alice kể với tôi là cô rất xinh đẹp và thông minh, thế nên tôi biết áp lực lớn lắm." Giờ thì Sam nhìn thẳng vào Georgia. "Tôi không biết cô thực sự xinh đẹp đến nhường nào." Anh lúng túng vuốt ngược tóc ra sau. "Cảm ơn vì đã đồng ý ăn tối với tôi. Tôi thực sự cảm kích vì điều đó."

Georgia bật cười. "Tôi không làm việc đó như một đặc ân đâu. Giọng anh qua điện thoại rất hay, và Alice cũng nói anh rất tuyệt nữa."

Sam cười ngượng nghịu. "Phải rồi. Tôi đoán là giọng tôi không nên quá thảm thiết, phải không? Đó chỉ là, trải qua một cuộc ly hôn, và những năm tháng hôn nhân không hạnh phúc, thế đấy, nó hủy hoại sự tự tin của tôi, cô có hiểu được không?"

Georgia gật đầu chậm rãi, đáp, "Ồ, tất nhiên. Tôi hiểu chứ."

Nhưng điều cô thực sự đang nghĩ, trong khi cô nhìn anh, đó là sự Chân Thật. Anh hoàn toàn không hề xảo trá hay ra vẻ giả vờ. Anh là người đàn ông trưởng thành, thẳng thắn, người đã khen cô xinh đẹp và tỏ vẻ ngại ngùng. Cô muốn lao vào anh, giam cầm anh, mang anh về nhà cô, nơi cô có thể giữ anh cho riêng mình, không bị cướp đoạt bởi thế giới bên ngoài nữa. Trong bữa tối, cô được biết anh đến từ Midwest, nơi có thể giải thích nhiều điều. Lối cư xử của anh không thể chê vào đâu được. Anh tử tế với cả cô hầu bàn. Anh còn có kiểu nói đùa như thật khiến Georgia cười không dứt. Tuyệt nhất trong tất cả mọi điều, khi anh kể về vợ cũ, rất rõ ràng rằng nó khiến anh đau khổ khi nhắc đến bất cứ chuyện gì tồi tệ về cô ta. Điều này rất tốt cho cuộc nói chuyện trước khi Georgia nói cho anh biết rằng vợ anh đã lừa dối anh. Nhiều lần. Họ trò

chuyện say sưa, chia sẻ những chuyện riêng tư về cuộc hôn nhân của mình, rằng chúng kết thúc như thế nào, và bên cạnh việc hoàn toàn bị cuốn hút, Georgia còn thấy vô cùng cảm động. Không biết bằng cách nào mà người đàn ông này có thể chịu đựng được cảnh trở thành một người chồng bị quấy rối, ngược đãi, bị cắm sừng. Anh là người cao thượng, tốt bụng và vui tính, chỉ vừa đủ tỉnh táo để nhận ra thật ngu xuẩn khi cứ mê muội đắm chìm trong một cuộc hôn nhân tồi tệ và mười lăm năm đã mất. Họ dùng xong bữa tối, gọi thêm một chai rượu khác. Họ uống tiếp. Cả hai đã thấy ngà ngà say. Anh đợi Georgia lên taxi rồi hôn chúc cô ngủ ngon. Sau đó, bằng tất cả sự chân thành, Sam nói với cô rằng anh đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời. Anh rất mong được gặp lại cô lần nữa. Chính xác là họ hẹn nhau vào tuần sau. Đó có vẻ là một khoảng thời gian xa cách hơi lâu với Georgia, nhưng cô biết anh vẫn chưa quen với chuyện hẹn hò, nên cô không muốn thúc giục quá. Georgia lên gác, tới căn hộ của mình, trả tiền người trông trẻ và leo lên giường, cảm giác thật hạnh phúc. Giờ cô đã có một niềm hi vọng, một niềm hi vọng mang tên Sam.

Ở ÚC

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm để tìm kiếm thêm những số liệu thống kê. Tôi không thể kiếm đủ chúng. Trong khi lướt web tìm "nạn khan hiếm đàn ông", tôi thấy một cây viết nữ có nhiều bài được liên tục đăng. Tên cô ta là Fiona Crenshaw ở Tasmania[40]. Cô ta viết những bài báo về các quý cô độc thân ở Úc. Cô ta viết với giọng văn Úc hài hước trơ trẽn, nhưng rất cứng rắn rằng bất kể sự thiếu thốn có tồi tệ như thế nào đi nữa, các quý cô phải luôn nhớ rằng họ là nữ thần, họ không nhất thiết phải lập gia đình, và họ phải thật lạc quan. Cô ta tặng một phụ nữ lời khuyên chấn động địa cầu rằng – hãy nhớ lấy điều này – cô ấy phải yêu chính bản thân mình. Điều đó không mới lạ lắm sao? Hình như miễn là bạn còn yêu bản thân mình thì đàn ông sẽ sắp hàng dài trước mặt bạn vậy.

Điều này làm tôi bực bội vô cùng. Tôi đang ngồi trên giường, nghe tiếng rên rỉ rừ của Alice và thấy điên tiết. Đây là một phụ nữ đang kể lể những con số thống kê trong bài báo của cô ta, nhưng lại bảo các quý cô là phải yêu lấy bản thân họ và bằng bất cứ giá nào cũng phải "giữ lạc quan". Nếu có một ngôi làng chết đói, không thể tìm thấy thức ăn, thì sẽ chẳng có ai có thể nói với cả làng là họ cần phải yêu bản thân, suy nghĩ lạc quan và rồi thức ăn sẽ tự hiện ra cả. Nhưng tình yêu rất bí ẩn, khiến chúng ta cảm thấy mình có thể lờ đi thực tại phũ phàng và tàn nhẫn – một trong số đó là không có đủ đàn ông ở ngoài kia.

May mắn thay, tôi chẳng bận tâm chuyện đó lâu, vì hướng dẫn viên của chúng tôi, Rachel, đã gọi điện, báo hiệu một ngày tươi sáng hơn.

"Will bạn em muốn đưa các chị đi chơi bằng du thuyền của anh ấy hôm nay. Hai chị có đi không? Có lẽ sẽ là một ngày tuyệt vời đấy."

"Thật thế à? Anh ấy muốn đưa chúng ta đi chơi bằng du thuyền của anh ấy hả?"

"Vâng, anh ấy là một doanh nhân. Anh ấy rất thích những buổi gặp gỡ kiểu này."

"Nhưng anh ấy biết là Alice và chị không nhất thiết..."

"Nào, thôi đi, chị đang viết một cuốn sách về chuyện hẹn hò. Ai lại không thích điều đó chứ? Anh ấy sẽ mời vài người bạn lên thuyền để chị có thể tìm hiểu quan điểm của nam giới."

"Ôi, thật tuyệt quá đi..." Tôi thường không hào phóng như thế này. Tôi là dân New York, và chúng tôi thường quá bận rộn để sẵn lòng giúp đỡ bất kỳ ai.

"Gặp hai chị lúc hai giờ ở khách sạn nhé. Du thuyền sẽ đón các chị ngay tại đó." Nói xong Rachel cúp máy.

Du thuyền anh ta là chiếc Donzi – một chiếc du thuyền có vẻ đắt tiền và rất tốc độ. Chúng tôi phóng như bay quanh cảng, gió táp vào mặt rát rạt, làm tóc bay rối tung. Will chỉ cho chúng tôi nơi Russell Crowe[41] sống và cả tòa nhà Rupert Murdoch[42] sở hữu. Anh ta còn giới thiệu hai người bạn làm ăn là John và Freddie. Họ mới ba mươi tuổi, đẹp trai, và theo những gì tôi nắm được thì đều rất giàu có. John là anh chàng da ngăm đen đầu tiên tôi trông thấy ở Sydney, gần giống người Ý. Freddie là thành viên một gia đình Rachel đang làm việc cho. Freddie sở hữu hoặc đồng sở hữu năm hay sáu nhà hàng, khách sạn ở khu thương mại của thành phố. Anh ta gợi cho tôi nhớ đến Lance Armstrong: cao ráo, gầy dong dỏng, tự tin và có kiểu của một gã đê tiện. Anh ta có đôi mắt híp, có khả năng không bao giờ mở miệng cười hay nhìn trực diện với bạn. Tôi nhìn một lượt các quý ông giàu có, đẹp trai, những người đang sống trong nạn khan hiếm đàn ông, nhận thấy họ giống một điều và chỉ một điều duy nhất: bọn trẻ trong cửa hàng kẹo.

Đó là quan điểm tôi thu được khi Will giảm tốc độ thuyền xuống và tôi có thể ngồi tán gẫu với những anh chàng này. Will rót cho chúng tôi champagne còn Rachel mang ra ít "đồ nhắm" – vài mẩu

bánh mỳ đen bé tẹo với cá hồi và kem chua Pháp phết ở trên. Bánh rất ngon. Tôi hỏi những người đàn ông này xem có ai trong số họ có bạn gái chưa. Bọn họ đều nói chưa có. Tôi hỏi họ phải chăng là do có quá nhiều lựa chọn. Bọn họ chỉ cười và nhún vai. À, riêng Freddie không cười, vì anh ta vốn đã quá lạnh lùng.

"Vậy thế có nghĩa là đồng ý," tôi kết luận.

Họ lại chỉ nhún vai, ngượng ngùng. Duy có John cố giải thích.

"Không phải vậy đâu. Tôi muốn yên bề gia thất, thật đấy. Để được yêu. Nhưng tôi chưa gặp được cô gái phù hợp thôi."

"Nhưng anh không nghĩ là mình có thể sẽ có một khoảng thời gian khó khăn khi gặp gỡ cô gái phù hợp vì anh không bao giờ chắc chắn được liệu có còn một cô gái phù hợp khác sau cô ấy hay không ư?"

Lần này Will lên tiếng. "Không, khi cô yêu, nó sẽ làm cô mê muội, phải không nào? Cô biết đấy. Có khi có tới năm trăm siêu mẫu nhưng cô vẫn chẳng thèm để mắt đến."

Những người khác gật gù tán thành. Tôi thực sự chỉ có một câu hỏi rất muốn trả lời. Đó là về những thống kê khốn kiếp kia.

"Cảm giác đó như thế nào? Không phải lo chuyện kiếm ai đó để yêu ấy?"

John nhìn tôi, ngạc nhiên. "Ý cô là sao? Tôi có lo lắng đấy. Tôi cũng không rõ nữa."

Will đồng tình. "Tôi làm việc cả ngày. Khi nào mới có thời gian gặp gỡ ai đó đây?"

John nói thêm, "Chỉ vì có nhiều phụ nữ ở đây không có nghĩa chắc chắn tôi sẽ gặp một người mình có thể yêu."

Will tự rót cho mình thêm một chút champagne nữa. "Thực tế, có điều này còn chán hơn cả, đó là gặp gỡ tất cả các phụ nữ, và rồi chẳng ai trong số họ trở thành 'duy nhất'".

Không đời nào Will lại khiến tôi thấy thương anh ta vì có quá nhiều phụ nữ cả. Tôi tiếp tục. "Vậy anh nói để tìm kiếm tình yêu ở Syney này thì với anh cũng như với phụ nữ đều khó khăn như nhau ư?"

Hai người đàn ông gật đầu. Freddie chỉ nhìn chăm chăm ra biển, vẻ mặt vô cảm. Tôi không thể kết thúc vấn đề này ở đây.

"Nhưng các anh không thấy là khả năng các anh có thể yêu vẫn nhiều hơn, đơn giản vì các anh được gặp nhiều người có thể là 'duy nhất' hơn phụ nữ sao? Các anh không nghĩ chuyện đó có lợi cho cơ hội của mình sao?"

John lên tiếng, "Tôi không nghĩ chuyện đó diễn ra như thế."

Will nói, "Tất cả cũng như nhau thôi."

Những người đàn ông này có cách nhìn nhận hoàn toàn khác biệt so với tôi về các thống kê. Hình như với họ, chẳng có vấn đề gì nếu có quá nhiều cá ngoài biển. Tìm kiếm một con cá để yêu cả phần đời còn lại của bạn thật khó khăn dù bạn có bơi ở đâu đi chăng nữa.

Alice tiếp tục dò hỏi.

"Vậy có ai trong số các anh đã từng yêu chưa?"

Tất cả gật đầu. Will nói trước, "Hồi còn thanh niên, tôi đã yêu rồi. Trái tim tôi đã bị tổn thương. Tôi có một cô bạn gái năm mười chín tuổi. Cô ta đã chà đạp lên tình cảm của tôi."

John đồng tình. "Tôi đã đối xử rất tử tế với các cô bạn gái hồi còn trẻ. Tôi tặng họ hoa, còn làm thơ tình tặng họ nữa."

Will cười phá lên. John bối rối nhưng vẫn tiếp tục. "Tôi không thể không làm thế, tôi là một người lãng mạn mà! Tôi có một cô bạn gái năm tôi hai mươi mốt. Tôi đã nghĩ mình sẽ cưới cô ấy. Tôi đã yêu cô ấy say đắm. Nhưng rồi cô ấy chia tay tôi vì tôi quá nghiêm túc."

Tôi tự hỏi cô gái này giờ đang ở nơi đâu. Tôi hi vọng không phải cô ấy vẫn đang độc thân và sống tại Sydney này.

Alice nhìn Lance Armstrong. "Còn anh thì sao, Freddie? Anh kín đáo quá."

Freddie nhìn Alice, nhún vai. "Với tôi cũng vậy thôi. Tôi cũng tan nát trái tim khi còn trẻ. Nhưng tôi đã hiểu ra vấn đề. Đến khi một phụ nữ khoảng ba mươi, ba mươi hai, cô ta sẽ có tất cả quyền năng. Chúng tôi tán tỉnh họ, chiến đấu giành giật họ, theo đuổi họ. Rồi thì khoảng ba mươi hai, ba mươi ba, mọi sự thay đổi.

Chúng tôi giành lại quyền năng và họ mới là những người giành giật, theo đuổi chúng tôi. Tôi nghĩ đó là sự trả giá. Vì tất cả những gì họ bắt chúng tôi cam chịu khi chúng tôi còn trẻ."

Những người đàn ông khác nhìn Freddie, không hoàn toàn phản đối, nhưng cũng không muốn gây rắc rối chút nào. Alice nheo mắt, quay lại chỗ mình nhấm nháp champagne. Tôi nhập cuộc.

"Có ai trong các anh có ý định đi chơi với một phụ nữ hơn tuổi không? Ai đó độ cuối ba mươi, thậm chí là bốn mươi?"

"Tôi thích chiến lược 'phân chia tuổi cô và thêm đầu bốn vào' hơn, nếu cô hiểu ý tôi là gì," Freddie nói, chẳng có vẻ gì là đùa. Đám đàn ông còn lại cười phá lên.

Tôi nhẩm tính. Thế nghĩa là họ chỉ muốn hẹn hò với các cô gái mười chín, đôi mươi. Tôi đang cân nhắc xem có nên nhảy ngay ra khỏi thuyền hay không nữa.

Freddie nói thêm, vẻ hiểu biết. "Chúng tôi không gặp gỡ những phụ nữ lớn tuổi hơn khi ra ngoài, vì cũng chẳng có mấy."

Alice vội vàng chen vào, "Sao cơ?"

Bằng giọng điềm tĩnh, chậm rãi, như thể đang nói với hai kẻ ngớ ngẩn, Freddie giải thích, "Không có phụ nữ ở độ tuổi ấy đến câu lạc bộ hay nhà hàng của tôi, vì họ đều có chồng cả rồi."

Tôi tiếp tục, "Anh đang nói là anh nghĩ tất cả phụ nữ trên ba mươi tám đều đã kết hôn ư? Đó là lý do họ không đến câu lạc bộ của anh sao?"

"Ừ, tất nhiên rồi." Những người khác tán thành.

Alice lúng túng, "Các anh nói hoàn toàn không có phụ nữ độc thân ở Sydney mà lại hơn, thế nào nhỉ, hơn ba mươi tám tuổi ư?"

Freddie tự tin gật đầu. "Đúng vậy."

Tôi nhìn chằm chằm vào anh ta trong một phút rồi hắng giọng. "Anh có thấy những thống kê, tôi cũng khá quen thuộc với chúng rồi, không chứng mình chuyện đó không?"

Freddie nhún vai. "Tôi sở hữu một nửa số quán bar và nhà hàng ở thành phố này. Cô tin ai đây? Những con số thống kê hay là tôi?"

Tôi không thể ngừng nói tiếp. "Freddie này, anh có nghĩ lý do

khiến anh nghĩ không có phụ nữ nào ngoài ba mươi tám còn độc thân có thể là do anh không nhận ra họ chăng? Rằng có thể họ vô hình với anh chẳng hạn?"

Freddie vẫn chỉ nhún vai. "Có thể." Alice và tôi nhìn nhau. Đây là lời thú nhận quan trọng nhất chúng tôi thu được từ những anh chàng này trong ngày hôm nay.

"Chà, cả hai cô chẳng có gì phải lo lắng về tuổi tác cả, vậy sao phải rối lên thế?" Will hỏi. "Các quý cô đây bao nhiêu tuổi rồi? Ba mươi mốt, hay ba mươi hai vậy?"

Ngay ở đây, trên du thuyền với những người đàn ông này, câu đó cũng khiến tôi thấy mát lòng mát dạ. Thật là điên với tôi quá. Lần này, Alice thấy không cần phải chỉnh gì anh ta cả.

Tối hôm đó, Alice có thể sấy tóc, đi giày cao gót và đánh mascara, nhưng cũng có thể mặc một bộ ka-ki, đi giày leo núi, đội mũ đi săn và mang theo một khẩu súng trường cũng chẳng làm sao. Cô ấy ra ngoài để lần theo dấu vết tới nơi có tất cả những phụ nữ ngoài ba mươi lăm tuổi.

Chúng tôi đến một quán của Freddie, gọi vui là "Thế giới của Freddie". Đó là một quán rất rộng, với một quầy bar tròn ở giữa, xung quanh là đám đông hỗn độn người đang tụ tập. Ở đó dường như không có sự tồn tại của nạn khan hiếm đàn ông.

"Cậu đi bên phải. Tớ sẽ đi bên trái. Chúng ta sẽ gặp nhau ở lối đi có mái vòm phía trước nhé."

Tôi rẽ sang phải, căng mắt ra tìm bất kỳ một phụ nữ nào có nếp nhăn mờ mờ trên trán hay quanh khóe miệng. Nhưng tôi chỉ thấy những cô em xinh xắn trẻ trung, với làn da căng đầy sức sống ở độ tuổi chưa đến ba mươi. Tôi tới chỗ hẹn thì Alice cũng vừa đến.

"Tớ đã đến gần hai cô gái tớ đoán có thể ngoài ba mươi lăm. Họ nói với tớ là họ mới hai mươi bảy thôi. Một người thì suýt đấm tớ, còn người kia thì chạy vào phòng tắm khóc." Alice ngoái đầu nhìn quanh một lượt. "Tớ chẳng tìm thấy gì cả."

"Ta tới một nhà hàng khác của anh ta đi," Tôi đề xuất. "Ý tớ là, phụ nữ ba mươi lăm tuổi thì vẫn phải đi ăn, đúng không nào?"

Chúng tôi đi bộ qua vài khu nhà thì thấy nhà hàng Freddie's Fish, một nhà hàng sushi rất hiện đại bao quanh cả một góc phố, với những cửa sổ cao, từ đó có thể nhìn thấy tất cả những thực khách

xinh đẹp đang ăn cơm với cá sống bên trong. May mắn thay, chúng tôi kiếm được một cái bàn ở giữa nhà hàng. Bàn bên cạnh chúng tôi vẫn còn trống. Khi rượu sa-kê của chúng tôi được mang ra thì cũng là lúc bốn phụ nữ, ai cũng có nếp nhăn trên trán, xách túi xách đắt tiền, ngồi xuống bàn đó. Trúng mánh rồi.

Sau khi họ gọi món, chúng tôi cố nhìn họ, mỉm cười cùng lúc, tỏ vẻ thân thiện. Alice giấu chai nước tương vào túi để có thể hỏi mượn bọn họ, bằng thứ giọng đậm chất Stalen Island. Bọn họ đã cắn câu.

"Các cô đến từ New York à?"

"Vâng, phải rồi, chúng tôi đến từ New York," Alice vui vẻ. "Bạn tôi, Julie đây, đang viết một cuốn sách về vấn đề độc thân trên khắp thế giới. Kiểu một cuốn sách tự lực tầm cỡ thế giới."

Những phụ nữ này tỏ ra rất thích thú. Một người hào hứng, "Vậy cô đến Sydney để nghiên cứu hả?"

"Vâng."

"Thế cô đã nghiên cứu được gì rồi?" một người khác hỏi.

"À, tôi vẫn chưa biết thêm điều gì. Nhưng tôi có vài câu hỏi." Tôi ngượng ngùng.

Bốn phụ nữ quay cả sang tôi và Alice. Bọn họ đều rất xinh đẹp. Một trong số họ mỉm cười, "Được rồi, cứ hỏi đi."

Alice vào cuộc. "Phụ nữ các bạn đến đâu để gặp gỡ đàn ông? Những quán bar à?"

"Không, không." Một người đáp. "Tôi không bao giờ đi bar."

"Không bao giờ," một người khác đồng tình.

Người thứ ba nói tiếp, "Thi thoảng tôi đi chơi với vài người bạn cũ và thường thì hơi chán."

"Đàn ông ở độ tuổi chúng tôi, họ hành động như thể chúng tôi vô hình ấy."

Alice đập tay xuống mặt bàn. "Tôi hiểu rồi! Các cô có đến câu lạc bộ nào của Freddie Wells không?"

"Thật khó để tránh xa chúng," người thứ tư đáp, "Nhưng chúng tôi

gần như đã thôi hẳn. Tôi đã ba mươi bảy và bắt đầu cảm thấy qua thời son sắt rồi."

Những người khác đồng ý. "Giờ chúng tôi chỉ ra ngoài ăn tối thôi."

"Hay một buổi họp quan trọng vì công việc."

"Nếu không thì tôi chỉ ở nhà."

Xét cho cùng thì có thể Freddie đã đúng. Có thể đây là Thành Phố của Những Phụ Nữ Bị Lãng Quên, nơi những quý cô quá một độ tuổi nhất định nào đó sẽ buộc phải ở nhà xem tivi. Tôi nhìn những phụ nữ xinh đẹp, đầy sức sống, hợp thời trang đang nói như thể họ đã sẵn sàng chơi shuffleboard[43] và phẫu thuật đục thủy tinh thể vậy.

Tôi buộc phải hỏi: "Các cô đã bao giờ nghĩ đến việc chuyển đi nơi khác sống chưa? Một nơi có nhiều đàn ông hơn ấy?"

"Hay nơi nào đó có quán bar cho những người trên hai mươi lăm tuổi?" Alice thêm vào.

Một người trong số họ đáp, "Tôi đang định chuyển đến Rome."

"Phải rồi, Châu Âu. Tôi nghĩ đàn ông ở đó vẫn ngủ với bạn khi bạn đã năm mươi." Một người khác nói, giọng tràn trề hi vọng.

Những phụ nữ khác có vẻ phấn khởi với quan điểm này. Tôi nghĩ chuyện này cũng có thể đúng. Có thể đó sẽ là một cuốn tự lực bán rất chạy: Những Nơi Đàn Ông Sẽ Ngủ Với Bạn Khi Bạn Năm Mươi Tuổi.

"Nhưng thực tế thì sao chúng tôi có thể làm thế được? Thu xếp hành lý, rời khỏi mái nhà chỉ vì đời sống tình cảm của chúng ta quá tồi tệ ư? Nghe thật ngớ ngẩn." Một người trong bọn họ lên tiếng.

Trong khi chúng tôi ngồi ăn edamame, uống rượu sa-kê, tôi ngẫm về tôi và những người bạn. Đời sống tình cảm của chúng tôi có thể coi là thảm bại. Nhưng tôi sẽ không bao giờ mơ đến chuyện gợi ý cho bất cứ ai trong số chúng tôi rời xa New York để tìm kiếm một người đàn ông. Hay là tôi sẽ làm chuyện đó đây? Chúng tôi có nên chú tâm hơn một chút đến những con số thống kê này hay không? Chúng tôi đã dùng xong sushi, và là những phụ nữ ở độ tuổi cuối ba mươi, chúng tôi về nhà rồi lên giường đi ngủ.

Một tuần của Georgia chỉ có hai email vắn tắt dí dỏm từ Sam, một cuộc điện thoại ngắn gọn, và thậm chí là một tin nhắn "rất vui được nói chuyện với em!" Tin nhắn khiến Georgia bất ngờ, không giống chút nào với cá tính của Sam dễ thương, lỗi thời cô mới gặp tuần trước, nhưng cô không để tâm tới điều đó quá. Cô thấy nhẹ nhõm rằng mình đã có một ứng viên – bất kể có xa cách bao nhiêu đi chăng nữa. Một sợi dây hi vọng mỏng manh có thể khiến bạn vượt qua những ngày tháng cặm cụi một mình làm bữa trưa cho con, một mình ngủ và tưởng tượng cảnh chồng mình đang làm tình với một vũ nữ trẻ trung, khêu gợi, cặp đùi săn chắc. Georgia đang có một đối tượng triển vọng, và thậm chí khi Sam email bảo cô có thể lùi ngày hẹn lại vài ngày vì có chuyện gì đó "đột xuất", cô cũng chẳng mảy may nhận ra. Tất cả những gì cô quan tâm là anh không bỏ rơi cô, rằng anh vẫn là một ứng viên triển vọng.

Họ gặp nhau tại một quán bar ở Brooklyn. Sam đã đề nghị vậy vì quán bar đó gần nhà anh. Georgia không hề để tâm. Tại sao cô lại phải đi xa thế? Sống ở Brooklyn, anh phải đi tàu điện ngầm suốt. Anh phải dậy sớm làm việc, phải đi xa hơn cái lần gần nhất họ gặp nhau. Đó có vẻ chỉ là chuyện công bằng. Nhưng khi Georgia bước vào, cô ngạc nhiên vì đám đông có vẻ rất trẻ; cảm giác như một quán rượu ở trường đại học vậy.

Và trong giây phút nhìn thấy Sam, Georgia có thể thấy có điều gì đó khác thường. Anh trông toát lên vẻ hoàn toàn… gì đó. Tự tin. Chính là nó. Trông anh tự tin hơn hẳn một tuần rưỡi trước. Cô gạt ngay những suy nghĩ đó đi, tập trung vào nhiệm vụ trước mắt: tỏ ra thật quyến rũ.

"Em không ngại nếu chúng ta chỉ ngồi ở quầy bar chứ?" Sam hỏi, giọng là lạ, tự tin.

"Không, không, tất nhiên là không, vậy cũng vui mà."

Sam chỉ về phía một cái ghế lẻ loi ở góc quầy bar. "Đây, sao em không ngồi đó nhỉ?"

Georgia hơi chút bối rối. "À. Vâng, được rồi… anh không muốn…?"

"Không. Anh đã ngồi cả ngày rồi; tốt hơn là anh nên đứng một chút." Georgia nghiêm túc ngồi xuống nghế, nhìn Sam tựa vào quầy bar.

"Anh có thể lấy gì cho em nào? Ở đây họ có bia Guinness rất tuyệt

đấy."

Georgia không thể tránh khỏi nhận ra sự giáng cấp: từ nhà hàng xuống quán bar, từ ghế dài bọc nệm xuống ghế quầy bar, từ rượu vang xuống bia.

"Tuyệt đấy." Georgia nói. Sam gọi phục vụ quầy rồi quay lại với Georgia, mỉm cười. Nụ cười tuần trước còn ngượng ngùng, bối rối thì giờ đây hớn hở. Anh đang mặc cùng kiểu quần áo, nhưng giờ trông chúng rất khác. Rất hợp thời trang. Hai người trò chuyện vui vẻ, anh đứng còn Georgia ngồi. Georgia không có nhiều kinh nghiệm hẹn hò để hiểu tại sao nói chuyện kiểu này lại có cảm giác không thoải mái đến thế. Tại sao anh lại không đứng nếu anh muốn? Đây là một đất nước tự do cơ mà.

"Anh thế nào, từ lần cuối chúng ta gặp nhau ấy?" Georgia hỏi, nhấp một ngụm bia Guinness.

"Tuyệt. Thực sự rất tuyệt."

"Tốt quá. Vậy chuyện gì diễn ra sau chuyện "thực sự rất tuyệt" ấy?"

"Em biết đấy. Anh chỉ ra ngoài. Gặp gỡ mọi người, khám phá ra anh là ai khi không có Claire. Được dang rộng đôi tay tự do. Thật là vui làm sao."

"Vui vẻ. Ôi, tuyệt thật đấy. Vui vẻ. Ta không thể không vui vẻ, phải không nào?"

"Không. Ta không thể không vui vẻ được!" Georgia thầm ngẫm về cuộc đời cô từ khi chia tay Dale. Phải rồi, cô đã ngủ với một tay trai bao Brazil. Cô nghĩ chuyện đó cũng có thể xem là vui vẻ.

Sam uống một ngụm bia, đưa ống tay áo lên lau mép. Georgia nhìn anh, không hiểu liệu mình có muốn tìm hiểu thêm nữa hay không, nhưng đã không thể kìm lại.

"Vậy chuyện gì khiến anh phấn khích thế?"

"À, thú vị lắm, thật đấy. Anh đã gặp gỡ tất cả những cô gái này, em hiểu không?"

Georgia nhướn mày. Sam tiếp tục giải thích.

"Thực ra, cả hai ta, chúng ta đang đi chơi, chúng ta đang gặp gỡ mọi người, em hiểu không? Chúng ta đang quay lại cuộc chơi, xem

chỗ nào là chỗ thích hợp cho mình trong toàn bộ bối cảnh này, phải không nào?"

Georgia lịch sự gật đầu. "Vâng. Chính xác."

"Anh thừa nhận. Anh đang thực hiện vài cuộc hẹn online tuần này. Như tất cả các tối trong tuần. Anh quyết định nhập cuộc thật nhanh chóng. Ôi cha!" Sam làm động tác giống nhảy ùm xuống nước lặn rồi sau đó hai tay vờ như té nước.

"Ôi cha!" Georgia bắt chước theo, tỏ vẻ tán thành.

"Và những gì anh nhận ra thật đáng kinh ngạc. Ý anh là, vợ anh đã không ngủ với anh nhiều năm rồi. Anh từng nghĩ là vì anh thực sự không hấp dẫn. Nhưng giờ anh đang hẹn hò, và phụ nữ muốn gặp lại anh. Họ không quan tâm anh đã có hai con hay chỉ kiếm được sáu mươi ngàn đô la một năm. Họ muốn gặp lại anh!"

Georgia phản ứng đúng ý anh ta muốn. "Thật tuyệt, Sam ạ! Thật tốt cho anh!"

Sam vươn tới, nắm lấy cánh tay Georgia. "Sự thật là cả đời anh, anh chưa bao giờ có bạn gái. Anh từng là một gã tử tế, một gã tất cả các cô gái nói chỉ 'coi là bạn'. Và rồi sau đó họ đi chơi với những thằng khốn. Thế đấy, nghĩ sao đây? Những cô gái đó giờ vẫn độc thân khi ba, bốn mươi tuổi, còn anh, một gã tử tế với một công việc tử tế? Anh cũng có thể chính là chúa Jesus đấy."

Georgia thấy ruột thắt lại. Cô thay đổi hoàn toàn suy nghĩ khi câu "chính là chúa Jesus" thoát khỏi từ miệng Sam. Cô tựa vào quầy bar, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô hiểu câu nói đó gần như chắc chắn là sự thật, nhưng tới nay chưa có ai lại phát âm rành rọt từng chữ không ngần ngại như thế. Ở New York, trong chuyện hẹn hò, những gã tử tế ngoài bốn mươi thực sự luôn giành thế thượng phong. Bọn họ kỳ diệu như những ổ bánh mỳ và cá tươi từ trên trời rơi xuống vậy. Georgia thấy mặt nóng lên, nước mắt ứa ra. "Anh biết đấy, em thấy không được khỏe."

Sam lo lắng. "Sao? Thế à? Anh xin lỗi. Anh lấy gì cho em uống nhé? Nước nhé?"

"Không, không sao. Em nghĩ em sẽ bắt taxi về nhà, nếu anh không ngại. Em rất tiếc." Nhưng sự thật Georgia chẳng thấy tiếc vì điều đó. Sam có hàng tá những buổi hẹn hò đang xếp hàng chờ đến lượt cho những buổi tối rảnh rỗi. Giờ thì cô đã hiểu toàn bộ lý do cho chuyện đứng-ở-quầy-bar. Anh ta đã hẹn hò nhiều đến nỗi ê cả

mông. Hay có thể anh ta biết mình sẽ phải lao đến một cuộc hẹn kế tiếp và không muốn một cái ghế cản đường. Georgia đứng dậy. Sam giúp cô mặc áo khoác, tiễn chân cô ra ngoài, vẫy một chiếc taxi.

"Em sẽ ổn chứ?"

Georgia nhìn anh ta, cảm giác nhức nhối dâng lên khắp cơ thể. "Anh đừng lo. Em ổn mà. Em nghĩ em đã ăn gì đó hơi tệ vào bữa trưa. Nó khiến em khó chịu cả ngày."

Sam mở cửa xe, Georgia chui vào. "Được rồi. Anh sẽ gọi cho em sau hai mươi phút để chắc nữa để chắc chắn em đã về nhà an toàn. Được không?"

"Vâng, tất nhiên rồi. Cảm ơn anh." Georgia lẩm bẩm. Cô quay đầu đi nên anh ta không biết cô đang khóc, nỗi buồn bực dâng trào trong cô. Georgia vừa mới học được một bài học quan trọng khác về cuộc sống độc thân. Bạn có thể ra ngoài hẹn hò để gặp gỡ tình yêu của đời mình, nhưng người khác có thể chỉ đang muốn ăn một bữa thịt nướng ngon lành tối thứ Bảy – hay chỉ đang cố gắng "nhập cuộc". Cô thấy bẽ mặt. Làm thế nào cô có thể nghĩ chuyện sẽ diễn ra thật đơn giản như thế chứ? Một người tử tế gặp cô, thích cô và muốn chung sống với cô. Đây là New York. Giờ đây cô cảm thấy những thống kê như đang khinh bỉ cô.

Như đã nói, Sam gọi cho cô xem tình hình thế nào đúng sau hai mươi phút. Anh ta thực sự tử tế. Thật là một tên khốn.

***

Hai tiếng làm việc đầu tiên với vai trò tình nguyện viên ở trại động vật vô chủ, Ruby đã thấy họ đem ba con chó đi giết. Họ không cần phải nói chuyện gì đang xảy ra cô cũng biết. Một người đàn ông mặc áo khoác trắng đưa con chó ra khỏi chuồng và rời khỏi phòng cùng nó. Con chó sẽ không bao giờ quay lại. Ruby sốc. Cô hiểu đó là những gì họ đã làm ở nơi đây, rằng đó là chính sách của họ, nhưng cô không nghĩ nó lại xảy ra thường xuyên đến thế. Cảm giác việc đó thực sự quá đỗi tùy tiện, quá đỗi tàn nhẫn. Khi con chó thứ ba đang được dắt ra khỏi chuồng, Ruby ngăn người đàn ông trẻ lại.

"Xin lỗi anh?"

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Ruby trong khi đã mở cửa.

"Anh có thể nói cho tôi được không – anh chọn như thế nào vậy?"

Anh ta đóng cửa chuồng lại, trả lời bằng giọng như thể không muốn con chó nghe được.

"Ý cô là, chúng tôi chọn… ai hả?"

Ruby gật đầu.

Đây rõ ràng là một chủ đề không thoải mái gì cho cam. Anh ta hắng giọng. "Chúng tôi quyết định dựa trên khả năng có thể được nhận nuôi của chúng, thế nên chúng tôi ghi vào báo cáo về tuổi đời, sức khỏe – và cả tính khí của chúng nữa."

Ruby lắc đầu. "Tính khí?"

Anh ta gật đầu.

"Vậy, con chó nào càng dữ thì càng dễ bị đem xử lý ư?"

Anh ta lại gật đầu. Anh ta chắc chắn cũng không vui vẻ gì với việc ấy. Anh ta mỉm cười lịch sự với Ruby rồi lại mở cửa chuồng. Anh ta lôi Tucker ra, một con chó chăn cừu lai giống Đức. Nó không kêu, nhưng trông nó rất gầy; ốm yếu. Ruby đang gạt nước mắt.

"Tôi có thể ôm Tucker không? Chỉ một lát thôi được không?"

Người đàn ông trẻ nhìn Ruby. Anh ta dò xét khuôn mặt cô, biết chắc mình không gặp phải một kẻ dở hơi. Anh ta dắt Tucker ra khỏi chuồng, dẫn tới chỗ Ruby. Ruby quỳ xuống, ôm Tucker thật chặt. Cô vuốt ve nó, thì thầm vào tai nó rằng cô yêu nó đến nhường nào. Cô không khóc, cũng không gây chuyện. Cô chỉ đứng lên và để nó đi.

Khi làm như thế, một ý nghĩ lạ lùng nhất đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, một ý nghĩ cô không cần phải thấy tự hào: Cô vui vì đã quyết định làm tình nguyện viên ở trại thú này. Không phải vì cô cảm thấy mình có thể làm việc tốt ở đây; không phải vì cô cảm thấy những con vật cần cô. Không. Nếu mình có thể làm chuyện này và không hoàn toàn suy sụp, cô thầm nghĩ, mình có thể làm bất cứ chuyện gì – bao gồm cả việc hẹn hò trở lại.

Cuối cùng, việc này diễn ra thường xuyên. Ruby trở thành Xơ Mary Prejean[44] của trại vật nuôi vô chủ. Cô sẽ đảm bảo gương mặt cuối cùng chúng nhìn thấy trước khi từ giã cõi đời là một gương mặt đầy yêu thương. Thế nên bất cứ khi nào Ruby làm việc,

thường là một tuần một lần, vào tối thứ Năm, nếu có một con chó sắp sửa bị đem đi giết, người đàn ông trẻ tuổi đó, Bennett, sẽ dắt con chó qua chỗ Ruby. Cô có thể thực hiện lễ cầu siêu cho chúng. Đó là một cái ôm chặt, thật chặt và muôn lời thì thầm yêu thương. Rồi chúng sẽ bị dắt vào trong căn phòng đó, nơi chúng được tiêm một liều thuốc ngủ và vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

* * *

Trong lúc ấy, Serena đang gặp gỡ người đàn ông của mình ở mọi nơi: trong phòng để chổi, phòng để chén bát, và thậm chí cả trong phòng thay đồ nữ siêu thị Integral Foods ở phố Mười Ba.

Một điều duy nhất họ không bao giờ mạo hiểm là gặp gỡ ở phòng nhau. Đó là nơi đầu tiên ai đó tìm bạn nếu họ cần, và sẽ chẳng có cách nào để cô thanh minh chuyện ra khỏi phòng Thầy Swaroop đã đóng kín. Nhưng tất cả những chỗ kín đáo khác đều được. Nếu mục đích trở thành thầy giảng giúp cô cảm nhận được một tình yêu đầy sức mạnh, hoàn thiện, khiến cô đến gần với linh hồn tối cao của Thượng Đế, thì những lời thề tu sĩ điên rồ đã kia lại thật quá đỗi tai hại.

Một buổi sáng, trong lúc ngồi suy ngẫm lại những phút riêng tư ngắn ngủi với Thầy Swaroop ở nhà tắm, trong đầu cô hiện lên toàn cảnh: mông cô trên bồn rửa, anh đứng phía trước cô, rồi cả hai ngồi trên bệ toilet, sau đó là dựa vào tường. Đây chắc chắn là "những suy nghĩ kỳ lạ" thầy trụ trì muốn cô tự xóa khỏi tâm trí mình. Nhưng dù đã rất cố gắng, cô cũng không thể làm nổi. Vì cô đã yêu. Vì đây là lần đầu tiên cô thấy từ ngữ thích hợp một cách hoàn hảo để miêu tả tình cảm cô lúc này: yêu say đắm. Serena yêu người đàn ông này nhiều đến nỗi cô cảm thấy tựa như đang bồng bềnh trong bong bóng. Một bong bóng tình yêu. Cô cảm thấy mình đang tồn tại, mỗi giây, mỗi phút, say đắm trong tình yêu. Và thật trớ trêu, đó là trải nghiệm tinh thần thiêng liêng nhất cô từng có. Không một lớp yoga, một khóa thiền, một lớp giảm cân cấp tốc nào từng giúp cô tiến gần tới sự hân hoan như cảm giác mới yêu tuyệt vời lúc này.

Trong lúc thiền, cô để bản thân tự nói lên tất cả những điều muốn tự nhủ bản thân. "Đây là điều mọi người vẫn đang nói đến. Tất cả những bản tình ca, những bài thơ tình và những bộ phim. Đây là ý nghĩa của cuộc sống. Yêu. Yêu một ai đó. Có ai đó yêu mình." Khi chậm rãi hít thở đều đặn, thậm chí cô còn bước một bước xa hơn. "Mình không hiểu tồn tại thì có nghĩa lý gì. Không có tình yêu trong đời, cuộc đời thật vô nghĩa." Đó. Cô đã nói thế. Ý của cô là

thế. Làm sao cô có thể, có thể, tái sinh trên thế gian này mà không có cảm giác ấy? Nó là tất cả, là cuộc sống, là sự thật, là Thượng Đế. May mắn thay, cô không phải sống thiếu nó. Vì Thầy Swaroop sẽ không đi đâu cả. Thật kỳ lạ, cô vẫn gọi anh là Thầy Swaroop. Trong những phút ân ái nồng nhiệt nhất, cô có thể gọi, "Ôi, Thầy", nhưng chuyện đó vẫn thường thế. Và Ngài "Ôi Thầy" dường như cũng đang chìm đắm trong bong bóng tình yêu ấy, luôn luôn muốn được gần gũi, chuyện trò, âu yếm cô. Lén mỉm cười, liếc mắt, động chạm. Anh còn tặng cô một món quà, một dấu hiệu bí mật rằng cô là của anh: một sợi dây màu đen nhỏ xíu. Anh buộc nó quanh mắt cá chân cô, nói với cô rằng mỗi khi thấy nó, anh sẽ biết họ còn gắn bó với nhau. Với Serena, điều ấy chứng minh anh cũng đang yêu cô say đắm, và cô bằng lòng để mọi chuyện cứ thế diễn ra.

Điều duy nhất làm giảm đi chút niềm vui của sự hòa hợp giữa hai tâm hồn này là sự thật rằng cô ấy chưa bộc bạch những cảm xúc tội lỗi với bất cứ ai. Trong lúc tôi du ngoạn, chúng tôi vẫn giữ liên lạc qua điện thoại. Cô ấy không nói chuyện với Ruby, Georgia hay Alice trong một thời gian.

Tuyệt nhiên cô không nói chuyện này với Thầy Swaroop. Nhưng nó bắt đầu khiến cô thấy bất an. Niềm vui này ngụ trong cô, sưởi ấm cô, kích thích cô, nhưng nó cũng cần được bộc lộ ra ngoài. Nó cần được đặt ra ngoài thế giới, như một sự thật, như một thực tế, để cô có thể thăng hoa hơn cả bây giờ. Như thế tình yêu sẽ có một nơi để đến, bên ngoài trái tim cô, và ở ngoài đời.

Cô dạy lớp yoga đầu tiên trong ngày. Rất sớm, khoảng bảy giờ ba mươi, tốt, có sáu phụ nữ rất tận tụy và một người đàn ông đã có mặt. Cô hướng dẫn họ bài tập Pranayama, động tác thở, chỉ cho họ hít vào qua lỗ mũi phải, ngón tay cái trái bịt bên lỗ mũi kia rồi lại làm ngược lại. Khi họ thực hiện bài tập tập trung năng lượng này, Serena có một quyết định. Cô sẽ nói với Thầy Swaroopananda cảm xúc của mình. Serena cảm thấy chuyện này thật bất kính với vạn vật vũ trụ, với Thượng Đế, thật là không biết ơn những điều phước lành đã ban cho cô.

Trung tâm yoga này là một trường truyền thống. Đây không phải chỗ luyện yoga tốt cho tim mạch hay tập yoga trong một căn phòng nóng nực. Đây là một trường yoga kiểu cổ rất tốt, và giờ họ đang nhấc chân trái lên. "Đưa chân trái lên, rồi hạ xuống. Đưa chân phải lên, rồi hạ xuống." Trong khi nói, đầu cô vẫn miên man suy nghĩ. Cô đang dự định sẽ nói với anh như thế nào. Cô quyết định sẽ phá vỡ luật tối kỵ và vào phòng ngủ của Thầy Swaroop sau

giờ học. Cô sẽ dịu dàng nói cho anh điều cả hai đã biết và cảm nhận được. Cô sẽ thổ lộ những tâm tư từ sâu thẳm đáy lòng, không đòi hỏi bất cứ quyết định hay cam kết nào, ngoài việc muốn được giải thoát khỏi cảm giác giữ bí mật. Có thể là một lễ kỷ niệm, cảm xúc này, và cô cần kỷ niệm nó, thậm chí chỉ giữa hai người. Cô lại để tâm vào lớp học. Những cái chân đang đưa lên cao. Cô nhìn thấy một thứ khiến cô nghẹt thở. "Giờ thì đưa cả hai chân lên, hạ xuống… đưa lên, và… ặc!!"

Mười hai cái chân nữ đưa lên trong lớp, bốn trong số chúng buộc dây đen nhỏ quanh mắt cá.

Serena ngay lập tức cố gắng kiểm soát nhịp thở - cô vẫn đang là một thầy giảng, một thầy giảng yoga. Cô lấy lại bình tĩnh, "Xin lỗi. Giờ thì đưa cả hai chân lên, hạ xuống, đưa lên rồi hạ xuống."

Cô cố gắng tìm lời giải thích hợp lý. Có thể là một kiểu xu hướng mới do Britney Spears hay vài người nổi tiếng nào đó tạo ra. Khoan đã nào! Chẳng phải những tín đồ theo đạo Kabbalah cũng đeo những sợi dây nhỏ sao? Những phụ nữ này đều là tín đồ Kabbalah. Đó chính là câu trả lời. Cô kết thúc giờ học, thanh thản và thư thái. Cô tự an ủi bản thân bằng sự hiểu biết rằng tất cả những phụ nữ này đều thay quần áo trong cùng phòng thay đồ trước và sau giờ học – chắc chắn họ sẽ thấy những sợi dây. Thầy Swaroop biết cô dạy yoga cho những người này, anh biết cô chắc chắn sẽ nhìn thấy mắt cá chân họ khi đưa chân lên. Loại đàn ông nào lại đưa cho tất cả những phụ nữ anh ta từng ngủ một sợi dây đen chứ? Không. Có vài lời giải thích khác. Cô đang yêu và cô vẫn sẽ nói với anh cảm giác của mình.

Ngay sau giờ học, Serena ngó vào những phòng học yoga và văn phòng để xem xem anh có ở đó không, nhưng chẳng thấy anh đâu cả. Cô đi tới phòng anh, nghe thấy tiếng thở mạnh quen thuộc của Thầy Swaroop, đang tập bài Pranayama buổi sáng. Cô không gõ cửa, lẳng lặng bước vào.

Thứ đầu tiên cô thấy là một sợi dây màu đen. Trên mắt cá chân Prema, cô bác sĩ thực tập mười chín tuổi đang làm việc trong tiệm tạp hóa của họ. Sợi dây được đưa cao quá đầu Prema. Thầy Swaroop đang nằm đè lên cô ấy trên giường, vừa nhấp vừa tập bài hít thở Pranayama. Anh ta ngước lên, thấy Serena đang nhìn anh ta chằm chằm. Với sự bình tĩnh không thể tin nổi, hơi thở của cô chậm lại, đều đặn, thậm chí khi tim cô đang đập nhanh và đôi bàn tay đang run lên, Serena lặng lẽ đóng cửa lại, chắc chắn cô không làm phiền ai ở trung tâm.

Cô nhẹ nhàng xuống cầu thang tới tầng hầm rồi vào phòng thay đồ. Có ba cô gái còn ở đấy – ba người cô từng thấy đeo dây ở mắt cá. Bọn họ hình như sắp đi ra.

"Chào Thầy," cô gái hai mươi hai tuổi, mảnh khảnh với mái tóc nâu và lông nách nâu để dài cất tiếng chào. Cô ta đang mặc áo khoác. "Lớp học thật tuyệt vời."

"Vâng, thật sự rất tuyệt," người phụ nữ chạc ba mươi lăm tuổi, tóc vàng đồng tình. Cô ta đang mặc một bộ đồ công sở và đứng trước gương tô son môi.

"Cảm ơn, tôi chỉ… có một cái áo len dài tay ở đây phải không nhỉ? Có người đã gọi và nói họ để quên."

Các quý cô, gồm cả một phụ nữ năm mươi mấy tuổi da vàng, thân hình bốc lửa, bắt đầu tìm kiếm. Serena không biết chính xác cô muốn làm hay nói gì, nhưng cô biết cô phải làm hoặc nói gì đó.

"Ôi chà. Thật buồn cười quá. Tôi để ý trong lớp thấy tất cả các bạn đều đeo dây đen quanh mắt cá chân. Các bạn đều theo đạo Kabbalah à?"

Ba người bọn họ nhìn nhau, mỉm cười ranh mãnh.

"Tôi nghĩ đó là dây đỏ." Cô gái có lông nách nói.

Bọn họ bắt đầu rúc rích cười. Người phụ nữ ngoài năm mươi tuổi lịch sự nói, "Thực ra thì chúng tôi theo một kiểu tôn giáo khác."

"Vậy sao?"

Những phụ nữ lại quay ra nhìn nhau, không nói thêm gì nữa. Họ bắt đầu lấy túi xách và tìm cách ra khỏi phòng nhanh nhất có thể. Cô gái tóc vàng mặc quần áo công sở mở cửa phòng thay đồ, định chuồn trước.

Trước khi nhận ra, Serena đã đá sập cửa lại, chân phải giữ cửa. Cái dây màu đen ở mắt cá chân Serena giờ đây đã lộ rõ ra. Những phụ nữ kia trợn tròn mắt nhìn nó. Cô gái có lông nách trông đầy hoài nghi. Cô ta chỉ vào Serena.

"Nhưng… cô là một thầy giảng cơ mà," cô ta nói, giọng đầy giận dữ.

"Vậy ra là Thầy Swaroopananda!" Serena quát lại. "Tôi không hiểu!

Tất cả các cô đều biết chuyện của nhau và không bận tâm sao? Anh ta đã tán tỉnh tất cả các cô cùng lúc mà các cô vẫn quyết định hợp thành một nhóm sao?"

Người đàn bà da vàng nói, giọng vẫn bình tĩnh. "Thầy Swaroop tìm đến với tôi sáu tháng trước, thật đấy, ở ngày trong phòng thay đồ này."

Ở đó, làm việc đó, Serena thầm nghĩ, đúng ngay lúc cô gái hai mươi hai tuổi rúc rích cười. "Ở đó, làm việc đó!"

"Dù sao đi nữa," người đàn bà da vàng nói tiếp, "Khi anh ta tặng sợi dây cho tôi, tôi đã nghĩ nó thật ngọt ngào. Sau đó tôi nhận ra Gina cũng có một cái như thế," cô ta vừa nói vừa chỉ về phía cô gái tóc vàng, "và với Ricki cũng vậy," khi chỉ vào cô gái để lông nách. "Tôi không quan tâm vì tôi đã có chồng; đây chỉ là để giải trí. Một hôm chúng tôi nói về chuyện đó trong phòng thay đồ và thế là được một mẻ cười."

"Anh ta thật nóng bỏng." Ricky thốt lên. "Chúng tôi rất vui vẻ chia sẻ."

"Chia sẻ ư? Nóng bỏng ư? Anh ta là một thầy giảng cơ mà?!"

Cô gái tóc vàng cười dâm đãng. "Tinh thần của anh ta, sự cấm đoán của nó. Thật nóng bỏng. Nhưng cô cần phải biết. Cô cũng là một thầy giảng, việc đó còn cấm kỵ gấp đôi."

Cả đám nhìn Serena đầy ghen tị. Dường như trong phút chốc họ ước mình đã cạo đầu, bị ràng buộc bởi lời thề sống độc thân, mặc bộ đồ màu cam chỉ để gia tăng sự dung tục đang phạm phải.

"Vậy ra các cô đều hầu hạ hắn ta, đó có phải là điều các cô đang nói không?" Serena giận dữ.

Cả ba người lại cười. Cô gái tóc vàng nhún vai, "Giờ thì cô cũng vậy mà."

Serena lắc đầu quầy quậy. Cô cúi xuống tóm cái dây buộc quanh mắt cá chân, giật phắt ra. Rồi giật mạnh hơn. Nó không xê dịch. Thật ngạc nhiên khi một mẩu dây lại có thể chắc đến thế. Cô giật thêm vài lần nữa tới khi nó như đang cắt vào da thịt cô. Cô ngó quanh phòng, tuyệt vọng tìm kiếm một vật gì đó sắc cạnh. Chẳng có gì hết.

"Có ai có cái chìa khóa chết tiệt nào không?" Thầy Serena hét lên.

Cô gái tóc vàng vội vàng đưa cô chùm chìa khóa nhà. Serena cầm chúng, dùng một chìa cưa lấy cưa để cái dây ở mắt cá chân. Ba người kia đứng trân trân nhìn cô, vẻ sợ sệt trong khi Serena ra sức tự giải phóng mình.

"Tôi đếch phải trong số đó. Đếch phải con hầu của thằng nào hết. Chuyện này thật hết sức vớ vẩn." Và khi cô nói vớ vẩn, sợi dây đứt rời ra. Serena quay ngoắt đi, xộc thẳng ra cửa, bỏ mặc ba người kia đứng lại đó.

Cô chạy một mạch ra cầu thang, tới phòng ngủ của Swaroopananda, nhưng phòng trống không. Serena nhớ ra giờ này anh ta có dạy một lớp thiền.

Ôi mẹ nó, cô rủa thầm. Và cô lao như bay xuống cầu thang, tới phòng Kali[45], mở toang cửa. Ba phụ nữ và hai người đàn ông đang tập hít thở; Swaroopananda đang hướng dẫn họ. Serena bước vào, ném mẩu dây vào hắn ta. Nó rơi ngay xuống trước mặt cô, không thể nhìn thấy, kết quả là cô trông giống như vừa giận dữ cào vào không khí. Swaroopananda mở mắt ra, và trong khoảnh khắc đó Serena nhìn thấy ẩn dưới vẻ quyền năng xưa nay của hắn cũng gợn lên chút sợ hãi. Cô nhặt đoạn dây lên và ném hắn một lần nữa. Nó lại rơi ngay phía trước cô. Swaroopananda chớp mắt.

"Tôi đã yêu anh. Anh có biết không hả? Tôi đã yêu anh đấy."

Swaroop bật dậy để ngăn sự việc vỡ lở. Nhưng Serena đã quay đi, vội vã bỏ chạy khỏi căn phòng đó. Cô chạy như bay về phía cầu thang để quay lại phòng Swaroopananda. Cô vào phòng, mở tủ quần áo hắn ta, lôi tất cả những bộ đồ cam trong đó ra. Rồi cô lao xuống cầu thang, tới phòng mình, vơ hết tất cả những bộ quần áo màu cam của cô, chất thành một đống. Đống quần áo màu cam cao chót vót hơn đầu cô tới gần một mét, che khuất tầm nhìn của cô. Serena cố gắng mang tất cả ra ngoài cửa, xuống những bậc thang xây gạch rồi chất thành đồng ở vỉa hè. Thầy Premananda, một thầy giảng to béo theo sau cô ra khỏi tòa nhà.

"Thầy Durgananda, làm ơn, thầy đang tạo nghiệp chướng cho chính mình. Thầy đang đến quá gần bản ngã đấy."

"Hôn cái mông màu cam của tôi đi!" Serena đáp lại.

Lúc này, Swaroop và học trò của hắn đang đứng bên ngoài ngó xuống nhìn Serena.

Serena ngước nhìn Swaroop nói, "À, phải rồi, anh đã đốt cháy dục

vọng của mình vì Thượng Đế đấy." Rồi cô nhìn chiếc xe tải của trung tâm đỗ ngay bên cạnh. Có một biểu tượng "tu sĩ" trên chắn bùn. Phải mất rất lâu Trung Tâm Jayananda mới được thành phố đồng ý cấp chứng nhận tu sĩ, và điều đó giúp họ dễ dàng đỗ xe ở New York. Hành động khiêu khích cuối cùng của cô là tiến tới cửa kính xe đang mở nửa chừng, lấy hết sức bình sinh, tới nỗi như sắp trật khớp khuỷu tay khi túm lấy cái biểu tượng, giật nó ra, xé nó thành từng mảnh trước nhúm khán giả ít ỏi của cô đang ngó từ trên xuống.

"Nếu anh là thành viên của giới tu sĩ thì anh là một gã Howard Stern Khốn Nạn[46]," Serena vừa nói vừa xé, xé và xé. Rồi cô bắt đầu dậm lên đống quần áo màu cam như thể đang dập lửa.

Vậy đấy. Đó là cách sự nghiệp trở thành thầy tu của Serena kết thúc ngoạn mục. Đám học viên và Swaroop quay vào trong. Thầy Premananda yêu cầu Serena ngay lập tức thu dọn đồ đạc, biến đi trước khi bà ta gọi cảnh sát. Serena không một chút tiếc nuối, vui vẻ làm ngay.

ỞÚC

Tối hôm đó, triệu chứng mệt mỏi do đi máy bay đường dài lại tái phát. Lúc bốn giờ sáng, tôi tỉnh dậy, đọc lại một bài báo của Fiona trên tờ Hobart News. Trong bài này, cô ta khuyên một phụ nữ nên tự âu yếm vuốt ve mình – cô ấy cần phải tự quấn lấy thân thể mình mỗi đêm trước khi lên giường đi ngủ. Tôi muốn giết chết người đàn bà này.

Cô ta có địa chỉ email để độc giả liên hệ, và vì bây giờ đang là bốn giờ sáng, tôi lại đang là người đàn bà bất mãn đau khổ, thế nên tôi quyết định phải viết. Email đại loại thế này:

"Cô không nghĩ mình vô trách nhiệm khi nói với phụ nữ rằng tất cả những gì họ cần làm là yêu bản thân, lạc quan và rồi tình yêu sẽ tìm đến họ sao? Sẽ thế nào nếu họ sống ở một nơi thực sự không có bóng dáng đàn ông? Sẽ ra sao nếu họ già đi, béo phì hoặc không còn chút hấp dẫn nào? Tất cả những điều họ cần làm là yêu bản thân, tự tin, sống vui vẻ rồi ai đó sẽ xuất hiện và yêu họ ư? Thật thế không? Cô có dám chắc chuyện đó không? Liệu chúng tôi có thể gọi cô khi chúng tôi đã tám chục tuổi đầu, báo với cô chuyện đã kết thúc với chúng tôi như thế nào hay không? Và nếu như cô có sai thì chúng tôi có thể tìm đến, đấm thẳng vào mặt cô hay không hả?"

Tôi đã không gửi bức thư đó. Tôi gửi bức này.

"Cô không nghĩ mình hơi vô trách nhiệm khi khuyên phụ nữ rằng tất cả những gì họ cần làm là yêu bản thân, lạc quan và rồi tình yêu sẽ tìm đến họ sao? Sẽ thế nào nếu họ sống ở một nơi thực sự không có bóng dáng đàn ông? Cô thực sự nghĩ những con số thống kê, toàn bộ tính chân thực của nó, không có nghĩa lý gì ư? Rằng tất cả chúng tôi, nếu tỏa sáng đủ rực rỡ, đều có thể không nằm trong những thống kê đó?" Sau đó tôi tiếp tục giải thích rằng tôi đang viết một cuốn sách về những phụ nữ độc thân, rằng chính tôi cũng độc thân, và chuyện này quá đỗi thú vị với tôi.

Cuối cùng tôi cũng đi ngủ lúc sáu giờ. Tôi tỉnh dậy lúc mười giờ. Alice đã để lại một mẩu tin nhắn nói cô ấy đang ăn bữa sáng miễn phí dưới tầng. Tôi dậy kiểm tra email xem Cô Fiona kia có phân trần gì không. Cô ta có.

"Julie, tôi rất muốn được nói chuyện riêng trực tiếp với cô, nếu cô muốn. Đó là cách tốt hơn nhiều để giải thích về bản thân tôi. Cô có thể dành chút ngày nghỉ tới Tasmania để chúng ta nói chuyện được không?"

À, nghe văn minh đấy. Tôi tự hỏi liệu cô ta có làm điều đó vì sự bất bình của mỗi độc giả hay không. Có thể cô ta là một người thích làm vừa lòng người khác, luôn cố gắng không để ai phải nổi điên với mình. Hay có thể là vì tôi đã nói tôi đến từ New York và đang viết một cuốn sách. Chuyện đó có vẻ đang mở đường cho tôi.

Tôi xuống tầng dùng bữa sáng. Alice đang ở đó, với một cốc café bự đặt ngay bên cạnh, vẻ mặt nhăn nhó khủng khiếp.

"Tớ mới thử món Vegemite. Tớ đã để ý nó mấy hôm nay. Tớ nghĩ có lẽ đã đến lúc nếm thử nó. Chúa ơi, thứ đó có vị tởm quá." Cô ấy uống một ngụm nước rồi nói tiếp, "thật kinh tởm".

Tôi tự rót cho mình một tách café. "Alice này, cậu có muốn đi Tasmania với tớ hôm nay không?"

"Đó là địa danh có thật hả?" Cô ấy hỏi, vẻ rất nghiêm túc. Vậy đấy, người Mỹ là thế đấy, không được thông thạo địa lý cho lắm.

"Có, là địa danh có thật. Tớ muốn đi nói chuyện với một phụ nữ ở đó. Cô ta viết về việc hẹn hò ở Úc. Cô ta thực sự, thế nào nhỉ… sẵn lòng nói chuyện."

Alice nhìn tôi. "Sẵn lòng? Về việc hẹn hò ở Úc á?" Cô ấy bỏ ngay

miếng bánh mỳ nướng xuống. "Thế thì tớ phải đi gặp rồi."

Ở MỸ

Georgia quyết định không chịu buông xuôi. Cô vừa mới hẹn hò, thế nên cô thấy bằng cách này hay cách khác thì với quyết tâm và chiến thuật khéo léo, cô vẫn có thể giành chiến thắng. Vậy là cô lại bắt đầu một kế hoạch mới. Đầu tiên, cô gọi cho Sam xem anh ta có sẵn sàng dùng bữa tối với cô trong lịch hẹn hò dày đặc của anh ta hay không. Cô biết anh ta là một người tốt, vậy nên nếu cần cô sẽ tận dụng lối cư xử tử tế của anh ta. Cô nhấc điện thoại, chuẩn bị để lại một lời nhắn. Nhưng anh ta nhấc máy ngay.

"Ôi, Georgia, em có khỏe không? Em đã thấy ổn hơn chưa?"

"A, chào Sam. Em khỏe. Em xin lỗi về tối hôm trước. Em tự hỏi liệu em có thể đền bù cho anh không nhỉ?"

"Ôi, không cần đâu…"

"Không, em muốn vậy mà. Em đang tự hỏi liệu anh có thích đến ăn tối một hôm nào đấy mấy đứa nhỏ nhà em đến nhà cha chúng không nhỉ."

"Chắc chắn rồi, tuyệt lắm. Thú thực là anh có mấy dự định tối thứ Bảy này nhưng bị hủy rồi. Thế hôm ấy em có rỗi không?"

"Tuyệt quá. Tám giờ thế nào?"

"Tuyệt."

Georgia mỉm cười, trong bụng chắc mẩm hài lòng, đọc địa chỉ cho anh ta.

Tối thứ Bảy, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng theo kế hoạch. Georgia làm món gà hầm vang trắng Đức sở trường cho bữa tối. Căn hộ sực nức mùi thịt gà, kem tươi và thảo mộc. Cô cũng chuẩn bị sẵn những bó hoa trị giá hàng trăm đô la mua bằng thẻ tín dụng của Dale, đặt ở chỗ dễ thấy trong căn hộ. Những tấm bưu thiếp của người được xem là chủ nhân những bó hoa tặng cô được xếp đặt một cách tình cờ tới mức hoàn hảo gần mỗi bó hoa, cùng những phần còn lại của dải ruy băng và giấy bọc. Mọi thứ thật hoàn hảo. Chuông cửa vang lên. Sam đứng đó, tay cầm một bó hoa rất nhỏ.

"Chào em!" Qua giọng nói của anh ta, Georgia biết anh ta đang

nghĩ: cô xinh hơn so với lần trước gặp nhau.

"Ôi. Trông em tuyệt quá!"

"Cảm ơn anh." Georgia mời anh ta vào. Anh ta tặng cô một bó hồng nhỏ sáu bông, vừa lúc anh ta nhận ra những bó hoa rất to bày khắp trong phòng.

"Ôi, anh đoán chắc là em rất thích hoa," Sam lúng túng nhìn quanh. Trong khoảnh khắc, Georgia nhận ra một chút thiếu tự tin cô từng thấy trong lần hẹn đầu tiên của họ. Kế hoạch của cô đang có hiệu quả. Cô đã nắm được điểm yếu của đối phương. Georgia diễn vai "lúng túng" dễ dàng y như Julia Roberts vậy.

"À, mấy bó hoa ấy... cũng lâu rồi... mấy anh chàng... anh biết đấy, đôi khi họ... anh biết đấy... quá nhiệt tình. Dù sao thì chúng cũng đẹp phải không?"

"Ừ, đẹp lắm."

"Nhưng của anh cũng đẹp lắm. Chúa ơi, tuyệt đẹp. Để em cắm chúng vào lọ nhé."

Georgia nhận bó hoa rất nhỏ của Sam, đặt sáu bông hồng đáng thương vào một cái bình. Cô không thể đoán anh ta sẽ mua hoa cho cô. Đó thực là một món quà nhỏ bé rất giá trị.

"Dạo này anh thế nào? Có ổn không? Bận rộn, em đoán vậy." Georgia hỏi trong khi đặt những bông hoa lên quầy bếp.

"Ừ. Bận lắm. Nhưng thật tuyệt khi được đến đây."

"Em rất mừng là anh đến. Để thu xếp gặp nhau sau quá nhiều chuyện xảy ra với cả hai ta cũng khó. Thật thú vị vì cuối cùng chuyện này cũng có thể xảy ra. Ngồi đi anh."

Georgia chỉ cái ghế đẩu bên quầy căn phòng bếp đẹp và rộng rãi. Anh ta ngồi xuống. Cô đưa anh ta một ly vang đỏ Shiraz. Lần này anh ta là người ngồi, còn cô thì đứng. Trong lúc cô làm nốt công đoạn cuối cùng cho bữa ăn, hai người cười đùa vui vẻ khi cô kể chuyện về những bữa ăn kinh khủng cô đã nấu hồi còn trẻ. Cho đến giờ, một ngày hẹn hò tuyệt vời.

Sam kể chuyện về một đứa con của anh ta. Chuyện hơi phức tạp, về cha mẹ của một đứa bé trong đội Little League của con trai anh ta. Đó là một câu chuyện hài hước, và anh ta rất tự tin kể nó.

Georgia đang cười ngặt nghẽo thì điện thoại đổ chuông. Đều đặn.

"Em sẽ để họ nhắn vào hộp thư thoại cũng được. Anh kể tiếp đi."

"Thế là gã đàn ông nổi điên lên, la hét chửi bới, và hắn ta có que kem..." Ngay lúc đó, giọng một người đàn ông phát ra từ máy điện thoại trả lời tự động của Georgia.

"Georgia à, anh Hal đây. Anh chỉ muốn em biết rằng tối qua anh đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời. Anh mong sớm gặp lại em. Thứ Tư được không nhỉ? Em có rảnh hôm đó không? Anh không thể thôi nghĩ về..."

Georgia "lao" đến cái điện thoại. "Em xin lỗi... Em nghĩ nên tắt máy..." Cô chỉnh điện thoại, rồi quay lại với Sam, má đỏ ửng lên. "Em xin lỗi. Anh kể tiếp đi."

Sam nhìn cô, đôi chút ngạc nhiên.

"Không, chỉ là, bọn anh đến xem trận đấu này, một trận rất thú vị, một trận tuyệt vời... đừng bận tâm... nó không... nào, chuyện gì đã xảy ra với que kem?"

Sam đứng dậy, tựa vào quầy bếp. Một bên là anh ta, một bên là cô. Vô tình cái quầy bếp bỗng giống như một cái bàn làm việc và anh ta như trong buổi phỏng vấn xin việc. Hay như một buổi thử giọng.

Sam cười gượng gạo. "Phải rồi. Dù sao, huấn luyện viên đã bảo với hắn ta là nếu hắn ta không bình tĩnh, ông ấy sẽ tống con trai hắn ta ra khỏi đội. Gã đó cầm túi đựng kem ném thẳng vào huấn luyện viên, y như một thằng nhóc hai tuổi. Rồi con hắn chạy tới nói..."

Ngay lúc đó điện thoại trả lời tự động lại tình cờ vang lên. Giọng một người đàn ông khác trầm ấm, oai phong – giống như giọng của một mật vụ CIA hay tổng thống Mỹ vậy.

"Chào Georgia, anh Jordan đây. Anh thực sự thích buổi uống rượu của chúng ta tối hôm trước. Anh hi vọng có thể gặp..." Georgia giả bộ ngạc nhiên, nổi cáu.

"Em xin lỗi, em phải tắt chuông thay vì tắt mỗi máy, việc này thật bất lịch sự quá..." Cô đi tới điện thoại, giả vờ chỉnh chỉnh mấy cái nút.

"Giờ thì nó tắt rồi. Tắt hẳn rồi." Georgia ngượng ngùng. "Em rất

xin lỗi."

"Không sao đâu em. Không thành vấn đề." Georgia nhận ra Sam thực sự đang rất bối rối. Anh ta thậm chí còn chẳng ý kiến gì về những tin nhắn bất thường của người đàn ông này, và Georgia chọn giải pháp không giải thích điều đó. Cô nghĩ việc có thêm người đàn ông khác ái mộ mình là cách tốt nhất.

"Vậy con gã đó nói gì?" Giọng cô ngọt ngào.

Sam nhìn Georgia, tựa vào quầy. "Không có gì cả. Chẳng gì hết."

"À, bữa tối xong rồi."

Họ bắt đầu ăn, nhưng mọi chuyện đã khác. Trước hết, Sam đang nhìn cô. Phụ nữ dành rất nhiều thời gian để tự hỏi xem đàn ông cảm thấy thế nào về họ; họ sẽ phân tích email, tua đi tua lại những tin nhắn điện thoại. Nhưng sự thật đơn giản là tất cả những gì bạn phải làm là quan sát cách anh ấy nhìn bạn. Nếu anh ấy nhìn bạn như thể anh ấy không muốn rời mắt khỏi bạn vì sợ bạn có thể biến mất, thì có nghĩa bạn đang ở bên người đàn ông thực sự thích bạn. Và giờ đây, đó là cái cách Sam đang nhìn Georgia. Tại quán rượu, anh hiếm khi nhìn thẳng vào mắt cô. Giờ anh đang nhìn cô chằm chằm, không rời mắt.

Georgia đã thực hiện một kỳ tích mà những tay môi giới Phố Wall và các nhà kinh tế phải nể sợ. Chỉ trong một giờ, cô đã làm "nhu cầu" cổ phiếu của mình tăng đột biến, tựa như sắp có một cuộc đấu giá thực sự. Cô khiến mình dường như trở thành một điều mà tất cả mọi thứ trong nền văn minh của chúng ta đều muốn cô tin mình không phải như thế: quý giá. Và tất cả chỉ mất có khoảng hai trăm đô la cho những bó hoa, những cú điện thoại từ cặp đôi đồng tính ở dưới sảnh. Cô quan sát Sam cố gắng gây ấn tượng với cô bằng những chuyện đùa, những ngón tay lúng túng vuốt tóc. Cô cười thầm khi anh chủ ý chạm tay cô cảm thấy ánh mắt anh dõi theo cô khi cô quay đi lấy thêm rượu. Cuối buổi, anh chỉ ngừng hôn cô khi Georgia bảo anh đến giờ về rồi.

Bây giờ, bạn có thể hỏi, Georgia có cảm thấy tệ khi tất cả đều là dối trá không? Rằng cô đã dựng lên mọi chuyện thế này để thấy thoải mái hơn hay không? Liệu cô có thấy tệ khi chẳng có gì trong chuyện này là thật hết? Rằng thực tế cô đã tự gửi hoa cho mình chỉ để nhận được sự chú ý của một gã miền Trung Tây nước Mỹ hay không? Không. Tất cả những gì cô cảm thấy ngay giây phút này là tự hào. Cô đã thấy sự thật và cô từ chối đánh lừa bản thân

về việc đó. Với sự nhạy cảm và trực giác, cô hiểu sự thay đổi sức mạnh đã xảy ra với Sam, với thế giới quan mới mẻ của anh và đã có tác dụng. Cô tự biến mình thành một "món bở" và cô thấy có người nên trao cô huân chương vì chuyện đó. Phụ nữ thật khốn khổ, những con số chống lại họ, thời gian chống lại họ, và nếu như sự trông cậy duy nhất của họ là bịa đặt hoàn toàn về đời tư để vùng dậy trong một hệ thống trật tự hẹn hò tàn bạo thì điều đó cũng là phải đạo thôi.

Hôm sau Sam gọi cho cô. Giọng anh nghe có vẻ căng thẳng như thể đang lo lắng không biết nàng Georgia nóng bỏng, được nhiều gã theo đuổi kia có thèm nhấc máy hay không.

"Chào Georgia. Là anh, Sam đây."

"Chào anh, Sam!" Georgia trả lời, giọng ấm áp. "Anh khỏe không?"

"Tuyệt, tuyệt quá," Sam nói, cố tỏ ra vui vẻ nhưng không quá háo hức. "Nghe này, anh chỉ muốn em biết là anh đã có một khoảng thời gian thực sự tuyệt vời tối qua và anh đang hi vọng có thể sớm gặp lại em."

Georgia đã sẵn sàng làm gì khi nhận cuộc gọi này (cô biết sẽ có mà). "Nghe này, Sam, em cũng đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Nhưng em vừa mới nói chuyện điện thoại với Hal, bọn em quyết định sẽ đi chơi riêng rồi."

Sam hắng giọng. "À. OK. Chà. Tốt, anh thực sự thất vọng, anh không nói dối đâu, nhưng anh cảm kích vì em đã nói với anh."

Cô biết quyết định của mình thật mạo hiểm. Cô đã cắt đứt cuộc hẹn hò có triển vọng duy nhất đang có. Và, như tôi đã từng nói rõ, chúng tôi yêu những cơ hội hẹn hò. Nhưng cuối cùng, Georgia lại muốn ở bên người không có gì để chứng minh bản thân. Người không cần phải thủ thế, và chẳng cần cạnh tranh để nhận ra Georgia giá trị nhường nào. Chưa kể những bó hoa còn rất đắt nữa.

***

Thật không may, Serena đã bỏ căn hộ, việc không ai ở New York làm, dù có để chuyển chỗ ở, làm đám cưới hay có con đi chăng nữa. Chỉ duy có khi bạn chết thì may ra mới buông xuôi. Thậm chí cả thế đi chăng nữa thì cũng cố gắng không làm vậy.

Nhưng Serena đã làm. Và giờ đây cô chẳng còn tóc, cũng chẳng

còn nhà. Vì tôi đã cho thuê căn hộ của mình mất rồi, và Serena cũng không có tiền ở khách sạn nên cô thực sự chẳng biết phải làm gì. Cô gọi cho một người có thể sẽ thấu hiểu tình cảnh khổ sở của cô. Cô gọi cho Ruby, hỏi xem có thể đến tá túc vài hôm không. Ruby, vốn dĩ là Ruby mà, đồng ý ngay lập tức.

Khi tôi nghe chuyện xảy ra, qua một tin nhắn, tôi nghĩ tốt nhất nên có một cuộc gọi nhóm trao đổi. Thậm chí tôi còn bảo Georgia rẽ qua để chắc chắn hai bọn họ vẫn ổn. Đôi khi tôi vẫn hay lo lắng vậy đấy.

Alice và tôi vẫn ở Sydney, đang thu dọn hành lý chuẩn bị tới Tasmania. Ruby đang ngồi ở bàn phòng ăn cùng Serena và Georgia. Bọn họ đều mở điện thoại. Tôi hét lên vào micro, không tin nổi chuyện đã xảy ra.

"Một gã tưởng không ngủ với ai lại đang ngủ với ít nhất năm cô gái khác nhau á!?"

"Tất cả những người đó còn thấy quá đỗi hạnh phúc khi chia sẻ hắn ta. TẤT CẢ BỌN HỌ CÒN THẤY QUÁ ĐỖI HẠNH PHÚC KHI CHIA SẺ HẮN TA ĐẤY." Serena hét lại.

Georgia lắc đầu. "Ôi. Giờ thì ngay đến những gã thầy tu cũng có cả đám thê thiếp hầu hạ. Đúng là ngày tàn của thế giới."

"Có lẽ họ nên giết tất cả chúng ta đi cho khỏi đau đớn." Ruby lẩm bẩm, như nói chính mình.

Tất cả há hốc miệng kinh ngạc, thậm chí cả tôi, trên điện thoại.

"Cái gì cơ?!" Tôi hỏi lại, hi vọng đường truyền tín hiệu khiến tôi nghe nhầm.

"Ý tớ là thế đấy," Ruby thản nhiên. "Cũng giống như làm với bọn chó ấy mà. Có lẽ tòa thị chính nên giết hết những phụ nữ hay cáu bẳn, sức khỏe kém, răng sâu hay gì gì đó. Để những ứng viên tốt có thêm cơ hội tìm được một mái ấm thích hợp."

Tất cả chúng tôi đều ngơ ngẩn, im lặng không thốt nên lời. Những chuyện xảy ra ở trại động vật vô chủ đã bắt đầu ảnh hưởng tới Ruby.

Cuối cùng Serena hỏi, "Cậu là người tớ đã quyết định sống chung để động viên tớ đó hả?"

Georgia lên tiếng, "Ruby, tớ không hiểu nhiều về cậu lắm, vậy nên hãy thứ lỗi cho tớ nếu chuyện này có không phải, nhưng nếu cậu không nhấc điện thoại và bỏ ngay cái việc tình nguyện đó thì tớ sẽ cho cậu một đấm vào mặt đấy."

"Nghiêm túc đấy, Ruby, đó là điều tồi tệ nhất tớ từng nghe ai đó nói trong đời tớ," Tôi thêm vào.

Georgia bắt đầu cười ngặt nghẽo. "Tớ không thể tin cậu đã nói thế."

Serena cũng rúc rích cười theo. "Cậu đang gợi ý thành phố đầu độc chúng ta bằng hơi ngạt."

Ruby gục mặt xuống bàn, bắt đầu cười phá lên, xem xem cô đã suy sụp tới mức nào. "Ôi Chúa ơi, tớ vẫn tin điều đó. Tớ mất trí rồi!"

Alice và tôi ngồi trong khách sạn ở Úc, nghe bọn họ đang cười rũ rượi qua điện thoại.

Georgia lấy điện thoại di động ra. "Cho tớ số điện thoại. Của trại thú vô chủ ấy, ngay bây giờ."

Ruby răm rắp làm theo. Georgia bấm nút gọi, đưa cho Ruby. Ruby bắt đầu nói.

"Xin chào. Tôi là Ruby Carson. Tôi là tình nguyện viên ở đó. Tôi muốn các bạn biết rằng tôi không muốn quay lại đó nữa. Thật tồi tệ cho sức khỏe tinh thần của tôi, cảm ơn." Cô vội vàng ngắt máy trong khi Serena và Georiga vỗ tay tán thưởng.

"Tớ chẳng nghe thấy gì cả - có phải Ruby vừa bỏ việc tình nguyện không?" Tôi hỏi từ đầu bên kia thế giới.

"Ừ. Đúng thế. Cậu ấy bỏ rồi." Georgia trả lời. "Giờ chúng ta phải kiếm ngay cho Serena một công việc và nhiệm vụ tối nay của chúng ta sẽ hoàn thành."

"Cậu có thể trở lại làm việc cũ không? Với những ngôi sao điện ảnh ấy?" Alice hỏi.

Serena nhún vai. "Tớ chắc là họ đã thuê người khác rồi."

Tôi chen vào. "Nhưng Serena này, qua những chuyện cậu kể với tớ về họ thì có vẻ họ rất tử tế mà. Cậu cũng có vẻ rất quý mến họ nữa."

"Ừ, đúng thế." Serena nói vào micro. "Thực lòng tớ cũng hơi nhớ họ. Joanna rất dịu dàng với tớ. Còn Robert thì rất vui tính."

Georgia lấy điện thoại mình ra. "Gọi cho họ xem thế nào. Điện thoại của họ là gì?"

Serena lưỡng lự.

"Thôi nào, tớ không định bán nó cho tạp chí People đâu. Tớ chỉ đang cố kiếm cho cậu một công việc thôi."

Serena đưa số cho Georgia. Georgia bấm máy, đưa điện thoại cho Serena.

"Chào, Joanna à? Tôi Serene đây." Mọi người chăm chú dõi theo khi Serena nghe giọng từ đầu dây bên kia. Ánh mắt Serena bắt đầu sáng lên.

"Ôi, thật vui khi cô hỏi. Chuyện ở trung tâm yoga chẳng tới đâu cả. Nên tôi đang tự hỏi liệu cô có... thật sao? Ôi. Ôi chao. Tuyệt vời. Vâng, ngày mai tôi sẽ đến. Ta có thể bàn chuyện đó. Vâng. Gặp lại cô sau nhé."

Serena gấp điện thoại của Georgia lại, vẻ bối rối. "Họ chưa thuê ai cả."

Georgia vỗ tay hoan hỉ, "Thật tuyệt vời!"

"Ừ," Serena mỉm cười. "Nhưng tớ không biết nữa... giọng cô ấy nghe có vẻ buồn buồn."

"Sao cơ?" Tôi hạ giọng.

Serena vươn người tới máy điện thoại nói lại, to hơn, "Giọng cô ấy nghe có vẻ buồn buồn."

Ở ÚC

Chuyến bay tới Tasmania chỉ mất một tiếng rưỡi. Tôi hình dung nơi đó là một hòn đảo hoang vu, với những chú chuột túi nhảy nhót xung quanh, những bộ lạc bản xứ đón chào chúng tôi với những cây đàn ống thổ dân. Nhưng Hobart, thủ phủ Tasmania khá văn minh. Đó là một thành phố cổ kính, cảm giác như một thuộc địa nhỏ, nằm bên trong một bến cảng tuyệt đẹp. Những tòa nhà thấp xây bằng sa thạch dọc theo những con phố, được đổi thành quán rượu hay cửa hiệu. Đáng tiếc tôi còn thấy một cửa

hiệu bánh xăng-đuých Subway ở đó.

Tôi đã gửi email cho Fiona trước khi rời Sydney, báo cô ta là chúng tôi đang tới. Cô ta rất vui lòng gặp bọn tôi tại một quán rượu địa phương để nói chuyện. Tôi vẫn ngờ cô ta có ý đồ – là một người New York, tôi phải giả định có thể cô ta không làm việc này chỉ vì sự tử tế.

Tôi phải thừa nhận, tâm trạng của tôi không được tốt cho lắm. Từ những điều đọc được ở các con số thống kê tệ hại, từ việc quan sát họ phát ốm với những gã đàn ông chỉ-chăm-chăm-nhìn-lên-trên-đỉnh-đầu, những phụ nữ cảm thấy đã qua bên sườn núi ở tuổi ba mươi lăm và những gã trai trẻ đang chia đôi tuổi họ rồi cộng thêm bốn vào. Ở New York, lối cư xử của một người hai mươi lăm và ba mươi lăm chẳng khác nhau là mấy. Ở New York, nếu bạn xấp xỉ bốn mươi, có thể đang bận tận hưởng quãng thời gian tốt đẹp thì cũng chẳng thấy bối rối khi nhận được một lời mời họp mặt bạn bè phổ thông lần thứ hai mươi. Nhưng ở Sydney, bong bóng ảo tưởng tự lừa dối bản thân của tôi đã vỡ tung. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy mình đã già.

Chúng tôi gặp nhau ở một quán bar Ai-len gần bến cảng, nơi có một quầy bar gỗ dài cùng biển hiệu khổng lồ ghi "Fishmonger."

Vừa bước vào, chúng tôi nghe thấy, "Chắc hẳn là những cô gái New York của tôi đây rồi!" Một phụ nữ tiến về phía bọn tôi, đôi tay dang rộng, nụ cười tươi rói trên khuông mặt. Cô ta đúng như tôi tưởng tượng. Khuôn mặt tròn, cởi mở, làn da nhợt nhạt của người Anh. Cô ta có mái tóc thưa màu nâu nhạt, cột đuôi ngựa đằng sau. Trông cô ta rất ưa nhìn – quyến rũ, có vẻ hiền lành và hơi nhạt nhẽo. Cô ta nhìn chúng tôi một lượt rồi thốt lên. "Các cô đẹp quá!" Đột nhiên tôi thấy xấu hổ vì đã nghĩ trông cô ta nhạt nhẽo. Cô ta dẫn chúng tôi tới quầy bar. "Đi nào, các cô đang ở Hobart, vậy nên cần uống một chút bia. Các cô đã thử bia James Boag's chưa?"

"Chưa." Tôi đáp. "Tôi không uống bia."

"Tôi cũng thế," Alice nói theo.

"Nhưng các cô phải thử một chút. Các cô đang ở bến tàu. Chúng tôi không thể để các cô nếm rượu ở đây được, giờ thì ta có thể không nào?" Cả Alice và tôi đang nghĩ, Sao lại có chứ, có - bạn có thể, trong lúc Fiona đi đến quầy bar gọi bia cho chúng tôi. Cô ta chờ họ mang bia đến, trả tiền và đưa cho chúng tôi.

"Giờ thì nói tôi biết đi, các cô nghĩ tôi thực sự là một kẻ ngớ ngẩn

vì những gì đã viết có phải không? Các cô tới đây để chửi mắng tôi phải không nào? Được rồi, vậy thì làm đi." Cô ta quá nhiệt tình và cởi mở, tôi không còn tâm trạng nào muốn gây gổ với cô ta nữa.

"Tôi không đến đây để la hét với cô, chỉ là..."

"Trông tôi rất vui vẻ niềm nở phải không nào?"

"Chỉ là việc cô đang khuyên phụ nữ tự yêu bản thân mình và rồi họ sẽ tìm thấy tình yêu giống như... tôi cũng không rõ nữa..."

"Như một lời dối trá," Alice ngắt lời. "Không thể có những thống kê như thế được. Thậm chí cả khi tất cả chúng ta lấy phải những tên đồng tính thì những con số đó cũng không có nghĩa lý gì hết."

Fiona thản nhiên đón nhận lời chỉ trích. "Những thống kê đó rất thuyết phục. Các cô đã nghe có người còn gợi ý chúng ta nộp thuế khuyến khích những gã trai của chúng ta chỉ để ở họ ở lại Úc chưa? Chuyện vớ vẩn đó là thế nào vậy? Những người đàn ông ở đây, bọn họ đang nghĩ mình là món quà của Chúa đấy." Fiona vẫy tay ra hiệu với mấy phụ nữ đang bước vào quán. "Katie! Jane! Chúng tôi ở đây!" Cô ta quay lại nhìn Alice và tôi. "Cố gắng kiếm một người đàn ông hẹn hò bạn đi chơi tử tế khó chẳng khác nào bắt một con gấu túi chạy." Katie và Jane đi tới. Fiona thơm má họ rồi giới thiệu chúng tôi với nhau.

"Tôi vừa kể cho họ nghe chuyện hẹn hò ở Tasmania không hề tồn tại."

Jane và Katie gật đầu đầy ẩn ý.

"Ồ, vậy các cô làm gì để thay thế?" Alice tò mò.

Fiona uống một ngụm bia, bật cười. "À, chúng tôi đến quán rượu, uống say khướt, nằm gục lên nhau, và hi vọng vào những điều tốt đẹp nhất sẽ đến. Đó thực sự là một cảnh kinh khủng, thật đấy."

Tất cả chúng tôi cười phá lên. Fiona tiếp tục vẫy tay và hôn chào mọi người. Cô ta chào ai cũng với vẻ mừng rỡ và luôn tỏ ra thật đúng là như vậy.

Tôi nhận ra chúng tôi đang đứng trước một trong những người được Chúa ban phước cho rất nhiều serotonin[47] và tính vui vẻ niềm nở. Bạn biết đấy. Một người hạnh phúc.

"Đó là sự thật. Tôi đã nói với độc giả của mình rằng nếu bạn yêu

lấy cuộc đời mình và thỏa mãn với nó thì bạn sẽ trở nên cực kỳ hấp dẫn – và đàn ông sẽ lại xuất hiện trở lại."

Tôi không kìm được, phản đối. "Chuyện đó không có thật. Tôi biết hàng tá phụ nữ độc thân tuyệt vời, quyến rũ, tài giỏi và họ không thể tìm nổi bạn trai."

"Họ cũng không quá kén chọn. Họ không trông chờ những điều viển vông." Alice hùa vào. Cô ấy nhận ra lỗ hổng trong lập luận của tôi.

Quán bar bắt đầu đông đúc hơn, tiếng nhạc ồn ào, khiến Fiona gần như hét lên với chúng tôi. "Chỉ là chưa thôi!"

"Gì cơ?" tôi hỏi.

"Họ chỉ chưa tìm thấy bạn trai thôi. Họ chưa hề hết hi vọng phải không nào?"

"Không. Nhưng thực tế là họ đang như thế."

"Và ngày mai mọi thứ đều có thể thay đổi. Đó là những gì tôi nghĩ. Ngày mai, mọi chuyện đều có thể thay đổi!" Như thể gợi ý, một anh chàng mặc áo phông quần ngố tiến về phía Fiona, chào cô ta. Cô ta nồng nhiệt đón chào và thơm má anh ta. "Đây là Errol. Chúng tôi đã phải lòng nhau mùa hè năm ngoái và ở bên nhau trọn ba tuần, phải không nào?" Errol cười ngượng ngùng. Cô ta véo đùa tai anh ta. "Anh ta thực sự là tên bất tài với tôi. Phải không hả Errol?"

"Anh là một tên khốn. Đúng vậy." Nói xong anh ta bỏ đi.

"Giờ nói tôi nghe đi Julie. Cô nghĩ tôi nên nói với mọi người thế nào? Cô nghĩ chúng ta nên tin vào điều gì?" Fiona từ tốn hỏi.

Lại là câu hỏi đó. Bạn tin vào điều gì? Tôi nhìn quanh quán bar. Có cả biển người, cả nam và nữ, chủ yếu là nữ. Và những phụ nữ trông như đang cố gắng nỗ lực nhiều hơn đàn ông vậy.

"Có thể cuộc đời này không công bằng," tôi trả lời. "Không phải ai cũng được đảm bảo sẽ trúng xổ số, có sức khỏe tuyệt vời hay được sống yên ấm bên gia đình. Không phải ai cũng được đảm bảo sẽ có người yêu họ." Tôi làm một tràng. "Có thể sau đó chúng ta sẽ bắt đầu một cách nghĩ mới về cuộc sống. Một cách nghĩ khiến chuyện không quá bi thương nếu tình yêu bỗng nhiên trở thành điều bạn không thể có được."

Fiona ngẫm nghĩ những lời ấy trong giây lát. "Tôi xin lỗi các quý cô. Nếu tôi nói với độc giả điều đó, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm cho vụ tự tử hàng loạt đầu tiên trong lịch sử Úc mất. Sẽ có hàng trăm cô gái trẫm mình xuống biển Tasman."

Alice và tôi nhìn nhau. Chuyện đó nghe hơi bi đát, thậm chí với cả chúng tôi. "Ngoài ra, tôi nghĩ điều đó đi ngược lại bản chất con người," Fiona nói tiếp. "Tất cả chúng ta đều muốn yêu và được yêu. Đơn giản vậy thôi."

"Đó có phải là bản chất con người hay không, hay lại là chuyện phim ảnh như Hollywood?" Alice hỏi.

Ban nhạc bắt đầu biểu diễn ở một sân khấu nhỏ dựng phía cuối phòng. Họ là một ban nhạc sống người Ai-len. Chẳng mấy chốc sàn nhảy đã chật ních những người da trắng say khướt nhảy múa.

Tôi nói to. "Có thể bản chất thật sự của chúng ta là sống trong một cộng đồng. Đó là điều duy nhất có vẻ còn tồn tại. Chắc chắn hơn là hôn nhân."

Fiona tỏ ra rất nghiêm túc. Cô ta đứng dậy, đặt tay lên vai chúng tôi, nhìn thẳng vào mắt chúng tôi. "Tôi phải nói điều này, những lời thực sự từ đáy lòng. Cả hai cô là những cô gái rất xinh đẹp. Các cô thông minh, vui tính và đầy quyến rũ. Ý nghĩ các cô kết thúc cuộc đời mình mà không yêu ai thật hết sức nhảm nhí. Không đời nào làm được chuyện đó. Cả hai cô là những nữ thần. Tôi biết các cô không muốn tin tôi, nhưng đó là sự thật. Những nữ thần xinh đẹp và quyến rũ. Các cô không nên, dù chỉ một giây phút, nghĩ rằng mình sẽ không có nhiều hạnh phúc trong đời như các cô hoàn toàn có thể." Nói xong, Fiona quay đi lấy thêm bia.

Nước mắt tôi chực ứa ra. Alice quay sang tôi, đôi mắt cũng gần như sắp khóc. Con người này, cô ta quả thật quá tử tế.

Tiếng nhạc và màn nhảy múa trở nên hỗn độn hơn. Alice tóm tay tôi, kéo tôi lên sàn nhảy. Fiona đi cùng chúng tôi, với khoảng chục cô bạn thân theo sau. Tôi quan sát cô ta tươi cười, xoay mình, hát theo lời những bài hát tôi không hiểu nổi. Dù tôi có nói gì, có thông minh đi thế nào đi chăng nữa thì tôi có thể thấy rất rõ ràng rằng Fiona hạnh phúc hơn tôi. Cô ta đã tự tiêm vắc xin để miễn nhiễm với sự độc hại của những thống kê đã đè nặng tâm lý tôi suốt tuần qua. Khi thấy những giọt mồ hôi lăn trên má cô ta, thấy khuôn mặt tươi cười của cô ta, tôi phải thừa nhận điều đó. Cô ta là một trong số những người mà tất cả mọi người đều muốn đến

gần, và cuối cùng thì người tích cực, lạc quan thường hấp dẫn hơn người tiêu cực bi quan. Alice ôm lấy tôi, giả vờ hát một bài hát chúng tôi không hiểu nổi lời. "Bay vào trong em flah flah flah anh yêu baba ba... yeah." Fiona đang nhảy với Eroll, Jane và Katie, làm bọn họ cười phá lên với việc thử nhảy một điệu hip-hop. Alice nói thật to vào tai tôi. "Tớ thích cô ấy. Cô ấy thật tuyệt."

Rồi một anh chàng đẹp trai, vạm vỡ bước vào sàn nhảy, len qua đám đông hướng về phía Fiona. Vừa nhìn thấy anh ta, cô ta quàng tay ôm lấy. Họ hôn nhau say đắm. Bọn họ nói chuyện ít phút, tay vẫn ôm chặt lấy nhau. Xong, anh ta đi lên phía quầy bar. Fiona thấy vẻ tò mò trên mặt chúng tôi, lại gần giải thích.

"Chúng tôi mới gặp nhau vài tuần trước. Tên anh ấy là George. Tôi phát điên lên vì anh ấy. Anh ấy đã sống ở Hobart cả đời, nhưng chúng tôi chưa từng gặp nhau trước đây, cho tới tận tháng trước. Đó chẳng phải là điều kỳ lạ nhất hay sao?"

Alice và tôi nhìn Fiona, bối rối. "Cô không định kể cho chúng tôi về anh ấy đấy chứ?" Tôi vui vẻ.

Fiona chỉ nhún vai, bật cười. "Không phải các cô ghét những phụ nữ nghĩ họ biết mọi thứ chỉ vì họ đã tìm cách gặp gỡ một người đàn ông hay sao? Tôi thà chết còn hơn là để các cô nghĩ tôi là loại phụ nữ đó!"

Tôi nhìn Fiona kinh ngạc. Cô ta có vũ khí tối thượng trong xưởng vũ khí của mình, và đã không dùng đến nó. Cô ta đã không chơi bài "Nào, xem nó có kết quả tốt với tôi thế nào kìa." Cô ta muốn chắc chắn tôi không cảm thấy quan điểm của tôi kém hợp lý hơn của cô ta chỉ vì cô ta đã có bạn trai còn tôi thì không. Việc này thực sự khiến cô ta trở thành một nữ thần và dạy cho tôi một nguyên tắc quan trọng nữa: Cuối cùng thì khi bạn yêu, cũng đừng tỏ ra tự mãn với việc đó.

Trên chuyến taxi quay lại sân bay Hobart, tôi không thể thôi nghĩ về Fiona. Có lẽ là không thành thật nếu tôi không chịu thừa nhận rằng cô ta đã đúng, theo một chiều hướng nào đó. Cô ta đã tự thắp nguồn sáng của mình thật rực rỡ tới nỗi một người đàn ông đích thực phải xuất hiện ở Hobart vì cô ta. Phải chăng thế có nghĩa là tôi đã tin chuyện ấy sẽ đến với bất cứ ai hành động giống cô ta? Không. Phải chăng bỗng nhiên tôi lại nghĩ mọi người chắc chắn được yêu trong cuộc đời này? Không. Phải chăng chuyện ấy khiến tôi nghĩ rằng bạn nên bỏ qua những thống kê và chỉ cần chắc chắn mình thực sự rất hấp dẫn ư? Cũng không nốt.

Nhưng đây là những điều tôi học được từ Fiona và Úc, về những con số thống kê cùng việc sống độc thân: Một trăm phần trăm loài người cần niềm hi vọng để sống. Và nếu như có bất cứ con số thống kê nào tước đi điều đó ở bạn, thì nó không đáng để bạn phải bận tâm.

Hãy du ngoạn thường xuyên hết mức có thể tới những nơi bạn biết sẽ có rất nhiều đàn ông.

Này, chẳng có gì sai khi cố gắng cải thiện tỷ lệ của mình cả.

Đã đến lúc Alice quay về New York. Trong phòng khách sạn ở Sydney, xem Alice sắp xếp hành lý, tôi bắt đầu thấy nhớ nhà da diết. Tôi nhớ cái giường ấm áp, những người bạn, thành phố của tôi. Sydney cũng làm tôi lo lắng. Càng học được nhiều điều ở Fiona và hạnh phúc của cô ta, tôi càng thấy mình cạn hi vọng và ít lạc quan hơn. Tôi đã đi đến một quyết định.

"Tớ sẽ về nhà. Tớ sẽ về nhà, quay lại với công việc, thanh toán hết khoản vay và kết thúc chuyện này ở đây. Tớ không thể tiếp tục nữa."

Alice ngồi trên giường, trầm ngâm nghĩ xem nên nói gì.

"Tớ thấy tiếc vì cậu đang cảm thấy như thế này. Nhưng tớ nghĩ vậy cũng tốt cho cậu. Cậu lúc nào cũng rất có trách nhiệm, cậu luôn có một công việc bàn giấy. Thật tốt cho cậu khi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo."

Với tôi, thật quá đỗi đau khổ. Tôi thấy cô đơn vô cùng.

"Tớ thấy rất… sợ."

Alice gật đầu. "Tớ cũng vậy. Nhưng tớ không nghĩ giờ là lúc để cậu về nhà. Tớ không nghĩ vậy."

Tôi tiễn Alice ra taxi, cô ấy quay lại hỏi. "Sao cậu không tới Ấn Độ? Hình như mọi người ở đó đều có nhận thức về tâm linh ở đó."

"Serena cũng nói thế. Tớ sẽ cân nhắc chuyện này."

Chiếc taxi lăn bánh, Alice gọi với lại. "Đừng bỏ cuộc, Julie! Cậu vẫn chưa làm xong mà!"

Tôi nhìn theo bóng xe cô ấy khuất dần, lại dâng trào cảm giác cô đơn không thể tả nổi. Tại sao mình phải tự hoàn tất việc này? Tại

sao Thomas không gọi cho mình? Giờ đây chẳng còn là một ý nghĩ mới xuất hiện; tôi đã nghĩ về nó mỗi ngày kể từ khi ở Ý, vì khi tôi có thể đề cập đến nó trước đó, tôi đã là một kẻ thất bại và khi phụ nữ chúng tôi có mối liên hệ với ai đó thì thật khó dứt ra. Tin tốt là tôi chưa bao giờ gọi cho anh ấy. Tạ ơn Chúa. Tạ ơn Chúa. Vì đây là một nguyên tắc tôi đã học được để sống độc thân, một quy tắc tôi đã rất khó khăn để học được và không cần phải chu du thế giới mới tìm ra: Đừng gọi cho anh ấy, đừng gọi cho anh ấy, đừng gọi cho anh ấy. Và rồi, khi bạn nghĩ bạn có lý do thích đáng để gọi cho anh ấy, hãy đừng gọi cho anh ấy. Ngay bây giờ, tôi đang đắn đo có nên gọi cho anh ấy hay không.

Vừa lúc ấy điện thoại đổ chuông. Tôi nhấc máy. Giọng một người đàn ông Pháp vang lên ở đầu dây bên kia.

"Julie đó phải không?" Anh ta hỏi.

"Vâng, tôi đây." Tôi trả lời, không tin những gì mình nghĩ đang được nghe.

"Anh Thomas đây." Tim tôi đập thình thịch.

"Ôi. Ôi chao. Thomas. Ôi. Anh khỏe không?"

"Anh khỏe. Em đang ở đâu thế? Singapore? Timbuktu?"

"Em đang ở Sydney."

"Úc à? Tuyệt vời. Bali rất gần đó."

"Bali?" Tôi nhắc lại, đổi chân trụ, sốt ruột.

"Ừ. Anh có mấy việc nên phải đến đó. Sao chúng ta không gặp nhau nhỉ?"

Tim tôi ngừng đập trong giây lát. "Em không biết chuyện đó..."

Giọng Thomas nghiêm túc hơn hẳn. "Julie à. Anh đã tự hứa với bản thân. Nếu anh có thể sống ba ngày mà không nghĩ về em, không muốn nhấc điện thoại hỏi xem khi nào có thể gặp lại em thì anh sẽ không bao giờ gọi cho em. Anh đã không thể chịu nổi lấy một ngày."

Đó là điều thật sửng sốt khi nghe một người nói ra. Đặc biệt là ở Sydney, nơi lòng tự trọng của tôi đã bị đánh bại, nơi ngọn lửa trong tôi sắp lụi tàn.

"Julie à, xin em đừng bắt anh phải cầu xin. Hãy gặp anh ở Bali nhé."

Tôi nhìn quanh bến cảng Sydney, nghĩ về những con số thống kê. Tỷ lệ một người đàn ông Pháp điển trai muốn gặp bạn ở Bali là bao nhiêu đây? Tỷ lệ điều đó xảy ra lần nữa là bao nhiêu đây? Còn vợ anh ấy thì sao?

Tôi hỏi, "Nhưng còn vợ anh thì sao?"

"Cô ấy biết anh sẽ đi Bali, nhưng phần còn lại thì cô ấy không hỏi."

Tôi liền đồng ý. Vì một cơ hội hiếm có bạn mong chờ đã đến thì sao bạn có thể từ chối cơ chứ?

NGUYÊN TẮC 7

Hãy Thừa Nhận Đôi Khi Bạn Cảm Thấy Tuyệt Vọng

(Tôi Sẽ Không Để Lộ Cho Ai Biết Đâu)

Khi Alice trở lại New York, cô đã là một con người thay đổi. Sydney đã làm điều gì đó với cô. Cô sợ. Dù cô rất ấn tượng với Fiona nhưng điều đó chẳng đọng lại trong tâm trí cô lâu. Khi nghĩ về sáu tháng hẹn hò trước, về nước Úc và người đàn ông không muốn khiêu vũ cùng, cô phải thú nhận với chính mình rằng: Địa ngục đang hiện hữu bên ngoài kia. Cô đã làm hết sức có thể, cô đã thể hiện hết một Alice-có-thể-làm-bất-cứ-chuyện-gì, nhưng ý nghĩ hẹn hò trở lại thật sự quá sức với cô. Cô hài lòng chấp nhận ở bên Jim, điều làm cô gần như phát điên. Liệu cô có thực sự yêu anh hay không? Không. Liệu đây có phải người đàn ông trong mộng của cô hay không? Hoàn toàn không. Nhưng trong mắt cô, anh xếp ở một vị trí đặc biệt gần như là đang yêu, gần như là người đàn ông trong mộng của cô.

Và thế là Alice, cô nàng tóc đỏ, siêu anh hùng Alice của khu Staten Island, đã sẵn sàng ổn định cuộc sống. Không đời nào trong các phiên tòa, nhưng giờ đây, điều đó đã xảy ra trong cuộc sống của cô. Cô tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai không có Jim, và điều ấy thực sự khiến cô sợ hãi.

Cô đang đi bộ xuống phố Prince, suy ngẫm tất cả những điều này trong khi đi gặp Jim lần đầu tiên kể từ khi ở Sydney về nhà. Cô rẽ ở góc phố. Anh đã chờ sẵn ở đó, bên trong ô cửa sổ một quán bar nhỏ duy nhất còn sót lại ở khu Soho. Tất nhiên rồi, anh rất đúng hẹn. Anh nhìn thấy Alice qua cửa sổ, cười tươi vẫy tay gọi cô. Cô cười và vẫy lại, bước vội đến nỗi như phi nước đại vào trong quán. Cô ôm chầm lấy anh, hôn anh say đắm. Anh bật cười ngạc nhiên, vòng tay ôm cô.

Một lát sau họ mới buông nhau ra. Alice nghiêm túc nhìn anh.

"Mình cưới nhau đi anh." Cô thì thầm. Jim lùi ra, hai tay giữ hông cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em nghiêm túc chứ?" Giọng anh gấp gáp vì bất ngờ pha lẫn phấn khích.

"Tất nhiên rồi," Alice đáp, mỉm cười rồi cười phá lên. Cô ôm Jim như thể không bao giờ buông ra. Jim bế cô lên, ngay tại đó, trong quán bar, xoay cô vòng vòng trong khi cô cười vang và gục đầu vào cổ anh.

Vậy chuyện sẽ ra sao nếu nó không như cô tưởng tượng? Chắc chắn rồi, không có màn quỳ gối, nhẫn cưới với lời cầu hôn, và cô lại là người ngỏ lời trước. Nhưng anh đã bế cô lên, khiến cô hiểu rằng anh đang thấy mình là gã may mắn nhất trên đời này.

Khi cười vang và quay vòng, cô thầm nghĩ, Mình thực sự yêu Jim.

TRÊN ĐƯỜNG TỚI BALI

Trên chuyến bay từ Tokyo tới Denpasa, Bali thì chuyện đó lại xảy ra. Tôi đang ngủ một giấc ngon lành nhờ thuốc Lexomil thì đột nhiên tỉnh dậy. Tôi ngồi ở ghế sát lối đi. Mành cửa sổ chỗ dãy ghế của tôi không đóng nên tôi có thể nhìn thấy toàn bộ khoảng tối bên ngoài. Màn đêm thăm thẳm đó xuất hiện ngay khi tôi tỉnh giấc, khiến tim tôi bắt đầu đập nhanh. Thình thịch. Tôi thở khó nhọc, hổn hển. Tôi thấy khát không khí như đang bị bóp nghẹt cổ họng. Hành khách bên cạnh tôi, một cậu thanh niên châu Á béo lùn độ hai mươi tuổi đang ngủ, cái chăn nhỏ màu xanh dương kéo tới tận cằm. Đầu cậu ta dựa vào ô cửa sổ đen ngòm. Cậu thanh niên tội nghiệp không hay biết có một quý cô điên loạn đang ngồi ngay kế bên. Tôi nhìn quanh. Tất cả hành khách đều như đã ngủ. Tôi biết sẽ làm họ chết khiếp khi tỉnh giấc vì tiếng hét thất thanh của một phụ nữ Mỹ. Tôi cúi gập người lại, chống khuỷu tay lên đùi, tay ôm đầu, cố gắng hít thở. Nhưng cảm giác giống như bóng tối bao trùm xung quanh sắp nuốt chửng tôi. Mắt tôi ướt nhòe. Tôi tuyệt vọng cố gắng kìm lại.

Tất nhiên tôi không muốn khóc vì tôi không muốn quấy rầy hành khách, báo động tiếp viên, tự chuốc rắc rối hay có thể là nguyên nhân của một vụ cãi lộn. Nhưng có một lý do vô nghĩa và thúc bách hơn nữa khiến tôi không muốn bật khóc. Khi tôi khóc, dù chỉ một giọt nước mắt thôi, mắt tôi sẽ phồng lên như cái khay đựng bỏng ngô, quầng mắt sẽ thâm sì và sệ tới tận cằm. Điều tôi lo nhất chính là tôi sẽ gặp Thomas ở sân bay Denpasar, và tôi muốn mình

trông phải thật xinh đẹp. Vậy đấy, tôi đã nói rồi mà.

Tôi tự hỏi liệu có còn một cách khóc nào khác không phát ra tiếng hay không ứa nước mắt hay không. Tôi thử vài giây, làm bộ mặt nhăn nhó trong cơn nức nở không phát thành tiếng, mắt chớp lia lịa để nước mắt không trào ra. Đến tôi cũng không thể hình dung ra mình đang trông giống cái gì nữa. Tất nhiên vì tôi đang trong cơn hoảng loạn và không thể kiềm chế bản thân nên phương pháp đó không có hiệu quả. Tôi bắt đầu khóc. Tôi khóc vì tôi đang hoảng loạn, và tôi còn khóc vì tôi biết giờ đây trông mình sẽ thật gớm ghiếc. Chúng tôi chỉ còn ba mươi phút bay nữa. Chúng tôi sẽ phải thắt dây an toàn để hạ cánh. Tôi quyết định vào phòng vệ sinh, chí ít cũng là nơi tôi có thể hóa điên một mình. Tôi cố lấy lại tự chủ, đủ để đi giữa hai dãy ghế, bước qua những người đàn ông, đàn bà, thanh thiếu niên, trẻ em và những bé con đang say sưa ngủ. Tôi bước nhanh hết mức có thể tới nhà vệ sinh, sập cửa lại. Tôi ngồi lên bệ toa lét, òa khóc nức nở. Tôi gắng làm sao cho kín đáo nhất có thể; tôi vẫn còn đủ khả năng tự bảo vệ để không muốn một rắc rối nào xảy ra. Tôi lắc lư người trên bệ toa lét, hai tay ôm chặt mình như một đứa bé đang rất lo sợ đứng ngồi không yên. Tôi vò đầu bứt tai. Có lúc tôi nhìn vào gương và thấy khuôn mặt như con rùa trăm tuổi của mình. Tôi khóc nức nở hơn. Tôi thấy lạc lối, lơ lửng giữa không trung, trong bóng tối. Tôi không biết mình sẽ đi đến đâu, hay sẽ làm gì – với Thomas, với tình yêu, với cuộc đời mình. Tôi cảm thấy hồi kết của vở bi kịch sắp xảy ra.

Tôi vã nước lạnh lên mặt. Việc đó chẳng bao giờ có tác dụng. Chưa bao giờ. Tại sao mọi người lại bảo bạn làm chuyện đó nhỉ? Họ thông báo chúng tôi phải ngồi yên vị ở ghế để hạ cánh, trong khi tôi lại đang đứng ở bồn rửa, cố hết sức giữ bình tĩnh. Tôi nhắm mắt, tập trung hít thở thật chậm rãi. Tôi bắt đầu tĩnh tâm lại. Sau một phút, tôi khỏe hẳn, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi quay lại ghế mình, nhẹ nhàng ngồi xuống. Tôi nhìn cậu thanh niên ngồi kế bên đang say sưa ngủ, cảm giác như vừa giành chiến thắng. Đúng vậy, tôi vừa trải qua một cơn khủng hoảng, nhưng lúc này chẳng có ai nhận ra hết. Tôi đã có thể kiềm chế nó bùng phát cho tới khi vào phòng vệ sinh. Tôi biết trông tôi rất khủng khiếp. Dù có cả tấn son phấn trét lên cũng không thể thay đổi được điều đó. Nhưng giờ đây, thế này là tốt lắm rồi.

Trong tình huống kiểu như thế này, khi bạn sẽ gặp một người đã xa cách lâu ngày, với tâm trạng lo lắng, cảm giác không biết chuyện gì sẽ xảy ra, tôi nghĩ cái giây phút đầu tiên bạn trông thấy họ là điểm quan trọng nhất. Đó là giây phút bạn nhận ra chính xác bạn cảm thấy thế nào về người ấy cũng như quãng thời gian hai

người bên nhau sẽ ra sao. Lúc này tôi đang đứng ở chỗ kiểm tra hành lý. Tôi liếc nhìn đồng hồ trên tường. Đã nửa đêm. Nhiều hành khách mệt mỏi đang đứng chờ hành lý, các tài xế thì đang quanh quẩn gần đó, hi vọng bắt được một vị khách thuê xe.

Và rồi tôi trông thấy anh.

Anh đang đứng tách biệt một chút với những người khác. Anh mặc áo phông màu nâu, quần jeans, đang vẫy tay gọi tôi, đôi mắt xanh dương rực sáng. Anh đang cười, nhưng không quá to, chỉ đủ để tôi hiểu anh vui sướng nhường nào khi thấy tôi. Tôi vội vàng chạy thật nhanh tới, ôm chầm lấy anh. Anh ôm tôi thật chặt, hôn lên mái tóc tôi. Chúng tôi đứng đó, ghì chặt lấy nhau, hôn nhau say đắm và mỉm cười. Trông chúng tôi hẳn phải như một đôi tình nhân tuyệt vời nhất trên đời.

Anh vuốt má, nhìn thẳng vào mắt tôi. "Nào, nói anh nghe đi. Chuyến bay của em thế nào?"

Tôi nhìn anh, nói dối: "Tuyệt lắm anh ạ. Em không gặp chút rắc rối nào."

Anh nhìn tôi dò xét. "Thật không vậy? Trông như em đã khóc." Tôi buông anh ra, mắt hơi liếc xuống chân. Tôi lại nói dối tiếp. "Không, em ổn mà. Chỉ hơi mệt thôi."

Thomas nhìn tôi đắm đuối, mỉm cười. "Được rồi. Anh sẽ giả vờ như là tin em vậy. Giờ thì đi nào!"

Chúng tôi về khách sạn lúc độ hai giờ sáng. Phục vụ đưa chúng tôi tới con đường nhỏ lát đá. Khi anh ta mở cửa phòng chúng tôi, tôi không thể kìm nổi, há hốc miệng kinh ngạc.

Thomas đã đặt trước một căn phòng khổng lồ cho chúng tôi, rộng gấp đôi căn hộ của tôi. Những bức tường phản chiếu ánh sáng ấm áp màu nâu gỗ nhạt. Trần nhà bằng tre như trải dài vô tận, nối nhau ở một điểm trên cao, ngay phía trên đỉnh đầu chúng tôi. Sàn nhà lát đá cẩm thạch. Còn có một chiếc giường ngủ rất lớn, đối diện với ban công tách biệt. Một bên phòng toàn là cửa sổ, hướng ra cánh đồng lúa bát ngát. Ngay cả trong đêm, quang cảnh cũng thật kì diệu.

"Đẹp... đẹp quá. Em không thể tin nổi!" Tôi lắp bắp. Chưa một ai từng đưa tôi tới nơi nào đó tuyệt đẹp như thế này. Tôi quay lại phía Thomas, trân trân nhìn anh, không thốt nên lời. Anh vòng tay nhẹ nhàng ôm rồi hôn tôi.

Giờ thì tôi miêu tả chuyện diễn ra tiếp theo thế nào đây? Được rồi, chỉ cần nói là đôi khi trong đời, sau nhiều năm tháng trượt dài, cố gắng hết sức mình xoay xở trong tình cảnh tồi tệ, không nản chí, đôi khi Chúa cũng ban cho bạn một món quà, một phần thưởng nho nhỏ vì tất cả những nỗ lực của mình. Cuộc sống mang lại cho bạn một chút hương vị để thấy đơn giản nó có thể tuyệt vời đến nhường nào. Bạn không biết nó sẽ kéo dài bao lâu và bạn thực sự cũng chẳng bận tâm điều đó, vì bạn biết vào cái thời khắc mình sảy chân xuống một ao nước hạnh phúc nho nhỏ, bạn sẽ chẳng buồn lo nghĩ xem khi nào bạn bước ra khỏi nó.

Điều tôi muốn nói là tám ngày sau đó, chúng tôi không hề rời khỏi khách sạn. Chúng tôi hiếm khi ra khỏi phòng, nếu có thì cũng chỉ là đi ăn. Tôi thậm chí còn không nhớ nổi lần cuối cùng chuyện ấy diễn ra với tôi. Sự thật là tôi thường không có bạn trai như thế. Tôi cũng có hẹn hò, có quan hệ tình cảm, cũng có "những tình cảnh". Nhưng tôi không có những người đàn ông, hết người này tới người khác, người tôi dẫn đi khắp nơi với vị thế bạn trai, và rồi chia tay nhau với vài lý do này kia, sau đó nói với bạn bè tôi là "Lúc ấy tớ nghĩ gì nhỉ?" Không may thay, tôi luôn hiểu những gì mình nghĩ và họ cũng vậy. Thế nên không ai thực sự có thể tự lừa dối mình quá lâu. Mọi chuyện thường kết thúc khá chóng vánh và chẳng để lại mấy đau khổ. Dù sao đi nữa, tất cả chuyện này cũng chỉ là cách để tôi nói rằng đã lâu lắm rồi, kể từ cái thời tôi còn dành thật nhiều thời gian, ngày qua ngày, với một người đàn ông. Lâu lắm rồi kể từ cái ngày có người khiến tôi muốn dành thật nhiều thời gian và cũng muốn dành nhiều thời gian cho tôi. Một người tôi muốn cùng thức dậy, ngủ cùng nhau, cùng trò chuyện, cùng ăn chung và lại cùng làm tình hăng hái hơn nữa v.v... Thật buồn là cảm giác này thật khác lạ. Nó khiến tôi nhận ra khi độc thân, bạn thực sự quen với sự thiếu thốn cảm giác thân mật trong cuộc sống đến nhường nào. Dù sao đi nữa, điều tôi đang cố gắng nói ra đây là tuần qua thực sự là một chuỗi ngày hạnh phúc vô cùng với tôi.

Suốt những ngày ấy, Thomas gọi chín cuộc điện thoại, sáu cuộc giải quyết công việc và ba cuộc cho vợ. Anh thường rời khỏi phòng mỗi khi nói chuyện với cô ấy, nên tôi cũng không biết liệu cô ấy có hỏi khi nào anh về hay anh có thể đã trả lời cô ấy ra sao. Trong khi anh nói chuyện với vợ, tôi ngồi trên giường, cảm giác hơi hổ thẹn và khó chịu vô cùng. Tôi không thể thôi tự hỏi cuộc hôn nhân của họ như thế nào. Anh là một người cực kỳ thông minh, một người không thể chịu đựng những chuyện nhảm nhí và đề cao tính chân thật. Nhưng khi chuyện đó xảy ra với cuộc hôn nhân của anh, liệu có thật như thế không? Nếu vợ hay chồng bạn bỏ đi với ai đó vì

một ý thích chợt thoảng qua, làm sao bạn có thể nghĩ mình thực sự có một cuộc hôn nhân đây? Hay phải chăng tôi đang hạ thấp cuộc hôn nhân của anh để vơi bớt phần nào cảm giác tội lỗi khi là một ả đàn bà hư hỏng?

Rốt cuộc, tôi không thể kìm nổi – tôi đã hỏi anh xem liệu vợ anh có đang tự hỏi khi nào anh về nhà hay không. Anh nói với tôi rằng họ có một thỏa thuận – họ có thể biến mất trong hai tuần liên tiếp, nhưng không còn nữa, không còn câu hỏi nào nữa. Vậy là đã đến lúc phải về.

Đây là một thỏa thuận nhỏ khá thú vị. Và giờ thì chí ít tôi cũng biết khi nào chúng tôi hết thời gian. Tôi không còn phải tự hỏi khi nào kỳ trăng mật nho nhỏ của chúng tôi sẽ kết thúc. Hai tuần, rồi "Selamat tinggal"[48], như họ vẫn nói ở Bali này.

Một hôm, trong khi Thomas đang nghe điện, tôi gọi cho mẹ, chỉ để báo cho bà biết tôi vẫn an toàn và khỏe mạnh. Khi cúp máy, tôi lại nghe tiếng chuông báo cuộc gọi đến khác. Tôi nhấc máy. Giọng nói ở đầu bên kia rất dứt khoát, vẻ bề trên và lạnh lùng. Là Candace, tổng biên tập của tôi, gọi từ New York. Tôi điếng người, ngồi thẳng dậy.

"Chào Julie, Candace đây. Tôi chỉ kiểm tra xem công việc tiến triển thế nào thôi."

"Ôi, chào bà Candace. Ừmmm. Công việc đang tiến triển rất tốt. Thật đấy. Tôi học được rất nhiều. Thật đáng kinh ngạc."

"Ồ, tốt đấy. Tôi đã lo cô chuồn đi với gã người Ý nào đó và đang dùng toàn bộ tiền của chúng tôi để nghỉ ngơi ở Capistrano," bà ta nói với giọng Ý rất chuẩn.

"Không, tất nhiên là không rồi. Tôi đang làm việc rất chăm chỉ đây. Rất chăm chỉ." Tôi nhìn quanh thấy Thomas chỉ cuốn độc một chiếc khăn tắm, đang đi ra hồ bơi nhỏ ở ngay bên ngoài phòng ngủ. Tôi bắt đầu toát mồ hôi.

"Tốt. Tôi thấy mình đã phần nào đưa quyết định liều lĩnh, nhưng chúng tôi đã đưa cô séc, và cô đã ký hợp đồng, vậy nên tôi chỉ muốn chắc chắn rằng chúng tôi mong cô thực hiện đúng hợp đồng."

"Tất nhiên rồi," tôi đáp. Thomas nhảy ùm xuống bể bơi. Tôi dí điện thoại sát ngực để ngăn âm thanh đó lại. "Tôi rất hân hạnh thực hiện hợp đồng ấy. Tôi đang thu thập thêm nhiều thông tin. Đây sẽ

là một cuốn sách rất thú vị."

Tôi báo cáo tình hình để bà ta yên tâm hơn khi biết tôi đang làm việc chăm chỉ như thế nào, đã nói chuyện với bao nhiêu phụ nữ rồi sau đó kết thúc cuộc điện thoại nhanh hết mức có thể. Tôi cố gắng loại bỏ cuộc nói chuyện đó khỏi tâm trí thật nhanh. Ý tôi là vì Chúa, tôi đang trong kỳ nghỉ mà.

Cuối cùng, ngày thứ tám ở Bali, chúng tôi quyết định đánh liều ra ngoài khách sạn đi dạo. Chúng tôi đi dạo dọc theo đường Monkey, tham quan vài phòng triển lãm nghệ thuật ở địa phương. Ở một quán café nhỏ, chúng tôi cùng nhau thưởng thức một đĩa ayam jeruk: thịt gà tươi chiên tỏi với nước dừa, món đặc sản địa phương. Trong khi chúng tôi nhìn nhau đắm đuối và mỉm cười (tôi thấy mừng là đang ở xa nhà nên không ai trông thấy kiểu hành động trẻ con này cả) thì một đôi nam nữ đi mô tô dừng lại. Cậu ta là một thanh niên trẻ, chừng hai mươi lăm tuổi, còn bà ta thì đã ngoài năm mươi. Họ để mũ bảo hiểm trên mô tô, ngồi một bàn ngay sát chúng tôi, nắm tay nhau chuyện trò thân mật. Rồi bà ta vươn người về phía trước hôn cậu ta. Ánh mắt tôi chuyển từ Thomas sang nhìn chằm chằm vào họ.

Thomas xem tôi quan sát họ, mỉm cười.

"A, nhà nhân loại học đã có một chủ đề mới đây." Tôi thôi không nhìn họ nữa.

"Chủ đề đó cũng thú vị phải không anh?"

Thomas nhìn họ. "Nói anh nghe đi, em nhìn thấy gì nào?"

Tôi liếc nhìn họ. Người phụ nữ rất hấp dẫn, nhưng trông không còn trẻ trung nữa. Bà ta đang trong giai đoạn đẹp nhất ở tuổi trung niên, eo thon nhỏ, cánh tay không săn chắc, mái tóc xám vuốt ngược, giữ nếp bằng những cái kẹp tóc kim loại nho nhỏ. Cậu thanh niên thì trông rất đẹp trai. Mái tóc đen chẻ ngôi giữa, rủ xuống qua tai một chút, hơi ốp vào. Cậu ta có khuôn mặt thanh tú, ngoại trừ cặp lông mày rậm, đôi mắt to màu nâu đem lại một vẻ mạnh mẽ. Cậu ta có thân hình hơi gầy, nhưng vẫn có vẻ săn chắc.

"Một người đàn ông đang lợi dụng một phụ nữ," tôi kết luận.

"À. Vậy là em thấy một phụ nữ tuyệt vọng đang bị một gã trai trẻ lừa."

"Có thể."

"Nghe thú vị đấy. Anh lại thấy một phụ nữ đang lợi dụng một người đàn ông."

"Thật sao?" Tôi ngạc nhiên.

"Có thể. Có thể bà ta đang ở đây, tận hưởng quãng thời gian rất tốt đẹp, nhưng có thể bà ta đang khiến cậu trai kia nghĩ rằng bà ta yêu cậu ta lắm; rằng bà ta sẽ quan tâm đến cậu ta mãi mãi. Rồi sau đó bà ta sẽ về nhà ở London, Sydney hoặc Detroit, được thỏa mãn, còn cậu ta sẽ bị bỏ lại đây. Một mình."

"Như đàn ông vẫn hay làm."

"Đúng rồi, như đàn ông vẫn hay làm."

Tôi ngẫm nghĩ một lúc.

"Có buồn không khi ta giả sử chuyện phải là một trong hai trường hợp ấy?"

"Ý em là sao?"

"Cả hai ta đã ngay lập tức nhận định rằng vì sự khác biệt tuổi tác, một trong hai người bọn họ hẳn là đang lợi dụng người kia ấy."

"Ừ, được rồi, tất nhiên rồi, Julie à. Ý anh là chúng ta không phải những tên ngốc, phải không nào?"

Tôi cười phá lên vì câu nói đó. Thomas đặt tay lên tay tôi. Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, vui sướng. "Tiếng em cười! Nụ cười của em. Làm anh nghiện, thật đấy."

Tôi cúi xuống nhìn mặt bàn. Tôi đang cố gắng hết sức để không cảm thấy bất cứ điều gì.

Chúng tôi đi bộ tới trung tâm Ubud, tới đền thờ nổi tiếng của Puri Saren Agung, xem buổi biểu diễn một điệu nhảy truyền thống có tên là Legong. Khi chúng tôi dạo qua những quán café, những tiệm nữ trang rẻ tiền, Thomas lại nhắc lại chuyện cặp đôi đó.

"Em biết không, Bali khá nổi tiếng với kiểu quan hệ này. Phụ nữ tới đây, rất đông nhé, chỉ vì chuyện này thôi đấy."

"Bọn họ làm vậy thật sao?"

Thomas gật đầu. "Không thường thấy ở Ubud, nhưng ở Kutu thì thế. Đó là nơi tất cả bọn họ gặp gỡ."

"Kutu ở đâu?"

"Ở bãi biển, gần sân bay. Đó là một thị trấn rất hấp dẫn khách du lịch. Mọi người ở đó luôn cố gắng bán cho em mọi thứ. Đó là nơi tất cả đám trai bao Bali tới để gặp phụ nữ."

"Chuyện đó làm em buồn quá."

"Sao vậy?"

"Vì em ước sao những phụ nữ ấy không cảm thấy như họ phải đến đây để kiếm một ai đó ngủ với họ. Thật quá đỗi… kinh khủng."

"À, ừ, và chẳng có gì buồn hơn một phụ nữ tuyệt vọng, đúng không?"

"Thế đấy, thật buồn khi ai đó cảm thấy tuyệt vọng… nhưng đúng là chuyện đó có cảm giác tựa như một vở bi kịch vậy."

Chúng tôi đi tiếp, không ai nói gì. Tất cả những gì tôi biết về Bali là đó là một hòn đảo nổi tiếng về nghệ thuật và không có một từ nào trong văn hóa Bali dành cho "nghệ sĩ", bởi vì nghệ thuật là thứ được tạo nên bởi tất cả mọi người và thế là chẳng cần phải dùng đến từ nào để tách biệt. Mọi người tạo nên thứ nghệ thuật này – nhảy múa, vẽ tranh, chơi nhạc – tất cả đều thể hiện lòng tôn kính tới những vị thần Hindu và các đền thờ của họ. Đó là những gì tôi biết về Bali. Không phải một nơi để tìm trai Bali hú hí vui vẻ.

"Nói đến Kutu, anh nghĩ có lẽ mình cần rời khỏi đây để đến Kutu vào ngày mai, nếu em không ngại. Đến lúc anh phải giải quyết chút việc rồi." Anh dừng bước, quay sang nói với tôi. "Dù cứ như thế này cũng tuyệt vời lắm rồi." Khi anh vuốt má, hôn tôi, tôi cảm thấy đôi chút khó chịu; tôi không quen với cảm giác thích thú này. Tôi bảo anh rằng tôi thấy hạnh phúc làm bất cứ điều gì anh cần. Và ngay sau đó, một cảm giác bất an trỗi dậy, tôi tự hỏi liệu anh có đang hi vọng bỏ đi mà không có tôi hay không.

"Ý em là, trừ khi anh đang nghĩ anh muốn đi một mình, ý em là, em không muốn phỏng đoán…"

Anh ôm lấy tôi, thì thầm vào tai tôi, "Đừng nói nữa, Julie, em đang làm anh bực đấy," và rồi lại hôn tôi tiếp.

Chúng tôi đi qua một khoảnh sân rộng, thấy buổi biểu diễn vừa mới bắt đầu. Khán giả đang ngồi trên một khán đài hình móng ngựa trên sân. Các vũ công từ một cánh cửa trên sân bước ra. Tất

cả phụ nữ đều mặc quần áo sari xanh dương và vàng, đội khăn trùm đầu vàng, đôi mắt nổi bật với mí tô đậm. Điệu múa thật đặc biệt với những động tác tay và các bước di chuyển hình quạt trên nền nhạc hoàn hảo. Tôi nhận ra đôi nam nữ ở nhà hàng cũng đang ở đây. Tôi cố nhìn xem liệu bà ta có phải đang yêu cậu ta hay không. Bọn họ không động chạm gì trong lúc này, thế nên tôi cố gắng lượm lặt những chi tiết cho thấy ai có ưu thế hơn bằng cách quan sát họ nhìn nhau thế nào trong buổi diễn. Thật khó kết luận. Tôi quay lại xem những vũ công. Khi nghe những âm thanh sống động của thứ nhạc cụ Indonesia bằng gỗ đang đệm nhạc cho họ, tôi nhận ra ngay cả những cái đảo mắt của các vụ công này cũng là cả một nghệ thuật. Từng nét mặt sang trái, sang phải, lên trên hay xuống dưới, đều được lên kế hoạch trước. Tôi nhìn Thomas. Mắt anh sáng lên đầy thích thú và bất ngờ với tất cả những gì đang diễn ra. Tôi có thể thấy màn biểu diễn đang cuốn vào trong bộ não tuyệt vời của anh, sau đó xoay tròn với tất cả những kiến thức từ nền tảng giáo dục Pháp, pha trộn với tất cả khả năng cảm thụ và sự hiểu biết, và rồi cuối cùng anh sẽ nói điều gì đó về trải nghiệm này, điều gì đó sẽ hoàn toàn mê hoặc tôi. Nghĩ tới việc rời Ubud, rồi sau đó là Bali, tôi nhận ra toàn bộ chuyện tình cảm này sẽ sớm kết thúc. Anh sẽ về nhà để yêu thương nhiều hơn, quan hệ tình cảm nhiều hơn, gần gũi hơn và kết thân bè bạn nhiều hơn. Tôi sẽ lại tiếp tục chuyến phiêu lưu một mình. Ai là người có ưu thế trong mối quan hệ này đã quá rõ ràng rồi.

Sau màn biểu diễn múa, chúng tôi đi về phía cánh cửa dẫn chúng tôi ra ngoài đường. Tôi lại thấy đôi nam nữ đó, đang hôn nhau trên phố, cách đó vài bước chân.

Khi họ ngừng lại, người phụ nữ cười với tôi, nói giọng đậm chất Úc, "Có phải hôm nay chúng tôi đã thấy hai bạn ở quán café không nhỉ?"

Tất nhiên bà ta là người Úc. Bà ta thật tinh ranh, đã đến một nơi đàn ông sẵn sàng ngủ với mình khi đã năm mười tuổi đầu.

Tôi nói đúng là chúng tôi có ở quán café hôm đó. Màn giới thiệu bắt đầu. Tên bà ta là Sarah, còn cậu bạn trai là Made (phát âm là MAH-day). Bà ta kể với chúng tôi là đã sống ở Bali sáu tháng, đang tính chuyện chuyển tới đây ở lâu dài.

"Hai bạn đang hưởng tuần trăng mật à?" Bà ta hỏi.

"Không, chỉ là kỳ nghỉ thôi." Thomas đáp.

"Ôi, là vì trông hai bạn yêu nhau lắm. Tôi không thể không để ý khi ở quán café." Tôi tự hỏi liệu đó có phải một trò tiêu khiển chính của các đôi hay không – nhìn các đôi khác, xem họ hạnh phúc như thế nào.

"À, cảm ơn," Thomas vui vẻ. "Đúng vậy đấy." Anh nhìn tôi, đôi mắt xanh dương đầy vẻ hóm hỉnh.

"Hai bạn sẽ dùng bữa tối với chúng tôi bây giờ chứ? Thật thú vị khi được nói chuyện với những người sống ở phương Tây và nghe những gì đang diễn ra ở phần còn lại của thế giới. Họ có kênh CNN ở đây, nhưng đôi khi tôi vẫn thấy đơn độc."

Tôi thực sự không muốn dành bữa tối cuối cùng của chúng tôi ở Ubud với đôi kia, nhưng không biết từ chối làm sao. Thomas chí ít cũng cố gắng.

"Tôi nghĩ tối nay không được. Chúng tôi sẽ đến Kutu sáng mai..." Thomas đáp lại lời mời, trông cậy vào sự hấp dẫn vốn có ở anh.

"Làm ơn đi mà, tôi rất cần một vài người bạn từ phương Tây," Sarah ngắt lời. "Ta sẽ dùng bữa tối sớm nên các bạn có thể có cả đêm để dành riêng cho nhau. Đến quán Café Lotus nhé. Ở đó đẹp lắm." Có vẻ chúng tôi không thể từ chối được rồi. "Vâng, rất hân hạnh." Tôi đành phải đáp.

Khi cả bốn chúng tôi đi bộ trên đường, Thomas và tôi đi trước họ, cách khoảng vài bước chân. Hai chúng tôi cứ lặng thinh không nói gì, trước khi tôi quay sang anh nói, "Đang yêu, phải không anh?" Và anh trả lời, "Ừ, đang yêu em ạ."

Chúng tôi đến quán Café Lotus, kiếm một chỗ có vẻ là chỗ đẹp nhất quán, ngay cạnh một hồ nước nhỏ thắp sáng bằng những bóng đèn nhỏ xíu quấn quanh thân cây cổ thụ chiếu xuống; những máng xối nước nhỏ sắp hàng quanh hồ, phun nước từ miệng chúng. Ở bờ bên kia hồ nước là đền thờ Pura Taman Kemuda Saraswati. Thật quá đỗi kỳ lạ, rất Lara Croft: Tomb Raider, nhưng vẫn thật mộc mạc. Không thể không cúi mình khiêm nhường trước đền thờ ấy. Thomas gọi một chai rượu. Chúng tôi bắt đầu làm quen. Chúng tôi ngồi xuống, Sarah ngồi cạnh tôi, Made ngồi cạnh Thomas. Tất cả chúng tôi đều chọn chỗ ngồi thật hoàn hảo để có thể đối diện với người yêu mình.

"Hai bạn ở đây được bao lâu rồi?" Sarah hỏi.

"Hai tuần rồi." Tôi đáp.

"Thật tuyệt. Hai bạn có xem lễ hỏa táng hai hôm trước không? Một cảnh tượng thật ngoạn mục."

Thomas và tôi cùng lắc đầu, cười.

"Hai bạn đã đến Rừng Khỉ chưa? Tôi yêu khỉ. Tôi thấy chúng rất buồn cười."

Tôi bối rối lắc đầu. "Chưa, chúng tôi chưa tới đó."

"Còn chuyến đi núi Mount Batur thì sao? Cũng chưa à?"

Cả hai chúng tôi lại lắc đầu tiếp. Thomas thú thực. "Thật ra là chúng tôi chưa từng rời khỏi khách sạn. Đó là một nơi khá lãng mạn rồi."

"A." Bà ta mỉm cười một cách ranh mãnh. "Tôi hiểu rồi." Bà ta quay sang nhìn Made âu yếm. "Bali là một nơi thật đặc biệt để yêu đương." Thomas nắm tay tôi, đồng tình. "Đúng thế."

"Có điều gì đó về quang cảnh nơi đây, tất nhiên, cả văn hóa của người Bali nữa, sự cống hiến của họ cho nghệ thuật, cái đẹp và thần thánh. Nó có ảnh hưởng thật sự rất… sâu rộng." Sarah khẽ lấy một sợi tóc vướng trên mắt Made. "Thật không thể cưỡng lại."

Made cuối cùng cũng lên tiếng. "Phải rồi, đó là Bali. Là hòn đảo dành cho mọi thứ tình yêu. Tình yêu với Thượng Đế, tình yêu với khiêu vũ, âm nhạc, gia đình và… tình yêu lãng mạn."

Sarah vươn tay qua bàn. Cậu ta nắm tay bà ta bằng cả hai tay, hôn nó thật ngọt ngào. Tội ác nào ẩn chứa trong hành động đó đây?

Không gì cả, ngoài trừ với tôi, điều đó vẫn thật khó để lờ đi sự thật rằng bà ta già ngang tuổi mẹ cậu ta. Giờ đây, để công bằng, tôi cũng cảm thấy tương tự khi nhìn một người đàn ông quá già với một cô gái quá trẻ. Một lần nhìn thấy Billy Joel trên phố với cô vợ trẻ của ông ta, tôi đã nghĩ, ông ta nên trả tiền học phí đại học cho cô ta chứ không phải làm tình với cô ta.

Nhưng tôi là ai mà có quyền phán xét Billy Joel? Hay phán xét Sarah và Made. Nếu họ thấy hạnh phúc thì như vậy cũng tốt chứ sao.

Uống sang chai rượu thứ hai, chúng tôi đã có vô số đề tài nói chuyện. Made nói về lối sống của người Bali, về những gia đình sống trong khu biệt thự riêng biệt; những ông bố bà mẹ, những

đứa con, vợ và gia đình của những đứa con, tất cả sống trong những căn nhà riêng nối với nhau bởi một cái sân chính ở giữa. Made giải thích một chút về đạo Hindu, về cái chết và đức tin của họ rằng cuộc sống là vòng luân hồi của sự sống, cái chết, sự đầu thai cho tới khi linh hồn của bạn vươn tới đỉnh cao nhất của sự khai sáng, của sự nhập định.

Giờ thì Sarah đang chạm tới đỉnh cao nhất của cơn say rượu, bắt đầu tựa vào Made, thỉnh thoảng tựa đầu vào vai anh như một cô bé. Một đôi người Anh ngồi bàn kế bên không thể không nhìn hai bọn họ. Sarah không ngần ngại, nói hơi to.

"Tôi biết họ đang nghĩ gì. Họ nghĩ vì tôi bằng này tuổi nên Made chỉ đang lợi dụng tôi thôi. Nhưng anh ấy chẳng đòi hỏi gì hết. Không một chút gì hết."

Tôi gật đầu động viên.

Sarah lại uống một ngụm rượu. "Chúng tôi gặp nhau ở bờ biển Kutu. Anh ấy đến gần, nói tôi là người phụ nữ đẹp nhất anh ấy từng thấy. Tất nhiên, tôi biết điều đó thật vô nghĩa, nhưng dù sao vẫn rất ngọt ngào."

Sarah chắc hẳn đã nhận ra được điều gì đó từ thái độ của tôi, dù tôi đang cố gắng tỏ ra thông cảm.

"Không phải như những gì bạn nghĩ đâu. Anh ấy ngồi trên bờ cát với tôi. Chúng tôi chỉ trò chuyện và trò chuyện. Suốt bốn giờ liền. Thật đáng yêu."

"Nghe lãng mạn quá." Tôi khích lệ. Giờ thì Sarah bắt đầu nói to hơn. Bà ta gõ nhẹ ngón tay lên bàn để giải thích cặn kẽ những gì vừa nói.

"Anh ấy chưa bao giờ đòi hỏi tôi một điều gì hết. Ý tôi là vậy đó. Tôi đã mua cho anh ấy chiếc mô tô vì tôi thích thế. Tôi đưa tiền cho gia đình anh ấy vì tôi yêu Made và muốn giúp đỡ họ. Họ rất nghèo. Anh ấy sống với tôi và tôi đã chi tất cả mọi thứ cho chúng tôi, bởi vì tôi có thể, bởi vì đây là niềm vui của tôi. Nhưng anh ấy chưa bao giờ đòi hỏi gì ở tôi hết. Chưa bao giờ! Anh ấy làm việc tại một quầy trong siêu thị trên đường kia. Mỗi ngày. Anh ấy có tinh thần làm việc thật tuyệt vời." Bà ta cứ nhìn chằm chằm vào đôi người Anh kia và nói lại thật to. "Một tinh thần làm việc tuyệt vời." Cặp đôi đó nhìn bà ta rồi ngồi sát lại gần nhau. Người đàn ông vẫy phục vụ bàn, yêu cầu thanh toán.

"Cũng muộn rồi. Có lẽ chúng tôi nên đi." Tôi ngập ngừng chuyển chỗ ngồi.

Sarah hơi cau có một chút rồi lại quàng tay ôm lấy Made. "Anh ấy yêu tôi hơn bất kỳ người đàn ông nào tôi từng biết. Và đôi khi tôi phát ốm lên vì điều ấy. Tất cả những ánh mắt nhòm ngó."

Made hôn lên trán bà ta. "Vài người thôi. Bọn họ đâu hiểu những gì chúng ta chia sẻ. Ổn thôi mà, tình yêu của anh."

"Phải rồi, bọn họ đều là lũ khốn khiếp." Bà ta nói, giờ thì đủ to để cả quán nghe rõ. "Lũ khốn kiếp." Rồi bà ta nhìn tôi.

"Julie, hãy chỉ cho tôi xem một mối quan hệ nào thực sự công bằng đi – chỉ cho tôi xem một đôi nào đó cả hai đều thấy đúng y như những gì người kia cảm thấy ở cùng thời điểm xem nào. Cô hãy chỉ cho tôi xem nào, Julie. Cho tôi xem ngay bây giờ đi!"

Cả quán đang nhìn chúng tôi. Tôi thực sự không muốn trả lời.

"Chính xác. Nó không tồn tại." Sarah kết luận, đấm xuống mặt bàn. "Không tồn tại. Vậy thì có làm sao nếu tôi đưa cho anh ấy và gia đình anh ấy tiền hả? Như thế thì sao hả? Anh ấy yêu tôi. Đó là điều tất cả mọi người cần phải biết. Anh ấy yêu tôi."

Hóa đơn được đưa đến. Thomas thanh toán nhanh hơn bất cứ người trả hóa đơn nào tôi từng thấy. Chúng tôi vội vã rời khỏi đó.

Khi chúng tôi đi bộ trên đường, tôi thấy hơi run run. Tôi bước vội vã hơn. Tôi đã không thể đủ nhanh để thoát khỏi bọn họ. Với tôi, bà ta thực sự là một phụ nữ tuyệt vọng. Tuyệt vọng vì cả nghĩ cả thế giới đang nhìn nhận họ là một đôi thật sự. Tuyệt vọng vì không tự cho phép mình nhìn ra rằng người đàn ông yêu bà ta hơn bất kỳ người đàn ông nào từng biết thực ra chỉ đang làm việc đó như việc làm thêm. Theo quan điểm của tôi thì thế.

Một tuần vừa qua là một phép lạ; tôi đã rất hạnh phúc đến nỗi đã cầu xin các thánh thần, Hindu hay các đạo khác, cầu mong cho chuyện này đừng bao giờ kết thúc. Khi tôi nghĩ tới việc quay trở lại cuộc sống với những con đường bê tông, những công việc được lên lịch sẵn, những bữa trưa, nạn thất nghiệp, với những cuộc hẹn, những bữa tiệc, nó khiến tôi muốn hét toáng lên. Nếu Thomas đề nghị tôi ở lại với anh suốt phần đời còn lại, không bao giờ sống gần gia đình hay bạn bè nữa, chỉ sống ở đây, xây dựng một cuộc sống với anh ở Bali, tôi sẽ đáp lại vâng vâng vâng ngay lập tức. Điều đó giống như anh vừa mở toang cảnh cửa sập nho

nhỏ trong tim tôi, trái tim đã bị bao phủ biết bao năm tháng bởi những kệ sách, những tấm chăn, giải phóng những ham muốn chất chứa trong tôi, những ham muốn nhiều hơn tôi từng nghĩ. Tất cả những gì tôi muốn làm ngay lúc này đây là quỳ xuống chân anh, van xin anh đừng bao giờ rời xa.

Nhưng thay vì thế, tôi chỉ cắm cúi đi tiếp. Thật vội vã.

Chúng tôi trở lại khách sạn, ngay lập tức nằm vật ra chiếc giường có mái che sang trọng. Chúng tôi ôm nhau, bắt đầu hôn cuồng nhiệt. Hai cơ thể ép chặt nhau không rời.

Ở MỸ

Chẳng có gì tốt đẹp khi cả hai người đang có quan hệ tình cảm đều cảm thấy buồn chán. Sẽ cực kỳ có ích khi luôn luôn có một người có khả năng an ủi, động viên người kia ở bất cứ thời điểm nào. Serena và Ruby có mối quan hệ không hẳn là thân thiết đúng nghĩa, nhưng Serena đang ngủ trên sofa của Ruby và cả hai người đang có một quãng thời gian thật khó khăn để ra khỏi giường. Sáng nay, Serena tỉnh giấc, trong phút chốc quên bẵng đi chuyện mình là một thầy giảng – cho tới khi mơ màng lùa những ngón tay qua mái tóc dài vàng óng và nhận ra nó không còn ở đó nữa. Thế là cô bật khóc.

Ruby đang ở trong phòng khác, gặp một cơn ác mộng về con chó sục cuối cùng cô ôm ấp trước khi nó bị dẫn đi. Đôi mắt nâu của nó nhìn cô thực sự rất… tin tưởng. Cô choàng tỉnh, ôm gối khóc nức nở. Nếu ai đó ghé qua căn hộ của Ruby họ sẽ nghe thấy tiếng cả hai người đang nghẹn ngào đau khổ.

Cuối cùng Ruby cũng nín, nhận ra mình đã tỉnh. Trong khi nằm nhớ lại những ý nghĩ mơ màng vừa qua, cô nghe tiếng thút thít của Serena ngoài phòng khách. Cô bối rối không biết phải làm gì. Tất cả những gì cô biết về Serena là cô ấy đã quyết định cạo đầu, gia nhập tu viện nữ của người luyện yoga sau khi bị thông dạ dày vì rượu và cánh gà rán. Cô không chắc mình muốn hiểu Serena rõ đến nhường nào. Nhưng giờ Serena đang khóc ở ngay trong nhà Ruby.

Thế là Ruby chui ra khỏi giường. Cô mặc bộ pijama vải flannen in hình những chú cún bé tí xíu. Cô đi đôi dép lê trắng đã sờn, bước ra khỏi phòng ngủ, đi xuống hành lang. Cây vani đặt ở hành lang cọ vào chân Ruby. Serena nghe tiếng Ruby đến liền nín bặt. Không gì tệ hơn việc một người lạ nhìn thấy bạn đang khóc. Nếu có một

lý do duy nhất để sống không có bạn cùng phòng thì đó là bạn có thể khóc một mình. Serena vờ như đang ngủ, hi vọng Ruby sẽ đi khỏi. Nhưng Ruby cứ đứng bên cạnh ghế. Cô chờ một lát rồi thì thầm.

"Serena, cậu ổn chứ?"

Serena trở mình một chút. "à, ừ." Cô đáp, giả vờ ngái ngủ. "Tớ ổn mà."

"Nếu cần gì thì cho tớ biết nhé, được không?"

"Ừ, chắc chắn rồi." Sau đó Ruby nhẹ nhàng quay ra hành lang, trở về giường. khi kéo tấm chăn trùm qua đầu, cô ngẫm nghĩ, Đây là thứ nhà mình đã trở thành. Mảnh Đất Của Những Cô Gái Buồn Khổ. Rồi Ruby bắt đầu mơ mộng. Đây là việc cô vẫn làm. Thực tế, trong suốt những thời kỳ đen tối nhất của cô, đó là việc vẫn giúp cô tiếp tục sống. Mơ mộng về một cuộc sống tốt đẹp hơn. Ngày hôm nay, vì một vài lý do, cô bắt đầu mơ mộng xem buổi sáng của cô sẽ ra sao nếu cô có một đứa trẻ trong nhà. Cô sẽ không còn thời gian để ngủ nướng trên cái giường chăn ấm nệm êm nữa. Cô sẽ dậy chuẩn bị bữa sáng, trang trí hộp đồ ăn trưa, mặc quần áo cho con tới trường. Ý nghĩ ấy không khiến cô kiệt sức, trái lại khiến cô mỉm cười. Ruby nhận ra mình không thể chờ đến cái ngày không còn thời gian để nghĩ cho bản thân. Cô nhận ra hôm nay thực sự là một ngày đẹp trời. Serena có thể không rối bời, nhưng cô ấy đang gặp khó khăn. Cô ấy đang chán nản, đang khóc, và nếu Ruby nhớ không lầm thì Serena sẽ gặp chủ cũ trong một giờ nữa. Sáng nay, Ruby có thể giúp đỡ cô ấy. Cô liền tung chăn, nhảy ra khỏi giường, nhẹ nhàng bước ra hành lang. Serena không còn khóc nữa, nhưng vẫn đang nằm cuộn tròn như trong bụng mẹ, hai tay ôm đầu, che mắt, thở nhè nhẹ.

"Serena. Tớ lấy cho cậu thứ gì nhé? Trà hay café? Trứng hay thứ gì đó nhé?"

Serena chỉ lắc đầu. Ruby đứng đó, không biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Cô nghĩ tới những gì các bà mẹ vẫn làm trong tình huống này. Họ sẽ không xem "không" là một câu trả lời. Đó là những gì họ sẽ làm. Họ sẽ đi làm thứ gì đó thậm chí cả sau khi người kia từ chối tất cả sự giúp đỡ hay an ủi. Thế là Ruby quay vào trong bếp. Cô đổ nước vào ấm đun pha trà, bật bếp, đặt cái ấm lên. Cô mở ngăn kéo. Cô nghĩ Serena là một người sành trà vì là người tập yoga. Ruby nhớ có lần cô đã mua một hộp trà xanh trong một lần cố gắng thử uống trà vì công hiệu chống oxy hóa của nó, cho

dù chưa có ai giải thích được cho cô hiểu chất chống oxy hóa là gì. Cô thò tay vào tận trong cùng ngăn kéo, lôi gói trà xanh ra. Ấm nước sôi, cô pha cho Serena một tách. Ruby mở một hộp sữa chua Fage nhỏ, xúc một thìa. Cô quay lại với Serena, cố gắng thân mật hơn một chút bằng cách ngồi ngay trên giường. Cô vuốt nhẹ tay Serena.

"Cậu có muốn một tách trà xanh không? Tớ pha đây rồi."

Không trả lời. Bản năng của Ruby bắt đầu phát huy. Cô hiểu là chỉ cần chờ đợi. Một lúc sau, Serena từ từ ngồi dậy, ngồi dựa lưng trên chiếc giường sofa. Ruby thầm nghĩ với cái đầu cạo trọc lóc nhỏ nhắn cùng đôi mắt sưng húp, trông Serena thật kinh khủng, không khác gì một con đà điểu châu Phi sơ sinh.

"Cảm ơn Ruby. Tớ rất cảm kích." Giọng Serena yếu ớt. Cô cầm lấy tách trà, đưa lên miệng nhấm nháp. Tạ ơn Chúa. Ruby cảm thấy trái tim đang căng tràn niềm tự hào của một người mẹ. "Cậu có muốn nói về chuyện đó không?" Ruby hỏi.

Serena chỉ nhìn tách trà, không nói gì. "Tớ chỉ không hiểu cảm giác khi yêu dễ chịu đến nhường nào." Khóe môi Serena trĩu xuống, mắt ngân ngấn nước. "Nó làm tớ mụ mẫm."

Ruby nắm tay Serena, dịu dàng. "Tớ rất tiếc, cưng à."

Serena tiếp tục. "Và rồi sau đó nó chẳng còn là thật. Tất cả chỉ là giả dối. Làm sao tớ có thể từng yêu nếu như tất cả chỉ là dối trá đây? Phải chăng tớ đã tuyệt vọng trong chuyện yêu đương đến nỗi đã tự dựng lên tất cả chuyện ấy?"

Ruby thực lòng không biết phải nói sao. Nhưng cô cố gắng giúp ích được cho bạn. "Có lẽ đây chỉ là một màn diễn tập. Có lẽ cậu cần một ai đó mở đường để cậu có thể yêu một người xứng đáng."

Serena liếc nhìn cái hộp trên tay Ruby.

"Hộp gì thế?"

"Sữa chua Hy Lạp trộn mật ong. Đặc và ngon lắm. Cậu muốn thử không?"

Serena gật đầu. Ruby múc một thìa sữa chua, đưa cho Serena. Nhưng Serena lại cúi người, há miệng ra, cứ như việc cầm cái thìa sẽ tốn năng lượng lắm. Ruby đút thìa vào miệng Serena. Serena mỉm cười. "Ngon đấy."

"Không phải cậu sắp có hẹn à?" Ruby dịu dàng.

Serena chậm rãi gật đầu. Cô hít một hơi thật sâu. "Tớ nghĩ tớ nên dậy thôi."

Nhưng trước khi xoay chân khỏi giường để dậy, Serena quay sang nhìn Ruby.

"Cảm ơn cậu nhé, Ruby."

Ruby mỉm cười. Cô rất giỏi trong chuyện này.

Sau khi Serena đi, Ruby bắt đầu nghĩ có thể có một giải pháp cho toàn bộ chuyện làm mẹ độc thân này. Cô nhận ra có lẽ cô không phải làm việc đó một mình. Có rất nhiều cách để lôi kéo một ông bố tham gia. Trong khi đi bộ xuống phố tới văn phòng, chỉ cách vài tòa nhà, cô bắt đầu nghĩ đến người có thể đánh thức tình cảm trong cô sống dậy. Câu trả lời đến ngay lập tức. Bạn cô, Dennis và Gary. Họ là những người bạn có mối quan hệ bền vững nhất cô từng biết. Họ đã ở bên nhau ba năm, sống trong một căn gác rất đẹp ở phố Mười Tám, Chelsea. Ruby sống ở khu Upper West Side – nhưng cô sẽ vui vẻ chuyển đến Chelsea để có thể chia sẻ trách nhiệm nuôi dạy con cái. Cô nhớ có lần họ nói chuyện về việc có con. Cô không thể tin cô chưa từng nghĩ về chuyện đó trước kia. Họ là hai người chăm con nhất cô từng gặp. Thường thường, cứ mỗi đôi thì có một người thật dịu dàng còn người kia thì hơn cả một tên "cớm biến chất." Nhưng với Dennis và Gary, cả hai đều rất đỗi chu đáo. Khi tới chơi nhà họ, bạn sẽ cảm thấy như mình đang bước vào một thế giới với chiếc giường kỳ diệu cùng bữa sáng, nơi tất cả mọi thứ đều mềm mại, thoải mái, và điều bạn cần nhất là được quan tâm chăm sóc. Ruby gặp Gary khi anh là hàng xóm nhà cô năm năm trước, và họ trở nên thân thiết từ ngày đó. Khi Dennis tới, anh và Ruby quý mến nhau ngay. Họ thường xuyên ở bên nhau, một gia đình lớn hạnh phúc. Ruby bắt đầu nghĩ xa hơn. Cô sẽ có quyền chăm sóc con, nhưng họ có thể ở bên bao lâu tùy thích. Và điều tuyệt nhất là cô sẽ không chỉ có một người cha cho con cô. Cô sẽ có tới hai người. Cô sẽ thoải mái ra ngoài đi chơi mà vẫn có một cuộc sống, vì Dennis và Gary sẽ ở đó chăm nom con. Thậm chí họ còn có thể dọn đến những căn hộ gần nhau trong cùng một tòa nhà.

Ruby tự hỏi chính xác chuyện này sẽ diễn ra như nào. Ai sẽ là người cho tinh trùng đây? Gary hay Dennis? Cả hai đều rất đẹp trai, sung sức. Dennis hơi to bè hơn Gary một chút. Thị lực Gary rất kém. Dennis lại bắt đầu hói rồi. Nhưng Gary lại làm bạn với cô

trước; có thể sẽ tốt hơn nếu Dennis là bố đứa bé, như vậy anh sẽ không thấy bị bỏ quên. Cô từng đọc đâu đó rằng đôi khi những đôi đồng tính nam trộn lẫn tinh trùng của nhau, chơi một ván xác suất kiểu cò quay Nga. Ruby có thể tưởng tượng ra tất cả chuyện đó. Đứa bé nằm trong nôi BabyBjorn, mặc toàn đồ màu hồng. Hay có thể là màu xanh. Ruby đang ẵm đứa bé màu xanh hay hồng gì đó, trong khi nó bập bẹ, ríu rít tập nói. Đứa bé màu xanh hay hồng sẽ chập chững đi lại trong căn hộ, cô, Dennis và Gary vỗ tay, cười đùa. Và rồi cô có thể gặp ai đó. Người ấy sẽ nghĩ cô thật đặc biệt với cái gia đình hiện đại, điên rồ của cô. Anh sẽ thấy hòa hợp ngay. Có thể anh ấy cũng có con riêng và họ sẽ là một gia đình lập dị không ngừng mở rộng này. Cô rất thích thú với ý tưởng đang nảy ra trong đầu. Cô không thể đợi thêm một phút nào nữa. Cô rút điện thoại ra, hẹn Dennis và Gary hôm nào đó ăn trưa.

Đến ngày hẹn, Ruby quyết định ăn mặc như một "bà mẹ". Cô mặc cái áo cánh rộng thùng thình, cái quần dài cũng rộng không kém, và một đôi giày đế bằng xinh xắn. Với cái kiểu áo cánh ấy, trong cô như đã có bầu và chính xác đó là kế hoạch: Để Dennis và Gary thấy sẽ thế nào nếu cô sẵn sàng mang thai đứa con của họ. Họ sẽ thấy cô dịu dàng, nữ tính và giống một bà mẹ đến nhường nào. Không may thay, cô không chắc một người dịu dàng sẽ ra sao nếu ở giữa đám dân hippi chén sa lát, bánh hăm-bơ-gơ và la hét át cả tiếng nhạc đập uỳnh uỳnh.

Họ hẹn cô ở Cafeteria, một nơi vừa đặt chân đến, Ruby đã nhận ra là sai lầm. Cafeteria có lẽ là nhà hàng ồn ào nhất New York. Nền nhạc kỹ thuật số to hết công suất trộn lẫn với tiếng ầm ĩ của thực khách giống như đang cố dùng bữa trưa trong một bữa đại tiệc thâu đêm suốt sáng.

Ruby bối rối; cô chưa bao giờ có một cuộc nói chuyện kiểu này bao giờ. Thậm chí cô còn chưa bao giờ mời một chàng trai đi chơi; cô không tin điều đó và cũng chưa bao giờ phải làm thế. Giờ đây, cô không đề nghị hỏi cưới, nhưng có khi còn hơn thế, một lời đề nghị không thể rút lại. Đó sẽ là một quyết định gắn chặt họ với nhau suốt phần đời còn lại. Hơn thế, cô còn định đánh liều hỏi những ông bố tuyệt vời này rằng liệu họ có nghĩ cô thích hợp để trở thành mẹ của con họ hay không.

Họ đã đến. Gary mặc áo vét da lộn, không chê vào đâu được, hoàn hảo. Dennis mặc áo len ca-sơ-mia cổ lọ màu đen và áo vét khoác ngoài. Thời trang đậm chất Lands' End[49] tuyệt đẹp. Hay người ngồi xuống, rất vui vẻ khi gặp được cô.

"Thật tuyệt được gặp cô, Ruby." Dennis niềm nở, nắm chặt tay Ruby. Ruby thấy thoải mái ngay lập tức. Hai người đàn ông này sẽ nghĩ cô là một bà mẹ tốt. Họ hiểu những phẩm chất tuyệt vời của cô hơn bất kỳ người nào khác. Rằng cô là người kiên nhẫn, dịu dàng, điềm tĩnh. Vậy sẽ ra sao nếu họ cũng chứng kiến mấy lần đau khổ kinh khủng cô đã trải qua. Chẳng ai hoàn hảo cả. Cô chợt nhớ có lần Gary đã đến, đưa cô đi chơi trong khi cô đang mặc đồ ngủ. Khi ấy cô đang đau khổ vì một gã nào đó. Anh bảo cô lên xe anh "nếu không thì…", và họ đã đi một mạch tới Núi Bear rồi quay lại. Ruby, trong bộ đồ ngủ với áo trùm đầu, đã cảm động tới mức giúp cô thức tỉnh, không còn buồn chán và tiếp tục sống. Giờ thì cô rất hối tiếc rằng Gary đã từng chứng kiến mặt đó của con người cô. Anh có thể dùng cái khoảnh khắc cảm động ấy để chống lại cô. Cô thầm nguyền rủa mình vì đã không luôn luôn giữ vẻ vui tươi trước mặt người bạn thân. Sẽ ra sao nếu anh nghĩ tinh thần cô quá bất ổn để trở thành mẹ của con anh, hay con của Dennis?

Cô quyết định nói thẳng luôn. "Tôi muốn nhờ hai anh giúp tôi thụ tinh nhân tạo."

Ruby đặt hai tay lên bàn, cố giữ bình tĩnh.

Gary quay sang Dennis nói, "Anh đã nói với em rồi mà."

Ruby nhìn hai người. "Sao cơ?"

Gary nhún vai. "Anh đã có một linh cảm."

Ruby bắt đầu giải thích. "Hai anh biết tôi là người có trách nhiệm thế nào mà. Tôi chưa bao giờ trễ hẹn, dù cho có phiền muộn, đau khổ thế nào đi chăng nữa. Không hẳn là tôi sẽ phiền muộn hay đại loại thế, vì lý do khiến tôi như vậy trước kia cũng chỉ vì đàn ông, các anh biết đấy, trao cho họ quá nhiều quyền lực với cuộc đời tôi. Nhưng khi làm mẹ, tôi có thể không bao giờ còn phiền muộn vì vài gã đàn ông hay đại loại vậy, vì tôi sẽ có một vai trò quan trọng hơn. Tôi sẽ là một bà mẹ."

Dennis và Gary nhìn nhau. Họ cùng quay sang nhìn Ruby, vẻ thương hại, lo lắng khác ánh lên trong mắt họ, mỗi người một kiểu. Dennis vươn người tới, nắm lấy cánh tay Ruby.

"Tôi rất tiếc. Chúng tôi vừa cho Veronica và Lea tinh trùng mất rồi."

Ruby ngồi ngẩn ra một lúc, đón nhận thông tin mới này. Rồi cô nghĩ thầm, Veronica và Lea là bọn quái nào thế? Thậm chí cô còn

chưa bao giờ nghe về Veronica và Lea.

"Veronica với Lea là ai?" Ruby hỏi, có một chút oán giận trong lời nói.

Gary trả lời, "Họ là bạn của bọn tôi, chúng tôi gặp nhau khi làm tình nguyện ở bếp ăn từ thiện gần nhà. Một cặp đồng tính nữ. Họ rất tốt bụng."

"Bạn mới à?" Các anh đã cho những người mới tinh trùng thay vì cho tôi à?" Ruby nói, cố dịu dàng nhưng hơi run run.

"Bọn tôi không biết là cô cũng muốn!"

"Nhưng các anh có thể hỏi cơ mà! Trước khi cho những người lạ tinh trùng, các anh nên nghĩ lấy một phút thôi, xem có người bạn tốt nào của các anh có thể cần tinh trùng trước hay không chứ!" Giọng Ruby lớn hơn một chút, nhưng trong tiếng nhạc chói tai xập xình, không ai nghe được. "Các anh nên thận trọng hơn chứ!"

Lần này Dennis lên tiếng. "Cưng à, lần cuối bọn tôi nói chuyện với cô là lúc con mèo của cô vừa mới chết và cô còn chẳng buồn ra khỏi giường suốt ba ngày liền."

"Bọn tôi còn đến gội đầu cho cô đấy, nhớ không?" Dennis thêm vào.

Ruby co rúm lại. Cô biết chuyện đó. Trong khi đang tốt bụng và chăm sóc, họ đã tranh thủ ghi nhớ vài điểm về khả năng làm mẹ của cô. Cô cảm thấy bị phản bội. Cô đã nghĩ thêm một nguyên tắc mới cho việc làm sao để sống độc thân: Đừng bao giờ để bất cứ ai trông thấy bạn trong lúc bạn tồi tệ nhất. Bởi vì một ngày nào đó, bạn có thể muốn xin tinh trùng của họ hoặc hẹn hò với anh em của họ, như thế bạn sẽ không thể để họ biết bạn điên rồ, buồn rầu hay xấu xí nữa. Đó là những gì cô có thể nói với tôi để đóng góp vào quyển sách chết tiệt đang viết dở khi có cơ hội. Cô lập tức lấy lại bình tĩnh.

"Tôi đã thất vọng. Nhưng rất nhiều chuyện đã xảy ra kể từ ngày ấy. Tôi đã đến và giúp những con chó bị giết ở trại động vật vô chủ để có thể cứng rắn hơn, và giờ đây tôi đã sẵn sàng có một đứa con."

Gart và Dennis nhìn cô bối rối. Dennis nói trước.

"Cô đã giúp hóa kiếp những con chó trong cái trại khủng khiếp ở Harlem á?"

"Đúng vậy. Rồi. Việc đó cũng không quan trọng lắm." Ruby, như một nữ thương gia, bắt đầu đàm phán. "Quan trọng là, tôi nghĩ không có vấn đề gì cả với việc đứa con của các anh do đôi kia mang bầu có một người anh em cùng cha khác mẹ sống đâu đó trong thành phố New York này. Chúng ta sẽ sắp xếp những ngày để bọn trẻ vui chơi với nhau. Sẽ vui lắm!"

"Ruby à, tôi không nghĩ là..."

Bồi bàn đi tới, hỏi xem ba người dùng gì. Dennis chưa kịp nói hết câu.

Ruby to tiếng hơn. "Vì tôi độc thân, có phải không? Các anh thà tặng tinh trùng cho một cặp dù có là lesbian đi chăng nữa, còn hơn là một phụ nữ bình thường nhưng độc thân. Giờ thì tôi hiểu rồi. Phân biệt đối xử với người độc thân đây mà. Được đấy." Cậu bồi bàn thấy vậy lặng lẽ rút lui.

Ruby đứng phắt dậy, nhưng Gary kéo tay cô ngồi xuống. "Cưng à, bọn tôi rất xin lỗi."

Ruby tựa lưng vào ghế mình. "Tôi xin lỗi. Tôi không có ý phản ứng như thế. Chỉ là tôi thấy thất vọng quá."

"Bọn tôi hiểu mà." Dennis nhẹ nhàng. "Sau khi bọn tôi thấy chuyện này diễn ra thế nào, có lẽ bọn tôi sẽ cân nhắc việc có thêm đứa con nữa."

"Không sao. Tôi hiểu được." Nhưng Ruby thực sự không chắc liệu cô có hiểu hay không. Cô không biết liệu lý do thực sự họ không hỏi cô trước có phải là vì họ không nghĩ ra, hay là vì họ nghĩ cô sẽ là một bà mẹ tồi tệ hay không nữa. Cô không hiểu liệu thực sự họ có cân nhắc chuyện của cô trong một hay hai năm tới, nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ với đứa con đầu lòng hay không. Cô không biết gì hết, ngoại trừ việc cô muốn giữ lại chút phẩm giá nào đó có lẽ đã từng để mất.

"Lẽ ra tôi nên hỏi sớm hơn." Cô gượng cười. Thấy êm êm, người bồi bàn quay lại để lấy thực đơn họ gọi.

Khi cô quay lại văn phòng, cô quyết định đây là lúc cô sẽ không nản chí. Tinh trùng của họ đâu phải là duy nhất. Có rất nhiều ông bố xứng đáng ngoài kia cho cô lựa chọn. Khi bước vào thang máy, cô chợt nảy ra một ý tưởng tuyệt vời khác: anh bạn đồng tính nam của cô, Craig. Một nhà cựu thiết kế ánh sáng sân khấu. Mấy năm trước anh ta đã đổi nghề, giờ chuyên lái xe bán các loại nấm hiếm,

đặc biệt cho các nhà hàng cao cấp trong thành phố. Anh ta cũng độc thân, có cuộc sống khá tao nhã, nhưng tinh trùng của anh ta không khó kiếm như loại tinh trùng có học thức, thu nhập cao như của Dennis và Gary. Cô quyết định gọi cho anh ta. Lần này cô vào thẳng vấn đề luôn.

"Chào Craig, Ruby đây. Chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện về việc anh có thể làm cha của con tôi không? Chúng ta sẽ gặp nhau ở Monsoon, lúc tám giờ tối nay nhé? Gọi lại cho tôi nhé."

Khi Craig gọi lại, Ruby không nhấc máy, để cuộc gọi chuyển sang hộp thư thoại. Anh đồng ý gặp cô.

Lúc 8h15, Ruby bước vào trong Monsoon, một chuỗi nhà hàng Việt Nam không quá đông đúc, với đồ ăn rất ngon và bài trí khá trang nhã. Lần nay cô quyết định để anh ta ngồi đó đợi cô – việc ấy đặt cô vào một vị trí có quyền lực. Cô chậm rãi bước vào, mặc một chiếc áo đắt tiền hiệu Catherine Malandrino, đi giày cao gót. Không biết anh phản ứng thế nào với câu hỏi quan trọng này. Ruby quyết định ít nhất phải trông ra vẻ giàu có một chút. Dù cô đang cực kỳ trông đợi điều gì đó ở anh, nhưng cô vẫn sẽ tỏ ra mình cũng có gì đó đáng giá. Cô ngồi xuống. Trước khi cô kịp chào thì Craig đã thốt ra.

"Tôi bị HIV Ruby à. Tôi chưa bao giờ nói với cô chuyện đó."

Ruột Ruby thắt lại. Cô chưa từng nghĩ chuyện này có thể xảy ra, chủ yếu là vì cô nghĩ anh ta sẽ kể với cô nếu có bị. Thế nên cô đã không ngờ tới việc anh ta lại bị căn ác bệnh ấy. Giờ cô nhận ra đó chính là sự ngây thơ trong cô. Cô cũng bối rối vì không biết phản ứng thế nào cho phải. Bị HIV thời nay có nghĩa là điều gì đó rất khác biệt. Cô có nên nói mình rất tiếc không? Có nên hỏi tại sao anh ta lại bị không? Hay những tế bào miễn dịch của anh ta thế nào? Hay là loại cốc tai anh ta dùng đây?

"Tôi rất tiếc. Anh có…?"

"Tôi ổn mà. Tôi vẫn nghiện ma túy nhiều năm nay, không có phản ứng phụ. Tôi sẽ sống đến cả trăm tuổi."

"Tôi vui lắm," Ruby an ủi. "Anh có muốn nói về chuyện đó không?"

"Không, tôi ổn mà, tôi chỉ nghĩ giờ thì cô nên biết, vì… mọi thứ."

Ruby gật đầu. Cả hai im lặng. Cô trầm ngâm vài phút về những gì mới được biết. Rồi cô quay lại với ý nghĩ về việc khao khát một

đứa con đến nhường nào. Cô quen Craig từ hồi đại học – lâu hơn so với Gary. Anh ta là người cực kỳ dịu dàng, trung nghĩa, tốt bụng và kiên định. Anh ta có thể là một ông bố tuyệt vời.

"Anh biết đấy, tôi nghe nói giờ anh có thể lọc rửa." Ruby nói.

"Sao cơ?"

"Anh biết đấy, lọc rửa HIV. Trên tinh trùng của anh. Trước khi anh thụ tinh cho ai đó. Người ta có thể làm sạch tinh trùng HIV của anh trước khi thụ tinh và rồi mọi người đều ổn cả."

Craig sốt ruột nhấp nhổm. "Thật thế à?"

"Ừ. Năm ngoái tôi nhớ là có đọc trong mục khoa học, tạp chí Times. Tôi nghĩ anh có thể phải tới Ý hay đâu đó để làm việc ấy, nhưng chắn chắn có thể làm được." Ruby không muốn quá tự tin, nhưng ở một thời điểm như thế này, cô tỏ ra rất chắc chắn.

"Ồ." Craig ngừng lại, nhám nháp tách trà, vẻ căng thẳng.

"Tôi biết có lẽ anh đang lo chuyện đó có thể ảnh hưởng tới tôi và sức khỏe của tôi như thế nào, nhưng tôi có thể nghiên cứu..."

Craig đặt tách trà xuống. "Tôi có biết về phương pháp lọc rửa đó."

Ruby tươi tỉnh hẳn lên. "Ôi, anh biết à? Vậy xem ra nó có thể thực hiện được phải không? Đó có phải việc anh có thể thích..."

Craig ngắt lời. "Ruby, tôi không muốn làm cô tổn thương, và tôi cũng không nghĩ cô lại gợi ý phương pháp này..."

Ruby nhìn Craig, bối rối. "Tôi không hiểu."

"Bạn tôi, Leslie, vừa mới hỏi liệu cô ấy có thể lọc rửa được hay không. Cô ấy năm nay đã bốn mươi mốt, và cô ấy..."

Ruby đẩy mạnh ghế ra sau, đập tay xuống bàn. Cô bắt đầu nói một tràng không cần suy nghĩ.

"Không không không không. Tôi không muốn nghe gì hết. Tôi nghĩ mình đã rất tốt bụng khi muốn đi lọc rửa. Tôi không ngờ anh lại đang từ chối những lời đề nghị của những phụ nữ thực sự rất muốn làm việc đó."

"Tôi cũng bất ngờ mà." Craig ngượng ngùng.

"Vậy cái cô Leslie này là ai?" tay Ruby vẫy vẫy trong không khí, không ra hiệu rõ ràng với một ai.

"Cô ấy là giáo viên thể dục của tôi."

Ruby đẩy ghế trở lại gần bàn, rướn về phía Craig. "Cô giáo thể dục của anh á?"

Craig nhìn cô, vẻ bất lực. "Ruby à, nếu cô hỏi tôi trước thì tôi sẽ rất vui lòng..."

Ngay lúc ấy, cô bồi bàn nữ tới. "Quý khách có muốn dùng gì không ạ?"

Ruby đứng dậy, áo khoác vẫn còn đó. "Có. Tôi muốn một bé trai hay bé gái bé bỏng, khỏe mạnh, có mười ngón tay, mười ngón chân, với một ông bố có trách nhiệm, tốt bụng, cùng nuôi nấng con cái. Tôi thực sự muốn thế, như thế có phải là quá đáng không?"

Cô bồi bàn lườm Ruby, với ý: "Tôi sẽ không chấp nhận đề xuất của cô cho tới khi cô nói cái gì đó không điên rồ như thế."

Ruby làm một hơi. "Không, cảm ơn. Tôi không đói." Rồi cô quay sang Craig. "Tôi rất vui vì anh ổn, và tôi cũng rất hạnh phúc khi một ngày nào đó anh sẽ làm cha. Nhưng tôi nghĩ tôi sẽ về ngay bây giờ nhé, nếu anh cho phép?" Craig gật đầu. Ruby vội vã đứng dậy. Cô vươn người tới, thơm thật kêu lên má Craig, rồi quay đi, bước thẳng ra cửa.

Ở BALI

Khách sạn chúng tôi ở Kutu cũng là một biệt thự cực kỳ sang trọng, có một khu vườn nhỏ phía sau và bể bơi riêng trông ra biển. Tôi biết. Thật điên rồ. Thomas đã đi họp một giờ trước. Tin xấu là tôi nhớ anh không chịu nổi. Đây là lần đầu tiên chúng tôi tách nhau ra trong suốt một tuần qua. Cảm giác thật khủng khiếp. Tôi đã hoàn toàn lệ thuộc tình cảm nơi anh. Tôi chưa bao giờ là một cô bạn gái ích kỷ, thậm chí cả khi ở độ tuổi đôi mươi, nhưng giả như tôi có thể khâu một cái túi vào da, giấu Thomas trong ấy, tôi sẽ làm. Tôi không muốn anh rời xa tôi nữa.

Tôi phải đấu tranh hết sức để cưỡng lại ham muốn ở lại căn phòng khách sạn ấy và nhất quyết không chịu rời khỏi đó trong suốt phần đời còn lại. Nhưng Thomas đã bảo với tôi Kutu có một bãi lướt sóng rất lớn nên tôi quyết định đi xem người ta lướt sóng;

cuối cùng thì trông tôi cũng không đến nỗi lập dị với cái quần lướt sóng của mình. Nhưng tôi cũng tò mò liệu tôi sẽ được thấy những gã trai bao đang rình rập để nói với các quý bà rằng cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất từng thấy hay không. Tôi tự hỏi liệu bãi biển này có đầy những người phụ nữ luống tuổi đang chờ đợi ngày gặp Made hay không.

Trên biển có lác đác mấy người lướt sóng, tất cả đang chờ cho đợt sóng sắp vào. Bãi biển không còn đông lắm. Có thể nói là chẳng có gã trai bao hay những phụ nữ nằm chờ được tán tỉnh nào cả.

Tôi ngồi xuống một cái ghế của khách sạn. Một thanh niên Bali đến gần, tay xách một cái túi nhựa lớn.

"Thứ lỗi cho tôi, thưa cô, cô có muốn một cái không? Rẻ lắm."

Anh ta lôi trong túi ra một vật gì đó trông như đồng hồ Rolex – tôi sẽ làm một việc chẳng giống ai, nói tôi không tin nó là đồ xịn. Tôi lắc đầu.

"Nhưng xem này, chúng rất tốt, rất rẻ. Hãy mua một chiếc đi."

Là người New York, tôi biết cách làm thế nào để đạt mục đích. Tôi lắc đầu dứt khoát, nói to, "Không, cảm ơn anh." Anh ta hiểu ý, cầm cái túi lên rồi bỏ đi.

Những người lướt sóng đã thấy một con sóng mới. Tôi thấy họ đang ra sức cưỡi trên con sóng ấy. Họ làm việc ấy thật dễ dàng, hầu hết đều đang giữ thăng bằng cho tới khi con sóng nhẹ nhàng trùm lên họ trên bờ biển.

Những suy nghĩ trong tôi lại hướng về Thomas và sự thật là chưa đầy một tuần nữa, anh sẽ về nhà. Trở về Paris, về với vợ anh. Thế nghĩa là chỉ còn vài ngày nữa thôi, tôi có thể sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Tôi bắt đầu nghĩ lại về những ngày tuyệt vời này ý nghĩa thế nào với anh. Một kỳ nghỉ vui vẻ ngắn ngủi anh phải có trong một cuộc hôn nhân buồn tẻ. Anh có thể về nhà, không cảm giác tội lỗi, vì anh đã hoàn toàn thành thật với tôi về cuộc hôn nhân cởi mở không ràng buộc của anh, và dường như vợ anh cũng chẳng buồn bận tâm. Anh đã có một sự sắp đặt hoàn hảo. Tôi bắt đầu thấy cảm giác bực bội dâng lên trong người.

Vừa lúc ấy, một phụ nữ Bali luống tuổi đến gần, hỏi tôi có muốn tết tóc không. Tôi nói không, rất quyết liệt, với cái lắc đầu nguầy

nguậy. Bà ta đi tiếp.

Trong tôi bắt đầu dấy lên suy nghĩ có thể tôi không phải người phụ nữ duy nhất Thomas đã làm thế này.Tôi biết đôi khi tôi hơi chậm chạp. Tôi nhận ra đây có thể là nơi anh đã đưa tất cả bạn gái đến. Thực tế, anh có thể vẫn biết mình sẽ đi Bali và chắc chắn có một cô bạn gái xếp hàng đi cùng. Ai mà biết được chứ? Tất cả những gì tôi chắc chắn là tôi chẳng biết gì hết, từng giây phút lãng mạn của chuyến đi này, giống như khách du lịch vớ phải đồng hồ Rolex dỏm vậy.

Một người đàn ông đến gần, tay ôm một đống áo phông. Nhưng trước khi anh ta kịp chào bán gì, tôi đã hét lên "Không!" Anh ta vội lỉnh đi ngay.

Rồi tôi có một ý nghĩ, một ý nghĩ chẳng người phụ nữ nào ở hoàn cảnh tôi lại cho phép mình nghĩ đến. Tôi bắt đầu tưởng tượng cảnh Thomas nói với tôi rằng anh muốn chia tay vợ vì tôi. Tôi tưởng tượng anh với nước mắt rưng rưng, cầu xin tôi ở bên anh, anh yêu tôi nhiều lắm, anh không thể nào sống thiếu tôi được.

Tôi lắc đầu, cố gắng loại ngay cái ý nghĩ nguy hiểm ấy càng nhanh càng tốt. Sẽ thật kinh khủng khi phải nói lời tạm biệt. Tôi tự hỏi liệu có cách nào để ép anh ở lại với tôi hay không. Liệu có cách nào để tôi có thể trông thật thê lương, thảm thiết hết mức, có thể khóc lóc, cầu xin anh ở lại hay không. Tôi vẫn thấy điều đó có tác dụng trong những bộ phim truyền hình sướt mướt đấy thôi.

Một thanh niên Bali đi tới, ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh tôi.

"Tha lỗi cho tôi, quý cô, nhưng cô là cô gái đẹp nhất tôi từng thấy trên bãi biển này đấy. Tôi đã phải lấy hết can đảm đến đây để nói với cô điều đó."

Và lúc này, tôi hét lên, "Được rồi, khốn kiếp." Tôi đứng phắt dậy, giật lấy cái khăn tắm, mũ và túi. Gã ta hăm hở tiếp nhận cơn giận dữ của tôi, nhưng tôi không biết gã đã làm gì sau đó, vì tôi đã bỏ đi thật nhanh, không thèm ngoái đầu lại nhìn.

Tôi có thể nói cho các bạn biết rằng tại thời điểm này, tôi chưa bao giờ cảm thấy cảm giác bị xúc phạm như vậy trong đời, xúc phạm hoàn toàn, theo đúng nghĩa đen. Thực sự hắn ta đã nhầm tôi với một người đàn bà đang tuyệt vọng và cô đơn đến nỗi có thể tin vào những lời láo toét của hắn.

Khi quay lại căn phòng khách sạn của những lời dối trá kia, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu tôi. Có thể gã trai Bali này đã đọc được suy nghĩ của tôi. Có thể gã cảm giác ở thời điểm đó tôi là một người đàn bà đang nung nấu trong đầu những ý nghĩ làm thế nào để bản thân trở nên đáng thương tới mức một người đàn ông sẽ chịu ở lại bên tôi.

Có thể thằng nhãi đó biết chính xác người hắn sẽ bắt chuyện.

Khi tôi dậm mạnh chân trên lối đi nhỏ trải đá, tôi nhận ra việc này phải dừng lại. Tôi đã quá yêu Thomas mất rồi. Tôi đã rất mong muốn có một người trong đời, và ở New York, tôi thực sự cô đơn trong tuyệt vọng. Nhưng khi tới gần cửa khách sạn, tôi nghĩ chuyện này thật tuyệt vời. Nó sẽ là nhân tố bồi thường cho tôi. Tôi là một phụ nữ tuyệt vọng. Tốt thôi. Giờ thì tôi đã biết mình thế nào, tôi có thể đề phòng chuyện đó. Nó sẽ không còn khiến tôi choáng váng, bối rối không biết phải làm sao. Không phải tôi. Vì sự thật là chẳng có gì sai cả với việc cảm thấy tuyệt vọng – Chỉ là trong bất cứ hoàn cảnh nào bạn cũng không được phép làm thế.

Tôi bắt đầu ném tất cả đồ đạc vào vali: quần áo, đồ cá nhân, tất cả mọi thứ. Tôi đang chạy khắp phòng vơ đồ đạc của mình thì Thomas bước vào với nụ cười rạng rỡ.

"Julie à, anh nhớ em…" Mặt anh biến sắc khi nhìn thấy vali của tôi trên giường.

"Em đang làm gì thế?" Anh lo lắng.

"Rồi thì anh cũng sẽ về nhà sớm thôi, về với vợ anh, về với cuộc sống của anh. Tốt hơn em nên rời khỏi đây ngay bây giờ, trước khi mọi chuyện…"

Tôi dừng lại. Thời khắc này tôi không được khóc. "Em chỉ muốn đi khỏi đây, ngay bây giờ."

Thomas ngồi thụp xuống giường. Anh gục đầu xuống, suy nghĩ. Tôi tiếp tục chạy quanh phòng để xem còn quên thứ gì không. Cuối cùng Thomas cũng ngước lên nhìn, mắt anh rưng rưng. Tôi là người New York, và lúc này tôi đang rối bời, ý nghĩ đầu tiên trong tôi là anh đang giả vờ.

"Cả buổi họp anh chỉ nghĩ đến em, Julie à. Anh không thể gạt hình ảnh em hiện hữu trong tâm trí anh. Anh nhớ em lắm."

Tôi vẫn vững vàng. Thật quá dễ dàng để anh có thể nói ra tất cả

những lời lãng mạn này, với thứ cạm bẫy chắc chắn, ngọt ngào kiểu Paris của anh. Tôi nói với anh, giọng đôi chút lạnh lùng.

"Anh từng trải qua chuyện này trước đây, em nghĩ vậy, nên anh hiểu đấy. Việc này cuối cùng cũng sẽ kết thúc trong vài ngày nữa, vậy nên giờ chỉ là kết thúc sớm hơn một chút. Vậy thôi." Tôi kéo khóa vali. Lần này tôi có một kế hoạch. "Em sẽ đi Trung Quốc. Thật thú vị, em đã đọc được rằng ở đó đàn ông nhiều hơn hẳn phụ nữ, vì liên quan đến các chính sách…"

Thomas đứng dậy, ôm chặt lấy tôi rồi hôn.

"Phải rồi, Julie, anh thừa nhận chuyện ấy, anh đã trải qua chuyện này trước kia. Nhưng những cảm xúc này quá đỗi khác biệt. Xin em, xin em hãy để anh đi với em đến bất cứ nơi nào em đến, xin em đấy. Trung Quốc, Zimbabwe, đâu cũng được. Anh không thể rời xa em, anh không thể. Hãy nói với anh rằng em sẽ để anh ở bên em đi mà, anh xin em. Anh cầu xin em đấy." Anh kéo tôi lại gần, tay anh ôm đầu tôi, áp chặt vào mái tóc tôi, tuyệt vọng.

Ở MỸ

Tôi sẽ cố kể một cách vắt tắt chuyện này vì nó rất bực mình, nhưng tôi không chắc liệu mình có thể không, vì tôi cần các bạn biết hết các chi tiết. Các chi tiết vốn rất quan trọng.

Tử khi xảy ra chuyện với Sam, Georgia thực sự thấy khá dễ chịu về mọi chuyện. Chẳng có gì giống như việc quyết định không gặp một người đàn ông cực kỳ tốt lại khiến cho một cô gái cảm thấy đôi chút tự mãn như vậy. Cô vẫn hẹn hò với vài người đàn ông quen qua mạng, chẳng ai trong số đó thực sự dành cho cô, nhưng cũng chẳng ai là thảm họa. Dale đến đón bọn trẻ thường xuyên theo đúng như Georgia yêu cầu. Cô cũng có một danh sách dài những cô giữ trẻ đáng tin cậy. Có thể cô đã không còn để tâm nhiều tới các con lắm, nhưng giờ cô đang rất lạc quan. Vậy nên cũng coi là có vài điểm tiến bộ.

Cô gặp Bryan tại một buổi họp phụ huynh ở trường. Cả hai đang chờ ở hành lang, ngồi trên những chiếc ghế nhỏ xíu và bắt đầu nói chuyện. Con trai anh sáu tuổi, học cùng lớp con gái Georgia. Anh cao trung bình, khuôn mặt hơi gầy, hai má tươi tắn – trông anh giống người Scốt-len. Anh đã ly hôn được ba năm rồi. Vợ chồng anh mắc phải những trục trặc trong cuộc sống vợ chồng rồi ly hôn, đã thỏa thuận đầy đủ các vấn đề liên quan. Lúc Bryan được gọi vào gặp giáo viên, anh hỏi Georgia liệu anh có thể gọi điện cho

cô hay không. Và anh đã gọi. Ngay tối hôm ấy. Hai ngày sau họ đi chơi với nhau. Họ đi ăn tối rồi anh đưa cô về tận nhà. Họ hôn nhau say đắm trước cửa nhà cô. Anh thổ lộ rằng anh đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời và hỏi xem liệu anh có thể được gặp lại cô hay không. Anh lại gọi cho cô vào hôm sau, nói rằng anh đã có một khoảng thời gian tốt đẹp làm sao và lên kế hoạch cho lần đi chơi tiếp theo. Họ hẹn nhau hai tối sau đó. Lần này cô tới nhà anh (con trai anh đang ở với mẹ). Anh nấu cho cô món thịt om ngon tuyệt. Họ cùng ăn, cùng trò chuyện. Anh thật dịu dàng và họ đã yêu nhau trên giường anh, rất rụt rè – nhưng không hề thiếu đi cảm giác đê mê say đắm. Hôm sau anh lại gọi cho cô, hỏi xem khi nào họ có thể gặp lại nhau. Cô nói mình rỗi vào thứ Ba và thứ Năm. Anh thốt lên, "Ôi, thứ Năm thì lâu quá, thứ Ba thì sao nhỉ?" Ôi, cảm giác thế nào đây. Để tôi nói lại cho các bạn nghe nhé, vì Georgia đã nói đi nói lại cái câu đó cho tôi nghe, nhai đi nhai lại, khoảng cách thật xa xôi, trong Những Ngày Dài Lê Thê tới đây của Bryan. Anh hỏi "Khi nào anh lại được gặp em?" Và Georgia trả lời "Thứ Ba hoặc thứ Năm." Rồi anh thốt lên "Ôi, thứ Năm thì lâu quá, thứ Ba thì sao nhỉ?" Hiểu chưa nào? Được rồi. Kiểu phản ứng được-gặp-em-anh-vui-sướng-vô-cùng-nhưng-không-đến-nỗi-khó-tin-đâu rất chân thành, cực kỳ thẳng thắn này tiếp tục diễn ra một tuần rưỡi sau đó. Họ nói chuyện điện thoại gần như cả ngày, và tất cả chỉ dẫn đến một việc duy nhất: "cuộc chơi tiếp diễn." Đây là điều gì đó có thật với một người đàn ông kiên định, có tình ý, một người không bộc lộ bản thân là ai khác ngoài một người đàn ông đang sẵn sàng và thích thú được bắt đầu mối quan hệ với Georgia, biểu hiện trong từng lời nói, hành động, từng tiếng thì thầm, từng câu nói đùa. Không một dấu hiệu nguy hiểm, không một cảnh báo trực tiếp hay mơ hồ, không một cuộc nói chuyện kiểu "anh chỉ muốn em hiểu". Một lần nữa, Georgia lại có cái cảm giác mà bạn có khi chuyện cuối cùng cũng thành công. Đột nhiên quá dễ dàng. Bỗng nhiên bạn không biết chuyện lộn xộn này là thế nào. Cô trở thành một người khép mình, thầm nghĩ, tôi biết sẽ không quá khó để tìm được một người đàn ông lý tưởng.

Và rồi họ lại ngủ với nhau.

Đó là một tối thứ Bảy, Georgia thuê người giữ trẻ đến trông nhà. Cô không còn cảm thấy giống một ả đàn bà hư hỏng khi bỏ nhà đi chơi. Cô về, trả tiền cho người trông trẻ rồi chui vào giường, hạnh phúc và bình an. Cô đã làm mọi việc đúng đắn. Họ đặt nền tảng cho một tình bạn, thường xuyên hẹn hò, gọi điện, việc rõ ràng rất thích hợp với cả hai. Vậy nên khi cô thức dậy vào Chủ Nhật, khi mở choàng hai mắt, điều đầu tiên cô nghĩ đến là Bryan. Cô nhớ cảnh làm tình. Cô thực sự vẫn cảm nhận thấy nó. Một nụ cười

rạng rỡ, tươi rói nở trên khuôn mặt cô.

Có thể nói Georgia hơi sốt ruột với việc trông nom hai đứa con kể từ khi Dale bỏ đi. Với một vài phụ nữ, việc có con trong suốt một quãng thời gian như thế sẽ giúp họ cảm giác thoải mái – cảm giác vẫn còn thuộc về một điều gì đó. Nhưng với Georgia, vòng xoay buồn tẻ ngày qua ngày trông nom bọn trẻ chỉ càng nhấn mạnh thêm cảnh khổ sở, cô đơn đang nếm trải ở thời điểm đó. Thế nên khi Beth hét gọi cho Georgia một chiếc taxi vì cô không thích đi bộ qua nửa dãy nhà quay lại căn hộ, thì vậy đấy, có lẽ Georgia đã không tỏ ra vẻ kiên nhẫn giống như khi còn có một anh chồng.

Nhưng Chủ Nhật này, cô thức dậy, mỉm cười, không có gì ngoài vẻ kiên nhẫn và yêu chiều hai đứa con nhỏ. Cô gọi con dậy, mặc quần áo, nấu bữa sáng cho con, đưa con đi dạo dọc theo Riverside Drive. Beth ngồi trên chiếc xe đạp của nó, còn Gareth ngồi trên xe đẩy. Cô hiếm khi nhìn vào điện thoại vì không cần thiết. Cô đang hẹn hò với một người đàn ông tử tế, một người cô vừa mới ngủ cùng lần đầu tiên, và hôm nay cô sẽ nói chuyện với anh lúc nào đó, như cô vẫn thường làm.

Khi Georgia nhận ra đã bốn giờ chiều, cô không hề ngần ngại. Anh chắc đang bận trông con. "Anh ấy chắc không muốn gọi khi không thể nói chuyện," Georgia tự nhủ. Cô đưa bọn trẻ đi ăn bữa tối sớm ở nhà hàng Trung Quốc yêu thích của họ rồi về nhà.

Nhưng lúc tám giờ, khi Beth ra khỏi phòng con bé, xin cốc nước thứ ba, Georgia nổi cáu. "Mẹ đã bảo con thế nào hả Beth!? Không uống nước nữa. Về phòng ngay." Beth bắt đầu khóc nhè. "MẸ BẢO CON VỀ PHÒNG NGAY KÌA!"

Bryan vẫn chưa gọi. Georgia bật tivi lên. Cô bắt đầu thấy đôi chút xao động, biểu hiện đầu tiên của một cảm giác, nhưng nó đã xuất hiện: cảm giác sợ hãi. Và khi sự sợ hãi lần tìm đến, thậm chí là rón rén từng bước, tâm trí một phụ nữ bắt đầu vượt quá sức chịu đựng. Chí ít thì tâm trí Georgia đã như thế. Trông thì như cô đang xem tivi nhưng thực ra lại đang tập trung tất cả nguồn sức mạnh sáng tạo có thể để kìm nén cảm giác sợ hãi này. Đôi khi sau một cuộc ái ân mãnh liệt, một người đàn ông cần lùi lại một chút, chỉ là để bình tĩnh lại, để kiềm chế cảm xúc. Có thể anh thực sự rất bận, Có thể có chuyện gì đó xảy ra với con trai anh. Có thể anh thấy không khỏe. Có quá nhiều lý do để anh ấy không gọi điện.

Mình sẽ không giống những cô gái kia, những người phát điên lên chỉ vì một chàng trai không gọi điện, Georgia thầm nghĩ. Chuyện

đó đâu có quan trọng. Anh ấy sẽ gọi vào ngày mai thôi. "MẸ BẢO CON VỀ PHÒNG NGAY CƠ MÀ!", Georgia quát Gareth khi thằng bé ló mặt ra ở hành lang. Georgia cố gắng tống khứ điều đó ra khỏi đầu, nhưng sự sợ hãi không thực sự rời bỏ cô. Một cách khôn ngoan, cô đi ngủ. Ngày mai là một ngày khác. Và ngày mai anh sẽ gọi.

Đồng hồ báo thức Georgia vang lên lúc sáu giờ sáng hôm sau, cảm xúc đầu tiên ập đến là sự phấn khích. Yahh! Bryan sẽ gọi cho mình hôm nay! Cô tự hỏi mình sẽ phải đợi bao lâu nữa đây. Georgia cố gắng không nghĩ đến chuyện đó nữa. Cô ra khỏi giường, tính xem có thể làm món gì cho bọn trẻ ăn sáng. Cô thở dài. Cảm giác thật buồn tẻ. Cô lấy trứng, bánh mỳ ra làm bữa sáng. Các con tỉnh dậy. Đầu tiên Beth không muốn ăn trứng, sau đó không muốn ăn cháo yến mạch Georgia làm, và rồi cũng không ăn bánh mỳ nướng vì Gareth đã chạm vào nó chỉ một giây. Georgia nói với Beth rằng có nhiều trẻ con không có lấy một cơ hội được ăn sáng và tốt hơn con bé nên ăn những gì có trên cái đĩa chết tiệt kia hoặc là sẽ phải đến trường với cái bụng lép kẹp. Beth ném một mẩu bánh mỳ nướng vào Georgia, giậm chân bình bịch đi thẳng vào phòng con bé.

Sau đó là màn tranh cãi kịch liệt để đưa được bọn trẻ tới trường. La hét, khóc lóc, đủ cả. Và việc đó chỉ đến từ Georgia. Ha ha. Ở trường, cô nhìn quanh tìm Bryan nhưng anh không đến. Cô trở về nhà, mệt lả người, lại xem đồng hồ. Giờ là chín giờ. Chín giờ. Ngay lúc này anh ấy đang làm gì thế? Georgia tự hỏi. Lúc này anh ấy làm việc gì còn quan trọng hơn cả việc gọi cho mình? Cô quyết định làm điều gì đó có ích. Đây là lúc cô tìm kiếm một công việc. Từ khi ly dị, cô đã bỏ qua việc đó, chỉ muốn hành hạ Dale với nhu cầu tài chính của mình. Nhưng giờ là lúc để tiến lên. Cô biết đó là những gì một phụ nữ thông minh, tự tin sẽ làm.

Đó là khi cô có một ý nghĩ thoải mái, thanh thản nhất từng có trong suốt cuộc đời.

Cô có thể gọi cho anh.

Ôi Chúa ơi! Cô có thể gọi cho anh! Cô yêu điều đó. Cô vẫn biết tốt nhất không nên gọi cho các chàng trai, nhưng lần này thì khác. Chuyện này đang giết chết cô. Đây không còn là chuyện truyền tự tin – chầu trực bên điện thoại chờ chàng gọi đến. Thế này chẳng giống chút nào với cái cô gọi là nam nữ bình quyền. Cô sẽ gọi cho anh. Nhưng Georgia cũng thừa biết phải có một ý kiến của người khác nữa. Thật không may, cô lại xin ý kiến Ruby vì không thể gọi điện được cho tôi (Lúc ấy tôi đang ở Bali với Thomas, tôi rất tiếc!)

còn Alice thì không nhấc máy. Nếu Georgia nói chuyện với Alice hay tôi, chúng tôi sẽ nói, "Đừng gọi, đừng gọi, đừng có gọi."

Trong cuốn sách của tôi có rất nhiều lý do để bạn không nên gọi, nhưng lý do chính là làm như thế là cách duy nhất để nhận ra mục đích thực sự của anh ta là gì. Bạn cần phải biết anh ta có thể chịu cảnh không nói chuyện với bạn trong bao lâu, không lúng túng vì những cuộc gọi nhỡ, email hay tin nhắn của bạn. Nếu bạn gọi, bạn đang tự tay phá hỏng những dấu hiệu ấy. Nhưng không liên lạc được với chúng tôi nên Georgia đã gọi cho Ruby. Ruby là người rất nhiệt tình, dễ xúc động, và bạn có thể khiến cô ấy nói bất cứ điều gì bạn muốn.

Georgia nhanh chóng giải thích tình hình cho Ruby rồi hỏi "Vậy gọi cho anh ấy có làm sao đâu nhỉ, phải không? Ý tớ là chẳng có luật lệ nào không cho tớ gọi anh ấy, phải không nào?"

Ruby lắc đầu trong khi kích chuột vào trang web Trung tâm Y khoa đại học New York. Cô đang tìm kiếm thông tin về việc thụ tinh nhân tạo. "Tớ nghĩ chẳng có luật nào thế cả đâu, nhưng tớ có thấy người ta vẫn khuyên là không nên gọi."

"Tớ biết. Nhưng tớ chẳng làm được việc gì cả. Nó khiến tớ phát điên lên đây! Tớ chỉ cần biết chuyện gì đang xảy ra thôi mà!"

Ruby không hiểu Georgia cho lắm, nhưng cô có thể nhận ra cô ấy đang hơi kích động. Georgia rút ra quân át chủ bài, bào chữa cho việc gọi điện, việc chỉ những chuyên gia hẹn hò kỳ cựu mới có thể biện luận chống lại được.

"Nhưng biết đâu có chuyện xảy ra với anh ấy," Georgia thốt lên. "Sẽ ra sao nếu có chuyện với anh ấy, còn tớ thì ngồi đây ôm niềm kiêu hãnh thay vì đối xử với anh ấy giống như bất cứ người bạn nào, dù tớ có đang ngóng tin hay không? Tớ sẽ lo lắng, và tớ sẽ gọi cho anh ấy."

Có vẻ là một lập luận hoàn toàn hợp lý. (Ôi trời ơi, sao tôi và Alice lại không nhấc máy cơ chứ?)

"Cậu nói đúng. Nếu anh ấy chỉ là một người bạn, đúng là thế, thì cậu nên gọi cho anh ấy xem chuyện gì xảy ra."

"Chính xác!" Georgia hớn hở. "Tớ có quyền đối xử với anh ấy như với bất kỳ người bạn nào của tớ."

Cô ngắt máy với Ruby, bắt đầu bấm số điện thoại của Bryan nhanh

chưa từng thấy.

Như người vừa uống một liều thuốc đau nửa đầu, Georgia thấy lâng lâng vì cơn đau sẽ dịu đi ngay lập tức. Khi bấm số, cô cảm thấy rất chủ động. Mạnh mẽ. Không gì tồi tệ hơn cảm giác không quyền lực trong đời. Hay bất lực trước chàng trai nào đó.

Bây giờ nếu cô ấy có nói chuyện với tôi hay Alice, cả hai chúng tôi đều sẽ nói điều gì đó đại loại như "Anh ta không phải bạn cậu. Tình dục thay đổi tất cả. Đó là sự thật đáng buồn. Chắc chắn anh ta ổn. Chắc chắn cuộc sống của anh ta vẫn y như lần cuối cậu gặp. Và nếu sau này cậu mới biết con trai anh ta bị ong Nam Mỹ đốt, Bryan phải dành vài ngày vừa qua ngủ trong khu vực bệnh-dễ-truyền-nhiễm ở bệnh viện Mount Sinai thì được thôi, gửi cho anh ta email xin lỗi là xong." Nhưng chúng tôi đã không có ở đó để nói cho Georgia nghe. Và thế là, cô ấy hăm hở quay số gọi.

Cô để lại một tin nhắn. Cô biết sẽ sớm nhận lại tin nhắn thoại của anh, và cô đang sẵn sàng đón nhận.

"Chào Bryan, em Georgia đây. Em gọi chỉ để chào anh thôi! Mong anh vẫn ổn." Rồi Georgia cúp máy, đầy tự hào. Được rồi. Thế là xong. Cô trút một hơi nhẹ nhõm. Sự lo lắng, sợ hãi, hoang mang, bất cứ từ gì bạn muốn gọi, đã biến mất. Cô lập tức hiểu rằng mình đã làm điều đúng đắn, cảm giác mình giống như một nữ siêu nhân vậy.

Trong chính xác bốn mươi bảy giây.

Sau đó cô bắt đầu cảm nhận thấy rất rõ cảm giác khủng khiếp không giống bất cứ thứ gì cô từng trải qua. Giờ thì cô đang trông chờ anh gọi lại. Tất cả những gì cô đã làm là tự tạo cho mình một khoảng lặng quá đỗi ngắn ngủi giữa cơn đau khổ tột cùng vì chờ anh gọi điện. Và lúc này đây, cô lại ngồi chờ đợi – nhưng còn tồi tệ, tồi tệ hơn nhiều. Bởi vì giờ cô đã thực sự gọi cho anh mất rồi. Giờ nếu anh không gọi, sẽ không đơn thuần là việc anh không dành thời gian gọi cho cô sau khi ngủ với cô, mà thực sự là không hồi âm cuộc gọi của cô. Sự khổ sở trong cô đã nhân đôi.

Giờ thì để đẩy mọi chuyện tiến nhanh hơn một chút: phần còn lại của một ngày trôi qua. Bryan không gọi. Georgia đúng ra phải được đưa về giường. Bọn trẻ đã được một cô bảo mẫu đón. Cô ta ở lại làm bữa tối cho họ. Georiga vẫn nằm dài trên giường lúc chín giờ tối, khi tiếng chuông nhà thờ vang lên, những con bồ câu hót, những áng mây tan ra, và những thiên thần chơi đàn hạc.

Bởi vì anh đã gọi. Anh đã gọi, anh đã gọi, anh đã gọi. Georgia không biết là có khi nào trong suốt những ngày tháng sống đã qua, cô lại cảm thấy được giải thoát như thế. Họ tán gẫu. Họ cười đùa. Cảm giác ruột gan thiêu đốt đã biến mất. Ôi Chúa ơi, cô không biết cô đã lo lắng vì điều gì nữa. Đôi khi phụ nữ thật điên khùng! Họ nói chuyện khoảng hai mươi lăm phút trước khi Georgia kết thúc cuộc hội thoại. Ngay trước khi họ định cúp máy, cuối cùng thì Bryan cũng đưa ra lời đề nghị.

"Có lẽ mình nên sớm gặp lại nhau."

"Vâng. Sẽ tuyệt lắm." Georgia đáp, hai ngày căng thẳng và lo lắng trong cô đang được giải tỏa.

"Trong tuần anh sẽ gọi cho em rồi mình lên lịch nhé," Bryan nói.

"Ôi-i-i. Được ạ." Georgia lắp bắp. Cô ngắt máy. Suy nghĩ đầu tiên trong cô là, Cái quái gì thế? Tại sao anh ấy phải gọi cho cô để lên kế hoạch khi họ vừa mới nói chuyện điện thoại?

Lúc này cô lại bắt đầu một nấc thang ác mộng mới. Cô bị ám ảnh với việc tìm ra xem mình đã làm gì sai. Cô đã làm gì để khiến anh chuyển từ "Không, thứ Năm thì lâu quá" thành "Trong tuần anh sẽ gọi cho em rồi mình lên lịch nhé"?

Thế là Georgia lại tiếp tục chờ đợi. Thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm. Cô cố gắng gạt nó ra khỏi đầu. Cô tham gia đôi cuộc phỏng vấn việc làm. Cô gặp Alice rồi cùng đi mua sắm. Cô cố hạn chế mắng mỏ các con. Con quỷ trơ tráo ngồi trên vai cô đang thì thầm với cô rằng nếu cô muốn gặp Bryan lắm rồi thì hãy gọi cho anh ấy đi. Chẳng có gì là sai trái khi một người đàn bà mời một người đàn ông đi chơi cả; đây đã là thế kỷ Hai Mươi Mốt rồi, vì Chúa. Nhưng rồi đến thứ Sáu, ngay khi cô vừa định nhấc điện thoại lên thì anh gọi đến, mời cô đi chơi vào tối thứ Ba. Tối thứ Ba ư? Tốt thôi, cũng được. Hẳn anh phải là biết không nên mời một phụ nữ đi chơi cuối tuần vào tối thứ Sáu; như thế là không lịch sự. Cô nghĩ cô có thể nhờ Dale trông nom giùm bọn trẻ.

Vậy là họ đi chơi tối thứ Ba. Georgia nhớ tại sao cô lại thích anh đến thế. Thi thoảng ý nghĩ trách móc lại thoáng xuất hiện trong đầu cô, Sẽ thế nào nếu mình không gọi cho anh ấy thứ Hai tuần trước? Liệu anh ấy có gọi cho mình không? Nhưng cô mau chóng gạt ngay ý nghĩ đó khỏi đầu. Họ quay lại nhà anh. Họ ngủ với nhau. Và Georgia lại được tiêm một liều ma túy tình yêu/tình dục, liều thuốc khiến cô ám ảnh về anh trong bốn ngày sau đó, suốt

những ngày này anh chỉ nhắn tin cho cô một lần để nói, "Em, mình sớm gặp nhau nhé!" Nhưng lần này cô không gọi anh nữa. Cô rất kiên quyết. Hơn cả mong muốn được gặp anh, được làm tình, và được công nhân giá trị, hơn tất cả những điều đó, cô muốn biết anh có thể chịu đựng được bao lâu khi không gặp cô. Giờ đây, điều đó đòi hỏi sự bền bỉ, sức chịu đựng và khả năng kìm nén cảm xúc ở mức độ chưa từng có ở cô trước kia, thậm chí cả khi sinh con. Cách duy nhất để cô có thể tập trung sự kiềm chế phi thường này là gọi điện hành hạ Ruby và Alice. (Cả tôi nữa, khi cô ấy có thể liên lạc được với tôi). Những cuộc nói chuyện diễn ra kiểu thế này:

Georgia với Ruby: "Nhưng tớ không hiểu. Nếu anh ấy không muốn đi chơi với tớ, sao anh ấy không thôi mời tớ đi? Nhưng nếu anh ấy thích tớ, thì sao lại không thích nhiều như cái hồi đầu chứ?" Ruby sẽ chẳng có câu trả lời thích đáng, vì thực sự, bạn trả lời câu hỏi đó như thế nào đây?

Georgia với Alice: "Có thể anh ấy sẽ không bao giờ gọi lại cho tớ nữa. Ý tớ là, anh ấy nói anh ấy sẽ gọi, nhưng không nói khi nào cả. Có phải lên một kế hoạch cho tương lai lại khó đến thế không? Thậm chí là một kế hoạch để thăm dò? Thế là thế nào khi không muốn hẹn một ngày tiếp theo trong khi vẫn đang trong buổi hẹn hiện tại? Chẳng nhẽ anh ấy bận? Chuyện nghe có vẻ cấp bách lắm không?" Và Alice, cô bạn rất hợp ý tôi, vẫn luôn miệng nhắc, Đừng gọi anh ta, đừng gọi anh ta, đừng có gọi cho anh ta.

Tôi nghĩ sẽ công bằng khi nói rằng Georgia, vốn dĩ không có được sự tỉnh táo cho lắm ngay từ phút đầu, giờ đây đã chính thức đánh mất nó hoàn toàn.

Một số người có kết quả thê thảm khi rượu và máu họ trộn lẫn với nhau. Một ví dụ có thể nói điều tương tự về Georgia khi trộn lẫn tính cách của cô với sự ham muốn mãnh liệt. Một số người có thể đau khổ khi trải qua chuyện đó; một số khác có thể vượt qua và tiếp tục sống. Georgia đã gục ngã. Như một thổ dân với một chai whisky Wild Turkey, Georgia không còn giữ được tự chủ. Cô lại leo lên giường mình. Cô sẽ đưa bọn trẻ tới trường, quay về, mặc bộ pijama vào, rồi quay về giường ngủ. Đó dường như là cách tốt nhất để thời gian trôi đi thật nhanh tới khi anh gọi. Nếu anh có gọi. Và trong nỗ lực kháng cự, cô vẫn luôn có thể đứng dậy, đón bọn trẻ ở trường, đưa chúng về nhà, làm cho chúng một bữa ăn nhẹ. Rồi cô sẽ tìm đến ghế sofa. Như thể có ai đó đã rút hết không khí khỏi người Georgia. Giờ cô như một trái bóng bay đã vỡ, không còn sự sống, nằm bẹp trên ghế sofa. Được rồi, có lẽ không chỉ vì

Bryan. Có lẽ là đỉnh điểm vết thương ly dị, vì nỗi nhớ Dale hơn cô muốn thừa nhận, vì việc trở thành một bà mẹ đơn thân, vì việc quá vội vàng dấn thân vào một thế giới hẹn hò hiểm ác. Hay có lẽ cô thực sự đang tuyệt vọng chờ đợi Bryan gọi đến. Ai mà biết được chứ. Liều thuốc tình ái cô lỡ nuốt vào bụng giờ đã hóa thành thuốc độc. Cô đang bị đầu độc, chầm chậm tới chết.

Cuối cùng thì anh cũng gọi. Lúc 9 giờ. Tối thứ Tư. Bryan nói với cô rằng anh đang ngồi ở một quán café nhỏ bên kia con phố nhà cô. Bọn trẻ có ở đó với cô không? Hay cô có thể ra ngoài không?

Đúng là bọn trẻ đang ở với cô. Thế nên đó là những gì cô nên nói. Nhưng cô đã không tỉnh táo. Cô muốn gặp riêng anh và tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Cô đã làm sai điều gì chứ? Cô cần phải biết điều đó nên cô sẽ không lặp lại sai lầm tương tự. Cô không muốn gây khó dễ cho anh; cô chỉ muốn một sự thật tàn nhẫn đơn giản, hợp lý. Vậy là cô nói bọn trẻ có ở cùng cô, nhưng chị gái cô đang ở đây nên cô có thể ra ngoài vài phút.

Tôi biết! Nhưng bạn phải hiểu là; Beth không bao giờ, không bao giờ tỉnh dậy lúc nửa đêm. Con bé có thể dồn bạn vào thế bí trước khi lên giường đi ngủ, nhưng một khi nó ngủ thì dù có xe ủi đất chạy qua phòng con bé cũng không đánh thức nó nổi. Và với Gareth, cũng vậy. Thằng bé cũng đã đủ lớn để nếu có vì lý do nào đó thức dậy, nó có thể đọc lời nhắn của cô để lại, viết rằng "Mẹ sẽ quay lại trong NĂM phút! Đừng sợ!" Cô biết những gì cô đang làm là quá mạo hiểm. Nhưng cô đánh liều vượt qua nó. Thế nên cô viết lại lời nhắn, chạy ra khỏi căn hộ, xuống cầu thang, băng qua phố tới quán café. Bryan đang ngồi bên cửa sổ lớn. Khi nhìn thấy cô băng qua phố, anh vẫy vẫy tay, cười rất tươi.

Georgia ngồi xuống, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên. Cô biết việc đó chủ yếu để trông không có vẻ gì giống một người đàn bà bị kích động. Cô không được khóc. Giọng cô không được run. Không thể run run khi nói chuyện với một người đàn ông về Mọi Thứ. Bạn phải có giọng nói thật vô tư, thoải mái.

"Anh lấy em một tách café nhé, hay là muộn quá rồi?" Bryan lịch sự hỏi. Georgia chỉ lắc đầu. Cô đang quá bận rộn với việc ổn định nhịp thở và nhịp tim để cất lời. "Anh xin lỗi đến phút chót mới gọi cho em. Anh chỉ đang uống một tách café và nghĩ anh nên thử xem em có rỗi không."

Cuối cùng Georgia cũng lên tiếng. "Em rất vui vì anh đã gọi. Em muốn hỏi anh vài điều." Cũng tạm tạm. Giọng không hề run chút

nào. "Em chỉ đang tự hỏi, việc này cũng không quá quan trọng, nhưng nó chợt nảy ra trong em, rằng anh có vẻ không..." Georgia thêm một cái nhún vai và vẫy tay – "không hứng thú với em nữa. Cũng được thôi, nhưng em chỉ đang tự hỏi liệu em đã làm gì sai. Vì dường như anh đã có hứng thú với em, và bây giờ anh có vẻ... không." Bryan nhận thấy ngay sự tổn thương sâu sắc ẩn chứa trong vẻ ngoài lịch sự, thanh nhã này.

"Ôi Georgia, anh rất xin lỗi để em cảm thấy như thế. Tất nhiên em không làm gì sai cả. Tất nhiên là không rồi. Anh nghĩ em rất tuyệt vời. Anh không biết cảm giác lại như thế. Anh xin lỗi. Chỉ là anh quá bận rộn với trường học và... mới chỉ có một vài tuần thôi, phải không nào? Nên anh đã nghĩ chúng ta mới chỉ đang để chuyện diễn ra từ từ...?" Georgia nhìn anh. Chuyện thật hoàn hảo. Chuyện mới chỉ diễn ra một vài tuần. Anh ấy thực sự rất bận rộn chuyện ở trường. Anh ấy nghĩ họ chỉ đang để chuyện này diễn ra từ từ. Trong thoáng chốc, cô bỗng thấy mình như một con ngốc. Tại sao cô lại quá bực bội vì chuyện này. Anh ấy đâu có làm gì sai. Anh ấy chỉ đang có trách nhiệm. Điềm tĩnh. Chững chạc. Nhưng rồi cô chợt nhớ ra chuyện gì đó. Cô nhớ đến "Thứ Ba Thứ Năm". Chính là người đàn ông đó. Khi mới gặp, anh ta không phải Người Giữ Chuyện Diễn Ra Từ Từ. Anh ta là Gã Thứ Ba Thứ Năm. Và khi một cô gái đã biết cảm giác hẹn hò với Gã Thứ Ba Thứ Năm như thế nào thì dù cô ấy có muốn giả vờ mình tin tưởng rằng anh ta bận bịu hay muốn chuyện từ từ, thì cô cũng không bao giờ có thể quên được rằng chính người đàn ông đó đã nghĩ ngày thứ Tư, ngày thứ Tư tàn nhẫn, ác nghiệt, và ngày thứ Năm, ngày thứ Năm dài đằng đẵng, kinh khủng thực sự dài lê thê, không thể chịu nổi nếu không được gặp cô.

Cô cố tưởng tượng điều cô đang muốn anh sẽ nói lúc này. "Anh xin lỗi, Georgia. Em đã đúng. Cảm ơn em đã nhắc anh rằng anh yêu em. Từ giờ anh sẽ gặp em hai lần một tuần và gọi cho em mỗi tối để chúc em ngủ ngon." Hay là, "Ôi, có điều anh muốn nói, Georiga à, những chuyện đã xảy ra chính là vì cuộc hôn nhân đổ vỡ của anh mới đây, anh đặt tình dục ngang với trách nhiệm, và từ khi anh hiểu em, anh biết mình cần phải duy trì một mối quan hệ không quá thân thiết với em, vì rốt cuộc anh cũng chẳng bao giờ có thể yêu em và trong thâm tâm, anh hiểu điều đó ngay từ ban đầu." Dù kết cục cô đang cố gắng tìm kiếm có thế nào thì Georgia cũng nhận ra rằng nó sẽ chẳng thể tìm ra ở quán café Adonis. Còn hai đứa con cô thì đang ở trên kia, không được ai trông nom.

"Anh nói phải. Tất nhiên rồi. Chúng ta đang để chuyện diễn ra từ từ. Ngay lập tức. Cũng chẳng sao cả, khi chỉ đang thử thôi phải

không nào?" Bryan gật đầu. Cô nhìn đồng hồ. Cô đã ở đó chính xác bốn phút.

"Anh biết đấy, em nên về thôi. Em có cảm giác chị em muốn về rồi."

"Ừ, được, vậy cũng được," Bryan đáp. "Anh sẽ gọi cho em sớm."

"Chắc chắn rồi," Georgia hờ hững.

Cô bước ra khỏi quán café, bước thật thoải mái và đàng hoàng, vì cô biết Bryan có thể đang dõi theo. Nhưng khi bước vào tòa nhà, cô tiếp tục bước tiếp bốn nhịp cầu thang để đến nhà mình. Không mảy may xúc động. Không còn là con người thiếu sinh khí. Cô mau chóng bước tới phòng các con. Beth đã ngủ ngon lành. Cô thở phào nhẹ nhõm, bước ra hành lang, lén nhìn vào phòng Gareth.

Thời gian như ngừng lại.

Gareth không ở trong đó. Cô vội lao thẳng tới phòng mình. Thằng bé đang ngồi trên giường cô, trông có vẻ sợ hãi nhưng vẫn ổn. Những gì thằng bé nói sau đó mới khiến Georiga thực sự hoảng sợ.

"Con đã gọi cho Bố."

Georgia hít một hơi thật sâu, thở gấp gáp. "Sao cơ? Sao con lại làm thế?"

"Con sợ. Mẹ không ở đó. Con không biết mẹ ở đâu."

"Con không thấy lời nhắn của mẹ à? Mẹ để nó ở trên gối ngay cạnh con cơ mà! Mẹ nói mẹ sẽ quay lại ngay còn gì."

Nó lắc đầu. Nỗi sợ hãi của một đứa bé biến thành những giọt nước mắt rơi lã chã.

"Con không thấy!" Thằng bé gào lên. "Con không thấy nó!"

Georgia ôm ghì lấy con, giữ nó thật chặt. Cô hôn đầu nó, cố làm mọi thứ có thể nghĩ ra để bù đắp bốn phút trước kia cho nó. Cô đứng đó, có lẽ đến mười phút, có thể ít hơn, tới khi nghe tiếng Dale xộc vào. Georiga đặt Gareth xuống, cố gắng chặn anh ta lại, chạy vào phòng khách để anh ta có thể trông thấy cô vẫn đang ở nhà và mọi chuyện vẫn ổn.

"Tôi đây, tôi đây!" Georgia thì thào. "Mọi chuyện vẫn ổn."

Nhưng Dale không dễ nguôi giận như thế.

"Cô đã ở chỗ quái nào vậy hả? Cô có bị điên không?"

Georgia lùi lại một bước. Chuyện này thật tệ. Quá sức tồi tệ.

"Tôi không đùa đâu, Georgia, cô đã ở chỗ quái nào hả?"

Georgia chết lặng; cơn giận dữ của anh ta cùng với tội lỗi rành rành của cô để lại khiến cô không biết chống chế làm sao. "Đó... đó... đó là một chuyện khẩn cấp."

"Chuyện khẩn cấp? khẩn cấp kiểu gì khiến cô có thể bỏ các con ở nhà một mình hả? Chuyện đó thật khốn kiếp."

Georgia bật khóc. Cô không muốn thế, nhưng không kìm được, cô bật khóc.

"Tôi xin lỗi... chỉ là..."

"Là thằng nào phải không?" Dale dấn tới, vẻ đe dọa. "Cô bỏ con ở nhà vì thằng khốn kiếp nào đó phải không?"

Georgia nghe những lời ấy phát ra, nghe rõ sự điên rồ của cô trong lời buộc tội của Dale. Và cô chỉ biết khóc to hơn.

"Tôi xin lỗi. Làm ơn. Chuyện này sẽ không tái diễn nữa đâu."

"Phải rồi, chuyện bỏ mẹ này sẽ không tái diễn nữa. Tôi sẽ nuôi con, Georgia."

"Cái gì?"

"Tôi đang thuê luật sư. Tôi muốn toàn quyền chăm sóc. Chuyện này thật vớ vẩn."

Georgia hét lên, nhưng tiếng đó cũng phát ra nghe như "CÁI GÌ?"

"Cô nghe tôi nói rồi đấy. Kết thúc rồi. Vứt các con cho tôi bất cứ lúc nào cô hẹn hò hú hí. Luôn mồm chửi mắng các con. Thầy cô giáo nói trông chúng thật bẩn thỉu, lại còn quậy phá ở trường. Rõ ràng là cô thích độc thân, thích đú đởn, thích ăn nằm với giai, thế nên giờ là cơ hội của cô đấy."

Georgia lắp bắp. "Anh không thế làm thế... anh không thể."

Dale định bỏ về, nhưng lại quay lại, chỉ thẳng vào mặt cô. "Cô nên

được hạnh phúc. Cô sẽ ra ngoài đú đởn mỗi đêm mỗi khi cô muốn. Đừng có cãi, Georgia, thay vào đó hãy gửi một tấm thiệp cảm ơn cho tôi." Và cùng với việc ném lại câu nói đó, anh ta sập cửa lại. Nếu anh ta chịu nhìn về phía bên trai khi bỏ đi, anh ta sẽ thấy Beth và Gareth đang đứng ở cửa, đã nghe thấy hết từ đầu chí cuối.

Georgia ngồi bên bàn bếp, khóc nức nở. Cô nhận ra cô vừa mới gây nguy hiểm cho các con, và giờ đây cho quyền làm mẹ của chính cô chỉ vì sự liều lĩnh – sự liều lĩnh cô không hề nhận thấy cho tới khi mọi chuyện đã là quá muộn.

NGUYÊN TẮC 8

Quá Hiếm Người Có Tất Cả Vậy Nên

Hãy Cố Gắng Đừng Lấy Làm Buồn Bực Vì Đố Kỵ

Trên chuyến bay từ Singapore tới Bắc Kinh, có cảm giác như Thomas và tôi đang chạy trốn. Mỗi phút chúng tôi dành cho nhau giờ đều cảm thấy thật tội lỗi; nó là hành động chống lại thỏa ước giữa anh với vợ trong cuộc hôn nhân của họ. Họ đã đồng ý để nhau tự do tối đa hai tuần. Giờ thì anh muốn nhiều hơn. Chuyện đó giống như quyết định trốn khỏi một khu nghỉ dưỡng Club Med vậy.

Khi anh gọi cho vợ từ phòng khách sạn của chúng tôi ở Bali để nói anh sẽ vắng nhà thêm một thời gian nữa, tôi đã rời khỏi phòng. Toàn bộ chuyện này thực sự không hề tốt đẹp hay ho gì. Dù tôi có cố gắng đưa ra lời giải thích hợp lý đến đâu chăng nữa thì tôi cũng đang dấn thân vào một câu chuyện chắc chắn là nguyên nhân khiến ai đó đau khổ. Tôi không dám chắc điều này vì như tôi đã nói rồi đấy, tôi đã rời khỏi phòng. Khi tôi quay lại, tôi không thể kìm được, hỏi anh xem chuyện thế nào rồi.

Thomas trông có vẻ nghiêm trọng, chỉ trả lời "Cô ấy không vui lắm."

Tôi không hỏi thêm bất cứ điều gì nữa.

Và giờ đây, trên đường tới Bắc Kinh, tôi có cảm giác hơi chút xấu hổ, không đàng hoàng và bất an. Tất nhiên cảm giác sợ hãi lại xuất hiện. Ngay trước khi lên máy bay, tôi đã uống một liều Lexomil. Nhưng dù có làm thế thì khi bước vào máy bay, tôi vẫn bắt đầu thấy tức ngực. Tôi không chắc liệu có phải Thomas đang cố gắng làm tôi phân tâm khỏi cơn lo sợ hay anh đang cố làm phân tâm chính mình khỏi mối lo lắng về gia đình anh – nhưng anh đã quyết định đóng vai trò trợ lý nghiên cứu của tôi trong

chuyến đi này. Anh đã nghe được cuộc điện thoại của Candace cho tôi, vậy nên tôi nghĩ anh cũng hơi lo tôi sẽ không hoàn thành kịp tiến độ công việc. Anh bắt đầu giúp cung cấp cho tôi những điều anh tìm hiểu được.

"Anh nghĩ chuyện này thật thú vị, tìm hiểu về nạn khan hiếm phụ nữ ở đây. Anh nghĩ chúng ta phải tìm ra gốc rễ vấn đề này." Anh liếc nhìn tôi, tỏ vẻ hơi lo lắng. "Lexomil sẽ bắt đầu có hiệu lực ngay thôi."

Có một nhóm mười lăm người đang trò chuyện sôi nổi ở vài dãy ghế phía trước chúng tôi. Có vẻ như có bốn đôi và bảy phụ nữ đi du lịch một mình, đều là người Mỹ cả. Họ trao đổi những bức ảnh, chia sẻ những câu chuyện. Hai người khác có vẻ là hướng dẫn viên. Trong lúc cố gắng điều hòa hơi thở và tĩnh tâm, tôi nghe lỏm câu chuyện giữa họ.

Tôi nhìn Thomas, thì thầm. "Họ đang tới Trung Quốc để nhận con nuôi." Tôi khẽ hất hàm, liếc về phía nhóm người đó. Thomas ngước lên nhìn họ. Tôi không rời mắt khỏi những người phụ nữ không có chồng đi cùng. Bọn họ đều có vẻ rất phấn khích, như thể vừa trúng xổ số và sắp đi lĩnh tiền thưởng vậy.

"Thật thú vị phải không? Họ quyết định trở thành những bà mẹ đơn thân. Em nghĩ họ quả thực rất dũng cảm." Tôi nhận xét, trong khi cảm thấy bớt căng thẳng hơn.

Thomas nhìn những người phụ nữ đó rồi quay lại nhìn tôi. "Em có muốn có con không Julie?"

Tôi lại thấy căng thẳng. "Ôi, em cũng không biết nữa. Em nghĩ nếu em gặp đúng người thì em sẽ muốn thế. Em không biết liệu em có thể làm được việc ấy một mình hay không nữa."

Sự thật là kể từ khi gặp Thomas, tôi đã nghĩ về những đứa con. Nghe thì có vẻ sáo rỗng, nhưng là sự thật đấy. Tôi đã gặp một người tôi yêu và bất chợt hình dung mình có con với anh. Tôi bối rối vì sao mình lại trở nên quá dễ đoán đến thế. Dĩ nhiên, giấc mơ đó không kéo dài lâu, vì tôi mau chóng nhắc nhở bản thân rằng người tôi yêu đã có vợ. Nhưng nó đã làm xuất hiện trong tôi những hình ảnh mới mẻ rất đáng kinh ngạc: Thomas và tôi trong ngày tôi sinh con. Chúng tôi đang nằm bên nhau trên chiếc giường, cùng với một em bé, hay đang vỗ tay lúc con chập chững những bước đầu đời. Ý tưởng về một người đàn ông và một người đàn bà đang yêu, cùng nhau nuôi nấng một đứa con ngay lúc này

đây quả thực quá đỗi tuyệt vời.

Thomas gật đầu. "Em sẽ là một người mẹ tuyệt vời đấy." Anh khẽ vuốt má tôi. Anh để tay ở đó một lúc lâu, nhìn tôi đắm đuối. Tôi muốn hỏi anh liệu anh có muốn có con hay không. Kế hoạch cho tương lai, cho gia đình của anh là gì. Anh sẽ là một ông bố tuyệt vời. Nhưng tôi tự nhủ với lòng rằng sẽ chẳng có vị trí nào cho mình trong những kế hoạch ấy. Tôi ngồi dịch ra, nhắm mắt lại. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi buồn ngủ.

Thomas quyết định kết thúc màn điều tra trước khi mọi người bắt đầu ngủ hoặc xem phim. Có một người phụ nữ, tôi đoán khoảng ba mươi tuổi, đang ngồi ở dãy ghế bên kia. Cô ta là người Trung Quốc, không đeo nhẫn cưới. Thomas vươn người về phía cô ta, mỉm cười.

"Xin lỗi, cô có nói được tiếng Anh không?"

Người phụ nữ rời mắt khỏi cuốn sách đang đọc, ngước lên nhìn.

"Thứ lỗi cho tôi vì hỏi như thế, nhưng bạn tôi đây đang du lịch vòng quanh thế giới, trò chuyện với phụ nữ về việc sống độc thân trong nền văn hóa của họ. Cô ấy đang tới Bắc Kinh để gặp gỡ phụ nữ Trung quốc. Tôi tự hỏi không rõ cô có biết nhiều về chuyện này không nhỉ."

Người phụ nữ đó liếc nhìn tôi. Tôi cố gắng làm bộ mặt tỏ vẻ đáng tin cậy nhất có thể, cho dù tôi có đang chuếnh choáng thế nào đi chăng nữa. Cô ta khá xinh xắn, trông dịu dàng; có lẽ hơi chút nhút nhát. Tôi nghĩ thầm không biết cô ta có thấy phiền hà với câu hỏi trơ trẽn này hay không.

"Có. Tôi đang độc thân, sống ở Bắc Kinh đây."

Thomas quay về phía tôi, như thể khích lệ.

"Chào cô, tôi là Julie." Tôi vươn người qua Thomas, đưa tay bắt tay cô ta. Cô ta bắt tay tôi.

"Tôi là Tammy. Rất vui được gặp cô. Cô muốn biết gì về chuyện đó?"

"À, có những bài báo nói rằng vì chính sách một con từ những năm 80 và tất cả con gái đều được đem cho làm con nuôi nên giờ đang có nạn khan hiếm phụ nữ ở Trung Quốc. Đàn ông đang gặp rất nhiều khó khăn trong chuyện hẹn hò."

Tammy cười, lắc đầu. "Có thể chuyện đó đúng ở nông thôn đấy, nhưng ở thành phố thì không hẳn vậy đâu."

"Vậy sao?" Thomas hỏi.

"Đúng vậy. Đàn ông Bắc Kinh vẫn hẹn hò thoải mái lắm. Họ có thể hẹn hò bao nhiêu tùy thích, rồi khi yên bề gia thất, họ vẫn thường có thêm nhân tình. Chí ít là với những người giàu có."

Dù đã uống Lexomil, tôi vẫn bắt đầu thấy chán nản. "Không đùa đấy chứ?"

Tammy chỉ gật đầu, vui vẻ đáp. "Rất tiếc đúng là như vậy đấy. Học thuyết của cô nghe có vẻ không được đúng cho lắm."

Tôi ngả lưng vào ghế. Đây không phải những gì tôi muốn nghe. Tôi thì thầm với Thomas.

"Vậy chúng ta đang trên đường tới Trung Quốc để khám phá ra rằng đàn ông nơi đây chỉ gặp khó khăn trong chuyện cam kết và thích lừa dối ư?"

Thomas bật cười. "Đây không phải một tin tốt lành rồi – hoặc là cho chúng ta, hoặc là cho phụ nữ Trung Quốc."

Tôi vươn người qua Thomas lần nữa để nói chuyện tiếp với Tammy. Đây sẽ là nỗ lực cuối cùng trước khi tôi bất tỉnh. "Vậy các cô phản ứng thế nào với chuyện này?"

Tammy nhún vai. "Không bao giờ tôi hẹn hò với đàn ông Trung Quốc. Tôi nghĩ họ thật đáng sợ."

"Không bao giờ ư?"

"Tôi chưa từng có một bạn trai người Trung Quốc nào từ hồi còn là thiếu nữ. Tôi chỉ hẹn hò với người nước ngoài. Úc, Đức, Mỹ. Nhưng không bao giờ với Trung Quốc. Không bao giờ."

Thomas cũng thấy thích thú. "Vậy nói tôi nghe đi, cô gặp những người này ở đâu?"

"Tôi làm việc cho một công ty Mỹ, nên bạn trai gần đây nhất tôi gặp là ở văn phòng. Nhưng cũng có một quán bar tôi rất thích đến, quán Brown's, nơi có rất nhiều người nước ngoài.

"Quán Brown's á?" Thomas nhắc lại. "Đọc như màu nâu[50] đó hả?"

Cô ta gật đầu. "Vâng, nó nằm ở quận Triều Dương. Quán đó vui lắm."

Thomas nhìn tôi. "Vậy tối nay tới quán Brown's em nhé? Được chứ hả?"

"Vâng," tôi lẩm nhẩm, rồi ngủ thiếp đi.

Khi chúng tôi ra khỏi taxi trước cửa khách sạn ở Bắc Kinh, khung cảnh hơi hỗn độn. Chúng tôi đang đứng ở một trong những nơi khá đẹp trong trung tâm thành phố. Trước mặt chúng tôi, một phụ nữ rất đẹp bước ra khỏi chiếc xe lớn màu đen, có tới hai mươi, ba mươi tay thợ ảnh bấm máy tanh tách không ngừng khi cô ta bước vào sảnh. Chúng tôi vào trong, theo ngay sau cô ta, nơi có khoảng chục người trông có vẻ quan trọng đang đứng đợi để trịnh trọng chào đón cô ta. Họ vội vàng đưa cô ta vào trong thang máy. Tôi đoán chắc hẳn phải có một cuộc họp báo đây. Cuối cùng chúng tôi cũng được đến gần quầy lễ tân. Tôi hỏi người phụ nữ đó là ai.

"Phó tổng thống Tây Ban Nha đấy."

Xem ra đây có vẻ là lời giới thiệu hoàn hảo về Trung Quốc. Những chuyện đang diễn ra nơi đây, từ những tòa nhà cao tầng đang xây dựng ở khắp nơi, làn sóng các doanh nghiệp ra sức giành cơ hội ở nền kinh tế đang tăng trưởng vượt bậc, tới việc phó tổng thống Tây Ban Nha dừng chân ghé chơi. Đây thực sự là một Trung Quốc mới mẻ. Và Thomas cùng tôi có một công việc rất quan trọng cần làm. Tôi phải tới một quán bar đêm nay, trò chuyện với những phụ nữ nơi đây về chuyện hẹn hò.

Cũng hơi buồn một chút. Tối đầu tiên ở Bắc Kinh, chúng tôi uống bia ở một quán bar của Anh, ăn cánh gà chiên. DJ đang chơi bài "Get Right With Me" của Jennifer Lopez và chỗ này chật ních khách nước ngoài, hỗn độn đủ kiểu người. Tôi nghe thấy tiếng Đức, tiếng Anh Anh, tiếng Anh Mỹ, Anh Úc. Có vài người Ý ngồi tụm lại với nhau và một đôi nam nữ người Pháp. Tất nhiên, cũng có vài người Trung Quốc. Đám đông chủ yếu độ ba mươi tuổi. Ai cũng đang thoải mái khiêu vũ, chuyện trò, và tán tỉnh.

Thomas vẫn nghiêm túc làm nhiệm vụ của một trợ lý quan sát văn hóa. Anh bắt chuyện ngay với mấy người đàn ông Đức trong quán bar. Tôi để anh tự đi một mình. Có lẽ anh sẽ khai thác được nhiều thông tin từ họ hơn tôi.

Một cô gái trẻ, khoảng chừng hai mươi lăm, tiến lại gần, đưa tôi danh thiếp cô ta. Tên cô ta là Wei. Tấm danh thiếp cho biết cô ta là

một "tư vấn viên du lịch".

"Chào chị. Tôi là Wei. Chị từ đâu tới?"

"New York," tôi nói to, cố át tiếng nhạc.

"Tôi yêu New York." Wei đáp lại, cười lớn. "Tôi yêu New York lắm!" Cô ta còn cười to hơn nữa. Cô ta có mái tóc đen dài ngang lưng, mặc váy ngắn màu đen, đi đôi bốt da lộn cũng màu đen. Trông cô ta thật quá đỗi xinh xắn.

"Chị có biết phim Sex and the City không? Tôi thích nó lắm!" Lại lần nữa, cô ta cười phá lên. "Tôi ư? Tôi là Samantha. Tôi chính là cô ấy đấy!"

Tôi nhướn mày, hiểu chính xác thế nghĩa là gì, nhưng không biết chính xác nên đáp lại thế nào. "Ôi chà. Tuyệt thật. Vậy hẳn là cô đang rất vui vì sống độc thân."

Cô ta lại cười phá lên. "Đúng thế. Tôi yêu cuộc sống độc thân. Tôi yêu nó. Tôi rất hạnh phúc vì không phải lấy chồng và có con. Tôi yêu sự tự do đang có!" Cô ta lại cười rồi chỉ chỉ vào tấm danh thiếp tôi đang cầm trên tay.

"Nếu chị cần bất cứ sự giúp đỡ nào khi đến Bắc Kinh, bất cứ chuyện gì, hãy nói cho tôi biết nhé. Tôi làm việc cho đại lý du lịch. Chúng tôi giúp mọi người tất cả mọi thứ họ cần."

"Cảm ơn cô, cô tốt quá." Nhưng không muốn cô ta bỏ đi ngay, tôi nói thêm, "Thế tối nay cô đến đây vì công việc hay chỉ để gặp một anh chàng ngoại quốc đẹp trai nào đó?"

Wei lại cười rõ to. "Cả hai! Chị thật tinh ý quá đi!"

Tôi cười với cô ta, cố tỏ vẻ lịch sự, hỏi tiếp, "Cô không có hứng thú với đàn ông Trung Quốc sao?"

Giờ thì Wei không cười nữa. Cô ta cau mày, bĩu môi.

"Đàn ông Trung quốc thật tẻ nhạt. Tất cả bọn họ chỉ quan tâm đến tiền. Họ không biết phải giao tiếp thế nào. Họ không biết lãng mạn là thế nào." Cô ta lắc đầu, tỏ vẻ ngán ngẩm. "Không, chỉ có đàn ông phương Tây thôi. Họ vui hơn nhiều."

Wei nhìn quanh, trông thấy một người đàn ông tóc vàng cô ta có quen. Cô ta vẫy tay, gọi ầm lên, hớn hở. "Ben! Ben!" Cô ta quay sang

tôi. "Chị làm nghề gì ở New York thế?"

"À, tôi làm quảng bá sách, nhưng giờ làm…"

"Thật thế á? Tôi đang viết một cuốn sách về cuộc sống điên rồ của tôi ở Bắc Kinh đấy. Y như New York!"

"Ôi, tuyệt đấy," tôi phấn khởi.

"Tôi phải đi chút, nhưng sẽ quay lại ngay, được không?"

"Được chứ, tất nhiên rồi."

Wei chạy tới chỗ chàng trai tên Ben, ôm anh ta thật chặt kèm theo tiếng cười hỉ hả.

Ngay lúc đó, Thomas quay về. "Julie này, anh vừa tập trung làm việc cho em đấy. Ta có nhiều thứ cần thảo luận lắm đây." Anh kéo hai chiếc ghế còn trống bên quầy bar cho chúng tôi ngồi.

"Anh đã nói chuyện với hai người đàn ông Đức. Họ nói họ tới đây để gặp gỡ phụ nữ Trung quốc."

Tôi mỉm cười, thích thú với vẻ hào hứng của anh về chuyện này. "Thật vậy ạ? Còn gì nữa không anh?"

"Họ nói họ thích phụ nữ Trung Quốc vì phụ nữ Trung Quốc dâng hiến nhiều hơn phụ nữ phương Tây. Theo họ nói thì phụ nữ Đức đòi hỏi quá nhiều quyền lực và thỏa hiệp. Nhưng với phụ nữ Trung Quốc, họ để cho đàn ông là đàn ông, họ không cố gắng thay đổi đàn ông."

Tôi lại nhướn mày. Thomas nhún vai. "Anh chỉ đang thuật lại những gì họ đã nói với anh thôi mà."

"Vâng, chuyện này đúng là hay ho đấy. Đàn ông phương Tây ở đây để gặp gỡ phụ nữ Trung Quốc, còn phụ nữ Trung Quốc cũng đến đây để gặp đàn ông phương Tây."

"Ừ." Thomas cau mày. "Thật tiếc là anh lại không nghĩ đến ý này. Tiền từ đây mà ra không ít đâu."

Ngay khi đó, Wei quay lại.

"Tất cả chúng ta sẽ tới Suzie Wong's. Ở đó vui lắm đấy. Anh chị phải đến đấy mới được." Cô ta cười phá lên.

Người ta nói rằng, để hiểu được người Trung Quốc, bạn cần phải hiểu ngôn ngữ của họ. Thế nên tại Suzie Wong's, khi tôi và Thomas nhấm nháp ly trà ướp lạnh Long Island trong căn phòng nhỏ của chúng tôi ở chung với hai doanh nhân Trung Quốc, Jin và Dong, chúng tôi đã được dạy một bài học về tiếng Quan Thoại.

Jin giảng giải cho chúng tôi nghe. Trước hết, có bốn thanh điệu khác nhau trong tiếng Quan Thoại. Vậy nên với mỗi từ, có thể có bốn nghĩa khác nhau dựa trên cách bạn phát âm nó, đôi khi còn nhiều nghĩa hơn nữa. Ví dụ như từ ma, nếu phát âm dứt khoát, liền mạch thì có nghĩa là "mẹ". Nhưng hơi nhấn giọng rồi khẽ vút lên thì lại thành nghĩa "phiền phức". Khi bạn phát âm trầm hơn, gần như kiểu không tán thành điều gì đó, thì nó lại có nghĩa là "con ngựa". Còn khi bạn nói giọng gay gắt, từ đó lại mang nghĩa "chửi rủa". Thêm vào đó, bạn có hai cách khác nhau để học tiếng, hoặc là với phiên âm chữ Hán được viết bằng các chữ cái Roman, hoặc bằng chữ Hoa gốc. Cả thảy bốn mươi nghìn chữ. Hai người nói với chúng tôi rằng ở trong trường học, những người Trung Quốc – vâng, những người nói tiếng Trung Quốc – mất từ bốn tới sáu năm mới thực sự học được ngôn ngữ của chính họ.

Vậy đấy. Lần sau nếu bạn có muốn chế nhạo người Trung Quốc về khả năng nói tiếng Anh của họ thì hãy nhớ cho rằng người đó, cho dù anh ta hay cô ta chỉ là một đầu bếp nấu món ăn nhanh trong nhà hàng Trung Quốc ở khu bạn, có thể đánh bại bạn trong việc học một trong những ngôn ngữ khó học nhất hành tinh này. Và hãy nghĩ xem: khi tốn rất nhiều công sức rèn luyện, quyết tâm chỉ để nói thứ tiếng mẹ đẻ, bạn có thể dễ dàng đạt được một nguyên tắc làm việc có thể giúp bạn kiểm soát thế giới. Đấy là tôi nói vậy thôi.

Sau hai tuần trà ướp lạnh Long Island, tôi đã có thể đề nghị họ chuyển từ tiếng Quan Thoại sang chuyện tình yêu.

"Nói tôi biết đi, có phải là do lịch sử gần đây của Trung Quốc nên giờ không có đủ phụ nữ cho đàn ông không?"

Hai người cười phá lên. Jin nói, "Không, cô nghe ở đâu chuyện đó thế?"

Tôi ngập ngừng. "Tôi nhớ hình như là tờ Thời Báo New York. Cũng có khi là tờ 60 Phút chăng?"

Dong lắc đầu. "Có thể là chuyện ở nông thôn, nhưng ở đây ư? Không hẳn vậy đâu. Đây là thời điểm rất tốt để là một gã đàn ông

độc thân sống ở Bắc Kinh. Một thời điểm thật tuyệt vời."

Jin gật gù đồng tình. "Kiếm một cô để hẹn hò thực chẳng khó khăn gì cho lắm. Nhưng thành thật mà nói thì tôi thích phụ nữ phương Tây hơn."

Tôi ngạc nhiên. "Thật thế sao? Sao lại thế?"

"Phụ nữ Trung Quốc nặng về vật chất quá. Tất cả bọn họ chỉ quan tâm xem đàn ông kiếm được bao nhiêu tiền thôi."

Tôi quay sang nhìn Dong. "Anh có nghĩ thế không?"

Dong gật đầu. "Tôi từng có một cô bạn gái. Chúng tôi chia tay sau khi qua lại hai năm. Cô ta còn đòi tôi phải trả cô ta bảy mươi nghìn tệ."

"Vì cái gì chứ?" Tôi bối rối.

Dong nhún vai. "Tôi không biết nữa. Cho thời gian của cô ta chăng?"

"Anh là người chủ động chia tay trước hả?" Thomas xen vào. "Cô ta có tức giận không?"

Dong đập tay đánh rầm xuống bàn, lớn tiếng. "Chuyện này thật điên khùng. Cô ta đòi chia tay với tôi đấy chứ!" Anh ta lắc đầu, tưởng nhớ lại chuyện đã qua. "Phụ nữ phương Tây, bọn họ tốt hơn hẳn. Độc lập hơn. Xem nhẹ vật chất hơn."

Trong thuật ngữ hẹn hò và ở Trung Quốc thì chuyện này cũng kiểu như đứng núi này trông núi nọ vậy.

Sau khi thức uống của chúng tôi đã ngấm, Thomas cùng tôi bước xuống sàn nhảy. Có vài khách Tây đứng quanh đây đó, nhưng nơi đây vẫn là một chỗ cho những tay chơi địa phương tìm đến.

Wei đang ở trên sàn nhảy với vài cô bạn xinh đẹp, thanh lịch và ăn mặc rất mốt của cô ta. Cô ta nhìn thấy tôi, vẫy tay gọi.

"Đây là bạn tôi, Yu và Miao. Họ muốn nói chuyện với chị về cuộc sống độc thân ở Bắc Kinh đấy."

"Ôi, tuyệt quá." Tôi nói át tiếng nhạc. "Các cô muốn nói gì với tôi nào?"

Tiếng Anh của Yu không được tốt lắm, nhưng cô ta cũng nói được

quan điểm của mình. "Chúng tôi thật quá đỗi may mắn, khi có thể sống tự do. Sống độc lập. Đi du lịch, và làm việc. Tôi yêu cuộc sống này lắm!"

Cô bạn kia, Miao, cũng đồng tình. "Tôi có thể ngủ với bất cứ ai tôi muốn. Với tôi chuyện đó thật tuyệt!"

Vừa lúc đó tôi thấy Thomas rút điện thoại anh ra. Chắc hẳn nó đang rung lên trong túi anh. Anh nhìn số gọi đến, nét mặt trở nên khá nghiêm trọng. Anh ra hiệu bảo tôi rằng anh ra ngoài nghe điện.

Tất cả chúng tôi bắt đầu nhảy theo điệu nhạc bài "Hips Don't Lie" của Shakira. Theo một cách nào đó thì tôi đang ghen tị với những cô gái nơi đây. Họ đang tận hưởng niềm vui thú với sự độc lập mới có này. Thế giới vừa mới mở ra trước mắt họ chỉ vài năm trước đây, và giờ họ có quyền lựa chọn, từ việc mua đôi giày nào tới việc ngủ với đàn ông ra sao. Tôi ước gì mình có thể lại nhìn cuộc sống độc thân theo cách đó một lần nữa, với sự phấn khích và vui sướng như thế. Tôi ngắm nhìn một lượt tất cả những cô gái xinh xắn mặc váy ngắn cũn cỡn, trát son phấn, đang quẫn quại này, cảm thấy vô cùng ghen tị. Họ trẻ trung, họ độc thân, và họ đang tận hưởng từng giây phút cuộc sống của mình.

Sau mấy bài hát, vẫn không thấy Thomas đâu cả. Tôi lịch sự xin phép ra ngoài. Thomas đang đứng dựa vào tường ở tòa nhà bên cạnh, vẫn đang nghe điện thoại, vẻ xúc động. Tim tôi như thắt lại. Một lần nữa, vốn tiếng Pháp của tôi lại tỏ ra hạn chế, nhưng tôi cũng đủ hiểu rằng đang có một cuộc thương lượng diễn ra. Có tranh cãi, giải thích và dỗ dành.

Tôi biết cô ấy đang gọi cho anh, đang bắt anh phải về nhà. Tôi biết cô ấy hiểu rốt cuộc thì anh cũng sẽ nghe theo thôi – vì anh là của cô ấy. Tôi chỉ đang mượn tạm anh. Ai ai cũng biết điều đó.

"Ừ. Anh hiểu mà. Ừ." Rồi anh gác máy.

Tôi quyết định thu hết can đảm, nói trước.

"Ngày mai anh có thể về nếu thấy cần. Em không muốn giữ anh đâu…"

Thomas ôm lấy tôi. "Nhưng anh không muốn rời xa em; vấn đề là thế." Anh hôn lên trán tôi, dịu dàng, "Cô ấy dọa sẽ tới đây lôi anh về." Tôi thoáng nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt anh, vì anh còn nói thêm, "Anh chưa bao giờ làm thế này. Cô ấy biết lần này có sự khác

biệt."

Tôi mau miệng, "Được rồi, giờ thì anh phải về nhà. Đúng thế." Cảm giác xúc động trào dâng trong tôi, nhưng tôi cố nén lại, tiếp tục nói, "Chuyện này rất tuyệt, nhưng anh đã có vợ rồi. Anh đã có vợ rồi." Tôi hít một hơi, gắng giữ tự chủ. Có tác dụng. Tôi ngước nhìn anh, bình tĩnh. "Chúng mình đều biết chuyện này phải có lúc kết thúc. Vậy đấy. Đây chính là kết thúc. Sẽ ổn thôi. Chuyện chúng mình đã từng rất tuyệt vời. Nó sẽ là một kỷ niệm đẹp." Rồi tôi nhìn xuống vỉa hè, hít một hơi thật sâu nữa. Tôi thấy tự hào, mình đã không gục ngã. Thomas gật đầu.

Thomas lại ôm lấy tôi. "Ba ngày nữa anh phải về Pháp rồi." Giờ thì đó là tin chính thức. Đã có một hạn chót ấn định.

"Thỏa thuận của anh với vợ vốn đã có hiệu lực rất tốt tới tận bây giờ. Rất tốt."

Tôi rúc đầu vào ngực anh.

"Em là một cô gái rất hấp dẫn, Julie à. Vui vẻ và tràn trề sức sống. Anh không biết chuyện này sẽ thế nào nữa." Anh hôn lên trán tôi. "Nhưng đó là cuộc sống, anh nghĩ vậy. Đây là điều xảy ra khi ta mở lòng mình." Anh ghì chặt lấy tôi. "Anh rất xin lỗi vì tất cả chuyện này."

Chúng tôi cứ đứng đó vì một điều tưởng như là mãi mãi. Anh sẽ quay về với cô ấy. Sẽ là một câu chuyện khác trong cuộc sống điên rồ của họ. Cô ấy sẽ thắng. Dĩ nhiên cô ấy sẽ giành phần thắng; cô ấy nên thắng, cô ấy là vợ anh, là lịch sử của anh, là lời thề ước của anh với thế giới này.

"Anh yêu em nhiều lắm, Julie à. Anh mong em hiểu điều đó."

Câu nói ấy chỉ là lời động viên khích lệ cho người thua cuộc mà thôi. Nhưng dù sao nghe cũng hay. Chúng tôi quay lại khách sạn, cùng nằm trên giường. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau tới khi ngủ thiếp đi. Tâm trạng thật buồn để có thể làm những chuyện khác.

Ở MỸ

Trong thâm tâm – có thể cũng không hẳn là trong thâm tâm – Serena lúc nào cũng bực họ. Để tôi giải thích rõ ràng hơn nhé. Không hẳn là oán giận; từ đó nặng nề quá. Nó hơi hơi giống sự đố kỵ. Đó là mối nguy hiểm đối với bất kỳ công việc nào khi một người được trả công cho việc chăm sóc ai đó đủ giàu để thuê người

chăm sóc họ. Đầu tiên Serena đổ tại vì việc sống quá gần gũi với sự giàu sang. Không phải sự giàu có ghê tởm, phô trương, lãng phí. Sự giàu có của họ là cái gì đó còn hơn, hơn cả sự ghen tị. Ba năm Serena làm đầu bếp cho một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, cô vợ cựu người mẫu đáng yêu của anh cùng đứa con trai nhỏ của họ, cô đã được tận mắt chứng kiến tiền thực sự có thể mua được hạnh phúc. Đừng để ai đó nói với bạn khác đi, vì bài toán thật quá sức đơn giản: Tiền mua cho bạn sự tự do để làm nhiều hơn những việc bạn muốn, và bớt đi những việc bạn không muốn làm. Như thế, bạn sẽ tận hưởng nhiều hơn những giây phút hạnh phúc và bớt đi những lúc bất hạnh. Vậy đấy, tiền mua được hạnh phúc.

Giờ hãy nói về việc nơi nào tiền bạc có thể giúp bạn sống ở New York, dành nhiều thời gian hơn để tận hưởng hạnh phúc. Bạn có thể sống trong một căn hộ rộng hơn 1500m2 ở Phố Tây cách phố Franklin một đoạn, trong khu Tribeca. Toàn bộ mặt lưng của căn hộ khổng lồ có thể có những ô cửa sổ trông ra sông Hudson. Như thế, mỗi khi bước vào nhà, bạn sẽ cảm thấy như thể mình vừa bước lên một đại du thuyền.

Tiền cũng giúp con người ta trông đẹp hơn. Cô vợ Joanna trông khỏe mạnh và tuyệt đẹp, Robert cũng khỏe mạnh và tuyệt đẹp. Còn con trai họ, Kip, thật đáng yêu, chủ yếu là do được may mắn thừa hưởng cái gien di truyền, với cả thằng bé cũng mặc những bộ đồ con trai cực kỳ dễ thương, khiến trông nó còn đáng yêu hơn cả chính DNA mang trong người.

Từ khi Serena quay lại làm việc cho họ, có đôi lần cô thấy Joanna bay ra nước ngoài tham dự mấy cuộc họp để làm công tác từ thiện, tới phòng tập, đưa con trai ra công viên chơi, hoặc chỉ ngồi bên Robert trên đi-văng đọc báo cùng anh. Serena không thể không cảm thấy sự ghen tị nhen nhóm trong lòng. DNA của Joanna giúp cô ấy xinh đẹp, thứ đã cho phép cô trở thành một người mẫu, cho phép cô ấy gặp được Robert, một người lẽ tất nhiên sẽ đem lòng yêu cô, và sau đó nó ban cho cô ấy một cuộc sống quá đỗi hạnh phúc như bây giờ.

Khi Serena có thể thôi không để ý tới tất cả những chuyện quan trọng, đáng quan tâm để ghen tị, cô có thể chuyển sang những chuyện lặt vặt bên ngoài hơn. Với Serena, thế có nghĩa là những thứ thuộc về họ. Họ có phòng bếp tiện nghi bậc nhất; bếp lò Viking, tủ lạnh Sub-Zero, một cái giá để treo nồi chảo trên trần bếp, nguyên một ngăn chỉ để cất các loại nắp vung phụ thêm. Serena có thể ra ngoài mua đủ các loại dầu ô-liu trộn trên đời: ô-liu hương thảo; ô-liu húng quế, ô-liu tỏi nướng. Rồi cả chai nước

xốt dầu giấm thơm giá bốn mươi lăm đô-la. Rồi thì các dụng cụ làm bếp. Máy trộn Kitchen-Aid hảo hạng. Máy làm kem. Máy làm bánh mỳ Ý. Đây thực sự là thiên đường Disney Land cho các đầu bếp. Phần cô thích nhất ở căn bếp là một dãy dài các ngăn kéo xếp thành hàng, nơi cất giữ tất cả đĩa CD trong nhà, kèm theo một đầu CD, một chiếc iPod và dàn loa. Vì bạn nhất định phải có âm nhạc mỗi khi làm bếp hay dùng bữa. Tiền bằng hạnh phúc đó, thấy chưa?

Giờ thì phần thực sự tuyệt vời của câu chuyện này là cái gia đình hạnh phúc, giàu có, may mắn cực kỳ này tình cờ lại rất yêu mến Serena. Bởi vì trong khi tất cả mọi người có thể từng làm việc cho họ, biết được những sở thích, những thói quen hơi lập dị của họ, ở gần chứng kiến con trai họ hư hỗn và vợ chồng họ trông có vẻ không giống những phụ huynh mẫu mực thì Serena là người bạn sẽ muốn có mặt ở đó, giả vờ như vô hình.

Cô còn là một đầu bếp rất cừ. Người ta thường nói những đầu bếp riêng cần phải thay thế sau hai năm, vì với mọi đầu bếp, dù cho họ có cố gắng chăm chỉ thế nào đi chăng nữa thì với chỉ một kiểu nấu nướng, sau hai năm, tự nhiên ai cũng sẽ chán ngấy thôi. Khi Serena thôi không làm cho họ nữa, đến trung tâm yoga, cô đã vượt qua "hạn sử dụng" của mình hơn một năm rồi. Đó là vì Serena có thể nấu mọi thứ trên đời. Một trong những việc cô thích nhất là tìm ra công thức mới, lấy việc thử nghiệm nó làm niềm vui. Và một trong những điều gia đình này thích làm là thưởng thức những món ăn Serena mới nghĩ ra. Cô đã không biết họ cảm kích cô tới nhường nào. Khi Serena nói với Joanna rằng cô sẽ đi, Joanna đã rất tử tế, chúc cô may mắn, mong cô hạnh phúc. Serena không hay rằng sau khi cô rời khỏi căn nhà ấy, Robert chỉ bật cười và nói, "Vậy đấy. Chắc anh sẽ chẳng thể có nổi một bữa ăn tử tế nào trong ngôi nhà này nữa."

Khi Serena bắt đầu làm cho họ lần thứ hai, có vài điều đã khác xưa. Cô nhận ra có rất nhiều điều cô thực sự thích ở gia đình này, những điều cô chưa từng nhận ra cho tới khi chúng mất đi. Ví dụ như: Robert. Anh thực sự là một người rất thẳng thắn, cực kỳ dễ thương, có thể quanh quẩn trong bếp những lúc rỗi rãi và cười đùa với Serena.

"Bọn tôi có gì ăn tối đây, See?" Anh hỏi như thế. "See" là biệt danh anh đặt cho cô. Serena thấy cái tên đó không có vẻ là vì quý mến mà phần nhiều vì anh là một ngôi sao điện ảnh. Chẳng phải tất cả các ngôi sao điện ảnh vẫn thích gọi mọi người bằng biệt danh đó sao?

"Thịt gà với xốt mù tạt và cải xanh trộn." Serena đáp. Lúc nào anh cũng nhăn mặt phản ứng, "Kinh quá. Tôi sẽ không ăn món đó đâu. Cô bị đuổi việc." Đều đặn như một cái máy. Ba mươi lần đầu tiên thì hành động đó không vui vẻ cho lắm, nhưng từ lần thứ ba mươi lăm thì nó lại tạo nên cảm giác ấm cúng của một gia đình.

Không phải Robert không còn ở đây nữa. Anh vẫn ở đây. Nhưng dường như anh đã khác trước. Thờ ơ hơn. Joanna có vẻ hơi quẫn trí. Tất cả mọi việc Serena làm cho họ, từ việc sắp xếp phòng ăn tới việc cọ rửa nồi niêu xoong chảo sáng bóng, đều nhận được sự biết ơn ghê gớm tới nỗi khiến cô phải bối rối. Cô biết có chuyện gì đó đang xảy ra, nhưng cô không hỏi, bởi vì như tôi đã nói trước đây rồi đấy, việc chính của một người làm công trong nhà này là hãy làm ngơ hết sức có thể.

Nhưng rồi một hôm, trong khi Serena đang làm món cá hồi nướng và rau trộn cho bữa trưa, Joanna cùng Robert bước vào nhà sau khi trở về từ một buổi hẹn bên ngoài. Robert mỉm cười, vỗ bàn tay to lớn của anh lên vai Serena.

"Cô đang làm gì thế, Đại Bàng?" anh hỏi. Cái tên đó trở thành biệt danh mới anh đặt cho Serena ngày đầu cô quay lại với cái đầu trọc không một sợi tóc. Robert đặt tay lên đầu Serena, nói cô trong như một con đại bàng vậy. Đại bàng trọc. Nhưng lần này, anh nở một nụ cười vừa đủ khi nói ra câu đó. Anh rời khỏi phòng bếp, đi xuống phòng ngủ. Joanna trông như sắp khóc, nổ tung, hoặc quỵ xuống sàn. Cô gượng cười, cố gắng giữ tác phong đĩnh đạc. Cô hắng giọng, bắt đầu nói.

"Tôi biết đây là sự thay đổi khác hẳn với những gì cô vẫn thường làm, và tôi hiểu chuyện này hoàn toàn không thuộc chuyên môn của cô, nhưng tôi đang tự hỏi không biết kể từ bây giờ, liệu cô có vui lòng chuyển sang chế độ ăn raw food diet[51] cho chúng tôi không nhỉ."

Serena giật mình. Thực đơn raw food diet rất phức tạp và tốn nhiều thời gian. Cô cũng chẳng có chút kinh nghiệm nào về chúng.

"Tôi biết chế độ ăn kiêng đó rất hà khắc, nhưng có một bác sĩ sẽ hội ý với cô hàng ngày. Chúng tôi cũng sẽ cung cấp cho cô tất cả các loại sách nấu ăn cô cần, cùng danh sách những thứ để cô mua." Joanna hít một hơi thật sâu. Giọng cô hơi run run. "Cô có sẵn lòng thử không? Tôi biết cô có thể làm những món ngon tuyệt cho chúng tôi mà." Cô nói thêm, cố gắng pha trò.

Serena nhận lời. Cô sẽ đi mua những thứ đó ngay và bắt đầu nấu từ ngày mai. Không cần phải nói thêm gì nữa. Trong căn hộ trông ra sông Hudson, với chiếc máy trộn KitchenAid và những chồng đĩa CD trong bếp, Serena bắt đầu hiểu ra rằng người đàn ông thẳng thắn, đẹp trai, quyến rũ ở căn nhà này đang rất buồn chán. Và chẳng ai trong căn nhà này có thể hạnh phúc được. Không một ai.

* * *

Dù kế hoạch nhờ hai anh bạn đồng tính giúp có thai không thành, Ruby vẫn khao khát làm mẹ. Cô biết mình có thể nhận con nuôi, nhưng từ trước tới giờ cô chỉ nghĩ đến việc nhờ ai đó giúp thụ thai. Thực lòng cô rất mong mỏi có một đứa con do chính mình sinh ra.

Đó là lý do tại sao chỉ một tuần sau, Alice đến và chích một mũi tiêm vào mông Ruby.

Được rồi, có lẽ tôi cần phải giải thích rõ hơn một chút. Chẳng là Ruby quyết định xem xét việc thụ tinh nhân tạo bằng tinh trùng được hiến tặng. Cô chọn cho mình một ông bố - công tác tại Ivy League[52], người Do Thái, cao ráo – và bắt đầu tiến hành. Kết quả thử máu cho thấy nồng độ hooc-môn cần tăng lên một chút, nhưng với các loại thuốc thích hợp, cô có thể mang thai ngay trong lần thử đầu tiên. Tất nhiên cô cũng có thể sinh năm, nhưng Ruby chẳng buồn lo tới chuyện đó. Điều cô thực sự lo lắng lại là việc chẳng có cách nào để cô có thể tự cắm một mũi kim tiêm vào mông suốt hai tuần liền. Cô đã thử làm ở phòng khám bác sĩ và không thể làm nổi kể cả cắm một quả bưởi chùm. Cứ nghĩ tới việc cắm cây kim đâm xuyên vào da thịt là cô lại thấy phát ốm. Dù cô có muốn mang thai, muốn ôm ấp đứa con bé bỏng đang khóc ré lên như thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng đời nào cô có thể đâm một cây kim vào chính mông mình.

Đầu tiên cô nghĩ tới Serena, lúc này vẫn đang sống cùng cho tới khi cô ấy tìm được nhà riêng. Serena vẫn đang tìm một căn hộ ở khu Park Slope, Brooklyn vì cô ấy đã hiểu ra rằng việc thuê nhà ở Manhattan khó đến nhường nào. (Đừng bao giờ bỏ căn hộ của bạn ở New York, đừng bao giờ bỏ căn hộ của bạn ở New York, đừng bao giờ bỏ căn hộ của bạn ở New York.) Xem ra có vẻ cô ấy sẽ sớm nhận ra điều gì đó sớm thôi. Ruby không lo lắng nữa. Có những thời điểm họ thực sự ở bên nhau trong căn hộ và cô rất thích có Serena làm bầu bạn.

Ruby bước vào phòng khách. Serena đang ngồi đó, đọc sách. Ruby

không biết chính xác phải làm gì để gợi mở vấn đề, thế nên cô chỉ nói.

"Này. Cậu có biết làm thế nào mà tớ lại nghĩ mình có thể tự có con được không?"

Serena đặt sách xuống bàn, gật đầu. Dường như không giống kiểu bàn luận chúng-tôi-tình-cờ-gặp-nhau-trong-bếp-tại-cùng-một-thời-điểm giữa những người bạn cùng phòng hờ hững của họ.

"Thế này." Ruby tiếp tục, "Tớ vừa quyết định đầu tiên sẽ phải tiêm hooc môn trước đã, để cải thiện tỉ lệ thành công. Tớ nghĩ có thể việc tiêm cho mình khó lắm. Cậu hiểu ý tớ không?"

Serena gật đầu. Cô hi vọng chuyện này sẽ không diễn ra ở cái nơi cô đang nghĩ tới, nhưng nếu thế thật, cô nghĩ không để Ruby phải nói ra với cô thì sẽ lịch sự hơn.

"Thế nên cậu muốn tớ làm giúp hả?"

Ruby thở phào nhẹ nhõm. Cô thấy yêu mến Serena ngay thời khắc không khiến cô phải nói ra chuyện đó.

"Ừ. Tớ biết chuyện đó có lẽ là đề nghị kỳ quặc nhất trên đời, nhưng mà đúng thế. Chuyện đó kỳ quặc thế nào?"

"Không kỳ quặc lắm đâu, không hẳn thế." Serena nói dối. "Tớ rất vui lòng làm việc đó mà." Serena lại nói dối tiếp.

"Tớ biết nó là một vấn đề quá lớn để đề nghị."

"Thực ra thì tớ nghĩ nếu cậu nhờ tớ mang thai giùm thì đấy mới là đề nghị lớn hơn."

"Ừ đúng rồi." Ruby hào hứng. "Chúng ta sẽ bắt đầu vào ngày mai. Có được không?"

Serena ngạc nhiên. Cô không nghĩ họ lại đang nói chuyện về một việc sẽ diễn ra vào ngày mai.

"Buổi sáng ấy hả?"

"Ừ. Trước khi cậu đi làm được không?"

"Ừ. Được rồi."

"Tuyệt. Tốt rồi. Cảm ơn nhé."

Vậy đấy. Đây là cuộc nói chuyện kỳ cục nhất Serena từng có.

Nhưng sáng hôm sau thì chuyện còn rắc rối hơn. Ruby đứng trong nhà tắm, ôm lấy cái bồn rửa, quần lót tụt xuống mông, một bên mông để lộ ra, trắng nõn. Cô nài xin Serena cắm nó vào mông, chỉ cần làm thế thôi, chỉ cần cắm vào, chỉ cần cắm vào! Nhưng Serena không thể. Cô cứ nhìn chằm chằm vào phần da thịt trắng nõn của Ruby, sau đó lại nhìn mũi tiêm trên tay mình, và bắt đầu thấy chóng mặt. Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của Ruby trong gương.

"Tớ không làm được." Serena nói, giọng hơi kích động.

"Cậu không thể sao?" Ruby cố ngọt ngào, nhưng cũng tỏ vẻ lo lắng không kém.

"Không. Tớ đã nghĩ là làm được. Nhưng giờ lại không thể. Tớ không thể đâm cậu bằng cái này được. Tớ sợ lắm."

Ruby dịu dàng. "Được rồi mà cưng. Nếu ai cũng thạo tiêm thì chúng ta đâu có thiếu y tá, phải không nào?"

Serena thấy sợ thật. Cô đang ở đây, một người xa lạ, ở nhờ trong căn hộ của Ruby. Chí ít Serena có thể đâm một mũi tiêm vào mông cô ấy. Nhưng cô không thể làm nổi. Cô thấy xấu hổ. Ruby đứng đó, đang giơ cặp mông ra, lo lắng. Để không hủy kế hoạch cực kỳ quan trọng này, cô buộc phải bắt đầu việc tiêm ngay hôm nay.

"Cậu không làm được thật hả? Chỉ hôm nay thôi mà?"

Serena hiểu việc này quan trọng đến nhường nào.

"Được rồi. Tớ sẽ thử. Tớ sẽ làm được."

Serena cầm kim tiêm lên, đặt tay lên một bên mông Ruby, hít một hơi thật sâu, và… vẫn không tài nào làm nổi.

"Sao lại không gọi Alice nhỉ?"

Ruby ngẩng lên.

"Alice á? Thật là một ý tưởng tuyệt vời. Tớ cá với cậu là cô ấy có thể làm việc này mà không cần phải chớp mắt. Cậu có nghĩ cô ấy sẽ cho chuyện này thật kỳ cục không?"

"Có thể. Nhưng quan tâm làm gì. Tớ sẽ gọi cô ấy và giải thích cho."

Ruby thở phào nhẹ nhõm.

Hai giờ sau, đến lượt Serena thở phào khi Alice tiêm hooc-môn sinh sản, loại Repronex vào mông Ruby.

Ruby không biết phải nhờ vả thế nào, nhưng cô thực sự rất cần Alice giúp tiêm mỗi ngày trong hai tuần tới. Nhưng đã có Serena ở đó. Cô ấy chẳng ngại nói thẳng ra vì đấy chẳng phải việc của cô ấy, cũng không phải mông cô ấy còn Alice không hẳn là bạn.

"Được rồi. Vậy mai bọn tớ lại gặp cậu nhé, cũng như lúc này, vẫn cái mông này nhé?" Serena cố tỏ vẻ bình thản.

Alice quay lại nhìn họ, ngạc nhiên. "Ơ. Các cậu…"

"… và trong mười hai hôm nữa nhé?"

"Ý cậu là sáng nào cũng thế á?"

Ruby gật đầu, xấu hổ.

"Ừ được rồi. Chắc chắn." là phản ứng tức thì của Alice.

Ruby mừng rỡ, bày tỏ lòng biết ơn khôn xiết. "Cảm ơn cậu lắm Alice. Cảm ơn cậu nhiều lắm."

Alice phủi tay, xua xua, "Không có gì đâu mà." Rồi cô bước ra cửa.

Cả tuần sau, sáng nào Alice cũng tới tiêm cho Ruby một mũi.

Sau đó Ruby cũng hiểu ra rằng chuyện gì rồi cũng có cái giá của nó.

Giờ Alice đang rất bận lo đám cưới. Giống như tất cả các cô dâu trên đời, đó là tất cả những gì cô có thể nói về chuyện đó. Mỗi ngày, trong khi đang tiêm đầy hooc-môn vào mông Ruby để Ruby có thể dùng tinh trùng một người lạ giúp cô ấy làm bà mẹ đơn thân thì Alice sẽ phải cặm cụi học cách trình bày lẵng hoa hay xem nên dùng loại vải lanh màu nào.

"Mẹ Jim rất thích hoa mẫu đơn, nhưng mẹ tớ lại yêu hoa tú cầu, loại hoa không thể cho vào bó được, vì to quá. Thế nên tớ đang nghĩ đến việc bày hoa tú cầu ở bàn tiệc, còn hoa mẫu đơn làm hoa cưới cho mình."

"Sắp xếp có vẻ hợp lý đấy." Ruby nói, cúi xuống bồn rửa trong phòng tắm. Tớ thích cả hai."

"Tớ biết, nhưng dĩ nhiên người bán hoa có ý tưởng riêng của anh

ta, và ý tưởng đó lại chẳng có tú cầu hay mẫu đơn gì hết." Alice chọc kim vào mông Ruby. "Hôm nay tớ mua bánh sừng bò đấy – các cậu thích không?"

Thế là mỗi ngày, Ruby sẽ đứng đó trong phòng tắm, với quần lót tụt quá mông và nghe đủ những chuyện xung quanh hôn lễ của Alice. Cô thấy hơi ghen tỵ. Ghen tỵ. Alice cũng ngang tuổi Ruby, nhưng cô ấy sắp lấy chồng, sẽ có bầu, và rồi sẽ có những đứa con chạy tung tăng vui đùa quanh sân nhà. Cô ấy sẽ có một gia đình đầy đủ mẹ cha. Còn Ruby thì không. Alice chọn được một cái váy cưới. Ngực Ruby bắt đầu căng lên vì những mũi hooc-môn. Nhưng Alice đang bận làm công việc yêu thích, nên Ruby buộc phải chịu đựng.

Alice đem bánh ngọt, bánh vòng ra mời Serena và Ruby. Họ ngồi nói chuyện mỗi sáng, trước khi Ruby và Serena phải đi làm. Alice, không quá thiếu thông cảm, cũng hỏi xem cuộc sống của họ thế nào. Ruby nhận ra Alice có vẻ rất thích những lúc ở bên họ. Những lần ghé thăm của cô kéo dài từ mười phút lên nửa tiếng, rồi thành một tiếng. Và dù Alice có đang làm phiền họ với những chuyện liên quan tới việc cưới xin thì cô vẫn rất vui vẻ lắng nghe, còn Ruby, cô ấy thực sự là một người bạn tốt.

Cuối tuần sau, Alice gặp Jim ở nhà chị gái Lisa và ông anh rể Michael của anh để dùng bữa trưa. Họ chỉ nói về chuyện lễ cưới sắp tới. Lisa và Michael phấn khởi kể chuyện kỷ niệm ngọt ngào của họ trong tuần trăng mật. Michael lấy laptop ra, cho Alice và Jim xem một loạt ảnh.

Khi họ bắt đầu thưởng thức món trứng bác và bánh mỳ vòng, Michael nhấp vào bức ảnh đầu tiên: hai người khởi hành ở Inca Trail, Peru. Trông họ đúng là một cặp vợ chồng son hạnh phúc. Tay Michael ôm lấy Lisa, chị áp đầu vào anh, gần như dựa cả vào vai anh. Lisa đã không cần phải đối đầu với cả thế giới, với đầu ngẩng cao và dáng đứng oai hùng. Chị ấy đã yêu, đã có thể mỉm cười và dựa vào một người. Họ đang đứng trên núi, với làn mây là là ngay trên đỉnh đầu."

"Bọn chị trèo lên cao lắm, cứ như đang đi trên mây ấy." Lisa mơ màng nhớ lại kỷ niệm đó.

"Bọn anh đã…" Michael nói, vòng tay ôm, hôn lên môi Lisa. "Nhớ không em?" Lisa mỉm cười, hôn lại. Cô quay về phía Alice.

"Chị rất mừng vì em và Jim đã tìm thấy nhau. Có thể có người nghĩ

hai em tiến nhanh quá, nhưng chị nghĩ khi các em hiểu… các em hiểu mà, phải không nào?"

"Vâng, đúng ạ." Alice gật đầu, tim nhói lên. Click.

"Đây là lúc bọn anh tới Machu Picchu[53]. Tuyệt không?" Michael giới thiệu. Anh nắm tay Lisa, siết chặt. Click.

"Đây là đền thờ mặt trời. Họ nói nó được xây cho các nhà thiên văn học của thành phố." Lisa giải thích. Chị nắm chặt tay Michael. Click.

"Đây là nơi họ gọi là nhà tù. Họ nhốt tù nhân trong đó." Michael nói, trong ảnh là một đôi đang hôn nhau, xung quanh là những bức tường đá. Click.

"Đây là khách sạn xây trên nền Machu Picchu. Không đẹp lắm, nhưng quang cảnh thì không thể tin nổi ấy," Lisa thốt lên.

"Bọn anh ở đó hơn một ngày, thậm chí còn không buồn rời khỏi phòng," Michael nói, lông mày khẽ nhướn lên. Lisa cười rúc rích, đánh yêu Michael.

"Michael, Alice và Jim đâu cần nghe chuyện đó chứ."

"Xin lỗi các em nhé!" Michael bật cười. "Chuyến du lịch tuyệt lắm. Anh nghĩ bọn em sẽ rất vui vẻ trong tuần trăng mật, cho dù có đi đâu chăng nữa."

Alice cũng hi vọng thế. Click.

"Michael, đừng!"

"Sao? Chỉ một chút thôi mà."

"Thôi mà, chúng ta đâu cần phải làm phiền Alice," Jim cười to.

Michael không thể ngừng lại, quyết định cho Alice xem vài tấm ảnh cưới của họ. Trên màn hình là tấm ảnh họ đang đứng bên ngoài nhà thờ, hôn nhau. Michael và Lisa lặng đi. Alice thề rằng cô nghe rõ tiếng họ cùng thở dài, mơ màng nhớ lại khoảnh khắc hạnh phúc ấy.

Lisa nói một câu khiến tim Alice thắt lại, như bị dao đâm. "Đó là ngày hạnh phúc nhất đời chị đấy."

Alice đến dùng bữa trưa, nhưng cô đang được đãi một món đặc

biệt, đó là bài học về tình yêu qua ảnh lưu niệm; kiểu tình yêu cô vẫn hằng ao ước, và là kiểu cô sẽ không bao giờ cảm nhận được từ Jim. Ngày cưới của cô sẽ không phải là ngày hạnh phúc nhất đời. Cô sẽ không bao giờ nhìn Jim như cái cách Lisa nhìn Michael. Dù cho cô có lý giải hợp lý thế nào đi chăng nữa, dù cô có bao biện thế nào đi chăng nữa, thì nó vẫn là sự thật. Nếu lấy Jim, cô sẽ không bao giờ có được điều đó. Cô xem những bức ảnh họ khiêu vũ trong tiệc chiêu đãi, ảnh họ cắt bánh cưới. Cô biết trong những tấm ảnh cưới của mình, cô và Jim sẽ chỉ trông có vẻ hạnh phúc như vậy. Trong lễ cưới, sẽ không ai nhận ra điều gì khác lạ. Nhưng cô thì có.

Khi Alice và Jim rời tòa nhà, cùng đi bộ dưới phố, đó là lúc duy nhất cô thực sự hiểu điều gì có nghĩa là ổn định cuộc sống. Cô thốt lên, không định đưa đưa ra một quyết định, "Anh biết không, chao ôi, thế này cũng đủ tốt lắm rồi." Cô đang muốn nói, Đây là mức hạnh phúc em muốn dừng lại. Mãi mãi.

Hôm sau, Alice mang pho-mát Đan Mạch đến vì biết đó là món ưa thích của Ruby, tiêm cho Ruby mũi cuối cùng. Lần này, sau khi tiêm xong, lúc họ đang ngồi bên bàn bếp, không còn những mẫu vải, mẩu tạp chí hay tranh ảnh mẫu hoa nào nữa được bày ra ngắm.

"Tớ rất mong cậu có bầu, Ruby à. Tớ mong lắm." Alice nói, giọng bình thản, trong khi nhấm nháp miếng pho-mát Đan Mạch.

"Cảm ơn cậu nhé. Tớ rất thích ý tưởng đó." Ruby gật đầu e thẹn.

"Thật tốt khi cậu làm xong việc này, Alice ạ. Tớ xin lỗi vì nhát quá." Serena thêm vào.

"Không có gì. Lúc cậu nhờ, tớ đã nghĩ tại sao lại không tiêm một mũi nhỉ?" Alice bật cười. Ruby và Serena cũng cười theo rồi hắng giọng cùng lúc. "Với cả tớ thấy việc cậu đang làm thật dũng cảm, Ruby ạ. Thực sự rất dũng cảm đấy. Cậu đang theo đuổi điều mình thực sự muốn làm. Rất ấn tượng."

Ruby cảm thấy không khí thật gần gũi, cô chân thành nói, "Cậu vẫn chưa cho chúng tớ biết kế hoạch tổ chức đám cưới thế nào đâu đấy!" Alice gật đầu.

Sau khi đi bộ nhiều giờ hôm qua, Alice đã đi đến một quyết định hết sức trọng đại. Cô không lờ đi sự thật mình đang phải dàn xếp. Cô cũng không thể lờ đi cái sự thật rằng vào ngày cưới ấy, có thể đó không phải ngày hạnh phúc nhất trong đời cô. Cô biết mình là một phụ nữ mạnh mẽ, thông minh, bướng bỉnh – và có thể làm

bất cứ chuyện gì mình muốn. Buổi tối, cô đến nhà Jim. Cô nói hết với anh suy nghĩ chất chứa trong lòng, và cho dù vô cùng thất vọng, anh cũng hiểu đó là những gì Alice muốn. Cuối cùng, tất cả mọi điều anh muốn chính là hạnh phúc của Alice.

"Bọn tớ quyết định trốn đi," Alice nói. Cô cố tránh phản ứng của mọi người bằng cách lấy một miếng pho-mát thật to, đưa lên miệng.

Ruby và Serena đúng là đã phản ứng lại – đó là điều cuối cùng họ muốn nghe Alice nói. "Thế là quá đủ rồi." Ruby và Serena chỉ gật đầu, vờ như hiểu ý Alice.

"Đôi nào cũng dọa làm thế. Tớ nghĩ thật tuyệt là các cậu quyết định như vậy," Ruby thêm vào.

"Tớ thấy phấn khích lắm. Tháng sau bọn tớ sẽ đi Ai-xơ-len rồi cưới ở đó. Chỉ có hai người với nhau thôi." Alice nói. Ruby và Serena ngồi đó, bối rối không biết nói gì.

Cuối cùng Ruby cũng lên tiếng, "Ai-xơ-len á?"

Alice gật đầu. "Tớ tin ở đó sẽ rất đẹp. Và với tình trạng mơ hồ như bây giờ thì tớ nghĩ nơi đó thực sự rất lãng mạn."

Alice cứ thế nhai, không buồn nhìn vào mắt họ - lúc này tâm hồn cô đang thả trôi theo gió ngoài kia rồi. Cô mau chóng đổi chủ đề rồi ba người lên kế hoạch hẹn nhau đi ăn trưa. Nói xong cô đi luôn.

Ngay khi cánh cửa khép lại, Ruby quay sang Serena. "Trông cậu ấy có giống người đang điên tình và háo hức muốn kết hôn không?"

Serena nhìn Ruby. "Cậu ấy sẽ đến Ai-xơ-len nên có thể làm đám cưới trong tình trạng mơ hồ. Thế nên không, chắc hẳn là không rồi."

Suốt hai tuần vừa qua, Ruby luôn phát cuồng lên vì ghen tị với Alice cùng những gì cô ấy có, giờ đây lại thấy lo lắng cho Alice. Có lẽ Alice không có tất cả mọi thứ Ruby muốn. Nhưng thay cho cảm giác hả hê vì chuyện đó, nó lại khiến cô rất buồn. "Có lẽ đến lúc gọi cho Julie rồi."

NGUYÊN TẮC 9

Đừng Gây Áp Lực Với Mình,

Nhưng Hãy Bắt Đầu Nghĩ Tới Chuyện Làm Mẹ

(Khả Năng Đó Không Phải Là Mãi Mãi Đâu)

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy, thấy Thomas đang bước vào phòng. Trong một thoáng rùng mình, tôi nhận ra mình sẽ nhớ anh tới nhường nào. Anh đang đứng đó: sự hài hước, hiểu biết, sự tử tế của anh, tất cả gói gọn trong một món hàng tuyệt đẹp. Toàn bộ chuyện này sẽ sớm đến hồi kết, và tôi sẽ gục ngã. Tôi cố gắng xua ngay những ý nghĩ ấy khỏi đầu mình.

"Anh đã ở đâu thế?" Tôi ngái ngủ.

Đôi mắt xanh dương của Thomas ánh lên vẻ phấn khích. "Anh đang tranh thủ điều tra giúp em. Hôm nay ta phải tới một công viên. Đây là nơi rất thích hợp để em có thể thực hiện nghiên cứu đấy!"

Sau bữa sáng đúng kiểu Trung Quốc với cháo – loại cháo nấu đặc có thể cho thêm thịt hoặc cá – chúng tôi bắt một chiếc taxi tới công viên Trung Sơn. Thomas đã tập phát âm tên công viên đó suốt bữa sáng, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải đưa cho tài xế taxi tờ giấy nhân viên lễ tân đưa cho chúng tôi, phát âm thật chậm bằng tiếng Quan Thoại. Như tôi đã nói rồi đấy, tiếng Quan Thoại thật chẳng dễ chút nào.

Thomas không nói cho tôi biết chuyến đi này liên quan tới việc gì, khiến trí tò mò của tôi trỗi dậy. Khi chúng tôi xuống xe, đi bộ vào công viên, rốt cuộc Thomas cũng chịu giải thích.

"Anh đọc được trên mạng chuyện này. Các vị phụ huynh tới công viên này để tìm đôi ghép lứa cho những con cái họ. Vào tất cả các

chiều thứ Năm và thứ Bảy trong tuần."

"Thật thế sao? Ý anh là kiểu như buôn bán ngựa, khác ở đây là người thôi á?"

Thomas nhún vai, nắm tay tôi. "Chúng mình cùng tìm hiểu xem thế nào nào."

Trong công viên, chúng tôi thấy lố nhố người đứng quanh một cái đài phun nước. Vài người đang ngồi lặng thinh, có người đang tán gẫu với nhau. Nhưng ai ai cũng có một bảng hiệu màu trắng trên ngực. Tất cả đều viết bằng tiếng Trung, nghiên cứu của Thomas đúng là đã có hiệu quả.

"Họ đang khoe ra những đặc điểm về con trai hay con gái họ đấy. Bao nhiêu tuổi, cao thế nào, được giáo dục ra sao."

Các vị phụ huynh Trung Quốc cao tuổi thực sự không hề đùa. Vài người bắt chuyện với những người khác để xem xem có hợp nhau hay không. Thi thoảng họ cho nhau xem những tấm ảnh chụp con cái vốn vẫn giấu không cho ai xem. Quy trình đó có vẻ thật nhàm chán, mọi người trò chuyện nghiêm túc và nhìn chúng tôi, những người phương Tây với ánh mắt đầy hoài nghi. Nhiều vị phụ huynh chỉ ngồi đó nhìn chằm chằm vào khoảng không, tấm ảnh hoặc các thông tin về con trai, con gái mình treo ngay trên cổ.

Tôi không nghĩ những người Trung Quốc đứng tuổi này có thể nói cho tôi cảm giác họ hạnh phúc thế nào khi con trai, con gái họ có quá nhiều cơ hội lựa chọn bạn đời, họ vui sướng ra sao khi đứa con gái ba mươi sáu tuổi của mình vẫn chưa lấy chồng. Những vị phụ huynh này đã quá đỗi thất vọng vì chuyện tình cảm lứa đôi của con cái, khiến cho họ phải đem chuyện đó ra nơi công cộng này. Ở một đất nước vốn được biết đến bởi thảm họa vì tập trung đông người, những con người này đã phải ra ngoài đó, trên ngực đeo những tấm biển, cố gắng tìm cơ hội dựng vợ gả chồng cho các con. Thật quá dễ dàng nhìn thấy sự thất vọng ánh lên trong mắt họ.

Tôi cố gắng nhìn vào khía cạnh lạc quan của những chuyện này.

"Có lẽ chúng ta nên nghĩ chuyện này cũng bình thường . Họ đã quá lo lắng. Và việc đó thì có hại gì chứ?"

"Hoặc em có thể nghĩ vấn đề đó theo cách khác," Thomas nói. "Vì luật chỉ cho phép có một con nên họ có duy nhất một đứa con để chăm sóc khi mình về già. Có lẽ họ nghĩ sẽ tốt hơn cho chính họ

khi dựng vợ gả chồng cho con cái."

Tôi lắc đầu. "Thật quá bi quan."

Thomas nắm tay tôi, mỉm cười. "Anh biết là em thích những giả định thế nào. Anh chỉ đang bày tỏ quan điểm của mình thôi."

Chúng tôi quyết định làm một chuyến tới Hậu Hải, một khu rất đẹp, còn sót lại vài ngôi nhà cuối cùng có sân, hay các hutong[54]. Những công trình kiến trúc có phần buồn tẻ, vài nhà có sân nhỏ, tất cả thông với nhau qua những con hẻm, là kiểu nhà điển hình một thời của hầu hết dân Bắc Kinh, nhưng giờ đây đang bị phá dỡ để dọn đường cho việc xây dựng các tòa cao ốc. Nhưng ở Hậu Hải, những cửa hàng nhỏ, những quán ăn ngay trong các hutong thời nay lại trở thành điểm nhấn du lịch đầy hấp dẫn. Khu vực này có thể là một phần dư thừa của một thành phố Bắc Kinh đang phát triển với tốc độ chóng mặt.

Chúng tôi dừng chân ăn trưa tại một "nhà hàng" nhỏ giữa khu hutong. Một quán ăn bẩn thỉu, chật hẹp, chỉ phục vụ bánh bao và mỳ. Những lọ tương ớt trên bàn như thể đã được mấy năm rồi. Lũ ruồi nhặng vo ve khắp nơi. Hai người phục vụ ở đó không biết nói chút tiếng Anh nào. Trong một thế giới ngày càng khó tìm ra một người không biết nói tiếng Anh, hay không biết quán Starbucks nào gần nhất, nơi đây thật là dễ chịu. Chúng tôi đang ở một nơi đáng tin cậy, dù đó là lý do duy nhất giữ được độ tin cậy với du khách. Có điều gì đó khiến tôi thấy xúc động. Chúng tôi ngồi đây, cùng ăn chung một đĩa mỳ với rau, một đĩa bánh bao nóng hổi. Sau vài phút im lặng, tôi lên tiếng.

"Em muốn anh biết rằng chuyện này với em thật tuyệt," tôi cố giữ giọng thản nhiên.

Thomas nhìn tôi, không nói một lời.

"Nó cho em hi vọng, rằng tình yêu vẫn tồn tại, vẫn còn có thể có được. Anh không nên buồn vì điều gì cả. Em hiểu hoàn cảnh của anh mà."

Thomas đặt đôi đũa xuống.

"Julie yêu dấu của anh, anh không cảm thấy có lỗi với em. Anh biết em sẽ ổn thôi. Chuyện này với anh thật sự quá đỗi khó khăn."

Anh mỉm cười, nắm lấy tay tôi. Tôi không muốn khóc trước mặt anh, vì tôi biết cô vợ Pháp của anh kiêu hãnh hơn nhiều. Tôi hỏi

bà phục vụ quán nhà tắm ở đâu.

"WC?"

Bà ta chỉ tay ra ngoài phố.

Tôi bối rối. Tôi hỏi lại lần nữa. "WC?" Bà ta gật đầu, nói với tôi bằng tiếng Trung và lại chỉ ra ngoài. Tôi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa. Cách đó vài mét, mấy người phụ nữ đang bước ra khỏi một cánh cửa.

"Chúc em may mắn đi," tôi nói với Thomas rồi cũng ra ngoài.

Ở Bắc Kinh, tôi sớm hiểu ra một điều, rằng họ thích dùng loại hố xí xổm. Thậm chí ngay ở những nơi sang trọng hơn, họ vẫn không thấy cần loại hố xí kiểu Tây. Tôi đã sẵn sàng cho chuyện này, ngay từ khi còn ở Rome và không quá câu nệ cho lắm. Nhưng khi bước vào cái "WC" công cộng này, tôi thực sự được nếm trải một cảm giác bước vào nhà vệ sinh chưa từng gặp phải, thậm chí còn chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của nó.

Đầu tiên, khi tôi bước vào nhà vệ sinh công cộng, một thứ mùi hôi thối kinh khủng bốc lên. Tôi phải nín thở trong khi vẫn đang đứng ngoài phố. Tôi nghĩ nên quay lại, nhưng mắc tiểu quá. Tôi bước vào trong, đi vài bước. Tôi nhìn quanh. Tôi đang ở trong một cái phòng lớn, không cửa, không tường; có khoảng tám cái hố xí xổm đang có các phụ nữ Trung Quốc ngồi trên đó. Duy nhất có một vật ngăn mỗi hố xí là bức vách kim loại mỏng, chỉ cao chừng nửa mét. Đó chỉ là một vài cảm nhận khi đứng trong một nhà vệ sinh như thế này.

Tôi bước vào, nhìn hố xí, thật sự choáng váng. Với một người New York, đúng là khó chấp nhận nổi. Tôi choáng, đơn giản vì thấy bốn, năm phụ nữ Trung Quốc đang ngồi xổm, đi tiểu cùng nhau. Và rồi sau đó, tiếp tục sốc vì mau chóng nhận ra tôi cũng phải làm như họ.

Mấy phụ nữ quay ra nhìn tôi. Một cảm giác khác lạ, tựa hồ như kiêu hãnh bỗng nhiên trỗi dậy. Tôi không muốn là một kẻ nhút nhát ngay lúc này. Đây là cuộc sống của tôi, tôi đang ở trong khu hutong, và đây là cách họ đi tiểu.

Tôi tìm một bệ xí, mở khuy quần, ngồi xuống. Tôi ngước lên, phát hiện ra mình đang đối mặt với một phụ nữ Trung Quốc đứng tuổi đang ngồi xổm ngay bên kia từ chỗ tôi ngồi, chỉ cách chừng nửa mét. Nếu chúng tôi nói chung một ngôn ngữ, có lẽ chúng tôi sẽ

nói chuyện dăm ba câu. Nhưng thay vào đó, bà ta xì hơi một cái. Tôi cúi mặt, vội vàng giải quyết cho xong việc mình.

Hành trình của tôi từ một nụ hôn ở Đại Hý Trường, yêu nhau ở Bali và giờ thì đến nhà vệ sinh công cộng ở Bắc Kinh. Với tôi chuyện cũng khá dễ hiểu. Chuyện tình tuyệt đẹp của tôi sắp đến hồi kết. Tôi không thể làm gì khác ngoài việc vượt qua nó thật nhanh, thật đàng hoàng hết sức có thể. Tôi lấy ra một cái khăn giấy gấp mang theo, lau khô.

Khi chúng tôi quay về khách sạn, có tin nhắn thoại từ một người bạn mới gửi đến. Là Wei, mời chúng tôi dự tiệc tại một quán bar tên là Lan.

"Chắc hẳn sẽ rất vui đấy! Thú vị lắm!" Tiếng cô ta cười rõ to.

Thomas và tôi ăn vận lịch sự, bước vào quán bar, nằm ngay bên kia phố đối diện khách sạn chúng tôi ở. Thang máy mở ra, chúng tôi được dẫn vào một nơi rất sang trọng. Chúng tôi đi qua khu vực nhà hàng-hộp đêm rất lớn để đến nơi tổ chức tiệc. Toàn bộ chỗ này được thiết kế theo phong cách hết sức lộng lẫy, tựa như hoàng cung, với những màn cửa bằng nhung, đèn chùm khổng lồ trong một căn phòng rộng hàng trăm mét vuông. Nhà hàng có nhiều khu vực khác nhau, những khu quầy bar, ghế bành, tất thảy đều được thiết kế tạo ra kiểu cách không gian phong phú.

Chúng tôi đi vào phía trong cùng của nhà hàng, nơi bữa tiệc đang được tổ chức. Chúng tôi có thể nghe tiếng nói chuyện, cười đùa ầm ĩ của mọi người. Tới gần hơn, chúng tôi thấy một đám đông dân chơi Trung Quốc, xinh đẹp khác thường, ăn mặc rất sành điệu đang uống rượu. Bước vào, chúng tôi gặp Wei.

"Ôi Chúa ơi, thật là tuyệt khi thấy anh chị, bạn của tôi!" Cô ta chạy ra đón. Wei mặc bộ juyp đính xê-quin đen trắng nhỏ, hôn chùn chụt lên má chúng tôi. Cô ta đẩy chúng tôi tới quầy bar, sau đó quay đi chào những người khác. Khi Thomas gọi rượu, tôi quay sang thấy Tammy, cô gái chúng tôi gặp trên máy bay, đang ngồi với một ly martini trên tay. Chúng tôi nhìn nhau, ngạc nhiên – cố nhớ xem mình đã gặp nhau như thế nào.

"Ồ, chào cô, tôi đã gặp cô trên máy bay," tôi vui vẻ.

"À, đúng rồi. Chào cô."

"Chào cô."

Thomas đi tới, mang theo hai ly rượu cho chúng tôi.

"Nói tôi biết đi, các bạn thích Bắc Kinh như thế nào? Các bạn đã tìm hiểu được nhiều điều về phụ nữ độc thân ở đây chứ hả?" Tammy vui vẻ hỏi.

"Đúng thế. Cảm ơn cô. Ở đây thật thú vị."

"Vâng, đúng thế." Tammy nói. "Đã có quá nhiều sự đổi thay, quá nhanh – thật thú vị khi được chứng kiến tất cả."

"Thật vậy sao? Thay đổi thế nào cơ?" Tôi tò mò.

"À, chỉ khoảng chục năm trước, chúng tôi mới có siêu thị. Trước kia tôi đâu có được động vào hàng tạp phẩm."

"Xin lỗi, cô nói gì cơ?" Thomas hỏi lại.

"Ngày trước không có đâu, chỉ cách đây một vài năm, chúng tôi mới có các cửa hàng tạp phẩm. Ở đó chúng tôi có thể thực sự lấy đồ của mình ra khỏi giá, ngắm nhìn chúng trước khi mua. Trước đây, tất cả hàng hóa đều đặt ở sau quầy."

Chuyện không thể chạm vào đồ tạp phẩm thực sự cuốn hút tôi.

"Vậy là bây giờ các bạn được tự do độc thân, ly hôn, và chạm vào đồ tạp hóa – mọi chuyện đều đã khác xưa."

"Đúng vậy. Giờ chúng tôi rất tự do. Không như thế hệ các bà mẹ của chúng tôi."

"Vậy những phụ nữ ở đây có bao giờ nghĩ đến việc trở thành bà mẹ đơn thân chưa?" Tôi hỏi một cách rất vô tình.

Tammy cắn một miếng nem rán, thản nhiên đáp "Không."

Thomas và tôi nhìn nhau. Đó là một câu trả lời rõ ràng. Quá sức rõ ràng.

"Thật sao? Không bao giờ ư?"

"Không. Không bao giờ. Chuyện đó không thể xảy ra."

"Nhưng ý cô là sao?"

"Chuyện đó không thể xảy ra."

Tôi ngừng lại, không muốn thúc ép cô ta. Rồi sau đó, tôi lại nhắc lại, "Nhưng ý cô là sao?"

"Mỗi đứa trẻ sinh ra cần đăng ký khai sinh. Khi được đăng ký khai sinh, bọn trẻ có cơ hội được chăm sóc y tế và các dịch vụ khác. Một đứa trẻ sinh ngoài giá thú sẽ không được quyền đăng ký khai sinh. Không được chính quyền thừa nhận. Không có chuyện đó đâu."

Thomas và tôi nhìn cô ta chằm chằm một lúc.

"Tammy này, phụ nữ Trung Quốc làm gì nếu lỡ mang thai?" Thomas hỏi tiếp.

"Phá thai thôi," Tammy nói, như thể đây là câu trả lời hiển nhiên nhất trên đời.

"Phá thai thế nào cơ? Một phụ nữ độc thân không thể nhận nuôi một đứa trẻ sơ sinh Trung Quốc trong trại trẻ mồ côi ư?" Tôi thấy sốc với thông tin mới này.

"Không, không thể được." Tammy nhắc lại, vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc.

"Nhưng sao lại không? Có rất nhiều trẻ sơ sinh cơ mà."

Tammy chỉ lắc đầu. "Cô không hiểu sao? Nếu cô để một phụ nữ Trung Quốc nhận con nuôi, cô sẽ không thể cho phép họ trở thành một bà mẹ đơn thân. Điều đó cũng không khác gì việc họ tự mang thai chính con mình. Điều này không bao giờ xảy ra đâu. Hoặc có lẽ rồi cũng sẽ có, nhưng còn lâu nữa."

Sau đó, tôi lờ mờ hiểu ra rằng những phụ nữ này, dù sống ở Bắc Kinh hay đâu, thích cuộc sống tự do đang có, không muốn lập gia đình, hăng say làm việc vì sự nghiệp, và có một điểm rất khác biệt với phụ nữ phương Tây chúng tôi. Họ không có Kế Hoạch B. Chúng tôi hẹn hò nhầm người, tình cảm bị đôi chút tổn thương và rồi cuối cùng, chúng tôi biết chuyện làm mẹ của mình vẫn không hoàn toàn bị đe dọa. Đúng là có nhiều người trong chúng tôi không muốn làm bà mẹ đơn thân, nhiều người trong chúng tôi không chọn con đường đó, dù nó là lựa chọn duy nhất, nhưng nó vẫn là một lựa chọn.

Những quý cô đây, bây giờ được chọn ba kiểu dầu gội khác nhau, nhưng không có quyền lựa chọn làm mẹ cho dù họ không tìm được người đàn ông thích hợp. Tình trạng độc thân của họ đã vượt quá sức tưởng tượng của tôi.

"Thế giả như cô ba mươi bảy, hay ba mươi tám tuổi mà muốn được làm mẹ, cô định làm gì?" Tôi hỏi.

Tammy nhún vai. "Cưới người đàn ông tiếp theo mình gặp."

Cô ta chắc hẳn phải nhận thấy nét thoáng buồn trên khuôn mặt tôi. "Chuyện đó lúc nào cũng thế."

Bỗng nhiên tôi thấy những vị phụ huynh ở trong công viên đó không có vẻ gì quá điên rồ nữa.

Hai người đàn ông chúng tôi đã gặp tối hôm trước ở Suzie Wong bước vào, Jin và Dong. Tôi giới thiệu họ với Tammy. Mặc dầu Tammy đã làm rõ rằng cô ấy không thích gặp những chàng trai người Trung Quốc, trong giây lát tôi hy vọng rằng cô ấy và Jin sẽ phải lòng nhau. Họ nói chuyện với nhau một lát, khi Thomas và tôi nói chuyện với Dong. Thì ra, Dong và Jin đến quán bar để uống rượu. Tôi quyết định mình sẽ là bà mối cho hai người họ.

"Tôi biết cô không thích đàn ông Trung Quốc, nhưng Jin dường như khá được đấy chứ? Tôi nghĩ hai người nên quen với nhau."

Tammy nhìn qua Jin, một anh chàng người Trung Quốc đồng dạng với một anh chàng đáng tin ở Mỹ, người bán bảo hiểm hoặc trở thành nha sĩ, ngoại trừ anh ta đẹp trai hơn một chút và có thể nói được nhiều thứ tiếng hơn.

"Làm ơn đi," cô ấy nói, đảo tròn mắt của mình. "Nếu tôi muốn lấy anh chàng đó, tôi có thể đã kết hôn từ lâu rồi."

Tôi đi đến quầy bar và lấy cho mình một ly rượu khác.

Ngày hôm sau, ngày bên nhau cuối cùng của chúng tôi, cả hai quyết định đi bộ từ khách sạn đến Tử Cấm Thành, điểm đến chính của du khách khi họ đến Bắc Kinh. Thomas nắm tay tôi khi cả hai đi trên phố. Giờ đang là giờ cao điểm, tiếng ô tô rít vèo ngang qua, và đám đông những người đi xe đạp đang đi đến chỗ làm. Rất nhiều người đi xe đạp mang khẩu trang che kín mặt họ nhằm bảo vệ họ khỏi không khí cực kỳ ô nhiễm ở đây – một kết quả khác cho sự phát triển kinh tế của Bắc Kinh. Thomas kéo tôi lại và tặng cho tôi một nụ hôn thật dài. Nó thật buồn, như thể chúng tôi đang bắt đầu cho cuộc chia tay.

Mới nhìn vào, Tử Cấm Thành chẳng gây cho tôi một ấn tượng nào cả. Tất cả những gì bạn thấy từ bên ngoài là một bức tường gạch đỏ dài với một bức ảnh của Chủ tịch Mao Trạch Đông được treo

phía trên. Nó trông hơi chán, tôi sẽ không nói dối. Nhưng một khi bạn bước vào bên trong, tất cả đều thay đổi. Bạn đang ở trong một cung điện lớn nhất vẫn còn tồn tại trên toàn thế giới. Các lối đi kéo dài hàng dặm dẫn đến các điện và các cung lớn mà tất cả các vị vua vĩ đại đã sử dụng từ thời nhà Minh. Các cung đều được đặt tên trang trọng và oai nghiêm khiến tôi không thể không thích thú: Càn Thanh Môn, Thái Hòa Điện, Dưỡng Tâm Điện, Điện Ánh Sáng. Ngay cả các biển báo chống vứt rác bừa bãi hiện đại dành cho du khách cũng được viết đầy cường điệu: "Chỉ Một Hành Động Bất Cẩn Đơn Lẻ Sẽ Dẫn Đến Việc Vẽ Đẹp Vĩnh Cửu Sẽ Mất Đi Vĩnh Viễn."

Thomas và tôi chọn tour hướng dẫn bằng phát thanh, cũng khá căng thẳng vào lúc đầu. Cả hai chúng tôi đều mang tai nghe và mang theo một thiết bị định vị GPS nhỏ xíu và cố hiểu nơi chúng tôi phải nhìn và chính xác chúng tôi phải nhìn cái gì, dựa theo những hướng dẫn đang phát ra trong tai chúng tôi.

"Của anh đã hoạt động chưa?" Tôi hỏi Thomas.

"Có, của anh đang nói gì đó về các dụng cụ âm nhạc – của em không nói điều đó sao?" anh ấy hỏi.

"Không. Em chẳng nghe được gì…"

"Ừm, có lẽ em nên thử…"

"Shh… nghe được rồi. Chờ chút, chúng ta đang ở đúng nơi cần xem không? Chúng ta đang ở Thái Hòa Cung sao? Thế tượng sư tử nằm ở đâu? Cô ta đang nói gì vậy?"

Những kiểu như thế. Nhưng cuối cùng, khi chúng tôi theo kịp với giọng nói trong tai và có thể đi quanh với một ít hướng dẫn trong tai, chúng tôi biết được chính xác nơi chúng tôi đến, và những gì chúng tôi cần biết. Điều này thật tuyệt vời. Thomas và tôi đang ở bên nhau, tay trong tay, cùng nhau thưởng thức cung điện hùng vĩ nhất trên thế giới, và chúng tôi không cần phải cùng nhau nói về bất cứ điều gì.

Gần cuối cuộc hành trình, khi tôi đang nhìn một trong những ngôi đền nhỏ, tôi liếc qua Thomas và thấy anh ấy đang lấy điện thoại của mình ra. Ánh sáng đang nhấp nháy trên màn hình. Anh lấy tai nghe ra khỏi tai và bắt đầu nói chuyện điện thoại. Một lần nữa, trông anh đầy sức sống. Tôi quyết định quay người đi. Tôi chăm chú lắng nghe người hướng dẫn có giọng nói y hệt Vanessa Redgrave. Khi tôi đang nhìn vào Càn Thanh Cung, Vanessa đang

nói về cách hoàng đế giấu tên của người thừa kế, người được lựa chọn duy nhất, bên dưới tấm bản có chữ "Chính Đại Quang Minh". Đồng thời hoàng đế mang một bản sao được đặt trong túi gấm đeo quanh cổ ông ta, để nếu ông chết bất ngờ, sẽ không xảy ra chuyện lừa gạt. Khi tôi đang nghe đến các mưu đồ trong hoàng cung, tôi liếc nhìn qua Thomas. Anh đã đóng điện thoại và bắt đầu đi tới đi lui, đầy lo lắng. Tôi lấy tai nghe ra khỏi tai mình.

"Có chuyện gì sao?" tôi hỏi.

Thomas chải tay mình lên mái tóc đen quăn gợn sóng. Anh không trả lời câu hỏi của tôi.

"Thật không thể tin được," anh lầm bầm bằng tiếng Pháp.

"Gì cơ?" tôi hỏi, với giọng hơi lo lắng.

Thomas không trả lời. Anh chỉ tiếp tục lắc lắc đầu mình.

"Cô ấy ở đây. Ở Bắc Kinh."

"Ai ở đây...?" tôi hỏi, hy vọng mình không hiểu sai những gì anh vừa nói.

"Dominique, cô ấy đang ở đây."

Đến lúc đó tôi mới nhận ra rằng tôi thậm chí đã không biết tên cô ấy. Tôi đã cố ý đẩy cô ấy ra khỏi vương quốc thực tế của tôi khiến tôi đã không biết được người ta gọi cô là gì.

"Vợ anh à?" tôi hỏi, đầy hoảng hốt.

Thomas gật đầu. Gương mặt anh hơi ửng đỏ.

"Cô ấy đến Bắc Kinh?" tôi hỏi, cố kìm chế việc phải thét lên.

Thomas một lần nữa lại gật đầu, nắm chặt lấy đầu tóc mình.

"Cô ấy không tin là anh sẽ về nhà. Vì thế cô ấy đến để gặp anh."

Tôi đang đứng ở các bậc thềm nhỏ dẫn đến Càn Thanh Cung. Các đám đông du khách, hầu hết là người Trung Quốc, đang xô đẩy vượt qua người tôi.

"Cô ấy đang ở đâu?"

Thomas khoanh tay ngang ngực. Sau đó anh bắt đầu cắn ngón tay

cái. Rồi thả hai tay xuống hai bên hông.

"Cô ấy đang ở bên kia đường, ở Quảng trường Thiên An Môn. Cô ấy đang đi đến đây, ngay bây giờ."

"Làm thế nào mà cô ấy lại có thể ở bên kia đường – làm thế nào cô ấy…?"

Thomas nhìn tôi đầy kinh ngạc. "Anh không biết. Anh nghĩ là cô ấy chỉ đến đây và bảo với người lái taxi đưa cô ấy đến Quảng trường Thiên An Môn, và sau đó cô ấy gọi cho anh."

Tôi hoài nghi nhìn anh ấy. "Ừm, thế em nên làm gì… nơi nào em nên…?"

Tôi nhìn quanh, như một nữ hoàng đang cố tìm đường trốn thoát khỏi đội quân đang tiến đến.

"Anh sẽ đưa em đến lối ra phía sau và sau đó anh sẽ đi nói chuyện với cô ấy."

"Được rồi," tôi nói, trái tim tôi đập điên cuồng. "Được rồi."

Chúng tôi nhanh chóng đi băng qua Ngự Hoa Viên (nó trông thật đẹp từ những gì tôi có thể kể cho bạn) và gần như bước qua cánh cửa có chữ "cửa ra". Tôi quay người lại về phía Thomas để nói với anh ấy rằng tôi sẽ trở về khách sạn, và anh có thể gọi tôi ở đó – hoặc, tôi không biết điều đó, thật sự - khi tôi nhìn thấy anh nhìn qua đầu tôi. Nét mặt anh như đông lại, nhưng đôi mắt anh nhìn như thể ai đó vừa mới ấn nút báo cháy. Tôi quay người lại, và nhìn thấy một người phụ nữ nhỏ bé với mái tóc vàng và xinh đẹp trong chiếc áo khoác bằng len cashmere dài và đôi giày cao gót sang trọng đang bước nhanh về phía chúng tôi. Tóc cô ấy được túm lại thành đuôi ngựa cao, và nó đánh qua đánh lại phía sau cô ấy khi cô ấy lao về phía chúng tôi đầy giận dữ. Cô ấy đã đi qua các cửa của Tử Cấm Thành và sắp đụng độ với cả hai chúng tôi ở Ngự Hoa Viên. Còn chỗ nào tốt để một người vợ bắt gặp chồng mình và người tình hơn ở đây?

Thomas là một người đàn ông hết sức điềm tĩnh và thanh lịch, nhưng ngay cả anh, vào lúc này, trông như thể đầu anh sắp nổ tung và văng tung tóe lên các cây bách.

"Em nên… gì…?" tôi nói lắp bắp.

Tôi muốn bỏ chạy, chạy ba dặm quay trở lại cổng trước và qua các

đường phố ở Bắc Kinh để quay lại khách sạn, nhảy vào bên dưới drap giường để lẩn trốn. Chỉ thêm hai giây nữa nó sẽ quá trễ để làm điều đó.

Dominique tấn công về phía Thomas, gào lên với anh bằng tiếng Pháp. Sau đó cô ấy nhìn qua tôi với vẻ mặt đầy căm phẫn, và bắt đầu hét lên thêm một vài điều gì nữa. Tôi có thể nghe được một vài điều cô ấy nói, về những năm họ sống cùng nhau, về việc cô ấy yêu anh nhiều như thế nào. Tôi vẫn nghe cô ấy lặp đi lặp lại câu nói ấy, "Anh có biết em yêu anh nhiều như thế nào không?" Cô ấy tiếp tục chỉ tay vào tôi và hét lớn. Ngay cả khi tiếng Pháp của tôi không hoàn toàn tốt lắm, nhưng tôi biết được ý chính của nó: Sao anh lại ném đi mọi thứ chúng ta có được vì cô ta, vì người phụ nữ này, vì con điếm này, vì con người chẳng là ai cả này. Tại sao cô ta lại đặc biệt? Cô ta chẳng là gì cả. Chúng ta đã bên nhau trong suốt cuộc đời, cô ta chẳng là gì cả với anh. Thomas đã không bảo vệ tôi, nhưng liệu anh có thể làm thế không? Anh chỉ đang cố làm cho cô ấy bình tĩnh lại. Qua tất cả chuyện này, tôi phải thừa nhận rằng, cô ấy trông thật xinh đẹp – và cao quý. Tôi thật ngạc nhiên; cô ấy bay cả đoạn đường vòng quanh thế giới để lôi anh ra khỏi vòng tay của một người phụ nữ khác, và cô ấy trông quyến rũ và thanh lịch trong suốt cả quãng thời gian cô ấy làm việc đó. Các du khách người Trung Quốc đang liếc nhìn ba người chúng tôi, bối rối và hơi ngạc nhiên, nhưng họ vẫn tiếp tục bước đi. Với hơn một tỷ người ở đất nước họ, họ không có thời gian hay không gian để thật sự quan tâm đến bất cứ điều gì.

Tôi đang bước lùi lại một vài bước, thì Dominique đặt tay mình lên ngực Thomas và đẩy anh ấy lùi lại, thật mạnh. Giờ thì nước mắt đang giọt ngắn giọt dài trên gương mặt của cô ấy. Thomas trông khá là ngạc nhiên, như thể trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy vợ mình buồn bã vậy. Tôi quay người lại để đi ra khỏi đó thì tôi nghe được cô ấy hét lên "Em đang mang thai" bằng tiếng Pháp.

Tôi không chắc lắm, nhưng tôi nghĩ cô ấy vừa mới nói, "Em có thai." Và xem xét cái nhìn trên mặt của Thomas, tôi nghĩ đó chính xác là những gì cô ấy nói.

Tôi cúi đầu xuống, và không một lời nào, tự mình rời khỏi Tử Cấm Thành. Tôi chính thức bị truất quyền.

Trong một trong những cuốn sách du lịch viết về Trung Quốc mà tôi đã mua ở sân bay, tôi đọc được rằng có một câu nói phổ biến để kết luận về toàn bộ chế độ của Mao Trạch Đông: Đó là "bảy mươi phần trăm tốt và ba mươi phần trăm xấu." Tôi thích điều đó. Tôi

nghĩ tỷ lệ phần trăm là cách tốt để tổng kết phần lớn các điều trong cuộc sống của một con người. Khi tôi đi bộ về khách sạn, tôi cố theo đuổi các bước trong quá khứ, nhớ lại tất cả những gì tôi đã làm để đưa tôi đến với Con đường Tủy nhục và Đau khổ này. Tôi đang cố nói vâng với cuộc sống và cư xử theo các nguyên tắc và kinh nghiệm tình yêu và sự lãng mạn của người khác và làm theo. Điều đó có gì sai trái sao? Ở Bali, điều đó dường như là một ý tưởng khá tốt. Hiện giờ, khi đứng ở Đại lộ Trường An Tây, chính xác hơn phải nói là, ý tưởng đó có 70 phần trăm xấu và 30 phần trăm tốt. Tất cả những gì tôi biết chắc đó là tôi đã làm cho một người phụ nữ Pháp khóc trên phố, rằng tôi đã bị gọi là đồ điếm, và rằng người đàn ông tôi yêu sẽ rời tôi đi và bắt đầu cuộc sống gia đình với vợ mình. Như anh ta nên làm. Tôi thật nhục nhã và hổ thẹn. Tôi làm làm điều đó một lần nữa. Hẹn hò với một anh chàng tồi. Có thể đó là một anh chàng chỉ có 20 phần trăm xấu và 80 phần trăm tốt, nhưng dù sao đó vẫn là một chàng trai xấu. Vì thế bên cạnh việc trải nghiệm sự xấu hổ vì bị bẽ mặt trước đám đông và giày vò bởi cách cư xử của chính mình, giờ tôi phải nhìn nhận một cách thực tế rằng tôi vẫn đang tiếp tục phạm phải cùng những lỗi lầm chết tiệt.

"Đừng về nhà," Serena nói. Tôi đã gọi cho cô ấy vào lúc sáu giờ sáng, theo giờ của cô ấy. "Cậu không thể bỏ tất cả và quay về nhà chỉ vì một người đàn ông; điều đó thật điên khùng."

"Ừm, thế tớ phải làm gì?" Tôi hỏi, thổn thức trong điện thoại. "Tớ không muốn đi du lịch nữa. Tớ mệt mỏi..." Giọng tôi kéo dài ra khi tôi bắt đầu khóc.

"Hãy đến Ấn Độ!" Serena nói. "Tớ biết được một tu viện ngay bên ngoài Mumbai. Nó là một nơi thật tuyệt để đến và chữa lành vết thương. Cậu sẽ cảm thấy tốt hơn ở đó – cậu sẽ nhận thấy điều đó. Ấn Độ là một nơi tuyệt vời để mang đến cho cậu một viễn cảnh tươi mới."

"Tớ không biết..." Tôi không thể tưởng tượng được việc lên một chuyến bay khác đến Ấn Độ. Tôi chỉ muốn quay trở lại New York, với chiếc giường và căn hộ của tôi cùng với tất cả các hình ảnh và mùi hương mà tôi đã quen thuộc. Sau đó tôi nhận ra mình đã cho thuê căn hộ trong vòng hai tuần. Vì thế tôi sẽ không thể quay lại căn hộ của mình ngay cả khi tôi muốn làm thế.

"Hãy nghĩ về điều đó. Đừng vội vàng đưa qua quyết định. Hãy suy nghĩ nó trong vài giờ."

"Nhưng anh ấy sẽ quay lại đây. Tớ không muốn nhìn thấy anh ấy."

"Anh ta sẽ không quay lại đó trong một quãng thời gian nữa, tin tớ đi. Hãy dành một hoặc hai tiếng để bình tĩnh lại và suy nghĩ."

Tôi cúp điện thoại và ngồi trên giường. Tôi không biết phải làm gì. Tôi ghét ý tưởng phải quay trở lại New York vì thất tình – nó dường như có vẻ khá ủy mị. Tôi đặt đầu mình lên gối, đầy mệt mỏi.

Tôi giật mình thức dậy khi tiếng chuông điện thoại khách sạn vang lên bên tai. Tôi gần như nhảy dựng lên vì âm thanh đó. Tôi ngồi dậy trên giường và nhìn nó kêu mãi. Tôi không chắc mình đã ngủ trong bao lâu. Một giờ? Ba ngày? Tôi không nghĩ nó đến từ Thomas, anh sẽ gọi vào điện thoại di động của tôi, nhưng tôi cũng không chắc lắm về điều đó. Tôi để nó chuyển thành hộp thư thoại. Khi tôi kiểm tra tin nhắn, đó là Wei.

"Julie! Hiện tớ đang dự một buổi tiệc karaoke lớn ở khách sạn của cậu với một vài nhà doanh nhân lớn người Trung Quốc. Tớ ở phòng ở lầu mười tám. Cậu và bạn trai nên đến đây." Và sau đó, dĩ nhiên, cô ấy cười.

Buổi tiệc chưa bao giờ ngừng lại vì điều đó. Nó làm tôi thấy khó chịu. Bên cạnh việc gọi Thomas là bạn trai của tôi, sao cô ấy có thể tiệc tùng như thể cô ấy chẳng có điều gì để quan tâm trên thế giới này? Cô ấy không biết là ngày của cô ấy đang được đếm sao? Rằng một ngày nào đó cô ấy sẽ tiến tới độ tuổi bốn mươi hoặc năm mươi và cô ấy có thể không tìm thấy được bất cứ điều gì thú vị như cô nhìn thấy hiện giờ sao? Rằng cô ấy có thể trở thành một người phụ nữ độc thân, không con cái, cô độc trong một đất nước luôn cho rằng thuộc về những người cộng sản nhưng ngoài trừ việc bạn phải biết chăm lo cho chính mình sao? Tôi không chắc là cô ấy biết điều này, nhưng vì một vài lý do nào đó – hãy đổ lỗi cho chứng say máy bay và/hoặc sự thật rằng Thomas đã hoàn toàn đi khỏi đời tôi, đi khỏi – tôi quyết định nhiệm vụ của tôi phải nói với Wei sự thật về việc trở thành một người độc thân là như thế nào.

Tôi nhét chân vào đôi dép lê bằng vải bông nhỏ xíu mà khách sạn cung cấp, nắm lấy chìa khóa thẻ khách sạn bằng plastic, và đi ra cửa. Tôi bước một cách mạnh mẽ về phía thang máy và vào trong. Có hai người đàn ông thuộc vùng trung tâm Bắc Hoa Kỳ khá dễ thương trong thang máy. Họ đang nói chuyện với nhau, nhưng cả hai lâu lâu lại liếc nhìn xuống bàn chân tôi. Tôi đoán họ chưa bao giờ thấy bất cứ ai đi vòng quanh khách sạn bằng đôi dép lê trước

đó. Tôi đi ra thang máy khi đến lầu mười tám, họ cũng thế. Tôi đi theo họ vào trong một căn phòng lớn đối diện với thang máy, được gọi là "Phòng VIP". Trong đêm nay, nó đã được biến đổi thành một phòng karaoke, với một quả cầu disco ở giữa và một màn hình video lớn. Có rất nhiều người phụ nữ trẻ tuổi đang nhảy nhót trong những bộ đồ được thiết kế, và rất nhiều doanh nhân người Trung Quốc và phương Tây đang uống rượu và trò chuyện với các cô gái.

Wei đang đứng trên một sân khấu nhỏ, đang hát một bài gì đó bằng tiếng Trung Quốc khi các dòng chữ hiển hiện trên màn hình, cùng với là một đoạn phim về một người đàn ông và một người phụ nữ Trung Quốc đang cùng nhau đi dọc theo một con suối chảy róc rách. Tôi không biết cô ấy đang hát về điều gì nhưng – đợi một phút – có phải cô ấy đang hát về - tôi không biết – tình yêu sao? Bạn có nghĩ thế không? Ngay khi cô ấy hoàn thành bài hát của mình, mọi người đều vỗ tay, tôi lao nhanh đến sân khấu nhỏ và đứng ngay cạnh cô ấy. Tôi nhìn khắp phòng, đầy những cô gái Trung Quốc ở độ tuổi hai mươi xinh xắn và những người đàn ông trong các bộ vét đang cùng nhau tán gẫu. Tôi cầm lấy micro từ tay Wei.

"Tôi chỉ muốn các quý cô biết rằng các cô nên nghĩ kỹ về những gì các bạn đang làm," tôi nói to vào micro. Mọi người ngừng nói chuyện để nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang bị điên. Wei chỉ đứng đó nhìn tôi. Cô ấy đưa tay phủ lên miệng mình, nhằm che giấu đi nụ cười.

"Các bạn nghĩ rằng mình có tất cả thời gian trên thế giới, các bạn nghĩ rằng thật vui khi được tự do và độc lập. Các bạn nghĩ rằng mình có tất cả các quyền lựa chọn đó, nhưng thực sự các bạn chẳng có gì. Các bạn sẽ không phải lúc nào cũng được vây quanh bởi những người đàn ông. Các bạn không phải lúc nào cũng trẻ. Các bạn sẽ trở nên già đi và biết nhiều hơn về những gì các bạn mong muốn và các bạn sẽ không sẵn lòng ổn định và các bạn sẽ nhìn xung quanh mình và rồi sẽ có ít hơn những người đàn ông cho bạn lựa chọn. Và bạn không chỉ sẽ trở nên độc thân, mà bạn cũng sẽ chẳng có được một người con nào. Vì thế các bạn nên hiểu rằng đó chính là các hậu quả cho những hành động hiện tại của các bạn. Những hậu quả cực kỳ cực kỳ nghiêm trọng!"

Không ai nói một lời nào. Dĩ nhiên, tất cả đều nghĩ tôi là một người mất trí. Tôi trả micro lại cho Wei. Cô ấy vẫn giữ chặt tay lên miệng mình và cười lớn.

"Ôi, Julie, cậu mới thú vị làm sao! Cậu thật thú vị!"

Quay trở lại Mỹ

Đó là ngày Ruby thực hiện việc thụ tinh nhân tạo và cô không có một ai đi cùng. Và, thật sự, điều gì có thể sầu não hơn điều đó? Vào thời điểm đó, Ruby sẽ béo phị. Béo. Ngực cô sẽ sưng phồng lên như thể cô đã thực sự mang thai. Cô tưởng tượng rằng có ai đó đang dùng kim châm vào người và nước sẽ phun tung tóe ra khỏi người, và biến lưng cô trở lại hình dáng bình thường. Cô sẽ dễ xúc động trong ba ngày tới, mà cô sẽ đổ lỗi cho hormones, nhưng, thật sự là, hãy đối diện với điều đó. Nó có thể là do cô vừa mới được thụ tinh bằng một ống tiêm và sau đó trải qua chín tháng mang thai một mình, cô độc. Tôi chỉ nói vậy thôi.

Dự tính người bạn tốt của cô là Sonia sẽ là người đi theo, nhưng cô ấy vừa mới hủy việc đó vào phút cuối vì con gái cô ấy bị ốm. Ruby không muốn gọi cho Serena vì Serena vừa mới kể cho cô nghe về những gì vừa mới xảy ra với công việc của cô ấy và cô không muốn làm phiền cô ấy thêm nữa. Cô gọi cho Alice, nhưng cô ấy không nhấc máy. Ruby nên yêu cầu những người bạn nam đồng tính của mình nhưng cô vẫn còn đang giận họ. Người duy nhất còn sót lại là Georgia. Họ thực sự không biết rõ về nhau lắm, và Ruby nghĩ Georgia hơi điên một chút, nhưng có lẽ sẽ tốt hơn nếu đi cùng với một người điên khùng còn hơn là đi một mình? Cô không chắc lắm điều đó.

Nhưng cuối cùng, Ruby lựa chọn giải pháp khác – lên taxi, đi đến phòng khám, nằm trên bàn, được tiêm vào một ống đầy tinh trùng, gọi taxi và về nhà. Một mình. Vì thế cô nhấc điện thoại và gọi cho Georgia. Alice đã kể cho cô ấy nghe về những mũi tiêm hằng ngày vì thế cô ấy không hoàn toàn ngạc nhiên và đã ngay lập tức đồng ý. Georgia khao khát được làm việc gì đó ngoài việc suy nghĩ về cuộc chiến giám hộ sắp tới với Dale và cuộc viếng thăm của nhân viên công tác xã hội được tòa chỉ định sẽ diễn ra vào cuối ngày. Bọn trẻ đang ở trường, chứ không phải ở nhà, bỏ mặc, và cô hoàn toàn tự do nghĩ về cuộc đời của một người khác để thay đổi.

Khi Ruby đến phòng khám, Georgia đã ở bên ngoài. Ruby cảm thấy bớt căng thẳng hơn. Thật tốt khi có người ở đó cùng với cô, chờ đợi cô.

"Chào Ruby," Georgia nói đầy ngọt ngào. "Cậu cảm thấy thế nào?"

Ruby chỉ mỉm cười và nói, "Béo. Lo lắng."

"Việc này thật thú vị." Georgia nói khi họ bước qua cánh cửa quay. "Cậu có thể trở thành một người mẹ vào ngày hôm nay."

"Tớ biết. Điều đó chẳng phải khá kỳ cục sao?" Ruby đáp lại, đặt tay mình lên cửa quay và đẩy nó.

Georgia đi theo ngay sau Ruby và nói, "Cậu biết gì không? Mọi chuyện đều kỳ cục."

Phòng đợi khá yên tĩnh. Chỉ có hai người phụ nữ ở đó, cả hai đều đang mang thai – điều đó dường như là một tín hiệu tốt đối với Ruby. Ruby viết tên và cô và Georgia ngồi xuống chờ đợi.

"Tớ nghĩ thật tuyệt khi cậu làm điều này. Việc làm mẹ là một trong những trải nghiệm tuyệt vời nhất trên thế giới. Thật sự đó," Georgia nói.

Ruby mỉm cười. Cô thật hạnh phúc khi nghe được điều đó.

"Cậu sẽ không bao giờ thực sự hiểu được nó cho đến khi nó xảy đến với cậu, nhưng nó như thể trách nhiệm tuyệt vời đó được giao cho cậu – chăm sóc một người khác trên trái đất này. Con người nhỏ bé đó trở thành phần quan trọng đối với cậu." Georgia dường như chìm đắm trong suy nghĩ. "Nó thật sự ngọt ngào."

Ruby nhìn Georgia. Lần này, cô ấy dường như yếu đuối. Dễ bị tổn thương. Nhẹ nhàng. Không điên rồ.

"Thế cậu quyết định làm một người mẹ đơn thân. Thế có nghĩa là sao?" Georgia nói thêm. "Tất cả chúng ta đều kết thúc bằng việc ly hôn và trở thành những người mẹ độc thân. Cậu cũng đang bắt đầu đi con đường đó."

Ruby nghĩ điều đó hơi vô vọng, nhưng có lẽ Georgia chỉ đang cố làm cho cô cảm thấy tốt hơn về việc độc thân. Ruby liếc nhìn về phía quầy tạp chí có đầy các tờ Woman's Day và Redbook và People. Georgia tiếp tục lời động viên của mình. "Tốt hơn hết là nên có con theo kiểu này."

Giờ Ruby tự hỏi chuyện này sẽ đi đến đâu.

"Ít nhất với cậu chúng sẽ không phải chịu đựng một gã cha khốn kiếp, người muốn ra tòa để chứng minh rằng cậu không đủ tư cách làm mẹ. Ít nhất việc này sẽ không dẫn cậu đến điều đó."

"Cái gì?" Ruby nói, bỏ đi sự cảnh giác của mình.

"Ồ. Đúng thế. Đó là những gì hiện đang diễn ra. Cậu có tin nó không?"

Ruby chưa bao giờ rời ánh mắt mình khỏi Georgia, vì thế để không để lộ ra bất cứ ý nghĩ nào đang diễn ra trong đầu mình, như "Ừm, thực ra..."

Georgia hít thật sâu. Cô ấy cầm tờ tạp chí Parents lên và bắt đầu lật lật tờ tạp chí. "Nhưng hôm nay không nên nói gì nhiều về tớ. Hôm nay là ngày của cậu. Và ý của tớ là cậu không nên cảm thấy tồi tệ về điều này. Tại sao cậu lại tước đi quyền có con của chính cậu chỉ vì cậu không muốn trở thành một bà mẹ đơn thân? Vào lúc chúng ta được năm mươi tuổi, mọi người chúng ta biết đều sẽ trở thành một người mẹ đơn thân." Cô ấy ngừng nói để nhìn vào bức hình của "Món Socola Hạnh nhân trong Năm phút".

"Vấn đề rắc rối với những người mẹ đơn thân là tất cả họ phải cạnh tranh với những người đàn ông giống như họ vậy – những người luôn sẵn sàng hẹn hò với những người phụ nữ đã có con. Ý tớ là, có bao nhiêu người đàn ông như thế ở New York? Làm thế nào chúng ta tìm được một người như thế?"

Ruby có ham muốn dùng tay bịt miệng Georgia và không lấy nó ra cho đến khi tên cô được gọi. Nhưng thay vào đó, cô ngồi lùi lại trên ghế của mình, nhắm mắt lại và thở dài. Có thể ý tưởng mời Georgia cùng đến nơi thụ tinh lần này chẳng hay ho tí nào.

"Ruby Carson?" một cô y tá gọi lớn, và Ruby đứng phắt dậy. Georgia ngồi thẳng lên và siết chặt tay cô.

"Cậu có muốn tớ vào trong đó cùng cậu không?"

Hình ảnh Georgia ngồi trong đó trong khi một bác sĩ hay y tá nào đó đặt một ống đầy tinh trùng vào bên trong phần nữ tính của cô xuất hiện trong đầu.

"Không, tớ ổn, cậu cứ ngồi ở đây, tớ ổn mà."

"Được. Nhưng nếu Julie ở đây, cậu ấy sẽ vào trong đó với cậu, vì thế tớ chỉ muốn cậu biết là tớ có thể làm thế."

"Cám ơn cậu. Tớ lấy làm cảm kích về điều đó. Tớ nghĩ việc đó sẽ diễn ra rất nhanh. Tớ ổn mà."

"Được rồi," Georgia nói, hơi thanh thản. "Chúc vui vẻ nhé!"

Ruby cởi áo quần và ngồi trên bàn kiểm tra. Cô cảm thấy mình như cô gái nhỏ, hai chân cô đu đưa, tay nắm chặt vào chiếc áo bệnh nhân. Cô nhớ đến lần kiểm tra phụ khoa đầu tiên của mình. Lúc đó cô mười ba tuổi, và được mẹ cô mang đến kiểm tra ngay lần có kinh đầu tiên của cô. Cô ngồi đó, như bây giờ, chờ đợi, không biết điều gì sẽ xảy đến, nhưng hiểu rằng nó là việc phải trải qua, điều đưa cô vào một chương mới hoàn toàn của cuộc đời cô, với tư cách là một người đàn bà. Sự khác biệt duy nhất là lúc đó cô có mẹ ở bên cạnh; giờ mẹ cô sống ở Boston; nhân tiện, mẹ cô là người đã nuôi lớn cô với tư cách là một người mẹ đơn thân; mẹ cô là người luôn cực kỳ phiền muộn. Cha cô đã rời bỏ họ khi cô lên tám, và mẹ cô không bao giờ kết hôn nữa.

Cô nhắm mắt lại và cô nghĩ những điều mới lạ hơn. Nhưng tất cả những gì cô có thể thấy là hình ảnh mẹ cô đang ngồi ở bàn bếp, hút thuốc, nhìn mông lung đâu đó. Cô nghĩ về việc mẹ cô đi làm về trễ mỗi đêm, mang theo các đồ thực phẩm. Cô nghĩ về hình ảnh ba người ngồi ở bàn bếp – Ruby, anh trai cô Dean, và mẹ cô – cùng nhau ngồi ăn một cách yên lặng. Mẹ cô, quá mệt mỏi, quá phiền muộn để nói chuyện, anh trai cô và cô đang cố làm mọi thứ trở nên nhẹ nhõm hơn bằng cuộc chiến khoai tây nghiền, với sữa trào ra từ mũi cả hai. Cô nhớ sự giận dữ của mẹ cô; sau đó thường xuyên, những giọt nước mắt của mẹ.

"Các con không biết mẹ phải làm việc mệt nhọc đến thế nào sao? Các con không hiểu là mẹ mệt mỏi thế nào sao?" bà hét lên khi bà đứng dậy và cầm lấy miếng bọt biển, đi đến bức tường để lau chùi những cục khoai tây dính trên đó. Ruby nhớ rằng vào lúc đó cả hai anh em đã cười bà. Bà dường như là một bức tranh biếm họa kỳ cục, chứ không phải là một con người thật. Vào lúc đó cả hai cảm thấy khá buồn cười về người mẹ có các cảm xúc điên khùng đó. Dĩ nhiên, vào thời điểm đó, với hình ảnh những đứa con đang cười rúc rích và đầy mỉa mai, mẹ của Ruby ngồi sụp xuống và khóc nức nở.

"Tôi không thể chịu đựng điều này được nữa! Tôi không thể!" bà nói khi ném miếng bọt biển vào bồn rửa, thổn thức khóc khi bà tựa người vào thành bếp, lưng bà quay về phía hai đứa con của mình. "Đốt cả ngôi nhà luôn nếu các con muốn thế," bà hét lên khi bà chạy nhanh ra khỏi phòng.

Ruby nhớ cảm giác cô có được trong lõm thượng vị của mình vào thời điểm đó. Cô không biết đó là gì vào thời điểm đó, nhưng khi

cô lớn lên, cô phát hiện ra chính bản thân cô nhận biết rõ cảm giác đó hết lần này đến lần khác. Cô có nó khi cô nhìn thấy một người mù, một mình, đang gõ nhẹ cây gậy đi trên một con đường đông đúc ở Manhattan, hoặc lần cô nhìn thấy một người phụ nữ già ngã xuống trên nền băng. Cô cảm thấy hối tiếc. Vào lúc mười tuổi, cô đã cười vào mẹ mình vì cô không biết cách thể hiện cảm giác hối tiếc về người mẹ của chính mình. Khi cô ở độ tuổi vị thành niên, khi nhìn thấy mẹ mình có một loạt bạn trai mới, tất cả đều tệ hại, cô đã giải quyết sự hối tiếc của mình bằng một cách hoàn toàn mới: cô căm ghét mẹ mình. Đây không hẳn là một câu chuyện khác thường nhất được kể, nhưng trong hai năm học cuối trung học của mình, Ruby ngừng nói chuyện với mẹ. Đúng vậy, họ không hòa thuận, đúng vậy, họ đã gây gỗ với nhau về những thứ như giờ giới nghiêm và trang phục và bạn trai, nhưng điều quan trọng hơn cả, Ruby không thể nào tỏ ra thương xót bà được nữa. Vì thế, cô càng ít tiếp xúc với mẹ mình, Ruby càng ít cảm nhận cảm giác nôn nao, khiếp sợ đó trong dạ dày mình.

Giờ Ruby đang ở đây, cảm nhận làn da trần của mình dính chặt vào lớp giấy vệ sinh được bọc quanh bàn, và chờ đợi bác sĩ thụ tinh cho. Tại sao lại thế? Vì khi nhạc chấm dứt và mọi người đã nắm tay người đàn ông của họ rời đi, chỉ còn cô đứng đó một mình đầy cô độc. Cuộc đua đã bắt đầu và cô đã bỏ lỡ nó. Cô đã bỏ lỡ. Đó là cách duy nhất cô có thể nhận biết khi cô ngồi ở đây, trần truồng và cô độc, chờ đợi.

Có thể nếu tôi ở đó mọi việc có lẽ sẽ khác đi. Có lẽ tôi sẽ nói chuyện phiếm với cô ấy và nói những điều đúng đắn và làm cho cô ấy cảm giác rằng những gì cô ấy sắp làm là một sự khởi đầu mới của cuộc đời mà, mặc dầu nó sẽ gặp nhiều khó khăn, cô ấy sẽ nhận được nhiều sự tưởng thưởng. Đó sẽ là cuộc sống và niềm vui và trẻ con và những nụ cười. Nhưng tôi đã không ở đó, và tôi đã không nói bất cứ điều gì thông minh, và Ruby bắt đầu trượt xuống một cái hố như nhiều lần khác trước đây.

Trong khi cô ấy đang trên đường trượt xuống, Bác sĩ Gilardi bước vào. Ông ở vào khoảng độ tuổi đầu sáu mươi, với một mái tóc bạc trắng đạo mạo và làn da sạm lại vì cuộc sống cho phép. Ruby chọn ông vì ông đẹp trai và dịu dàng và cô cảm thấy rằng khi người đàn ông đưa tinh trùng vào người cô, ông ấy, theo một cách nào đó, sẽ là cha của đứa con cô.

"Vậy," ông ấy nói với một nụ cười nở trên môi. "Cô sẵn sàng chưa?"

Ruby cố tỏ ra vui vẻ. "Ừm. Hãy cho tôi em bé nào, Bác sĩ!"

Bác sĩ Gilardi mỉm cười. "Tôi chỉ kiểm tra cho cô lần cuối và sau đó y tá sẽ thực hiện việc còn lại."

Ruby gật đầu và nằm xuống, đặt hai chân lên bàn đạp và mở rộng chân ra. Bác sĩ đẩy ghế đến và ngồi xuống, sẵn sàng cho việc kiểm tra.

Khi nằm đó, một lần nữa Ruby lại cảm nhận được cảm giác xưa cũ. Cô tự hỏi liệu nó có nên được gọi là "lòng thương xót" vì nó luôn cảm nhận ở đáy dạ dày bạn. Không quan trọng chữ đó được tạo ra như thế nào, tất cả những gì cô biết là hiện cô đang cảm nhận được nó. Ở đây trong chiếc áo bệnh viện và ánh đèn huỳnh quang và không có bất cứ một người đàn ông nào đó trên thế giới này yêu cô, cô thật đáng thương. Cô nghĩ về tất cả những người đàn ông cô đã hẹn hò và dành quá nhiều thời gian để vượt qua sự đau buồn. Đó là Charlie và Brett và Lyle và Ethan. Chỉ là những anh chàng. Những anh chàng không đâu ra đâu, những người đã khiến Ruby phải khóc hết lần này đến lần khác. Cô biết họ chẳng tự xử vào trong một chiếc tách để một vài người mẹ thay thế có thể mang thai con của họ. Cô chắc là tất cả họ đều có bạn gái hoặc vợ hoặc bất cứ cái quái quỷ gì đó mà họ muốn có. Và cô thì ở đây, sắp trở thành một người mẹ đơn thân cô độc, không có tình dục và phiền muộn.

Cô y tá mang vào một thùng làm lạnh lớn. Cô ấy mở nó ra và hơi lạnh từ đá khô tỏa ra. Khi làn hơi bay đi, cô ấy lấy ra một hộp nhỏ trông giống một cái bình thủy bạc lớn. Nó chứa đầy những đứa con của Ruby.

"Nó đây rồi," cô y tá ấy nói, một cách ngọt ngào. Bác sĩ Gilardi đứng dậy và cầm lấy nó từ tay cô ấy. Ông nhìn Ruby.

"Mọi thứ đều ổn. Cô sẵn sàng chưa?" Một triệu ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu Ruby vào thời điểm đó. Đó là về việc sau khi xong việc ở đây và đi về căn hộ trống không của mình. Về việc làm phép thử thai và phát hiện rằng cô đang mang thai. Về việc không có bất cứ người đàn ông nào có mặt vào lúc đó, người sẽ sung sướng mê li khi nghe được tin đó. Về việc ở trong phòng sinh cùng với những người bạn, gia đình, nhưng chẳng có lấy một người đàn ông. Nhưng chỉ một ý nghĩ duy nhất khiến cô co rúm lại trong sự thương hại là ký ức về hình ảnh mẹ cô vừa khóc vừa nói chuyện điện thoại với một vài người bạn của bà. "Tớ không thể chịu được," Ruby nhớ mẹ mình đã nói với những giọt nước mắt đang lăn dài trên má bà. "Nó quá sức chịu đựng của tớ. Quá sức. Tớ không biết tớ phải làm gì. Tớ không biết!" Và sau đó mẹ cô thu người lại trên

ghế và khóc tức tưởi.

Ruby đẩy thẳng người dậy, lấy chân ra khỏi bàn đạp.

"Không, tôi chưa sẵn sàng. Tôi chẳng sẵn sàng tí nào." Sau đó cô quay người sang một bên và nhảy xuống khỏi bàn. Cô giữ chặt chiếc áo bệnh của mình và nói, "Tôi xin lỗi vì đã làm mất thời gian của các vị, tôi xin lỗi vì đã lãng phí lượng tinh trùng tốt đó, và tôi thật sự, thật sự lấy làm tiếc rằng tôi vừa mới lãng phí hơn bảy ngàn đôla, nhưng tôi phải đi."

***

Giờ là mười một giờ ba mươi sáng. Georgia đã mở tủ lạnh và nhìn vào bên trong hai mươi lần trong vòng năm phút. Cô có sữa. Và trứng. Và bánh mì, rau, hoa quả, một ít thanh phomát, một vài hộp nước ép và một vài hộp pudding. Cô có một vài hộp Tupperware có một ít macaroni và phomát đã nấu chín, cũng như một vài miếng gà chiên được bọc trong bao. Cô nghĩ điều này sẽ mang lại một cảm giác gia đình thật sự, cho thấy rằng cô đã nấu một bữa ngon tuyệt vào đêm trước – điều gì còn có thể nói về hình ảnh "một người mẹ tốt" hơn là một ít macaroni và phomát và món gà chiên còn sót lại?

Cô không có quan điểm tốt về cuộc phỏng vấn này. Nó là một cuộc phỏng vấn chó chết đầy nhục nhã khốn kiếp với một nhân viên xã hội hoặc một nhà tâm lý học nhảm nhí nào đó hoặc bất cứ người nào sẽ đi vào nhà cô, và nhìn vào tủ lạnh của cô và hỏi cô những câu hỏi về cách cô nuôi dạy những đứa con của mình như thế nào. Và rồi người phụ nữ đó, con khốn đó, nhà cải cách lý tưởng đó, người luôn thích chõ mũi vào việc người khác "tôi thật cao thượng" đó sẽ quyết định liệu cô có được phép giữ các con của mình hay không. Georgia đóng sầm cánh cửa tủ lạnh lại.

Cô nghĩ có lẽ tốt hơn hết cô nên khiến mình ở trong tâm trạng tốt hơn trước khi nhân viên xã hội đến.

Cô đi quanh căn hộ của mình. "Việc này thật nghiêm trọng," cô nói, với chính mình. "Việc này thật nghiêm trọng như nó vốn thế." Cô cố hít thở. Hít vào và thở ra. Hít vào và thở ra. Cô bắt đầu nghĩ về những người mẹ xấu. Những người mẹ cô nhìn thấy trên đường, la hét, tát vào những đứa con của mình, gọi chúng bằng những cái tên như "đồ ngốc" hay thậm chí "đồ khốn nhỏ bé". Cô nghĩ về tất cả những mẩu chuyện mà cô đã đọc được trên báo về những người phụ nữ đã dùng thuốc lá châm vào người con mình,

hoặc bỏ đói chúng trong ba ngày, hoặc để chúng đói đến chết. Cô ngừng lại và nhìn quanh căn hộ xinh đẹp của mình ở West Village. Họ chẳng thể nào lấy đi con mình được. Mình là mẹ chúng, vì Chúa. Sau đó cô nghĩ về anh chàng Michael Jackson điên rồ và điền trang Neverland ma quỷ của anh ta và hình ảnh anh ta đung đưa đứa trẻ bên ngoài cửa sổ khi anh ta chào đón những người hâm mộ. Và anh ta được phép nuôi con của mình, Georgia nghĩ khi đi về phía phòng tắm. Cô mở cánh cửa của tủ thuốc và nhìn vào Band-Aids, thuốc aspirin dành cho trẻ con, những viên aspirin dành cho người lớn và băng gạc. Còn có thứ gì mà cô không có trong tủ thuốc của mình khiến cô cảm thấy đủ tư cách không? Cô không thể tin được Dale lại trơ tráo đến thế khi nói cô thiếu tư cách làm mẹ. Được rồi. Cô đã có một lần rời nhà đi và để bọn trẻ ở nhà một mình, không được giám sát. Georgia đóng cửa tủ thuốc và nhìn vào gương. Điều đó thật sự, thật sự tệ. Nhưng không phải bất cứ bậc làm cha mẹ nào một lần trong cuộc đời làm cha mẹ chó chết của họ làm một điều gì đó cực kỳ, cực kỳ lơ đễnh sao? Liệu cô có phải là người duy nhất phạm lỗi trên thế giới này không? Georgia nhìn mặt mình trong gương. Được rồi, điều đó thật quá tệ. Thật sự thế. Cô đã ????? Được rồi – vì thế, tốt thôi. Cô đã không đung đưa bất cứ ai bên ngoài ban công.

Cô ra khỏi phòng tắm và đi vào phòng khách, nhìn chăm chú vào khắp nơi. Liệu trong phòng có bất cứ vật sắc nhọn, hay bất cứ góc lồi ra nguy hiểm nào ở đồ nội thất có thể khiến cô không có tư cách là một nhà thiết kế nội thất? Georgia, vẫn đang bừng bừng tức giận, bước vào bếp và nhìn vào phòng chứa thực phẩm. À, phòng chứa thực phẩm. Còn gì tốt hơn một phòng chứa thực phẩm lớn? Điều này đã khiến cô hoàn toàn thư giãn, hỗn hợp làm bánh muffin và chocolate chips và tinh chất vanilla và bột mì và dừa khô. Mẹ cô đã có lần nói với cô rằng mỗi ngôi nhà nên có nguyên liệu làm bánh để có thể làm nó bất khi nào bạn muốn. Cô chưa bao giờ quên điều đó. Giờ suy nghĩ đó có giống với suy nghĩ của một người không đủ khả năng làm mẹ không? Quá giận dữ. Cực kỳ giận giữ. Tiếng chuông cửa vang lên khi cô đang cố để thở. Georgia gần như bật khóc. Nhưng cô không làm thế. Cô hít thật sâu và bước nhẹ nhàng bình tĩnh về phía cửa. Cô lại hít vào và thở ra một lần nữa, nhưng khi đặt tay lên nắm cửa cô không thể không nghĩ, Dale sẽ phải bị thiêu cháy trong địa ngục vì chuyện này.

Cô mở cửa với một nụ cười trên môi. Đứng ở trước nhà cô là một người đàn ông nhỏ con với một mái đuôi ngựa màu bạc và râu quai nón. Ngay lập tức cô biết rõ anh ta thuộc loại nào. Nhân viên xã hội chuyên nhúng mũi vào chuyện của người khác đầy tự do

của những thập kỷ sáu mươi. Ông ta mỉm cười đầy hiền lành. Georgia cũng đáp lại nụ cười đó. Cô ghét ông ta. Làm thế nào ông ta biết được thế nào là một người mẹ tốt? Ông ta là đàn ông, cũng như Dale, và ông chỉ có thể ngửi khói mà thôi.

"Mời ông vào," Georgia nói đầy ngọt ngào và ra hiệu cho ông đi vào nhà. Ông ta bước vào và nhanh chóng nhìn quanh khắp căn hộ. Mắt của Georgia cũng hướng theo ánh mắt của ông ta. Cô có thể thấy những gì ông ta đã thấy: một căn nhà sạch sẽ, được chăm lo tốt.

"Tên tôi là Mark. Mark Levine."

"Thật vui khi được gặp anh, Mark." Thật vui khi được anh ghé qua nhà và phán xét tôi. "Tôi lấy gì cho anh uống nhé? Tôi có café, trà, nước ép nho, nước cam, nước ép lê, nước ép bưởi, nước máy, nước đóng chai, nước suối, Gatorade…"

"Một ly nước là tốt rồi, cám ơn," anh ta nói.

Georgia đi vào bếp và mở cửa tủ lạnh rộng ra, để lộ ra tất cả những gì bên trong. Cô nhìn thấy anh ta chú ý đến nó, và cô mỉm cười với chính mình khi cô lấy ra bình đựng nước Brita và rót đầy hai ly. "Sao chúng ta không nói chuyện trong phòng khách nhỉ, Mark?"

"Điều đó thật tuyệt."

Họ đi vào phòng khách và ngồi xuống. Georgia tự hỏi liệu cô có nên đặt lót cốc trên bàn café hay không – sẽ làm cô trông giống một người mẹ tốt vì cô chú ý đến tiểu tiết, hoặc một người mẹ xấu vì cô quá tỉ mẩn không? Cô quyết định dùng miếng lót cốc. Cô ngồi lùi lại và nhấp từng ngụm nước và nhìn thẳng vào Mark Levine.

"Tôi biết quãng thời gian này thật khó khăn đối với bà," Mark nói, một cách nhẹ nhàng. "Tôi sẽ cố hết sức thận trọng, nhưng mặc dầu thế, tôi sắp hỏi bà những câu hỏi mang tính cá nhân."

"Anh cứ hỏi đi," Georgia nói đầy phấn khích. Thằng khốn.

"Ừm, để bắt đầu, sẽ tốt hơn cho chúng tôi khi hỏi thăm về mối quan hệ giữa bà và chồng cũ của bà. Bà cảm nhận thế nào về ông ấy và bà nói như thế nào về ông ấy với các con của bà."

Mối quan hệ của tôi với anh ta thật tuyệt. Đó là lý do cho việc hiện anh đang ngồi trong nhà tôi để quyết định việc liệu các con tôi

được phép sống với tôi hay không.

"Ừm, còn tùy vào tình huống. Tôi nghĩ chúng tôi khá hòa thuận với nhau. Tôi khuyến khích anh ấy đến gặp bọn trẻ. Tôi đã, và vẫn, cực kỳ sẵn sàng thực hiện một vài kiểu hòa giải giám hộ chính thức với anh ấy."

Mark nhìn vào tờ ghi chú của mình. "Anh ấy đã đề cập rằng bà có một vài vấn đề với bạn gái mới của anh ấy."

Dạ dày của Georgia hơi nhộn nhạo khi cô nhấp một ngụm nước. "Ừm, đúng thế, cô ấy khá trẻ, và anh ấy chỉ vừa mới gặp cô ấy thôi." Cô ngước nhìn Mark Levine bằng đôi mắt mở to với vẻ ngây thơ. "Chẳng phải bất cứ người mẹ nào cũng có những mối quan tâm sao?"

Mark Levine gật đầu. Anh ta kiểm tra lại ghi chú của mình lần nữa và sau đó nhẹ nhàng nói, "Anh ấy nói rằng cô đã gọi cô ấy là một 'con điếm'? 'Đồ cặn bã'?"

Cô nhìn anh ta với ánh mắt chết người. Vậy đây là cách việc này diễn ra sao, đồ khốn. "Anh đã bao giờ trải qua một cuộc ly hôn chưa, Ông Levine?" Georgia hỏi, với giọng nói càng rõ rệt và càng điềm tĩnh càng tốt.

"Không may, tôi đã từng trải qua điều đó."

"Thế thì ông hiểu được rằng đây là một quãng thời gian, một quãng thời gian hối tiếc nhỏ bé, khi các cảm xúc trong con người ông đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, phải không? Khi chúng ta có thể làm hay nói những điều mà sau đó chúng ta hối tiếc?"

"Dĩ nhiên," Mark Levine nói với một nụ cười miễn cưỡng. Anh ta tiếp tục nhìn xuống các ghi chép của mình. Georgia tưởng tượng mình đang đục một lỗ vào ngay trán anh ta.

"Và những cảm xúc đó, có thể là những oán giận đối với bạn gái mới của anh ấy, liệu cô có làm cho các con mình cảm nhận chúng bằng bất cứ giá nào không?"

Georgia nhanh chóng trả lời câu hỏi đó. "Dĩ nhiên là không rồi. Ngay cả đối với với những bậc làm cha mẹ… tôi không biết… ngây thơ nhất cũng biết rằng bạn không bao giờ được nói xấu chồng hoặc vợ hoặc bạn bè bạn trước mặt con cái bạn."

"Dĩ nhiên," Mark Levine nói một cách tế nhị. Anh ta hít thật sâu.

"Thế khi chồng bà đã nói rằng Beth đã gọi bạn gái anh ấy là một 'con điếm người Brazil rẻ tiền', liệu cô có nói điều đó..." Mark Levine ngừng lại, không hẳn vì anh ta không biết cách kết thúc câu hỏi đó hoặc anh ta thực sự cần làm thế.

"Đó hoàn toàn là một lời nói dối," Georgia trả lời ngay, nhưng cô đã nói dối. "Điều này chỉ cho thấy một điều là chồng cũ của tôi sẽ làm bất cứ điều gì để vẽ nên hình ảnh tôi là một con quái vật không thể kiểm soát, đầy hận thù." Georgia bật dậy khỏi ghế sofa và đứng chống nạnh, sau đó thả tay ra khỏi hông, rồi lại đặt chúng lên đó. "Liệu tôi có giống kiểu phụ nữ sẽ gọi một người phụ nữ khác là 'một con điếm rẻ tiền' trước mặt đứa con gái bốn tuổi của tôi không?"

Mark Levine ngước nhìn cô và không nói bất cứ điều gì cả.

Và rồi điều đó đã xảy ra. Cô bắt đầu nói.

"Xin anh nhớ kỹ, việc phát hiện ra chồng mình, người đã cùng mình chung sống trong mười hai năm quyết định từ bỏ cuộc hôn nhân và phá vỡ gia đình và bắt đầu gặp gỡ một người phụ nữ trẻ hơn anh ta đến những mười lăm tuổi không phải là không đau đớn. Đó là người phụ nữ anh ta muốn giới thiệu với con cái mình, cùng chúng đi công viên, hoặc có lẽ đi ăn món Trung Quốc ở Khu phố Tàu, hoặc có thể tất cả sẽ cùng nhau đi xem phim, như một gia đình lớn hạnh phúc." Georgia đang đi lại khắp căn hộ, khi thì đứng trước mặt Mark Levine đang ngồi trên sofa, khi thì đứng đằng sau Mark Levine đang ngồi trên sofa.

"Nó hoàn toàn phù hợp khi một ngày bạn sống với vợ và con cái, ngày hôm sau lại trở thành 'Chào các nhóc, bố muốn các con gặp bạn gái mới của mình.' Liệu điều đó có thích hợp với ông không? Tôi, trong lúc đó, chỉ đang cố thực hiện một vài cuộc hẹn hò, chỉ đang cố tìm một người đàn ông tử tế với một độ tuổi phù hợp, người mà một ngày nào đó, một ngày cách hiện tại một thời gian khá xa kể từ hôm nay, khi các con tôi đã được chữa lành, khỏe mạnh, tôi có thể đưa người đó về nhà giới thiệu với chúng. Nhưng, tôi lại là người bị phê phán. Xét đoán. Giờ thì nói cho tôi biết, Ông Levine, điều đó có công bằng không?"

Một lần nữa, Mark Levine chỉ hé mắt nhìn cô chứ không nói bất cứ điều gì.

"Sự thật là, Ông Levine, liệu cách cư xử của chồng tôi có giống cách cư xử của một người đàn ông thông cảm và hiểu biết về các

nhu cầu của các con anh ta không? Hay liệu anh ta có phải giống với một người đàn ông bị tình dục làm lu mờ vì anh ta làm tình ba lần trong một đêm với con điếm người Brazil nào đó." Georgia đột nhiên ngừng lại. Mark Levine đặt bút xuống và ngây mặt ngước nhìn Georgia.

"Tôi... ý tôi là... mẹ khỉ. Chết tiệt. Khốn kiếp." Georgia nhận ra điều cô vừa nói ra. "Ý tôi là, ý tôi là..." Georgia ngồi xuống sofa và im lặng trong một phút, nước mắt dâng đầy trong đôi mắt cô. Cô ngước nhìn Mark Levine.

"Anh phải hiểu cho tôi. Việc này đã khiến tôi cực kỳ căng thẳng. Anh đến đây, và hỏi tôi những câu hỏi... nó làm tôi bối rối. Và khi anh đưa từ con điếm vào đầu tôi và rồi tôi bối rối và rồi, bốp!" – Georgia làm động tác với hai tay mình để bên đầu mình để chỉ rõ dấu hiệu, ừm, một tiếng bốp! – "nó bộc phát ra từ miệng tôi."

Mark Levine đóng sổ ghi chép của anh ta lại.

"Tôi hoàn toàn hiểu. Đây ắt hẳn là một quãng thời gian khó khăn cho bà." Thông qua ngôn ngữ cơ thể của Mark Levine, anh ta rõ ràng thể hiện việc mình đã thấy đủ và chuẩn bị đứng dậy, rời đi.

"Đúng vậy. Tôi hy vọng anh hiểu điều đó. Chúng ta đang nói về các con tôi. Về việc liệu các con tôi có được phép sống với tôi hay không. Còn điều gì quan trọng hơn điều đó? Còn điều gì có thể căng thẳng hơn điều đó?"

Mark Levine, một lần nữa, lại không trả lời câu hỏi đó. Ông ta đứng dậy và rời đi. Georgia không còn gì để nói. Cô phải lấy dây thừng ra để tự treo cổ mình quá.

"Tôi nghĩ tốt nhất tôi sẽ quay lại vào lần khác. Lần tới tôi sẽ nói chuyện với bà và các con bà. Có được không?"

Georgia ngồi bất động trên sofa. "Thế thật tốt, cám ơn."

Mark Levine tự mình đi ra khỏi nhà cô.

Sau khoảng mười phút ngồi nhìn mông lung, bất động, không thể khóc hay la hét, Georgia đứng dậy. Không chút suy nghĩ, cô bước vào nhà bếp và mở cửa tủ lạnh ra. Cô đứng đó nhìn chằm chằm vào sữa, bánh mì, trứng, trái cây, các loại rau, nước suối, gà và món mac và phomát trong một thời gian dài. Cô đóng cửa tủ lạnh lại, tựa lưng vào cửa tủ lạnh và bắt đầu khóc.

Serena đang làm mọi điều theo sách. Cô đã bắt đầu nghiền các loại rau, làm salad, chuẩn bị thực phẩm cho món hemp pesto và món "pasta" zucchini. Cô không nấu bất cứ món gì vượt quá 110 độ. Cô luôn chắc rằng mỗi một loại rau đều là rau hữu cơ và sau đó rửa sạch từng chút một chúng.

Serena, như tôi đã đề cập trước đây, biết rằng một phần trong bản miêu tả công việc thông thường của mình là sự hiện diện của cô càng kín đáo càng tốt trong nhà của họ. Nhưng giờ cô đang cố trở nên vô hình. Gia đình này, cho dù bất cứ thử thách nào họ đang trải qua, ít nhất họ xứng đáng có được một vài sự riêng tư. Điều này dường như chính xác là những gì Joanna và Robert muốn và may mắn thay, cô dường như đáp ứng lại yêu cầu của họ. Báo chí không có bất cứ manh mối về những gì đang diễn ra. Chẳng có lấy những cuộc thăm viếng của những người bạn và những người thân trong gia đình. Căn nhà của họ là một ốc đảo yên tĩnh, gây ấn tượng. Vì thế Serena cố gắng trở thành tiên nữ vô hình lang thang phía bên ngoài những nỗi đau khổ của họ. Cô muốn tẩm bổ, nuôi dưỡng họ, giữ cho họ tiếp tục

Vào lúc tám giờ sáng mỗi buổi sáng, Serena sẽ sử dụng chiếc chìa khóa mà họ đưa cho cô để mở cửa vào nhà. Joanna lúc nào cũng sẽ bước ra từ phòng ngủ của mình và chào Serena với lời chào "Chào buổi sáng!" đầy rạng rỡ. Serena cũng sẽ mỉm cười và đáp lại lời chào của cô ấy với sự vui vẻ mà cô có thể tập hợp lại. Rồi cô sẽ rời mắt đi và bước vào bếp bắt đầu công việc của mình. Họ đã làm tốt điều đó. Serena sẽ chuẩn bị buổi trưa và buổi tối và các món ăn dặm cho Robert và Joanna (người luôn ăn chay để ủng hộ Robert) và rồi là buổi tối khác dành cho Kip. Cô sẽ luôn ở suốt ngày trong bếp, đó là nơi rất rộng mà mọi người thường đi ngang qua khi cần đến nơi nào đó trong nhà, nhưng Serena vẫn luôn cúi mặt xuống, không bao giờ nhận thức rõ bất cứ điều gì đang diễn ra.

Nhưng ngày hôm đó, khoảng hai giờ ba mươi chiều, khi Serena đang di chuyển hai tay khắp các chồi bông cải xanh,

Serena cầu Chúa rằng cô hiện không nói dối. Cô biết rõ có hàng ngàn lý do cho sự hô hấp của anh gặp vấn đề và chắc rằng y tá hiện đang ở bên cạnh để giải quyết điều đó. Mặc dầu Robert đang ốm, mặc dầu mọi việc đều trong rất tệ, nhưng từ triển vọng hạn chế nhỏ nhoi của mình, cô không thể tưởng tượng ra việc Robert thực sự sẽ chết. Các ngôi sao điện ảnh không chết vì ung thư. Hãy kể tên một diễn viên điện ảnh đẹp trai, trẻ tuổi chết vì ung thư xem. Không có ai. Họ không thể để việc đó xảy ra.

"Chúng ta hãy về nhà nào và cháu có thể tự mình nhìn xem," cô nói khi nhẹ nhàng đặt tay mình lên vai cậu bé.

Khi họ rẽ qua góc đường Watts, cả hai nhìn thấy một chiếc xe cứu thương. Serena theo bản năng đặt tay mình lên vai cậu bé nhưng cậu đã bỏ chạy. Họ chỉ cách nhà khoảng nửa khu nhà và Serena có thể nhìn thấy Joanna bước ra khỏi tòa nhà bên cạnh cái cáng. Serena cũng bắt đầu chạy nhằm bắt kịp Kip. Nỗi sợ lớn nhất của cô khi nhìn thấy cáng cứu thương được đẩy ra khỏi tòa nhà là sẽ có một tấm vải phủ lên đầu của anh ta. Làm ơn đừng có tấm vải phủ lên. Khi cô đến gần hơn, cô nhìn thấy Robert nằm trên cáng với mặt nạ oxy trên mặt. Còn sống. Joanna đang khóc khi cô ấy bước vội vàng đằng sau các nhân viên cấp cứu. Cô ấy ngước nhìn lên và nhìn thấy Kip. Cô ấy cố biến mặt mình thành khuôn mặt của một người mẹ luôn tươi cười, nhưng không thể. Kip đang ở ngay bên cạnh cô ấy, nước mắt nhạt nhòa trên mặt cậu bé.

"Chuyện gì xảy ra vậy mẹ?" Kip hét lớn, giọng cậu bé ngây ngô và non nớt.

"Cha đang khó thở," Joanna nói, chỉ một câu nói đơn giản mà cô ấy có thể nói trước khi bắt đầu thổn thức trở lại. Serena không muốn làm phiền, nhưng cô đi về phía Joanna và quàng tay mình quanh vai cô ấy. Joanna quay người lại và vùi mặt mình vào vai Serena. Cô ấy bắt đầu khóc lớn hơn.

Serena nhìn Kip. Cậu bé đang nhìn mẹ mình với vẻ mặt cực kỳ bối rối và nỗi sợ hãi trong mắt cậu. Cậu quay sang hướng khác khi nhìn thấy cô.

Joanna nhanh chóng nhấc đầu mình ra khỏi vai cô và nhìn Kip. Cô ấy lau nước mắt và đi về phía cậu bé. Cô ấy cúi người xuống và nói chuyện với cậu.

"Mẹ phải đi theo xe cứu thương với bố..." cô ấy bắt đầu nói. Kip không để cô ấy kết thúc, cậu bé bắt đầu hét lên.

"Không! Không!" cậu khóc thét lên, vừa khóc vừa dậm chân và vung vẩy hai cánh tay.

Đột nhiên Serena chú ý có cái gì đó xuất hiện. Cô ngước nhìn lên và nhìn thấy nó. Cô bắt đầu di chuyển trước khi cô kịp nghĩ về nó.

"Nó" không phải là một vật thể, đó là Steven Sergati. Steven Sergati là một người đàn ông đã chứng minh được rằng đôi khi bạn quả thực có thể hoàn toàn phán xét một cuốn sách chỉ bằng

việc nhìn vào bìa của nó, vì hắn ta trông giống một con chồn. Hay một con chuột cống. Mái tóc đen dài, bóng loáng được thả dài xuống sau lưng, với bím tóc nhăm nhở. Đôi mắt bé tí của hắn ta ẩn đằng sau một cặp kính rẻ tiền, vì chúng thường xuyên bị đánh gãy. Bốn chiếc răng trước của hắn ta nhô ra có thể hoàn hảo gặm nát đường dây điện thoại. Đó là điều hắn ta đã từng làm vào một số thời điểm trong cuộc đời của hắn ta vì một vài lý do bất chính nào đó. Hắn ta là một tay paparazzi bị đánh, bị thưa kiện, bị người ta phỉ nhổ ở thành phố New York. Bạn sẽ không phải là nhân vật bảo kê cho các VIP ở New York, nếu như bạn chưa bao giờ đánh Steven Sergati. Tốt nhất là ở một hẻm nhỏ nào đó mà chẳng ai thấy bạn làm điều đó. Người đàn ông này nổi tiếng bởi các thước phim phá vỡ, đột nhập vào các tòa nhà, đe dọa các nữ diễn viên trẻ, và theo đuôi một nhân vật nổi tiếng nào đó trong một thời gian quá dài và quá thường xuyên đến độ người đó đã phải xin lệnh cấm hắn ta lại gần. Hắn ta đã từng gào vào mặt một ngôi sao truyền hình trẻ khi cô ấy đang đi bộ bên dưới một con đường có các hàng cây xinh đẹp ở New York cùng với đứa con mới sinh của cô ấy, rằng cô ấy có cái mông thật bự và không ai muốn làm tình với cô ấy nữa – chỉ để hắn ta có thể chụp được bức hình cô là một người mẹ trẻ và quắc mắt giận dữ như Medea.

Serena nhận ra hắn ta từ một mẩu tin mà Robert đã chỉ cho cô biết về hắn ta vào năm ngoái. Robert đã rất bực mình với Steve, kể từ khi hắn ta chọn Robert và Joanna để bám đuôi trong một thời gian dài khi Kip được hai tuổi. Nhưng Robert, cao một mét tám, từng là một cầu thủ bóng bầu dục ở trường đại học và vừa mới đóng xong vai anh hùng hành động, không phải là một người dễ dàng chờ đợi phán quyết từ tòa án. Và việc đó đã diễn ra trong một con hẻm nhỏ nào đó ở Tribeca. Vì thế Robert là một trong số những người thuộc nhóm các nghệ sĩ, bao gồm Sean Penn, Bruce Willis, và George Clooney, là những người được cho là tự mình ra tay với Steve. Đó là lệnh ngăn cản duy nhất mà Ông Sergati cần và hắn ta đã để họ yên sau đó.

Nhưng hiện hắn ta lại đang có mặt ở đây. Hắn ta đang chờ đợi thời điểm thích hợp, khi hắn biết được rằng kẻ thù của mình không được bảo vệ, để tiến hành cuộc tấn công tiếp theo của hắn ta. Joanna đang chuẩn bị leo vào xe cứu thương với người chồng sắp chết của mình, trong khi con trai họ - Kip, với khuôn mặt đỏ au méo mó, đang dậm chân và la hét trong tầm ngắm của chiếc máy ảnh. Ngay cả Serena, người không hiểu gì lắm về truyền thông, cũng biết được rằng bức ảnh con trai của Robert đang gào thét khi Robert được mang đi bằng xe cứu thương sẽ mang lại rất nhiều tiền.

Trước khi cô nhận ra những gì mình đang làm, cô kéo Kip ra phía sau chiếc xe cứu thương và đi về phía bên kia đường. Không phải bước đều đâu nhé, thật sự thế, đó là những bước đi sải dài và tăng tốc khi cô tiến đến gần hắn ta hơn – cái cách mà một con sư tử sẽ di chuyển chỉ ngay trước khi nó bắt được một con linh dương và xé mạnh chân nó ra.

Steve, người quen với những việc kiểu thế này, đứng thẳng dậy, đưa hai tay lên đầu và nói, "Tôi không làm gì phạm pháp. Cô không thể ngăn được tôi!"

Điều tốt duy nhất mà gã Steve Sergati có được là hắn ta cực kỳ ốm yếu. Vì thế thật dễ dàng cho Serena đẩy ngã hắn ta xuống, túm lấy máy ảnh và sau đó ném mạnh nó xuống mặt đường, nhưng chỉ sau khi cô lấy thẻ nhớ của nó ra.

"Tao sẽ gọi cảnh sát!" Steve la lên, bằng giọng re ré của một con chuột. "Tao sẽ thưa kiện mày, con khốn! Mày không thể làm thế với tao! Tao biết mọi người! Mọi người."

Rồi Serena, nguyên thầy giảng đạo, khom người xuống và dí mặt mình vào sát mặt hắn ta, mũi cô gần như chạm vào mũi hắn.

"Nghe này thằng khốn," Serena gầm gừ với giọng nói chẳng phải là của cô, "Tao có một cây súng. Và nếu mày còn lảng vãng đâu đó gần gia đình này một lần nào nữa. Thề với Chúa rằng tao sẽ bắn bay đầu mày đi đó." Sau khi nói xong, Serena đứng dậy và nhìn xuống người đàn ông đang nằm dài trên mặt đất và nói thêm, "Nhớ đấy. Đừng cố thử thách tao."

Ở bên kia đường, Joanna và Kip đang nhìn cô như thể họ vừa nhìn thấy ma vậy. Nhưng, sự thật, phản ứng của họ hoàn toàn ngược lại. Ngay tại thời điểm đó, Serena đã không còn lượn quanh bên ngoài cuộc đời họ như lớp sương mù nữa. Cô đã lao vào trung tâm đời sống của họ. Cô đi về lại phía bên đường nơi Joanna đang đứng với vẻ mặt đầy choáng váng, hiện còn có chuyện khác để chú tâm.

"Tôi không có thời gian gọi cho bất cứ ai..." Joanna nói lắp bắp. "Cô có phiền khi ở cùng với Kip cho đến khi..."

"Tôi sẽ ở lại với cậu bé bao lâu cũng được. Xin đừng lo điều đó."

Joanna nhìn Kip. "Mẹ sẽ gọi cho con khi mẹ đến đó, được không, con yêu?"

Kip gật đầu. Cánh cửa xe cứu thương đóng lại, và Joanna cùng

Robert được đưa đi. Serana quay lại nhìn Kip, cậu nhóc tám tuổi đang quẫn trí này, và không biết phải nói gì với cậu bé. Nhưng cậu bé đã làm điều đó hộ cô.

Kip nhìn khi Steve Sergati đứng dậy và run rẩy bỏ đi. Sau đó cậu bé ngước nhìn Serena, đôi mắt cậu bé mở to với sự kính sợ.

"Woa. Cô đã đá vào mông hắn ta." Đây là lần đầu tiên trong suốt ba năm cô biết cậu bé, Kip thực sự trực tiếp nói chuyện với cô.

Serena mỉm cười. "Ừm, cô đoán cô đã làm thế." Và rồi Serena, một siêu nhân, đã đưa Kip lên nhà.

Buổi chiều sau khi cô hủy bỏ việc thụ tinh nhân tạo, Ruby quyết định đến thăm mẹ cô. Bà hiện đang sống ở ngoại ô Boston. Lúc nào cũng vậy, một cô gái luôn cần có mẹ mình.

Trên chuyến tàu đi về hướng bắc, Ruby cố hình dung tại sao cô lại đi đến đó. Cô muốn có được gì từ người mẹ của mình? Khi đoàn tàu chạy xuyên qua Connecticut, nhìn tất cả các ngôi nhà nhỏ bé với các bể bơi được che phủ, những ngôi nhà dành cho chó và cầu trượt bằng nhựa, cô quyết tâm cô cần phải biết liệu mẹ cô có thực sự khổ sở như những gì cô đã nhớ không. Có thể việc nuôi dạy cô và anh trai cô không thực sự khổ sở như cô đã từng nghĩ. Có thể không phải không hạnh phúc như trí nhớ trẻ con mang đến cho mình.

Cô bấm chuông cửa nhà mẹ mình. Bà sống ở một con đường nhỏ yên tĩnh ở Somerville. Không ai trả lời. Cô bấm chuông lần nữa, thật ngạc nhiên – cô đã gọi điện và nói với bà là mình đang đến cơ mà. Cô đi xuống đường lái xe vào nhà, sau đó đi vòng ra sau nhà. Shelley đang ở sau vườn cào lá. Bà hiện sáu mươi tám tuổi, với máy tóc nhuộm nâu nhẹ, với một ít sợi bạc được cắt ngắn và uốn cong. Bà có cơ thể của Ruby – tròn, khêu gợi, nhưng kèm theo trọng lượng có được do quyết định để mình già đi một cách dễ chịu còn hơn dành thời gian rảnh rỗi ở các phòng tập. Ruby không phát giác là mình đang đứng nhìn chăm chú vào mẹ trong một lúc lâu; bà trông mạnh khỏe. Cực kỳ thoải mái với cuộc sống của chính mình. Cô ngạc nhiên khi thấy bà hạnh phúc những ngày này. Mẹ cô ngước nhìn lên.

"Ruby!" bà nói, đi về phía cô và trao cho cô một cái ôm nồng thắm. "Thật tuyệt khi gặp lại con!"

Dĩ nhiên rồi, vì mẹ là mẹ con và con là con gái mẹ và tất cả các bà mẹ đều luôn hạnh phúc khi gặp con cái mình. Đó chắc chắn là lý

do cho sự vui mừng đó.

"Mẹ trong thật tuyệt," Ruby nói, thành thật trong câu nói của mình.

"Con cũng thế! Con cũng thế! Chúng ta vào trong nhà đi!"

Sau khi Ruby tắm rửa và thay đồ, cô bước vào phòng bếp, nơi mẹ cô đã chuẩn bị sẵn trà dành cho cô. "Mẹ làm cho con một ít bánh mì quế, như trước đây vậy!" Ruby mỉm cười, nghĩ rằng đây thật là điều quá khứ cần làm. Mỗi khi đến mùa tuyết rơi, sẽ luôn có bánh mì quế đợi chờ Ruby khi đi về nhà. Đó là di truyền nhỏ của mẹ cô, một điều được truyền lại từ mẹ mình. Trà dành cho họ cũng là một truyền thống lớn, một điều mà họ cùng chia sẻ cho đến những chi tiết riêng biệt. Cả hai đều thích loại trà Mỹ nhẹ - Lipton sẽ là món được lựa chọn, cám ơn rất nhiều – và khi ở bên nhau, như hiện tại, họ biết ẩn ý rằng họ sẽ cùng nhau chia sẻ túi trà. Cô ngồi xuống bàn.

"Kể cho mẹ nghe tất cả về New York. Chuyện gì đã xảy ra?"

Một vài người có những người mẹ sành điệu, người họ có thể nói về những ý nghĩ trừu tượng và người có thể nói cho họ nơi mua chiếc áo ngực mà họ đang tìm kiếm.

Điều đó không dành cho Shelley, nhưng Ruby chẳng bao giờ phiền lòng vì điều đó. Vì những gì bạn có được thay vì người có thể đã xem đoạn phim tài liệu về những người tị nạn Sudan là một người mẹ đã phản ứng với những gì bạn làm với sự ngạc nhiên và vui sướng. Bạn có một người muốn nghe mọi thứ về Manhattan và công việc kinh doanh cũng như cuộc đời bạn vì tất cả đều đó đều khiến bà say mê.

"Ừm, một nhà hàng mới được mở ở Village," Ruby nói, "nhưng không ai vào được vì nó chẳng còn chỗ nào cho khách ngoại trừ những người bạn của người chủ. Điều đó khiến mọi người điên tiết."

"Thật vậy sao? Điều đó thật tuyệt. Ở đó có rất nhiều những người nổi tiếng đến đúng không?"

"Mỗi đêm."

Mẹ Ruby chỉ lắc đầu mình. "Điều đó không đúng."

Ruby mỉm cười. "Nó không đúng." Cô nhấp một ngụm trà và cầm

lên một mẩu bánh mì quế. Cô cắn một miếng nhỏ.

"Mẹ, con đang tự hỏi. Việc đó trông như thế nào đối với mẹ."

"Việc đó trông như thế nào là sao hả con?"

"Ừm, mẹ biết mà, với tư cách là một người mẹ đơn thân."

Shelley đảo tròn mắt. "Ồ, nó như địa ngục vậy. Nó thật tệ. Mẹ đã có một quãng thời gian cực kỳ khốn khổ."

"Mẹ có cô đơn không?"

"Con yêu, mẹ cô đơn đến nỗi mẹ từng nghĩ việc tự giết chính mình trong một vài lần. Mẹ không đùa đâu. Nó thật kinh khủng, nó thật sự như thế." Shelley nhúp một ngụm trà. "Thế ai là người sở hữu nhà hàng đó? Anh ta cũng nổi tiếng đúng không?"

"Ừm, đại loại thế. Anh ta điều hành một tờ tạp chí." Ruby cố kéo mẹ vào lại câu chuyện của họ. "Thế đó chính là quãng thời gian tồi tệ như con đã nhớ sao?"

"Ồ, mẹ chắc là nó còn tệ hơn những gì con nhớ được. Đó là quãng thời gian tồi tệ nhất trong cuộc đời mẹ," bà nói với một nụ cười mỉm.

Ruby uống thêm một ngụm trà và bật khóc. Cô đặt khuỷu tay lên bàn và vùi mặt mình vào hai bàn tay. "Con xin lỗi mẹ." Ruby ngước nhìn mẹ mình. "Con xin lỗi vì mẹ không được hạnh phúc. Con thực sự xin lỗi mẹ."

Mẹ của Ruby nhẹ nhàng đặt một tay lên cánh tay cô và tựa sát vào, mỉm cười. "Nhưng con không nhận ra sao? Giờ mẹ cảm thấy thật tuyệt. Mẹ hạnh phúc. Mẹ có bạn bè và khu vườn và mẹ đi ra ngoài suốt."

Ruby bắt đầu khóc lớn tiếng hơn. "Nhưng đã quá muuuuộn! Mẹ cần được hạnh phúc vào thời điểm đó! Để con có thể nghĩ rằng việc là một người mẹ độc thân chẳng có vấn đề gì! Đã quá muộn!"

Shelley nhìn Ruby, có hiểu được điều cô đang nói. Bà không cảm thấy bị công kích, chỉ cảm thấy thật buồn. Bà chạm vào vai Ruby. "Nhưng con yêu, con không giống mẹ, con chẳng giống mẹ chút nào cả! Nếu con muốn trở thành một người mẹ đơn thân, con sẽ không giống như mẹ đâu!"

Ruby nhảy ra khỏi ghế, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, giọng cô nghẹn ngào và run rẩy. "Nhưng con thật giống mẹ. Con thích trà và con sầu não. Con ở trên giường suốt ngày. Con khóc thật nhiều và con thật sự, thật sự, thật sự cô độc."

Mẹ Ruby đứng dậy và đặt tay lên hai vai Ruby. "Ừm, nếu con thật giống mẹ, thì con nên làm những gì con cho là cần thiết. Hãy tự mình đi đến một bác sĩ và chọn cho mình một loại thuốc chống suy nhược. Lexapro đã giúp mẹ rất nhiều."

Ruby ngạc nhiên nhìn mẹ.

"Là sao ạ?"

"Mẹ đã dùng thuốc chống suy nhược vào năm ngoái. Nó đã thay đổi cuộc đời mẹ."

"Mẹ... đã làm gì ạ?" Ruby lắp bắp, vẫn đang cố xử lý thông tin vừa mới nghe được.

"Chẳng có lý do gì khiến con phải đi lòng vòng đầy phiền muộn. Chẳng có lý do gì tốt đẹp cả. Con nên đến gặp bác sĩ để có được đơn thuốc."

Ruby ngồi xuống lại bàn. Điều đó thật khiến cô bàng hoàng. Ngay cả sau vô số đêm chỉ việc khóc lóc, ban ngày không ra khỏi giường, Ruby chưa bao giờ nghĩ đến việc uống thuốc chống suy nhược. Nó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu cô. Và ở vùng nông thôn này, người mẹ đơn giản đã đánh bại cô.

Cô đã trải qua phần còn lại của ngày bằng việc ngồi trong bếp của mẹ mình và khóc. Cô nói cho bà nghe về thuốc giúp sinh sản, về việc đã không thể nào hoàn tất việc thụ tinh đó, về cách cô nhớ đến sự khốn khổ mẹ cô đã từng trải qua như thế nào, và cách cô rời khỏi phòng khám của bác sĩ. Rồi Shelley cũng bắt đầu khóc.

"Mẹ xin lỗi. Mẹ xin lỗi, mẹ nên cố gắng hơn để che giấu việc mẹ không được hạnh phúc, mẹ thật sự xin lỗi con."

Ruby vẫn tiếp tục khóc, và nói, "Đó không phải là lỗi của mẹ. Làm sao mẹ có thể che giấu điều đó được? Mẹ đã làm những gì tốt nhất, con biết điều đó. Con biết mà."

"Ừm, nhưng mẹ ước gì có ai đó nói với mẹ..."

"Nói gì cơ ạ?"

"Rằng đó cũng là việc của mẹ, bên cạnh cho các con ăn, cho các con mặc, và biết chắc các con đã làm bài tập về nhà, công việc của mẹ là làm thế nào đó khiến bản thân mình hạnh phúc. Vì các con. Để các con có thể thấy rõ điều đó. Mẹ thật sự xin lỗi con"

Ruby với tay qua bàn và cầm lấy tay mẹ mình. "Chẳng có cách nào để mẹ có thể che giấu điều đó. Chẳng có cách nào cả đâu." Sau đó cô và mẹ mình ngồi cả ngày trong bếp, cùng nói chuyện, cả hai cầm chặt lấy tay nhau, làm cho mỗi người trở nên tốt hơn và nhấm nháp từng ngụm trà Lipton.

***

Các con của Georgia nhìn chằm chằm vào Mark Levine. Mark Levine đang cười với bọn trẻ, một nụ cười kín môi như thể anh ta vừa mới bắt được điều gì đó trong miệng mà anh ta không muốn để nó thoát ra ngoài, nhưng cũng muốn cho mọi người chắc rằng anh ta cũng đang rất hạnh phúc.

"Vậy," anh ta bắt đầu. "Hai cháu hôm nay thế nào?"

Beth và Gareth ngây người nhìn anh ta. Georgia có phần hơi hài lòng về điều đó. Các con cô theo bản năng biết được rằng anh ta là một thằng khốn và rằng chúng không nên nói chuyện với anh ta. Anh ta cố thử lại lần nữa.

"Chú ở đây vì mẹ và bố cháu muốn chú tìm hiểu xem giờ hai cháu thế nào khi cha cháu không còn ở cùng các cháu nữa."

Im lặng

"Ví dụ như, chú nghe được rằng có đêm hai cháu bị để lại một mình trong nhà, điều đó có đúng không? Và hai cháu có sợ không?"

Georgia nhìn xuống tay mình. Cô cảm nhận được những giọt mồ hôi đang xuất hiện trên trán cô. Trước đây cô chưa bao giờ nhận ra phải mất bao nhiêu năng lượng để không buộc phải giết một ai đó.

Một lần nữa, hai đứa trẻ lại im lặng. Một sự im lặng vui sướng, hằn học, rầu rĩ của một đứa trẻ.

Mark Levine nhìn Georgia. "Tốt hơn để chúng tôi nói chuyện riêng với nhau được không?"

Georgia hoảng hốt nhìn anh ta. "Nhưng… tôi không biết anh được

phép..."

"Chúng tôi hoàn toàn được phép hỏi bọn trẻ mà không có cô trong phòng. Để bảo đảm không có gì chống lại cô, tôi có mang theo máy ghi âm để bảo đảm với cô là những đều chúng trả lời đều là do chúng tự nguyện, tôi không ép buộc gì chúng."

Georgia, dĩ nhiên, muốn phản đối, nhưng khi nghĩ đến cách cuộc gặp mặt lần trước kết thúc ra sao, cô quyết định kiềm chế bản thân.

"Dĩ nhiên là ông có thể làm điều đó. Tôi sẽ đi vào phòng ngủ và đóng cửa lại."

"Cám ơn," Mark Levine nói. "Chuyện này sẽ không diễn ra quá lâu đâu."

Georgia đứng dậy và nhìn các con mình. Các con cô giờ trở thành quan tòa, hội đồng xét xử và đao phủ. Những đứa con buồn rầu, ngây ngô, nói dối, đáng yêu, hỗn xược, không thể đoán trước được của cô giờ mỗi lời chúng nói sẽ được viết lại một cách cẩn thận như những lời của Đạt Lai Lạc Ma vậy. Georgia liếc nhìn Gareth. Tuần vừa rồi thằng nhóc có một người bạn tưởng tượng là một con nhện đen khổng lồ đầy lông lá. Đúng rồi, hãy nói với chúng về người chúng muốn sống cùng. Thằng chó chết.

"Giờ các con nói chuyện với ông Levine, được không? Hãy nói sự thật và trả lời tất cả các câu hỏi của ông ấy. Chúng ta muốn các con nói lên cảm nhận của chính mình, được không?"

Sau đó cô từ từ và đầy tự tin bước ra khỏi phòng khách và đi về phía phòng ngủ. Khi cô vào phòng ngủ, đóng cửa lại, cô thảy người lên giường, vùi mặt vào gối, và bật ra một tiếng hét lớn nhất cô có thể. Sau đó một lúc, cô ngồi dậy và nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt mình.

Georgia tự hỏi sao cô lại ở đây; nơi mà một tòa án có thể phán quyết rằng cô không đủ tư cách làm mẹ. Cô nghĩ về cuộc hôn nhân của mình. Các hình ảnh bắt đầu chậm rãi xuất hiện trước mắt cô, đó là lần cô và Dale cãi nhau trên đường về việc anh chưa bao giờ chịu lấy thư vào mỗi buổi sáng. Cô nghĩ về việc cô đã cáu kỉnh với anh như thế nào vào buổi sáng, chỉ vì anh luôn đổ bã café vào chậu rửa và sau đó dùng miếng xốp rửa chén vắt sạch nó đi. Cô nghĩ về việc cô đã nghĩ anh mới ngu ngốc làm sao khi chưa bao giờ biết cách sử dụng lò vi sóng, hoặc cách anh giận dữ như thế nào khi báo không được phát đúng giờ, nhưng anh sẽ không bao

giờ buồn gọi điện phàn nàn về điều đó. Cô tự hỏi khi nào thì cô bắt đầu không thích anh ta nhiều đến như vậy, khi nào cô trở nên không kiềm chế được và đã bộc lộ ra cho anh điều đó. Đó ắt hẳn là sau khi bọn trẻ được sinh ra. Cô nghe được rằng điều đó là chuyện bình thường trong các cuộc hôn nhân. Nhưng tại sao lại thế? Sau khi thực hiện xong chức năng sinh sản, liệu có phải những người phụ nữ theo tiềm thức cho rằng người đàn ông hoàn thành trách nhiệm, và họ để cho anh ta biết bằng cách lớn hoặc nhỏ rằng anh ta không còn hữu ích gì với họ nữa sao? Tại sao cô lại cảm nhận theo cách đó? Không phải cô thích việc trở thành một người mẹ đơn thân. Cũng không phải cô muốn đi ra ngoài và hẹn hò lần nữa.

Cô nghĩ về Sam và mua cho chính mình những bông hoa đó. Cô nghĩ về việc nhảy nhót trên quầy bar và một người đàn ông đã bảo cô leo xuống vì anh ta muốn những cô gái nóng bỏng hơn làm điều đó. Cô nghĩ về việc đuổi theo một anh chàng ở cửa hàng Whole Foods. Tất cả đều thoáng hiện ra, mỗi một hình ảnh xuất hiện sau càng ngày càng bẽ bàng hơn. Và dĩ nhiên, cô nghĩ về hình ảnh Bryan giận điên người đã khiến cô muốn chạy khỏi nhà, và bỏ hai đứa trẻ lại một mình.

Cô nhận ra rằng cô thực sự điên khùng. Và cô không có ai để đổ lỗi ngoại trừ chính cô. Bằng cách nào đó cô đã để mất đi kiểm soát chính bản thân mình, và giờ cô lại mất đi sự kiểm soát thiên chức làm mẹ của chính mình. Cô ngồi và tự hỏi liệu các con cô có thể nói những gì về cô. Cô nhớ khi cô được gọi đến trường sau khi Gareth đánh một cậu bé khác. Cô đến và nói chuyện với hiệu trưởng trong khi Gareth ngồi ở bên ngoài hành lang, hoảng sợ và xấu hổ. Ừm, giờ mọi thứ đã được đảo ngược, phải vậy không?

Sau khoảng hai mươi lăm phút, với Georgia mà nói thì đó là khoảng thời gian đó dài như vô tận, cô quyết định ló đầu ra và xem chuyện gì đang xảy ra. Nói thế nào đi nữa thì mình cũng là mẹ chúng mà.

"Chỉ xem xem mọi việc có ổn không ấy mà!" Geogria nói, với phần thân người ở trong phòng ngủ, đầu ló ra ngoài.

Mọi người vẫn ở nguyên vị trí như trước đây, hai đứa nhóc ngồi trên chiếc sofa đối mặt với Mark Levine đang ngồi ở ghế đối diện. Không ai bị chấn thương, mọi người dường như chẳng giận dữ gì với hành động của cô.

"Chúng tôi đã xong việc, thật đúng giờ," Mark Levine nói.

Chẳng có gì trong thái độ của anh ta để cô có thể đoán rằng có điều gì đó đã được nói ra. Anh ta vẫn giữ nụ cười mím chặt miệng đó, nói tạm biệt với lũ trẻ và ra về.

Georgia nhìn các con mình. Chúng dường như chẳng có gì buồn bã hay giận dữ. Nhưng cô vẫn cực kỳ muốn hỏi chúng những gì đã diễn ra trong suốt hai mươi lăm phút phỏng vấn đó. Nhưng thay vào đó, Georgia đã làm điều mà cô chưa bao giờ làm trong một quãng thời gian dài, cô biểu lộ sự kiềm chế. Georgia bước vào phòng khách và đi về phía Beth và Gareth và ngồi xuống bên cạnh chúng. Cô nhẹ nhàng hỏi, "Các con ổn chứ?" Cả hai đều gật đầu. Cô nhìn chúng thật cẩn thận, để xem liệu có bất cứ điều gì cần phải làm không. "Cả hai con có bất cứ câu hỏi nào không?" Chúng không nói bất cứ điều gì. Chúng trông khá ổn; không bị tổn hại gì.

"Được rồi, thế ai muốn ăn snack nào?

NGUYÊN TẮC 10

Hãy Nhớ Rằng Đôi Khi Có Nhiều Thứ Còn Quan Trọng Hơn Bạn và Cuộc Sống Tình Yêu Tồi Tệ Của Bạn Và Làm Cho Các Bạn Của Bạn Tham Gia Vào Việc Giúp Đỡ Cuộc Sống Tình Yêu Tồi Tệ Của Bạn

Về cơ bản, tôi đã khóc suốt đoạn đường đến Ấn Độ. Đến mức này, tôi chẳng thèm quan tâm đến ánh nhìn của mọi người. Người đàn ông ngồi kế bên cô yêu cầu được đổi ghế (ông ấy có thể làm điều đó) và hai tiếp viên hàng không hỏi tôi xem liệu tôi có cần bất cứ thứ gì không.

Khi tôi đến nơi, một người bạn của một người bạn của một người bạn của Serena từ trung tâm yoga, một người phụ nữ tên là Amrita, sẽ đến đón tôi. Tôi không hiểu điều gì khiến người phụ nữ hoàn toàn xa lạ đó lại sẵn sàng đến đón tôi, nhưng tôi rất biết ơn cô ấy. Tôi không có ý định phiêu lưu mạo hiểm và khỏe mạnh. Trong đầu tôi có hình ảnh về một Ấn Độ với những người bệnh phong đang ăn xin trên các đường phố và những con bò quá khích chạy khắp nơi. Nhưng đồng thời tôi cũng đã đọc tờ Time Out Mumbai giữa các lần khóc ngất trên máy bay, và tôi không thể tưởng tượng được là một thành phố được tờ Time Out điểm bài về nghệ thuật sắp đặt cũng đồng thời có cả bò và các trẻ em ăn xin. Vì thế, tôi không biết mình phải mong đợi điều gì.

Khi tôi bước chân vào sân bay, điều đầu tiên tôi nghĩ là nó chẳng khác lắm so với bất cứ sân bay nào khác tôi đã từng đặt chân đến, chỉ ít hiện đại hơn chút thôi. Nó có các bức tường và sàn nhà màu trắng, thắp sáng bằng đèn huỳnh quang, các bảng hiệu chỉ cho bạn biết nơi bạn cần đến. Nhưng sau khi tôi lấy hành lý và bước ra bên ngoài, tôi biết tôi đang ở Ấn Độ. Sự hỗn loạn có ở mọi nơi. Những người đàn ông đang đứng kế bên những chiếc taxi xiêu vẹo gọi lớn tiếng về phía các hành khách đang đi ra khỏi sân bay. Xe cộ ùn tắc hết chiếc này đến chiếc khác, tiếng còi xe và mọi người cố chen nhau ra khỏi bãi đỗ xe. Không khí dày đặc và nóng bức. Có

mùi gì đó kỳ lạ và không thể nhận biết ở khắp mọi nơi.

Nếu tôi không gặp người bạn mở rộng của Serena, tôi có thể mắc chứng suy nhược thần kinh ngay tại đây. Nhưng ngay khi tôi bước ra, một người phụ nữ với mái tóc đen dày và dài, mặc quần jeans và một chiếc áo tunic bằng vải cotton rộng, xuất hiện bên cạnh tôi. "Xin lỗi, cô có phải là Julie?"

"Đúng vậy. Cô ắt hẳn là Amrita."

"Là tôi. Chào mừng đến với Mumbai."

Chúng tôi leo vào chiếc xe bé xíu của cô ấy và cô ấy lái xe đi. Trời bên ngoài tối om, vì thế tôi thực sự cảm thấy khó khăn khi nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng tôi nghĩ tôi có thể tưởng tượng ra các căn lều tạm thời và các nhà chái ở hai bên đường, mọi người thì ngủ ngoài mặt đường, nhưng tôi cũng không chắc lắm về điều đó. Tôi đang hy vọng là mình đã nhầm lẫn.

Amrita hớn hở hỏi tôi về kế hoạch của tôi.

"Tôi nghe nói cô đang viết một cuốn sách về những người phụ nữ độc thân trên toàn thế giới."

Tôi co rúm lại. Đó là điều cuối cùng tôi muốn nhắc đến. Tôi cố gắng loại bỏ điều đó ra khỏi đầu cô ấy.

"Tôi đến đây chỉ để tìm kiếm nguồn an ủi. Tôi nghe nói đó là một nơi thật thiêng liêng."

Amrita gật đầu im lặng. Thật ra, cô ấy không hẳn là đã gật đầu. Cô ấy có thói quen nhỏ kỳ quặc là ngúc ngắc đầu theo cách khiến bạn không thể chắc liệu cô ấy đang nói "có" hoặc "không". Cô ấy cũng có thói quen nhấn còi xe vô số lần khi cô ấy đang lái xe, một thói quen mà hầu hết những người lái xe khác chia sẻ cùng cô.

Khi Amrita đập tay vào còi xe, cô ấy hỏi, "Hầu hết các trung tâm yoga đều ở bên ngoài Mumbai. Cô đang tính đi đến một trong những nơi đó sao?"

"Đúng vậy, bạn tôi Serena giới thiệu cho tôi một nơi."

Cô ấy vẫn tiếp tục lái xe và bấm còi inh ỏi. Tôi nhìn ra phía cửa sổ xe và nhìn thấy một cặp đôi trẻ đang lướt qua trên chiếc xe moped[55]. Người phụ nữ đang mặc bộ áo sari và nó tung bay trong gió khi cô ấy đang ngồi nghiêng một bên.

Amrita lại nói. "Tôi nghĩ ý tưởng về việc làm thế nào lại độc thân là một ý tưởng tốt. Có rất nhiều quyết định mà chúng ta phải đưa ra khi chúng ta độc thân. Những điều rất quan trọng."

Cô ấy cau đôi mày đen và dày. Cô ấy dường như có một vài điều gì đó muốn nói. Tôi đã không thể cưỡng lại việc hỏi…

"Những quyết định nào mà cô phải đưa ra?"

Amrita nhún vai. "Tôi đã ba mươi lăm tuổi. Gia đình tôi đang ép tôi phải kết hôn. Tôi đã từng hẹn hò, hy vọng có một cuộc hôn nhân tình yêu. Nhưng…"

Cô ấy trông như gần khóc vậy. Đây là điều cuối cùng tôi muốn nghe: cuộc đời tình yêu tệ hại của một người nào đó. Nhưng tôi hít thật sâu và lắng nghe.

"Người đàn ông mới nhất tôi hẹn hò chẳng có đồng nào. Tôi phải trả cho mọi thứ. Ăn tối, phim ảnh, thậm chí là cả những chuyến du lịch. Gia đình tôi nghĩ tôi bị điên. Họ nói anh ta đang lợi dụng tôi. Một lần, khi chúng tôi đi mua sắm, anh ta đã yêu cầu tôi mua cho anh ta một chiếc áo len. Và tôi đã làm thế! Sau đó anh ta chia tay với tôi, cứ như thế."

Những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống gò má cô ấy. Tôi thấy mình như nhân vật mà Angela Lansbury đóng trong Murder, She Wrote. Mỗi lần cô ấy đi bất cứ đâu, thậm chí trong cả ngày nghỉ, cô gái già tội nghiệp đó đều gặp phải một vụ án mạng. Ở bất cứ nơi nào tôi đến, những sự kiện liên quan đến mối quan hệ đều được bộc lộ ra.

"Anh ta nói tôi quá độc lập, quá tập trung vào công việc." Những giọt nước mắt vẫn tiếp tục chảy. Cô ấy vẫn tiếp tục lái xe và bấm còi. Tôi gật đầu, cố tỏ ra đồng cảm.

"Vậy đấy, ừm, dường như anh ta chẳng thèm nhớ ra rằng nhờ có công việc cô mới có thể mua áo len cho anh ta."

Amrita mạnh mẽ gật đầu. "Chính xác. Tôi nghĩ mình đã hẹn hò với anh ta trong thời gian dài vì gia đình tôi ghét anh ta. Tôi đã nghĩ họ là người phân biệt chủng tộc, vì chúng tôi là những người thuộc Brahmin[56], và anh ta là người thuộc Vaishya[57]. Nhưng giờ tôi thấy họ đã đúng."

Tôi lại nhìn ra phía ngoài cửa xe và nhìn thấy cái được xem là toàn bộ gia đình trên chiếc moped. Một người cha, một người mẹ, và

đứa con gái ép chặt vào nhau. Tôi chớp mắt. Đúng vậy, đó là những gì tôi nhìn thấy.

Tôi khá là mệt mỏi. Tôi thật sự biết ơn Amrita vì đã không cho phép tôi đón xe taxi từ sân bay, nhưng hiện giờ tôi thật sự muốn cô ấy im miệng lại.

"Vì thế nên, giờ tôi để cho gia đình mình tìm kiếm người bạn đời cho tôi. Họ đang tìm kiếm trên các trang web hôn nhân và chọn cho tôi một trong số những người đàn ông ở đó. Lá số tử vi của họ trông có vẻ tốt, và vì thế tôi sẽ bắt đầu hẹn hò với họ."

Được rồi, điều này đã thức tỉnh tôi. Các trang web hôn nhân ư? Lá số tử vi sao? Khi chúng tôi lái xe vào thành phố qua những con đường chật hẹp, cô ấy đã nói cho tôi nghe về sự phổ biến của các trang web hôn nhân, nó cũng giống như những trang web hẹn hò khác nhưng mục đích chính của nó là sắp xếp các cuộc hôn nhân. Cô ấy nói với tôi rằng thường thì cha mẹ hay đưa ảnh của con trai hoặc con gái họ lên đó.

"Ừm, điều đó nghe có vẻ tuyệt, miễn cho nhân vật chính khỏi xấu hổ và rắc rối khi tự làm điều đó."

Lông mày Amrita nhướn lên. "Nhưng đó không phải lý do họ làm thế. Họ làm thế vì họ cho rằng cha mẹ biết rõ hơn hết ai sẽ là người phù hợp với con cái mình hơn chính bản thân con cái họ." Tôi nghĩ về các quyết định lãng mạn của chính mình. Ý tưởng này đang dần có ý nghĩ đối với tôi.

Cô ấy đồng thời cũng giải thích vai trò của lá số tử vi quan trọng như thế nào trong việc mai mối, tất cả về các hành tinh và mặt trăng và thời gian sinh – tôi có cảm giác rằng nó không giống với kiểu tử vi mà tôi thường hay xem kiểu ngày mà tôi sẽ có là gì trên tờ New York Post.

"Nếu tử vi không hợp, tôi sẽ không gặp người đàn ông đó." Tôi cũng không hẳn còn ở tại West Village nữa.

Chúng tôi đỗ xe gần với nơi tôi sẽ ở, một khách sạn "giá rẻ" giản dị ở Nam Mumbai. Khi Amrita chúng tôi kéo hành lý đi xuống cuối đường, tôi nhận ra rằng những người phụ nữ độc thân Ấn Độ này có một điều mà những người phụ nữ Mỹ chúng ta không thực sự có: một kế hoạch dự phòng. Họ có thể đi ra ngoài thế giới, vứt bỏ các quan điểm lỗi thời về hôn nhân của gia đình họ để tự tìm kiếm tình yêu – và nếu nó không hiệu quả, cha và mẹ và cô cậu dì chú bác và anh em họ và các chị dâu sẽ vui sướng lao vào và làm tốt

mọi việc.

"Cô có muốn gặp chị gái tôi vào ngày mai không? Cô ấy đã chấp nhận một cuộc mai mối hôn nhân, và cô ấy rất hạnh phúc."

Tôi nhìn Amrita, đầy ngạc nhiên. Tôi đang lên kế hoạch dành cả ngày cho việc khóc lóc và rồi sau đó tìm hiểu cách để đến được trung tâm yoga ashram mà Serena đã giới thiệu. Tôi đã quá chán ngấy ảnh hưởng "nghiên cứu" của chuyến đi này và đang mong chờ được làm các động tác đứng bằng vai và uống món sữa chua xay với xoài chín.

"Tôi nghĩ nó có thể là một nguồn tư liệu tốt cho cuốn sách của cô." Tôi không biết cách để nói cho cô ấy rằng tôi thà gặm hết cánh tay và dùng nó đánh vào đầu mình cho đến khi ngất đi còn hơn là đi nói chuyện với một cặp đôi kết hôn đầy hạnh phúc về việc họ yêu nhau nhiều như thế nào. Nhưng thay vì thế, tôi lại nói, "Tôi rất vui được làm điều đó."

"Tuyệt. Tôi sẽ đến đón cô vào trưa mai? Được không?" Tôi đồng ý và nhận phòng khách sạn.

Phòng của tôi nhỏ, với hai giường đôi, một cái tivi, và một cái bàn. Nó không có các bungalow được phủ đá hoa cương ở Bali, nhưng chúng ta không còn ở Bali nữa, không phải sao? Hay Trung Quốc. Chúng ta đang ở Ấn Độ. Và tôi vẫn không hiểu lắm điều đó có nghĩa gì.

Ngày kế tiếp, tôi quay trở lại xe cùng với Amrita. Sự khác biệt giữa việc lái xe của cô ấy, không giống với đêm trước, là sự khác biệt, ừm, giữa ngày và đêm. Khi chúng tôi nói về chị gái của cô ấy, Ananda, thật khó khăn để tôi không chú ý đến sự nghèo nàn xuất hiện đầy chân thực bên ngoài cửa sổ. Trên đường cao tốc, bạn có thể nhìn thấy các tòa nhà đổ nát và dơ dáy giống như các kho hàng hơn là nơi để ở. Nhưng khi đi vào trong thành phố nơi tôi dự tính gặp chị gái cô ấy, tôi nhìn thấy các hình ảnh mà mọi người có thể nhìn thấy trong bất cứ bức ảnh mà các nhà báo du lịch thường chụp ở bất cứ đất nước thứ ba nào: những đứa trẻ trần truồng trên đường phố đi bên cạnh cái được xem là chất thải chưa qua xử lý. Những đứa trẻ, không ở trường, mà chơi đùa trên các đống gạch vụn. Những đứa trẻ lớn hơn đang đánh dập các mảnh lon phế liệu, như một kiểu công việc của người đi ở. Và những người mẹ đi khắp, trên những đôi chân trần, trong và ngoài những cái lều tự chế, ngay bên vệ đường. Khi xe chúng tôi ngừng lại tại vạch đèn đỏ, một đứa bé gái đập mạnh vào cửa xe. Cô bé có một khuôn mặt

lem luốc và đôi mắt đen mở lớn, và cô bé cứ đặt tay vào miệng mình, nhằm diễn đạt rằng cô bé đang xin tiền để mua thức ăn. Amrita nhìn thấy tôi nhìn cô bé.

"Đừng cho những đứa trẻ này tiền. Nó đều thuộc một tội phạm có tổ chức. Chúng phải đưa tiền cho một người nào đó phụ trách khu vực này. Chúng đến xin cô vì cô là người da trắng và chúng nghĩ rằng cô sẽ cảm thấy chúng thật tội nghiệp."

Tôi nhìn cô bé khi cô bé vẫn tiếp tục đặt những ngón tay lên môi nó. Đúng là tôi có cảm giác tội nghiệp đối với cô bé. Liệu tôi có thực sự cho là mình chỉ đi ngang và không làm bất cứ điều gì không? Có, tôi đã làm thế. Và chúng tôi đã làm thế. Khi chúng tôi lái xe xuyên qua ngôi làng này, kế ngay bên bờ biển, tôi quyết định tôi không muốn trở thành một người sáo rỗng. Tôi không muốn trở thành một trong số các du khách đi đến Ấn Độ và sau đó quay trở về nhà và nói cho mọi người với một cái giọng đầy thương tiếc khách sáo, "Ồ, Ấn Độ ấy mà, sự nghèo nàn ở đó, thật không thể tưởng tượng được." Đây không phải đất nước của tôi, đây không phải là vấn đề của tôi, và tôi không biết cái quái gì về bất cứ điều gì đang diễn ra ở đất nước này.

Chúng tôi chạy lên gần một con đường và rẽ vào một tòa nhà cao tầng với một khu vực đỗ xe bao quanh. Hơi chếch ở phía bên hông khu nhà là khu vực bãi cỏ, xanh ngát và tươi tốt với cây xanh và cây bụi và các ghế dài. Đây dường như là một nơi xinh đẹp để sinh sống, theo các tiêu chuẩn của Mumbai, các tòa nhà, cho dù nó có hiện đại thế nào đi chăng nữa, dường như luôn được bao phủ một lớp mỏng bồ hóng. Nhưng khi nghĩ đến điều đó, điều đó có thể cho ta thấy đó mới chính là Mumbai.

Có một vài điều tôi biết về Ấn Độ trước khi đến đây đó là không bao giờ, không bao giờ, uống nước. Đây là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng mà tôi đã đọc đó là bạn không nên đánh răng với thứ đó, và bạn nên quay mặt tránh nó càng nhiều càng tốt khi bạn tắm.

Nhưng giờ tôi ở đây, ngồi trước mặt người phụ nữ này, người phụ nữ đã cho phép tôi vào nhà, người sẽ nói với tôi về cuộc hôn nhân của chị chỉ để giúp tôi có tư liệu viết sách, giờ đang đưa cho tôi một ly nước.

"Cô ắt là khát lắm, hôm này trời nóng quá."

Tôi cầm lấy ly nước và nhìn chị nhìn tôi không uống nó. Không

muốn chị nghĩ rằng tôi nghĩ nước, và dính dáng tới nhà của chị, là dơ bẩn, tôi đã nhấp một ngụm.

"Cám ơn. Tôi đã thưởng thức nó." Tôi tưởng tượng ra những con vi trùng và động vật ký sinh giờ đang bơi xuống cổ và đi vào ruột của tôi.

"Amrita kể cho tôi rằng cô đang viết một cuốn sách về tình yêu và việc sống độc thân trên toàn thế giới?" Ananda hỏi.

Tôi lịch sự gật đầu. "Đúng vậy. Đây là một trải nghiệm rất thú vị."

Ananda và Amrita cùng ngồi trên sofa, còn tôi ngồi trên ghế bành đối diện họ. Một trong các con gái của Ananda, khoảng năm tuổi, đi đến và ngồi trong lòng chị. Cô bé có mái tóc đen ngắn với một cái kẹp bằng nhựa hồng nhỏ đẩy tóc mái cô bé ra sau.

"Vậy, Amrita nói rằng chị quyết định kết hôn dựa trên mai mối thay vì một cuộc hôn nhân có được do tình yêu?"

Ananda gật đầu. Chị dường như rất thích thú được nói. "Đúng. Tôi vừa mới hoàn tất chương trình thạc sĩ tâm lý. Tôi không chắc mình sẽ làm gì tiếp theo, nhưng tôi đang dự tính sẽ theo học bằng tiến sĩ. Tôi đã từng tự mình hẹn hò, như Amrita vậy."

Tôi nhìn hai người họ. Tôi đã nhận thấy rằng Amrita rất quyến rũ, nhưng giờ nhìn chị với em gái mình, tôi nhận ra Ananda chắc chắn là người được xem là xinh nhất. Chị nhỏ con hơn em gái mình, và thân hình mảnh khảnh khiến chị trông vương giả hơn.

"Tôi không giống Amrita. Khi cha mẹ tôi nói đi nói lại với chúng tôi rằng họ muốn chúng tôi gặp một cậu con trai mà họ đã lựa chọn, Amrita luôn từ chối việc đó." Chị đặt tay lên vai Amrita. "Tôi ít nhất cũng chiều lòng, làm theo những gì họ bảo."

Amrita nhún vai, và theo tôi đó là một sự hơi hối tiếc. Cô ấy nhảy vào giúp đỡ với câu chuyện. "Vì thế, có một ngày, cha mẹ tôi nói rằng họ muốn chị ấy đi gặp một người. Thế là người đàn ông đó đã cùng gia đình mình đến nhà chúng tôi. Hai gia đình đã nói rất nhiều..."

"Và rồi chúng tôi đi ra mái hiên để trò chuyện. Anh ấy khá là dễ thương. Sau hai mươi phút trò chuyện, anh ấy hỏi tôi đã nghĩ gì. Tôi nói, 'Được rồi, tại sao không nhỉ?' Thế là chúng tôi đi xuống lầu và nói với cha mẹ hai bên rằng chúng tôi sẽ kết hôn."

Cả hai bắt đầu cười lớn khi nhớ lại những gì đã diễn ra. Ananda nói tiếp, "Cha mẹ tôi khá sốc. Ước gì cô thấy được mặt họ lúc đó. Họ đã nghĩ anh chàng này sẽ là người tiếp theo tôi đuổi đi."

Amrita thêm vào, "Khi chị ấy gọi điện và kể mọi chuyện cho tôi, tôi nghĩ chị ấy đang đùa. Phải mất nửa tiếng chị ấy mới thuyết phục được tôi rằng chị ấy đang nghiêm túc..."

Tôi khá bối rối. "Nhưng... tôi không hiểu lắm... đó không phải là tình yêu sét đánh sao? Chẳng phải chị đã quá mệt mỏi với việc hẹn hò sao?"

Ananda nhún vai. "Chị không biết. Anh ấy dường như khá là dễ thương."

Tôi nhìn chị, với đứa con gái năm tuổi rúc vào bên cạnh. Tôi không biết làm thế nào để hỏi điều này một cách lịch sự, nhưng tôi đang ở đây và họ đang ở đó, vì thế...

"Và thế là... mọi việc đều tiến triển? Chị hạnh phúc không?"

"Có!"

Amrita quyết định nói thêm hộ chị gái mình. "Chị ấy rất hạnh phúc. Anh ấy là một người đàn ông tốt. Đó là một trong những lý do tôi để cha mẹ giúp tôi trong việc này. Vì nó đã mang lại kết quả rất tốt với chị ấy. Tôi luôn nghĩ rằng nó chỉ là sự may mắn, rằng chị ấy chỉ may mắn mà thôi. Nhưng giờ, tôi không biết nữa. Có thể cha mẹ tôi và lá số tử vi có thể mang lại điều tốt nhất cho tôi. Có thể nếu tôi gặp được một người nào đó mà tôi không có bất cứ mong đợi nào, chắc chắn sẽ có hơn một cơ hội để việc đó có thể mang lại kết quả."

Ananda mỉm cười. "Tối nay, cô ấy sẽ gặp hai người đàn ông, người này trước người kia. Mọi việc khác hoàn toàn so với thời cha mẹ chúng tôi cưới nhau. Amrita sẽ không bao giờ bị ép buộc cưới người mà con bé không muốn. Chúng tôi có quyền quyết định điều đó."

Tôi nghĩ về tất cả những người phụ nữ tôi biết ở New York và khắp nơi trên thế giới, những người có thể muốn nghĩ lại về toàn bộ ý định của việc để mọi người dính dáng đến đời sống tình yêu của họ. Có thể một cách để giải quyết việc tìm kiếm bạn đời sau một độ tuổi nào đó là đặt APB khỏi anh ta. Có thể đó là thời gian để thông báo cho các chuyên gia, thiết lập các rào chắn, và gửi đi một buổi tiệc tìm kiếm.

"Chị đã hẹn hò trong bao lâu trước khi kết hôn?" tôi hỏi.

"Hai tháng," Ananda nói. "Chúng tôi gặp nhau một hay hai lần một tuần."

Vào thời điểm này, việc này dường như là một cách làm thích hợp vì việc hẹn hò một ai đó trong năm năm và rồi phát hiện ra rằng anh ta không thể hứa hẹn điều gì. Hoặc việc đi đến Bali với một người đàn ông đã kết hôn và giả vờ như thể anh ta chưa từng làm điều đó. Nó thật là điên khùng.

Amrita lái xe đưa tôi quay về lại khách sạn. Băng qua những khu ổ chuột và những căn lều tạm bợ, rác thải và những đứa trẻ không mang giày. Một lần nữa Amrita lại nhận ra sự bất an của tôi. Cô ấy cố làm cho tôi cảm thấy khá hơn. "Họ không phải là không hạnh phúc, những người này, cô biết không?"

Tôi nhìn cô ấy, không chắc cô ấy đang đề cập đến điều gì.

"Đây là những gì họ biết, đây là cuộc sống của họ. Họ hạnh phúc. Họ không có cùng sự mong đợi như tôi hay cô."

Tôi nhìn ra ngoài cửa xe và thấy một đứa bé, một đứa trẻ với làn da rám nắng xinh đẹp, khoảng hai tuổi, đang đứng bên đường trong đống cát bụi phía trước "cái lều" bé nhỏ của mình. Cậu bé trông đáng yêu với một chiếc quần soóc ngắn màu hồng và một chiếc áo phông trắng. Cuối cùng, cũng có được một hình ảnh ngọt ngào. Và ngay khi tôi đang thưởng thức hình ảnh đáng yêu đó, một dòng nước tiểu chảy như thác xuống đôi chân cậu bé, hoàn toàn làm ướt chiếc quần soóc và tạo thành một vũng bùn nhỏ bao quanh đôi chân trần của cậu bé. Tôi nhìn cậu bé khi nó chỉ đứng đó, không chút lúng túng. Dạ dày tôi lập tức xoắn lại. Rõ ràng là cậu bé sẽ không được lau rửa sớm. Và với hình ảnh cuối cùng đó, chiếc xe tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi tôi chúc Amrita may mắn với hai cuộc hẹn hò tối nay của cô ấy, tôi lên phòng, tắm rửa và đi ngủ.

Sau một giấc ngủ ngắn, tôi quyết định ăn mặc bảnh bao và đi đến một nhà hàng sành điệu theo gợi ý của tờ Time Out Mumbai có tên là Indigo, ngay phía dưới khu nhà. Khi tôi đi vào, tôi nhìn thấy cái được xem là những con người xinh đẹp của Mumbai. Những người đàn ông đều mặc áo jacket và quần jeans và áo hộp; phụ nữ thì mặc đầm và mang giày cao gót. Tôi nghĩ mình thậm chí còn quan sát được một vài anh chàng gay Ấn Độ, điều đó đã an ủi được tôi và cho tôi cảm giác như đang ở nhà. Tôi đi lên cầu thang để lên

tầng mái, nơi dẫn đến một nhà hàng vườn trên mái nhà, với khu vực tách biệt với xung quanh.

Tôi đi vào sảnh và đi thẳng đến quầy bar. Tôi gọi một ly rượu vang trắng và ngồi xuống kế bên ba người phụ nữ Ấn Độ chưng diện trong độ tuổi ba mươi. Ba người họ đều hút thuốc và uống rượu và nói chuyện rất lớn bằng tiếng Anh. Khi người bartender mang thức uống đến cho tôi, tôi nhớ lại hình ảnh trên đường quay về khách sạn: một gia đình Ấn Độ sống bên ngoài dưới một đường cao tốc; ba đứa con của họ đang vui đùa trong bụi đất, trong khi người mẹ ngồi đó với đồ dùng cá nhân quanh bà ấy. Rồi trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh cậu bé nhỏ tự tiểu vào chính mình. Tôi lắc đầu, cố xua đuổi hình ảnh đó ra khỏi đầu tôi.

"Tôi chỉ vừa mới nhớ đến một cậu bé nhỏ tôi thấy ngày hôm nay. Trên đường phố. Điều đó làm tôi cảm thấy buồn phiền."

Người bartender gật đầu. "Cô biết không, những con người đó. Họ không hẳn là không hạnh phúc."

Lại là những chuyện cũ rích đó. "Ý anh là họ thích sống trong bụi đất và đập những cái lon để kiếm sống sao?"

"Đó là những gì họ biết. Đó là cuộc sống của họ. Đúng vậy, họ hạnh phúc vì điều đó."

Tôi nhấp một ngụm rượu và gật đầu với anh ta một cách lịch sự. Cố nhiên, tôi chỉ không hiểu được điều đó.

Phía bên phải tôi, ba người phụ nữ đó đang thảo luận một điều gì đó vô cùng quan trọng. Và tôi hiện tại, quyết định rằng mình sẽ tự tin hơn với việc nghe lén. Dường như một trong số họ đang có vấn đề với một người nào đó mà cô ta đang hẹn hò. Anh ta không muốn gặp cô ta nhiều như cô ta mong muốn. Cô ta đang kể cho những người bạn của cô ta rằng cô ta thích anh ta, vì thế cô ta sẽ điên mất nếu chia tay với anh ta, nhưng đồng thời cô ta ghét việc không được nhìn thấy anh ta. Cô ta khá kích động, vung vẩy tay mình, liên tục luồn tay vào tóc. Những người bạn của cô ta đang cố giúp đỡ, đặt ra những câu hỏi và đưa ra những gợi ý.

Tôi gần như ngủ ngay tại quầy bar. Ý tôi là, thực sự thế đấy. Tôi không rời thành phố để đến châu Á, tiện thể là châu Âu, Nam Mỹ, và Úc, chỉ để nghe cái điều tồi tệ này. Xin chúc mừng, các quý cô Mumbai. Tôi thật hạnh phúc khi các cô đã làm việc chăm chỉ cho sự độc lập và sự cô đơn của mình. Các cô đã chống lại truyền thống và gia đình, và các cô đang rời gia đình và có việc làm và

sống trong các căn hộ của chính mình và uống rượu ở các quán bar và đem đàn ông về nhà với các cô. Giờ các cô không bị ép buộc cưới người đàn ông mà các cô không yêu và có những đứa trẻ mà các cô không muốn, đây là những gì mà các cô đáng được nhận sao: các cô ngồi trong những quán bar như hầu hết những người phụ nữ khác trên toàn thế giới và than phiền về một chàng trai nào đó, người mà không thích cô đủ nhiều sao. Chào mừng đến với buổi tiệc. Nó không vui vẻ lắm sao?!

Nếu tôi tham vọng và tò mò, tôi sẽ phải hỏi liệu họ có bao giờ quay trở lại con đường trước đây không. Tôi sẽ phải hỏi liệu họ có bao giờ nghĩ đến việc cưới một người nào đó mà cha mẹ họ sắp đặt khi họ già hơn một chút nữa không. Tôi nên hỏi liệu họ có cảm thấy đáng giá khi từ chối việc mai mối, ngay cả khi nó có thể dẫn đến việc họ phải sống cô độc trong một khoảng thời gian dài, thật dài không. Nhưng tôi không làm thế vì tôi không thể quan tâm ít hơn về họ và những rắc rối ngu ngốc trong việc hẹn hò của họ. Tôi chỉ quan tâm đến mình và những rắc rối ngu ngốc trong việc hẹn hò của chính tôi mà thôi. Tôi trả tiền cho đồ uống và rời khỏi quán. Tôi bước xuống cầu thang – và tâm trạng tôi cũng tụt dốc theo mỗi bậc thang xuống dưới.

Khi tôi quay trở lại khách sạn, tôi cực kỳ chán nản. Tôi quyết định rằng tôi cảm thấy mình bị lừa gạt. Tuyệt, đó là những gì tôi nhận được. Một vài tuần đắm mình trong tình yêu. Đó là dành cho tôi. Và giờ tôi phải ra khỏi đó và bắt đầu tìm kiếm nó. Nhưng lần này anh ta phải là một người nào đó tôi thích nhiều như tôi đã từng thích Thomas, nhưng đồng thời anh ta cũng không vướng bận bất cứ ai và hoàn toàn dành cho tôi. Ừm. Điều đó sẽ nhanh chóng xảy đến.

Sáng hôm sau tôi quyết định nằm dài trên giường. Bạn có thể làm điều này khi bạn đi khắp thế giới và cảm thấy chán nản và không có ai gọi để cổ khích lệ bạn. Tôi cứ nằm trên giường cho đến một giờ chiều hôm đó. Tôi đã không làm điều này kể từ khi tôi còn là trẻ vị thành niên và điều này thật tuyệt. Rồi điện thoại của tôi vang lên và đó là Amrita. Tôi hỏi cô ấy về các buổi gặp mặt tối qua của cô ấy.

"Ừm, họ thực sự không phải tuýp người của tôi. Nhưng họ thật dễ thương. Mẹ tôi và cha tôi có thêm hai người nữa dành cho tôi vào tối nay."

"Wow, họ ắt bận rộn lắm nhỉ," tôi nói, cố tỏ ra thích thú với điều đó. Nhưng thật ra tôi lại không thích thú điều đó lắm. Tôi kéo drap

giường lên cằm và nhét mình chặt hơn vào cái giường.

"Đúng vậy, họ rất bận rộn. Sẽ rất thú vị để xem ai sẽ đến vào tối nay," cô ấy nói với vẻ ngời sáng.

Tôi lăn qua bên phải, đồng thời di chuyển điện thoại qua tai trái. "Nghe giọng cô, tôi thấy cô rất thích thú về điều đó."

Amrita cười lớn. "Tôi phải nói, tôi rất thích thú. Thật tuyệt khi có ai đó lo lắng cho cuộc sống tình yêu của tôi trong một khoảng thời gian nào đó. Nói đúng hơn đó là một sự cứu viện tuyệt vời, thật sự đấy."

Tôi nghĩ về ý tưởng này trong một lúc và tôi thích nó: giải quyết cơn khủng hoảng được gọi là tình trạng độc thân của bạn bằng cách chuyển giao nó cho người khác và khiến họ trở thành rắc rối của họ. Tôi tự hỏi làm thế nào tôi có thể ở lại Ấn Độ, được nhận nuôi, và khiến họ lo lắng chuyện quái quỷ đó cho tôi.

"Dù sao, tôi đang tự hỏi liệu cô có muốn tối nay đến xem không. Cho cuốn sách của cô."

Tôi ngả người ra và đặt cánh tay lên trán. "Ừm, thực ra, tôi đã lên kế hoạch đi đến nơi tĩnh tu đó vào hôm nay..."

"Cô có thể làm điều đó vào ngày mai. Tối nay cô sẽ đến xem tôi gặp gỡ các anh chàng đó. Nó sẽ giống như một show truyền hình thực tế mà những người Mỹ các cô thích xem vậy. Nó rất kích thích."

"Nhưng chẳng phải đó là một việc riêng tư giữa hai gia đình với nhau sao?"

"Đúng, nhưng không sao đâu. Tôi sẽ nói họ là cô đến từ New York, và chẳng có nơi nào để đi. Nó sẽ ổn thôi."

Giờ đã là một giờ chiều và tôi vẫn chưa ra khỏi giường, tôi nhận ra rằng một phần trong tôi cảm nhận rằng việc đi đến tu viện của tôi ngày hôm nay rất mờ nhạt. Vì thế tôi đồng ý đến nhà Amrita. Xét cho cùng, nó sẽ là một tư liệu tuyệt vời cho cuốn sách của tôi.

Ngay lúc đó chuông điện thoại khách sạn reo lên. Đó là Alice. Tôi đã gởi cho cô ấy thông tin du hành vì đó là những gì mà người ta làm khi không có chồng hay bạn trai trông chừng họ. Bạn có thể nói sao? Tôi khá là đau khổ.

"Julie, này, cậu khỏe không?"

Giọng cô ấy nghe có vẻ hơi buồn bã, vì thế tôi nói dối. "Tớ ổn. Còn cậu thì sao?"

Tôi nghe Alice thở dài. Sau đó trả lời, "Tớ không nghĩ mình có thể chịu đựng điều này, cậu biết đấy? Đám cưới. Iceland. Tớ không nghĩ mình có thể."

"Sao lại không?" tôi hỏi, mặc dầu tôi biết rõ lý do.

"Vì tớ không yêu Jim. Tớ mến anh ấy, tớ thích anh ấy, nhưng tớ không yêu anh ấy. Tớ không."

Giờ đây là một phần của câu chuyện khi người bạn thân nhất nói với cô ấy dĩ nhiên cậu không nên cưới một người đàn ông mà cậu không yêu. Dĩ nhiên cậu không nên ổn định. Dĩ nhiên sẽ có một người nào đó tốt hơn dành cho cậu ngoài kia. Nhưng tôi đang ở Mumbai, vì Chúa. Tôi không thể chịu trách nhiệm cho những gì tôi đã làm hay nói.

"Alice, nghe tớ này. Nghe tớ này. Cậu cưới anh ta, cậu có hiểu tớ nói không? Cậu cưới anh ta."

Có một khoảng lặng khá dài ở đầu dây bên kia.

"Thật vậy sao?"

"Đúng, thật đấy. Toàn bộ điều rơi-vào-tình-yêu này chỉ là thứ vớ vẩn, nó chỉ là ảo tưởng, nó không có nghĩa gì cả, và nó không tồn tại. Cậu và Jim có hợp nhau không?"

"Có."

"Hai cậu có tôn trọng nhau không? Hai cậu có thích chăm sóc cho nhau không?"

"Có."

"Thế thì cưới anh ta đi. Chúng ta đã bị tẩy não mới có những kỳ vọng to lớn như thế. Hãy cưới anh ta, yêu anh ta, tạo ra một gia đình và có một cuộc sống tốt. Phần còn lại chỉ là một lời nói dối."

"Thật vậy sao?"

"Đúng vậy. Hãy chịu đựng nó. Cậu sẽ hối hận sau này nếu giờ cậu không làm điều đó."

Và với câu nói đó, tôi cúp máy và quay lại giường ngủ thêm một

lát.

Amrita đón tôi ở khách sạn và đưa tôi đến nhà cha mẹ cô ấy. Cô ấy mặc một chiếc đầm tunic Ấn Độ màu vàng, dài và một chiếc quần bằng vải cotton đen bó sát. Cô ấy tô son môi đỏ và một ít mascara. Cô ấy trông khá xinh đẹp.

"Tôi có thể đón xe taxi. Cô không nên lo lắng về việc đưa đón tôi trong đêm cô có thể gặp người chồng tương lai của mình," tôi đùa.

Amrita lắc đầu. "Những người lái taxi sẽ xé cô ra nếu cô không biết được nơi cô muốn đến."

Và rồi chúng tôi lại cùng nhau lái qua đường phố Mumbai. Lại được nhìn thấy những căn nhà kinh dị của thành phố. Lúc chúng tôi ngừng lại ở vạch đèn đỏ, tôi nghe được một tiếng ồn chói tai trên cánh cửa xe. Tôi nhìn ra và nhìn thấy một cô bé nhỏ đang đứng bên cửa xe. Cô bé đang dộng đầu mình vào cánh cửa để gây sự chú ý với tôi. Cô bé khoảng bảy tuổi và đang ôm một em bé sơ sinh trong tay. Rồi cô bé lấy một cánh tay của mình ra và đưa nó lên miệng, lặp đi lặp lại hành động đó. Tôi nhìn qua Amrita, tôi há hốc miệng, nước mắt đang dâng lên trong mắt tôi. Cô ấy thản nhiên. Cô ấy lái xe đi.

Sau một khoảng thời gian im lặng, tôi cố nghĩ ra một câu hỏi, bất cứ điều gì để hiểu được những gì đang diễn ra. Tôi hỏi cô ấy, "Những đứa trẻ đó có đến trường không?"

Amrita cúi đầu. "Một vài đứa có đi đến trường, nhưng hầu hết chúng không đến trường. Những người này hầu hết đều là người Hồi giáo, vì thế họ không thực sự tin vào giáo dục. Họ muốn con cái họ bắt đầu việc kinh doanh."

"Ý cô là việc bán đậu phụng trên đường ấy à?" tôi hỏi với giọng điệu hơi châm biếm. Tôi thực sự không hiểu điều đó.

Amrita gật đầu. "Đúng là như thế." Chúng tôi lái xe trong im lặng suốt cả quãng đường còn lại.

Chúng tôi đến một tòa nhà hiện đại to lớn khác, tòa nhà này khá cao và sạch sẽ như mới vừa được xây và sơn vào ngày hôm trước. Chúng tôi lái xe vượt qua các sân tennis và một bể bơi ngoài trời. Ở sảnh tòa nhà, một người đàn ông mặc đồng phục mở cửa cho chúng tôi vào.

Cha mẹ Amrita lịch sự chào đón tôi ở cửa và mời tôi vào nhà. Mẹ

Amrita, Bà Ramani, mặc bộ sari truyền thống màu xanh và trắng, với một chiếc áo phông tay dài bên dưới. Ông Ramani mặc quần tây đơn giản và áo sơ-mi cài kín cổ. Trong phòng khách còn có ba người phụ nữ và một người đàn ông lớn tuổi khác. Họ được giới thiệu với tôi là bà nội, bác và hai người cô của Amrita. Tôi được mời ngồi xuống trên ghế sofa kế bên ghế bà nội Amrita. Mẹ Amrita mang cho tôi một ly nước. Mọi việc sẽ trở nên xấu đi nếu xúc phạm bất cứ ai vào thời điểm này, vì thế tôi nhấp một ngụm nhỏ và đặt nó xuống trên cái lót cốc bên cạnh tôi.

Amrita ngồi xuống và họ bắt đầu nói chuyện bằng tiếng Hindu. Và từ những gì tôi có thể nói thông qua các cử chỉ của họ, một trong số hai bà cô đang khen ngợi Amrita về việc cô ấy trông đẹp như thế nào. Rồi người cha bắt đầu nói gì đó, và mọi người đều chăm chú lắng nghe.

"Ông đang nói cho chúng tôi nghe về người đàn ông đầu tiên mà tôi sẽ gặp. Anh ấy là một kỹ sư làm việc cho thành phố, một công việc có liên quan đến đường ống xăng và dầu. Lá số tử vi của chúng tôi hợp nhau, và anh ta không có vấn đề gì với việc làm của tôi."

"Và tuổi của con bé. Cậu ta không cần một người vợ trẻ," cha cô thêm vào.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

"Anh ta đã từng sống ở Mỹ trong hai năm. Anh ta rất hiện đại," cha Amrita nói với tôi.

Tôi cảm thấy cực kỳ lúng túng khi có mặt ở đây, giữa tất cả những việc này. Tôi không biết mình sẽ ở đâu khi người đàn ông và gia đình của anh ta đến.

"Mọi người có cần tôi đi ra ngoài hay vào một căn phòng khác khi họ đến không...?"

Mẹ Amrita nhìn chồng mình. Người chồng suy nghĩ trong giây lát. Ngay trong những phút giây suy nghĩ ấy, tôi vội vàng nói thêm, "Mọi người biết đấy, khi gia đình ấy đến đây, tôi sẽ chỉ đi ra ngoài hít thở không khí ấy mà. Vì vậy mọi người có thể có được không gian riêng tư để trò chuyện."

Người mẹ và người cha nhìn lẫn nhau. Người cha gật đầu đồng ý. "Cháu có thể đi vào một căn phòng khác cùng với Amrita, khi người lớn nói chuyện."

Tiếng chuông cửa vang lên và mẹ Amrita đi ra mở cửa. Amrita đầy sợ hãi vẫy tay bảo tôi đứng lên, sau đó cả hai vội vã chạy vào căn phòng ngủ không xa phòng khách như hai cô gái nhỏ.

Chúng tôi đợi ở đó, ngồi bắt chéo chân trên giường.

"Họ đang nói gì với nhau nhỉ?" tôi hỏi.

"Cha mẹ hai bên phải chắc rằng họ thích lẫn nhau. Đây là điều cực kỳ quan trọng. Họ phải cảm nhận được chúng tôi đến từ những gia đình tốt."

"Và điều gì làm một gia đình giống như một gia đình tốt?"

"Ừm, đầu tiên, những người đàn ông này đều thuộc tầng lớp Brahmin, như gia đình tôi, thế nên điều đó rất hữu ích."

"Thế việc phân chia giai cấp vẫn còn là vấn đề sao?"

"Không nhiều như trước đây, nhưng với những việc như đám cưới thì nó thật sự có vấn đề.

"Thật vậy sao?" Tôi đã nghĩ rằng toàn bộ việc phân chia hệ thống này đã biến mất từ lâu rồi chứ."

"Theo một cách nào đó, thì đúng là vậy. Giai cấp Brahmin, giai cấp của tôi gồm các tu sĩ và giáo viên, những người trí thức. Rồi tiếp đến là những người thuộc tầng lớp nông dân. Rồi đến những người lao động chân tay. Nó tương tự như ở đất nước cô vậy, với những người được cho là người lao động cổ cồn xanh và người lao động cổ cồn trắng, nhưng ở đây giai cấp đến từ một nền truyền thống lâu đời, và chúng tôi đặt tên cho chúng."

"Nhưng tầng lớp tiện dân là gì. Đó có phải là những người đó không? Những người ở trên đường phố?" Tôi hỏi Amrita.

"Đúng vậy."

"Vậy họ được sinh ra trong nghèo khó và họ sẽ chết trong nghèo khó, không có lấy một hy vọng nào cho sự tiến thân của họ cả sao?"

Amrita gật đầu. "Chính phủ đang bắt đầu giúp họ, nhưng đây là những gì họ biết."

Tôi không muốn tranh cãi về chính trị với cô ấy khi cô ấy đang ở hậu trường cho một ngày trọng đại, nhưng tuy thế, tôi khó có thể

hiểu được vấn đề đó. Amrita có thể đã cảm nhận được sự phản đối của tôi.

"Những người du khách như cô, những người đến Mumbai và thấy được sự nghèo đói, chụp lại những điều đó. Các cô về nhà và nghĩ rằng mình đã biết được hết Mumbai. Nhưng Mumbai không chỉ có thế. Đó không phải là tất cả những gì mà đất nước Ấn Độ có." Cô ấy nghe có vẻ như đang phòng vệ. Tôi nghĩ mình nên chuyển chủ đề nói chuyện.

"Vậy, người lớn của hai gia đình sẽ nói thêm những gì khi họ gặp mặt?"

"Họ muốn biết liệu người cha có một công việc tốt hay không, liệu những người con khác trong gia đình có đáng tin cậy và có công việc tốt hay không. Nhưng phần lớn, họ muốn biết là gia đình của cả hai có học vấn hay không. Điều đó rất quan trọng."

Sau một tiếng, Bà Ramani gõ cửa và bước vào.

"Con có thể ra gặp cậu ấy," bà ấy nói, với một nụ cười bẽn lẽn trên khuôn mặt. "Gia đình cậu ấy thật tốt."

Amrita nhìn tôi, sau đó hơi nhún vai với ý "chẳng có chuyện gì cả đâu", và bước ra khỏi cửa. Tôi ngồi lùi lại trên chiếc giường lúc nhỏ của cô ấy. Tôi thật sự mệt mỏi. Tôi ngồi đó trong một vài phút và nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt. Ngay khi tôi bắt đầu rơi vào giấc ngủ, cánh cửa phòng lại mở ra một lần nữa và Bà Ramani bước vào.

"Gia đình anh ta đã đi rồi. Con bé đang đi dạo với anh ta. Cháu ra ngoài này và ngồi chơi với chúng ta đi."

Tôi nhanh chóng bật người dậy, cố làm cho tôi trông như thể không chuẩn bị ngủ gục ở nhà họ.

"Cám ơn. Điều đó thật tuyệt."

Tôi ngồi xuống ghế sofa. Gia đình Amrita tất cả đều còn ngồi lại. Chúng tôi chỉ ngồi đó nhìn nhau một cách đầy ái ngại, vì thế tôi quyết định nhảy vào cái gọi là "cuộc nghiên cứu" của tôi.

"Cháu thấy thú vị khi nhận ra lá số tử vi đóng vai trò quan trọng như thế nào trong các cuộc hôn nhân ở Ấn Độ."

Ông Ramani mạnh mẽ gật đầu. "Đó là tất cả. Chúng tôi tìm các

chàng trai trên mạng, đến những gia đình tốt, thuộc cộng đồng của chúng tôi, và có những công việc tốt. Nhưng lá số tử vi của họ lại không hợp. Vì thế việc dựa vào lá số là điều bắt buộc."

Bà Ramani gật đầu đồng ý.

"Chúng cháu không làm thế ở Mỹ. Nó là một khái niệm khá kỳ lạ với cháu," tôi nói.

Ông Ramani đứng lên và bắt đầu đi quanh phòng khách, giải thích tất cả về việc đó cho tôi như một thầy giáo.

"Nó rất đơn giản. Một cuộc hôn nhân phải hội tụ ba điều: cháu phải có sự hòa hợp về cảm xúc, tương hợp về trí tuệ, và tương hợp về thể xác. Nếu cháu không có tất cả ba điều đó, cuộc hôn nhân đó sẽ chẳng đi đến đâu."

Tôi khá ngạc nhiên với phần "tương hợp về thể xác". Tôi đã cho rằng đời sống tình dục của những cặp đôi là điều cuối cùng mà mọi người quan tâm.

"Các mối quan hệ bắt đầu khá nhanh, với một sự bùng nổ, thật nhiều sự hấp dẫn, nhưng nó không tồn tại mãi. Điều này là do họ không hợp. Lá số tử vi có thể nói cho cháu biết liệu họ có thực sự hợp nhau không. Ai có thể báo trước được điều đó? Không phải là cặp đôi đó. Không phải gia đình. Mà các lá số tử vi có thể làm được điều đó."

Khi ông ấy đang nói, tôi càng lúc càng trở nên ngạc nhiên. Nếu điều này là đúng, thế thì nó có nghĩa là những người này đã tính toán ra hàng trăm trước một điều mà đến giờ vẫn còn gây bối rối cho những người Mỹ ngu ngốc chúng tôi. Làm thế nào để biết được liệu mối quan hệ của bạn có thể tồn tại mãi? Nếu bạn biết được rằng tỉ lệ ly dị thấp đến đáng ngạc nhiên ở Ấn Độ (1%), không ai có thể thừa nhận rằng có thể làm một điều gì đó. Dĩ nhiên, còn có thêm nhiều nhân tố nữa, như là khác biệt về sự kỳ vọng khi họ bắt đầu một cuộc hôn nhân, khác biệt hoàn toàn với chúng tôi. Tôi quyết định tiếp tục thăm dò.

"Nếu không phiền cháu hỏi, thế thì sự lãng mạn xuất hiện ở đâu trong điều này?"

Ông Ramani vẫn tiếp tục đi quanh phòng. Những gì xuất hiện lúc đầu được cho là sự nhiệt tình chỉ bảo cho tôi về nền văn hóa Ấn Độ giờ đối với tôi khác gì một sự kích động. Một điều chợt lóe ra trong trí óc tôi, khi tôi nhìn ông ấy cho tay vào và ra túi quần và đi

quanh phòng, rằng ông đơn giản chỉ là một người cha đầy lo lắng đang chờ con gái mình về nhà sau cuộc hẹn hò của cô ấy.

"Lãng mạn. Cái gì gọi là lãng mạn? Lãng mạn chẳng có nghĩa gì cả," ông ấy nói, khi đôi môi ông ấy cong lên từ đằng xa.

Bà Ramani như đồng tình với chồng. "Đó là ý tưởng của phương Tây. Với hôn nhân của người Ấn Độ, cháu không nên nghĩ về sự lãng mạn. Cháu nghĩ về việc chăm sóc lẫn nhau. Bác chăm lo cho ông ấy," bà nói khi chỉ tay về phía Ông Ramani, "và ông ấy chăm lo cho bác." Bà đặt tay lên trái tim mình. Tôi mỉm cười đồng ý. Hình ảnh Thomas chăm sóc tôi khi tôi gặp phải tình trạng hoảng hốt trên máy bay nhanh chóng hiện ra trong đầu tôi. Nó giống như một vết cắt xuyên qua da thịt tôi.

Ông Ramani tiếp tục nói. "Những người đàn ông cháu gặp, những người cố tỏ ra lãng mạn. Họ nói một tiếng ‘Cục cưng này, Cục cưng nọ’. Nếu anh ta có thể nói ‘cục cưng’ với cháu, điều đó có nghĩa anh ta có thể nói điều đó với cô gái tiếp theo. Những từ đó chẳng có nghĩa gì cả."

Tôi nghĩ về Thomas. Về cách anh ấy gọi tôi "tình yêu của anh". Cho đến khi tình yêu khác của anh ta đi nửa vòng trái đất để lấy lại tình yêu của cô ấy.

Ông Ramani liếc nhìn đồng hồ. Amrita đã đi được gần một tiếng.

Bà Ramini hỏi, "Thế, cháu bao nhiêu tuổi?"

"Cháu ba mươi tám."

"Và cháu chưa kết hôn sao?" Hai người cô cất tiếng, nhìn và chờ đợi câu trả lời từ tôi.

"Chưa, cháu chưa kết hôn." Ly nước của tôi vẫn còn nằm trên bàn café và tôi lo lắng nhấp một ngụm.

Bà nội dường như hiểu được những gì tôi vừa nói, nhưng bà nói bằng tiếng Hindu với cha Amrita. Ông ấy dịch lại câu hỏi bà muốn hỏi tôi. "Tại sao cháu vẫn chưa kết hôn?" À, lại là câu hỏi đó. Tôi tự hỏi mình nên sử dụng câu đáp trả nào cho lần này. Sau một vài giây, tôi chọn phương án đầy rõ ràng để đáp lại. "Cháu đoán là do cháu chưa gặp được người hợp với cháu," tôi nói.

Ông Ramani dịch lại cho bà, và bà nội nhìn tôi đầy buồn bã. Một trong số hai người cô nói bằng tiếng Anh. "Gia đình cháu không

tìm một ai đó cho cháu à?"

Tất cả đều chăm chú nhìn tôi. Tôi lắc đầu. "Không, chúng cháu không làm thế ở Mỹ. Chúng cháu không để gia đình tham gia vào những việc như thế."

"Nhưng họ không muốn cháu kết hôn sao?" Bà Ramani hỏi, giọng điệu lo lắng không thể nào nhầm lẫn được ẩn chứa trong lời nói của bà.

Tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều khi tôi thực hiện việc tìm hiểu. Tôi nhấp thêm một ngụm nước nữa. "Họ muốn, rất muốn là đằng khác. Nhưng cháu đoán là họ nghĩ cháu hạnh phúc với con người của cháu."

Giờ đến phiên người chú nói. "Điều đó không thể," ông ấy nói. "Con người được tạo ra cho nhiều điều. Sự cô độc không phải là một trong số chúng."

Tôi nuốt mạnh xuống. Tôi cố gật đầu đồng ý. Dạ dày tôi lại quặn thắt lại từng cơn.

Bà Ramani nghiêng người về phía tôi, và nói, như một tuyên bố sự thật, "Điều đó không có nghĩa là chúng ta phải sống cô độc suốt cuộc đời này."

Tôi cố nặn ra một nụ cười, nhưng máu bắt đầu rút khỏi mặt tôi. Tôi nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng đang nhìn chằm vào tôi. Và, vì tôi là một người rất dễ xúc động, nước mắt bắt đầu rơi xuống trên khuôn mặt tôi.

"Cháu có thể sử dụng nhà vệ sinh không?" tôi hỏi, giọng tôi run rẩy. Mọi người nhìn lẫn nhau, không chắc phải làm gì.

Bà Ramani đứng dậy. "Được, được, dĩ nhiên, đi theo bác nào."

Tôi khóc nức nở một lúc trong nhà vệ sinh của gia đình Ramani, nhỏ đến mức tôi có thể. Sau khoảng năm phút, tôi nghe tiếng Amrita và nghe có vẻ có nhiều biến động. Chán nản với sự kích động của chính mình, tôi hỉ mũi, hắt nước lên mặt (điều này, tôi nên nhắc nhở bạn, không bao giờ thành công), và đi ra. Khi tôi đến phòng khách, Ông Ramani quay lại nhìn tôi, mỉm cười và nói, "Chúng tôi đã thành công! Họ sẽ kết hôn!"

Amrita tươi cười rạng rỡ. Cha mẹ anh ta cũng đang cười và ôm chặt con trai họ. Người được hứa hôn hiện tại của cô ấy, là một

người đàn ông cao lớn với một mái tóc dày màu đen được chải ngược ra sau, và một bộ râu dày màu đen, trông anh ta như thể đang bắt đầu muốn nhảy một điệu jig. Tôi chỉ đứng đó với đôi mắt sưng húp nhìn toàn bộ hình ảnh bày ra trước mắt tôi như một bộ phim Merchant-Ivory.

Khi những cái ôm chặt và những nụ hôn bắt đầu bớt dần, Amrita bước đến bên tôi. Cô ấy cầm tay tôi và hai chúng tôi đi cách xa nơi mọi người đang đứng một quãng. "Anh ấy thật dễ thương. Chúng tôi nói chuyện và nói chuyện. Chúng tôi có thật nhiều điểm chung. Anh ấy thật sự vui tính và thông minh! Tôi thật may mắn! Tôi khong thể tin mình sẽ kết hôn!" Cô ấy ôm tôi, cười lớn. "Tôi sẽ không thể nào gặp được người đàn ông này theo cách của tôi. Không bao giờ!"

Tôi không thể không tự hỏi về tốc độ của tất cả việc này. Ở New York, nếu bạn thích một anh chàng nào đó thật nhiều – bạn sẽ thực hiện việc hẹn hò lần thứ hai. Ở đây, bạn lên kế hoạch cho một buổi tiệc đính hôn. Nhưng nếu bạn nghĩ rằng điều đó mới thật kỳ diệu làm sao khi gặp được ai đó bạn muốn hẹn hò lần thứ hai với họ, có thể họ có khái niệm đúng. Có thể việc muốn đi hẹn hò lần hai với người nào đó là bằng chứng rằng bạn cũng vừa mới đính hôn, hãy gắng thử, và có được điều đó.

Ngoài việc tôi đã xâm phạm vào khoảnh khắc cực kỳ riêng tư, tôi cũng đã nhận ra rằng nếu tôi không thoát khỏi niềm hạnh phúc hôn nhân này tôi sẽ quẳng mình ra khỏi cửa sổ mất thôi. Tôi đề nghị Amrita gọi taxi cho tôi, và tôi sẽ rời khỏi nhà cô ấy càng sớm càng tốt.

Và thêm một chuyến xe nữa. May mắn là nó lại diễn ra vào ban đêm, vì thế phần lớn những đứa trẻ thường chơi và xin tiền trên đường phố giờ đang ngủ trên những chiếc chăn và cũi dọc hai bên đường cùng với gia đình của chúng. Hiện là giờ đi ngủ ở Mumbai. Tuy thế những đứa trẻ lớn hơn vẫn còn thức, và khi chúng tôi dừng lại tại vạch đèn đỏ, một cô bé nhỏ, cánh tay phải bị cắt bỏ đến dưới khuỷu tay, đã dùng phần chi bị cắt bỏ đập vào cửa xe, những ngón tay ở bàn tay bên trái lại được đặt vào miệng.

Người lái xe taxi nhìn cô bé sau đó quay sang nhìn tôi. "Đừng cho chúng tiền. Tất cả chỉ là diễn. Tất cả là một hành động tội phạm có tổ chức."

Tôi nhìn ra ngoài cửa xe. Đây thật sự là một tiết mục tuyệt vời, một đứa trẻ nghèo từ Ấn Độ giả vờ chỉ có một nửa cánh tay phải.

"Tại sao chính phủ không giúp đỡ chúng? Tại sao chúng lại thang lang trên các đường phố?"

Người lái xe taxi chỉ gật gật đầu. Một câu trả lời hoàn chỉnh cho một câu hỏi phức tạp, tôi đoán thế. Cô bé nhỏ vẫn tiếp tục đánh vào cửa xe.

Ngay giây phút đó, tôi tưởng tượng điều này trông như thế nào. Tôi, một người phụ nữ Mỹ da trắng, ăn mặc tươm tất, nhìn chằm chằm vào đứa trẻ này, và từ chối mở cửa xe, từ chối giúp đỡ. Tôi nhìn đứa trẻ, đứa bé gái bẩn thỉu với mái tóc đen dài, rối bù đó. Đây là nơi ở của cô bé trong thế giới này. Đây là giai cấp của cô bé. Cô bé sống trên đường phố và chắc chắn cô bé sẽ sống như thế trong suốt cuộc đời mình.

"Mẹ khỉ," tôi nói khá lớn, và tôi mở túi xách và lấy ra ví ra. Tôi mở cửa xe và đưa cho cô bé năm đôla. Tôi đã làm thế với bốn đứa trẻ đến xe xin tiền tiếp theo trong suốt chuyến đi. Người lái xe lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, và trong tâm trí tôi, tôi bảo ông ta hôn mông tôi đi. Vì đây là những gì xảy ra. Tôi ghét việc trở thành một con người sáo rỗng, nhưng sự nghèo đói ở Mumbai thật kinh khủng. Chất lượng cuộc sống của những con người này thật sự là cơn ác mộng. Sự thật rằng dường như không có ai chăm lo cho việc đó lại càng kỳ quặc hơn. Tôi là một du khách người Mỹ chỉ có thể nhận biết được Mumbai vì sự nghèo đói của nó. Tôi là một du khách người Mỹ sẽ quay trở lại New York và nói rằng, "Mumbai, ôi Chúa ơi, sự nghèo đói. Nó thật tệ." Con người đó sẽ là tôi. Guilty as charged.

Khi về đến khách sạn, dạ dày tôi hơi hơi khó chịu. Nhưng kể từ khi tôi đến Mumbai, do thức ăn cay, không khí có mùi như cao su cháy, và sự nghèo đói ở mọi nơi, dạ dày tôi luôn ở trong trạng thái khó chịu. Vì thế tôi không nghĩ nhiều đến nó. Tôi bước vào thang máy của khách sạn và thở dài đầy nhẹ nhõm. Tôi nói cho bạn điều này nhé, đi xe hơi ở Mumbai có thể hút hết ánh sáng ra khỏi mặt trời.

Khi tôi đi thang máy lên phòng, hình ảnh những đứa trẻ đó lại xuất hiện trong đầu tôi. Chúng không biến mất. Nó giống như một bộ phim kinh dị được chiếu lặp đi lặp lại, mà tôi không thể tắt nó đi.

Tôi tắm, hy vọng điều đó có thể xoa dịu dạ dày tôi và xóa đi những nỗi kinh sợ khi ngồi trên xe ở Mumbai. Tôi nghĩ về sự quan tâm lẫn nhau của những người trong gia đình, quan tâm đến việc cưới

hỏi của nhau, việc hình thành một gia đình, trở thành một phần của xã hội rộng lớn. Và những con người này ở đây, những gia đình này, ngay bên ngoài các con đường, sẽ không bao giờ được phép thuộc về xã hội này trong suốt cuộc đời của họ. Và các gia đình này, các gia đình trong các ngôi nhà và các khu nhà phức hợp với champagne và giáo dục, họ chẳng quan tâm một chút gì đến những gia đình ngoài kia.

Khi nước chạm vào mặt tôi, tôi cố nói với chính mình rằng, đây là một vấn đề cực kỳ phức tạp, một điều mà tôi không thể nào hiểu được chỉ trong một vài ngày. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ là sự trống rỗng trong những đôi mắt của những đứa trẻ kia. Những bước chuyển động như robot khi tôi đi ngang qua, như thể chúng đơn thuần chỉ là da bọc xương, những đứa trẻ chuyên đóng vai lừa gạt.

Khi tôi ra khỏi phòng tắm, tôi cảm thấy muốn nôn. Tôi đi vào phòng vệ sinh và khám phá ra tôi bị đi chảy. Và, tôi nói cho các bạn nghe, đó chính là những gì tôi phải trải qua suốt cả buổi tối: những lần chạy vào phòng vệ sinh và đổ mồ hôi, và thấy được hình ảnh về những hình người nhỏ bé đen đuốc đang nằm ngủ trên đường, đứng trong các căn lều của chúng, xin thức ăn. Tôi ốm và chỉ có một mình ở Mumbai.

Tôi ngủ cho đến trưa ngày hôm sau. Sau đó, tôi cứ ở mãi trong phòng. Tôi không chịu được ý nghĩ về việc đi ra bên ngoài thêm một lần nào nữa. Tôi cần một tờ Time Out Mumbai.

Rồi tôi nghĩ về mẹ của Amrita. Bà nói đúng. Chúng ta không buộc phải sống suốt cô độc suốt cuộc đời này. Việc đó chống lại bản chất của con người. Những người độc thân thật đáng thương. Chúng ta đang sống với một sự thiếu hụt rõ ràng trong đời sống của chúng ta. Chúng ta đang từ chối tình yêu. Và hãy đối mặt với điều đó, nó phần nào là sự thật, tất cả những gì bạn cần là tình yêu. Tôi có mọi thứ, nhưng cuộc đời tôi rất trống rỗng.

Tôi nhận ra mình mới đáng thương làm sao, ngay cả với chính bản thân tôi. Nhưng tôi không quan tâm. Đối với tôi, khi tôi cảm thấy thương hại cho chính bản thân tôi, điều này thường hay xảy ra, tôi thật sự thích đắm chìm vào nó, thúc ép bản thân mình cảm nhận càng điều đó càng tệ hại đến mức tôi có thể. Hãy gọi cảnh sát nếu bạn muốn việc đó kết thúc; nếu không buổi tiệc thương hại này sẽ diễn ra suốt cả một đêm.

Nhưng ngay lúc này, một thân một mình ở Ấn Độ. Là nơi mà

những con đường đông đúc những người đang cần sự giúp đỡ. Những đứa trẻ không nhà, không thức ăn, không quần áo, không tay. Liệu tôi có thể thực sự ngồi đây và khóc vì tôi không có được cho mình một người bạn trai không?

Tôi hy vọng câu trả lời là không, nhưng tôi không chắc lắm. Tôi mặc quần áo và đi xuống bàn lễ tân bé tẹo. Ở đó có một người phụ nữ xinh đẹp với đôi mặt được kẻ viền đen đậm. Tóc tôi bù xù và mắt tôi sưng húp. Tôi không thể tưởng tượng được những điều cô ta sẽ nghĩ về tôi.

"Xin lỗi," tôi hỏi, giọng tôi khàn đặc vì cả ngày không nói một tiếng nào. "Tôi muốn hỏi liệu cô có biết bất cứ tổ chức nào tôi có thể đăng ký làm tình nguyện không. Cô biết đấy, ý tôi là, tôi muốn giúp đỡ."

Người phụ nữ ở bàn lễ tân trông khá bối rối. Đây không phải là kiểu câu hỏi cô ấy thường được hỏi.

"Tôi xin lỗi, ý cô là gì?"

"Tôi chỉ muốn biết, liệu tôi có thể dành một vài ngày giúp đỡ, cô biết đấy, những người ở đây. Ở trên đường phố."

Tôi cho rằng cô ấy nghĩ tôi là một người điên. Cô ấy mỉm cười đầy lịch sự và nói, "Xin đợi một lát, tôi sẽ hỏi đồng nghiệp của tôi." Có một cánh cửa dẫn đến một căn phòng nào đó, và cô ấy biến mất đằng sau cánh cửa, trong khoảng mười phút. Cuối cùng cô ấy cũng quay trở lại.

"Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi thật sự không có bất cứ sự tiến cử nào như thế cho cô. Tôi lấy làm tiếc."

"Thật vậy sao, không có nơi nào tôi có thể tình nguyện trong một quãng thời gian sao?" tôi hỏi lại.

Người phụ nữ gật đầu. "Tôi xin lỗi, không. Điều đó là không thể."

Ngay lúc đó, một người phụ nữ trẻ làm việc sảnh, khoảng hai mươi tuổi, cắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

"Xin lỗi, chị thích làm việc tình nguyện ở đâu đó sao?"

Tôi gật đầu và nói, "Đúng thế."

Đôi mắt cô ấy sáng lên. "Ba trong số những người bạn của em và

em thường tập trung vào các tối thứ Bảy và bọn em đi đến các lễ hội ngoài trời. Bọn em mua thức ăn cho những đứa trẻ quanh quẩn quanh ở đó và cho chúng đi đu quay. Bọn em sẽ đi vào tối nay."

"Tôi có thể tham gia không?"

Cô ấy gật đầu. "Được ạ, em sẽ gặp chị ở sảnh khách sạn vào lúc sáu giờ. Chị có thể đi cùng xe với em."

Tôi mỉm cười. "Cám ơn rất nhiều."

"Không sao đâu." Và rồi cô ấy chìa tay mình ra. "Nhân tiện, tên em là Hamida."

"Rất vui được gặp em. Chị là Julie."

"Rất vui được gặp chị, chị Julie."

Tối hôm đó, tôi đứng trong một biển của cái dường được xem là toàn bộ dân số của Mumbai. Chúng tôi đang có mặt tại một lễ hội ngoài trời dành cho một vài Baba (lãnh đạo tinh thần) quan trọng của người Hồi giáo ở Mumbai. Ở đó có vô số thanh thiếu niên, các gia đình, các cặp đôi, tất cả đều đang la hét và cười đùa. Có khoảng nửa tá vòng đu quay lớn, tất cả đều được thắp sáng, khiến toàn bộ quang cảnh trông như một rạp xiếc lỗi thời lớn. Nhạc Ấn Độ phát ra từ các loa phóng thanh, cũng như tiếng nói không ngừng nghỉ bằng tiếng Hindi của một người đàn ông. Hoàn toàn là một quang cảnh đầy hỗn loạn.

Tôi đang đứng với Hamida và hai người bạn của cô ấy, hai chị em, Jaya và Kavita. Cả hai người họ đều là những phụ nữ trẻ, với vẻ ngoài hiện đại, mặc quần jeans và những chiếc áo phông hai dây được thiết kế xinh xắn. Jaya và Kavita được sinh ra ở London và cha họ là một doanh nhân, quay trở lại Mumbai vì công việc. Chưa bao giờ nhìn thấy sự nghèo đói như thế này trước đây, cả hai người khá kinh hãi. Họ đã gặp Hamida ở một trường học tư nổi tiếng ở Mumbai, nơi họ theo học, và cả ba người đều quyết định làm một điều gì đó để giúp đỡ.

Vậy nên đây là những gì họ đã làm. Họ sẽ đi đến các lễ hội và tìm kiếm những đứa trẻ chạy quanh quẩn ở đó mà không có ai đi cùng hoặc những đứa trẻ đang xin tiền, và đề nghị đưa chúng đi đu quay và mua thức ăn cho chúng. Việc đó chẳng nhiều nhặn gì, nhưng nó cũng là một cái gì đó đáng để tâm.

Dĩ nhiên, vì tôi xuất hiện ở đây, một người phụ nữ da trắng, việc này như thể ong tìm kiếm mật vậy. Chỉ trong vòng một vài giây, năm đứa trẻ xuất hiện bên tôi, với bàn tay đặt lên môi chúng. Tôi nhìn Hamida và những người bạn của cô ấy, chờ đợi họ bắt đầu công việc. Hamida bắt đầu nói với chúng bằng tiếng Hindi. Chúng đột nhiên trở nên cực kỳ im lặng, như thể chúng không hiểu được những gì cô ấy đang nói và hơi sợ hãi.

"Điều này lúc nào cũng diễn ra," Jaya thì thầm với tôi. "Chúng bối rối. Chúng chưa bao giờ nghe được người nào đó hỏi xem liệu chúng có muốn đi đu quay hay không."

Hamida tiếp tục nói chuyện với chúng, chỉ tay về phía các quầy thức ăn và vòng đu quay.

Những đứa trẻ khá lúng túng. Kavita cũng bắt đầu trò chuyện với chúng. Tôi có thể nói thật khó để khiến chúng chuyển từ những đứa trẻ xin ăn trở thành những đứa trẻ bình thường – như một ai đó đã cầu xin một con rối để rồi nhận ra rằng nó thực sự là một cậu bé nhỏ. Cuối cùng, sau thật nhiều lời dụ dỗ, chúng tôi mới có thể dẫn những đứa trẻ này đến một quầy bán kem. Chúng tôi mua kem cho tất cả bọn trẻ và cho chúng mỗi người một cây kem. Những đứa trẻ bắt đầu liếm chúng một cách hạnh phúc. Chẳng bao lâu sau, chúng mỉm cười, và chúng tôi có thể đưa chúng đến vòng đu quay. Chúng tôi đẩy chúng lên nó, chắc chắn rằng có một người trưởng thành trong mỗi một nhóm trẻ. Khi vòng đu quay chuyển động tròn, những đứa trẻ bắt đầu mỉm cười và cười lớn tiếng. Chúng chỉ về phía đường chân trời, kinh ngạc với những gì chúng có thể thấy được khi ở trên này. Chúng hét vang và vẫy tay nhau từ những vị trí khác nhau trên vòng đu quay.

Chúng tôi làm thế với những đứa trẻ khác chúng tôi tìm được trong suốt buổi tối hôm đó. Chúng tôi chạy vòng quanh với chúng, mua cho chúng một vài loại thực phẩm và đồ ăn vặt thật sự, và mang chúng đi thêm một vài vòng đu quay khác. Tôi không nói được bất cứ từ nào bằng tiếng Hindi, dĩ nhiên, nhưng tôi có thể thực hiện một vài điệu nhảy ngồ ngộ và làm mặt hề có thể khiến chúng vui vẻ. Điều đó thật mệt, tôi phải thừa nhận. Tôi nhìn ba người phụ nữ Ấn Độ trẻ tuổi này và cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ họ. Họ đã nghĩ ra được cách để đi thẳng đến cốt lõi của vấn đề. Họ không dành thời gian đêm thứ Bảy với bạn trai, hay có mặt tại các buổi tiệc, hay tụ tập ở các quán bar, nhưng ở đây, giữa những lễ hội dơ bẩn này, mang lại hơi thở cuộc sống cho một vài đứa trẻ chỉ trong một vài tiếng đồng hồ.

Khi tôi quay trở lại phòng khách sạn, tôi đổ ụp người xuống giường, cả người đầy bụi bẩn và kem. Nhưng khi tôi nghĩ về buổi tối và những đứa trẻ, tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm. Tôi đã giúp đỡ được một vài đứa trẻ. Tôi không phải là một người ích kỷ, nhưng là một người tốt. Tôi không phải là một người hay kêu ca đáng thương mà là một người mẹ cao thượng với thế giới... Nhưng ngay lúc đó, như một lớp vảy bạn vừa mới xé toạc ra, tâm trí tôi bắt đầu bị cuốn đi về phía hình ảnh của Thomas và vợ anh đang đi nghỉ hè ở vùng nông thôn với đứa con của họ đang bò trên bãi cỏ xanh; hình ảnh họ cùng nhau mở quà vào dịp lễ Giánh sinh; hình ảnh họ cùng nhau nằm trên giường, vào một sáng Chủ nhật đầy lười biếng. Tôi cố đẩy chúng đi, cố buộc chúng biến khỏi tâm trí tôi. Tôi bắt đầu đi tới đi lui, nhằm xóa bỏ những suy nghĩ của mình, và tôi vô tình liếc nhìn ra sau tấm gương lớn với ánh đèn phía trên. Tôi nhìn thấy lớp mỡ tích tụ ở phần bắp đùi của tôi. Tôi nhìn xuống và xin thề là tôi đã nhìn thấy được các dấu hiệu đầu tiên của lớp mỡ trên đầu gối tôi.

Tôi không thể chịu được điều đó. Tôi xin lỗi. Tôi bắt đầu khóc. Và đúng thế, tôi đã không khóc vì những đứa trẻ nhỏ bé nghèo đói tội nghiệp đó, tôi khóc vì trái tim tôi đang tan nát và giờ tôi lại có lớp mỡ thừa trên đầu gối.

Đây hoàn toàn không phải là giây phút tự hào nhất của tôi.

Quay lại Mỹ

Alice đang ở trong phòng ngủ, với những chiếc vali mở tung được đặt trên giường cô, sẵn sàng chờ đóng gói cho chuyến đi đến Iceland. Phải ba ngày nữa mới khởi hành nhưng cô đã sẵn sàng cho chuyến đi. Đây chẳng phải là một nhiệm vụ gây căng thẳng gì cho cam, việc sắp xếp đồ đạc cho chuyến đi, vì cô cho rằng họ sẽ luôn ở trong tối suốt thời gian, vì thế việc cô phải mặc gì không là vấn đề. Nhưng cũng giống như trong việc tìm kiếm một người chồng, Alice không thích phải chờ đợi cho đến phút cuối.

Cô đã dành một khoảng thời gian để chọn ra những chiếc đầm phù hợp cho những ngày quan trọng. Cô tìm thấy nó vào tuần trước với chị gái của Jim, Lisa. Cô đã lựa chọn bộ váy và áo khoác "mùa đông trắng", bằng len, với hai ống tay áo của áo khoác và gấu váy được đính lông chồn vizon. Nó không đúng đắn, nhưng nó khá xinh, rất mang phong cách Bác sĩ Zhivago. Cô tự ghi nhớ trong đầu mình rằng sẽ quyên tiền cho PETA sau tuần trăng mật.

Giờ là chín giờ sáng và cô chẳng có gì để làm. Cô không phải đưa

Ruby đi tiêm. Dĩ nhiên, cô không phải gặp bất cứ nhà lập kế hoạch đám cưới hay người cắm hoa hay DJ nào cả, vì chẳng có đám cưới nào cần phải tổ chức. Alice đã thuyết phục Jim (và rồi sau đó, Jim lại thuyết phục gia đình mình về điều đó) rằng cô nhận ra việc kết hôn chỉ là một sự kiện cực kỳ kín đáo, và cô muốn chia sẻ điều đó chỉ với duy nhất một mình Jim mà thôi. Và rằng việc kết hôn ở Iceland luôn là giấc mơ của Alice – nhưng sự thật thì không phải thế, vì thế lời nói dối đó chỉ thêm một dòng vào danh sách tội lỗi của cô cùng với những con chồn vizon đã chết mà thôi. Cách duy nhất họ có thể thực hiện kế hoạch này, tránh xa mọi người trong gia đình, là lời hứa hẹn về một buổi tiệc lớn nào đó khi họ quay trở về từ tuần trăng mật.

Vì thế nên giờ Alice đang ngồi trên giường, chẳng có việc gì cần phải làm suốt cả một ngày. Cô đã không còn là luật sư, cô không phải là một cô dâu sắp cưới, cô thậm chí không cần phải bầu bạn với một ai đó. Cô tự nhắc chính mình gọi điện cho Ruby trong một vài ngày tới để hỏi xem cô ấy có tin tức gì mới không. Cô tự hỏi sẽ thực hiện cú điện thoại đó như thế nào: Chào Ruby, tớ đang tự hỏi – cậu có thai chưa? Rồi sau đó cô nhận ra đó là một trong những tình huống mà tốt hơn hết là không nên hỏi. Tin tức sẽ tự tìm đến bạn khi nó muốn. Cô đi vào bếp và rót cho chính mình một tách café và nghĩ về việc điều đó tương tự như thế nào với việc hẹn hò. Cô không thể chịu được những cú điện thoại giả vờ tình cờ vào ngày sau của một ngày hẹn hò nghiêm túc.

"Chào Alice, mẹ đang hút bụi và mẹ tự hỏi mọi việc tối qua diễn ra thế nào…?"

"Chào, Al, Bob đây. Sau cậu không nói với tớ là cậu có một cuộc hẹn nghiêm túc vào tối qua? Việc đó diễn ra thế nào?"

"Này, Al, tớ đây, việc với anh chàng ở Quỹ Hedge như thế nào? Kể cho tớ nghe mọi việc nhé."

Khi Alice ngồi xuống và nhấm nháp tách café thứ hai cô để cảm giác nhẹ nhõm bao phủ khắp người cô. Những ngày đó đã qua. Không còn bất cứ cuộc điện thoại nào. Giờ cô có thời gian để nghĩ về Ruby và trở thành một trong những con người ồn ào đó, gọi điện và nói, Này Ruby, cậu có thai à?

Không may, tâm trí Alice chẳng có thời gian để nghĩ về sự kiện thực sự hiện tại – cuộc hôn nhân của cô với Jim. Cô có thôi thúc thật sự muốn ép chặt hai bên thái dương của mình để bằng cách nào đó đẩy cái được gọi là sự chính trực hay lòng can đảm gì gì đó

mà cô để lại trong tinh thần mình ra thành một kiểu hành động nào đó. Nhưng điều đó không bao giờ xảy ra. Vì tất cả những gì cô từng nghĩ là về việc làm thế nào mà cô chưa bao giờ muốn đi ra ngoài hẹn hò với một người khác. Cô biết việc đó thật yếu đuối. Cô biết cô đang ổn định cuộc sống và cô cố hết sức thận trọng. Cô cố cảm thấy có lỗi về điều đó, chứ không phải với những con chồn vizon. Nhưng thay vào đó, tất cả những gì cô vẫn còn nhớ là tất cả những lần hẹn hò đó và những cú điện thoại và cô biết rằng cô sẽ không đi bất cứ nơi nào.

Nhưng dù sao cô đã quyết định gọi cho Ruby, và hỏi cô ấy mọi việc diễn ra như thế nào. Khi cô ấy nghe điện thoại, Ruby đã trả lời và kể cho cô nghe về mọi việc. Cô ấy đã rời khỏi đó như thế nào; cô ấy đã gặp mẹ mình và nhận ra bà nằm trong một hàng dài những người phụ nữ phiền muộn như thế nào; giờ cô ấy thật sự phiền muộn như thế nào. Cô ấy cũng nói với Alice về việc cô không gặp Serena trong nhiều ngày qua. Alice lo lắng. Cô lo lắng cho Ruby, và giờ cô lo lắng cho Serena. Cuối cùng, cô cũng có điều gì đó để nghĩ đến.

***

Mark Levine đang ngồi ở phía đầu bàn hội nghị. Dale và Georgia ngồi đối diện nhau, ở hai bên Mark Levine. Georgia, dĩ nhiên, sợ chết khiếp. Cô không biết được bọn trẻ đã nói gì với Mark Levine, và vì thế, cô không biết được Mark Levine sẽ nói gì với họ. Nếu ông ta đưa ra một số điều mà họ không thể đồng ý, cô sẽ phải thuê luật sư và tiêu hết số tiền khổng lồ vào việc kiện tụng và đối mặt với nhau ở tòa. Nhưng cô sẵn sàng làm thế nếu điều đó là cần thiết. Cô sẽ không để cho quý ông Mark Levine ít nói đó là người có quyết định cuối cùng về việc các cô sẽ sống ở đâu nếu cô không muốn điều đó xảy ra.

Georgia nhìn qua Dale. Anh ta trông kỳ quặc, hơi nhếch nhác. Anh ta đã không cạo râu cho ngày quan trọng này. Anh ta có mặc áo vét, nhưng chẳng thèm mang cà vạt. Cuối cùng, Georgia nói với chính mình. Cuối cùng nó cũng đã làm tổn thương anh ta. Những gì anh ta đã làm với mình. Những gì anh ta đã làm với gia đình.

Mark Levine mở hồ sơ ra. Georgia và Dale ngồi đó trong im lặng; Dale đặt hai tay mình lên bàn trước mặt anh ta, rứt rứt lớp biểu bì trên các ngón tay.

"Vậy. Như cả hai đã biết, tôi đã có cơ hội nói chuyện với cả hai người, riêng lẻ, cũng như nói chuyện với con của cả hai. Khuyến

cáo của tôi là…"

Nhưng trước khi Mark Levine có thể kết thúc câu nói của mình, Dale cắt ngang.

"Tôi nghĩ những đứa trẻ nên sống cùng Georgia," Dale nói, với ánh mắt vẫn nhìn vào lớp biểu bì trên tay.

Georgia, giật mình, nhìn Dale và rồi liếc nhanh sang Mark Levine. Những gì cô vừa nghe có đúng không? Cô phải làm rõ điều đó.

"Cái gì?" Georgia nói.

Dale giờ mới ngẩng lên nhìn Georgia và Mark Levine. "Cô ấy thật sự là một người mẹ tốt. Cô ấy vừa mới trải qua một quãng thời gian khó khăn. Vì vậy, cô ấy mới mắc sai lầm. Tôi không nghĩ cô ấy sẽ lặp lại điều đó lần nữa. Phải không?"

"Không. Không bao giờ."

Mark Levine tháo kính xuống và xoa mắt mình. Ông ta nhìn Dale. "Anh chắc về điều mình nói chứ?"

Dale gật đầu, đầu anh ta chĩa thẳng xuống bàn. Georgia nghĩ cô phát hiện đôi mắt anh ta ầng ậc nước. Cô quyết định lôi kéo anh ta vào cuộc hội thoại để cô có thể khẳng định chắc chắn những gì mình thoáng thấy.

"Thật vậy sao, Dale, anh chắc chắn chứ?" Georgia hỏi. Cô thật sự chẳng quan tâm liệu anh ta có chắc về những gì anh ta vừa nói hay không, cô chỉ muốn nhìn xem liệu anh ta có khóc hay không thôi. Dale ngẩng đầu lên nhìn Georgia trong một phần giây và lầm bầm, "Đúng vậy. Hoàn toàn chắc chắn." Anh ta, quả thực, đang khóc. Dale nhanh chóng cúi đầu xuống. Georgia cảm thấy một làn sóng cảm xúc dâng trào bên trong cô. Cô cảm thấy thông cảm với anh ta, cảm nhận được anh ta buồn như thế nào, biết ơn với việc thay đổi thái độ của anh ta, hối tiếc về mọi việc diễn ra, và khi nó hòa lẫn với nhau trong cảm xúc trào dâng cực kỳ lớn như điều hiện đang diễn ra trong cô, nó chính xác giống như tình yêu.

"Được rồi, tôi chắc là mình có thể đồng ý với điều đó," Mark Levine nói. "Tôi sẽ bắt đầu đề nghị…"

"Chúng tôi thật sự cần biết sao?" Georgia nhanh chóng cắt ngang. "Ý tôi là, nếu chúng tôi đã thỏa thuận xong với nhau. Liệu chúng tôi có cần biết về những gì ông sẽ đề nghị không?"

Mark Levine mím môi, và nói một cách lịch sự. "Không, tôi đoán cô không cần phải làm thế. Nhưng tôi cảm thấy đó là nhiệm vụ của tôi, khuyến khích cô tìm cách kiểm soát cơn giận của cô. Cô không thể bộc lộ bất cứ điều gì trước mặt hai con của mình, ngoại trừ mối quan hệ hợp tác và thông cảm giữa cô và chồng cũ."

"Tôi hoàn toàn đồng ý, ông Levine. Cám ơn ông."

"Anh có muốn nói về quyền thăm viếng không?" Mark Levine nói với Dale.

"Con có thể đến ở với anh vào các ngày cuối tuần cứ hai tuần một lần không?" Dale nói. "Và anh có thể đến ăn tối với con mỗi tuần một lần không?"

Georgia gật đầu, và nói, "Dĩ nhiên, và nếu anh muốn gặp các con thường xuyên hơn, em chắc chúng ta có thể tính về điều đó."

Dale hơi hơi mỉm cười và rồi lại cúi đầu nhìn xuống bàn.

Mark Levine đứng lên và đi ra khỏi bàn. "Được rồi, tôi mừng vì việc này kết thúc trong sự thân thiện. Tôi sẽ bảo họ thảo giấy tờ." Mark Levine bắt đầu đi ra khỏi phòng và đưa mắt nhìn lại, vào Georgia và Dale vẫn còn đang ngồi ở đó. "Hai người sẽ ổn khi ở trong này chứ?" Georgia và Dale đều đưa ra các bảo đảm thông qua khuôn mặt khác nhau rằng họ sẽ không bắt đầu bóp cổ lẫn nhau ngay khi ông ta bước ra khỏi căn phòng.

Cánh cửa đóng lại sau lưng ông ta và Dale gục đầu vào hai tay mình, khuỷu tay đặt lên bàn.Georgia vươn người qua và chạm vào khuỷu tay anh ta. Dale giờ thật sự đang khóc. Lần duy nhất cô nhìn thấy Dale khóc như thế là tại đám tang mẹ anh ta. Vào thời điểm đó, cô nhận thấy điều đó là hết sức ngọt ngào. Cô nhớ cô đã đứng đó, xoa xoa và lưng anh khi anh khóc trong bãi đỗ xe của nhà tang lễ. Cô cảm thấy một tình yêu tràn đầy với anh vào thời điểm đó; một cách hiểu rằng đây là những gì mà một người chồng và một người vợ sẽ cùng nhau trải qua, sự ra đời và cái chết và những giọt nước mắt, và cô đã rất xúc động và tự hào rằng cô đã ở đó với anh. Cũng như thế, hôm nay, cô cảm thấy một tình yêu sâu sắc với Dale. Trong căn phòng nhỏ bé này, cô hiểu rằng chuyện cũ là một điều gì đó không nên đánh giá thấp nó, và ngay cả hiện tại có mất đi, một chuyện cũ được sẻ chia phải được tôn trọng và, cô sẽ đi xa đến mức có thể để nói, yêu thương. Khi cô chạm vào khuỷu tay của Dale, cố một lần nữa an ủi anh trong khoảnh khắc vô cùng đau buồn này, cô biết rằng anh ta ắt phải có một trải

nghiệm tương tự. Họ cuối cùng cũng cảm nhận được sức nặng của việc những chuyện cũ đang dần tan biến và sự đổ vỡ của gia đình họ. Và mặc dầu cô cảm thấy khó xử với Dale tại thời điểm này, cô cũng đồng thời cảm nhận được sự giải thoát. Cuối cùng, còn đó sự phản chiếu. Cuối cùng là sự hối tiếc.

"Cô ta đã bỏ anh," Dale đột nhiên thốt ra, khi anh ta ngẩng mặt lên và đưa ánh nhìn đẫm nước mắt đang mở lớn nhìn Georgia. Cô nghĩ, hy vọng, nguyện cầu rằng cô đã không nghe chính xác những gì anh ta vừa nói.

"Anh nói lại được không?" Georgia hỏi, có phần hơi khinh bỉ ẩn bên trong giọng nói của cô.

"Cô ta đã bỏ anh, Georgia. Melea đã bỏ anh." Dale nắm lấy tay Georgia và siết chặt nó khi anh ta quay đầu sang hướng khác. "Cô ấy nói cô ấy không muốn hẹn hò với một người đàn ông đã có con. Việc đó quá phức tạp."

Georgia hít sâu và hỏi anh ta, đầy bình tĩnh, "Đó là lý do tại sao anh không đấu tranh để có được bọn trẻ? Chẳng phải anh từng muốn nuôi dạy chúng với cô ta sao?"

Dale, trong trạng thái bị tổn thương, quá yếu ớt để nói dối hay thậm chí tránh né.

"Anh nghĩ cô ấy sẽ là một người mẹ kế tốt."

Có khá nhiều điều Georgia cảm thấy muốn làm hay nói trong thời điểm này. Cô có thể hét vào mặt Dale rằng anh ta chỉ xem con cái mình như là vật chống đỡ trong cuộc sống trong mơ tưởng tượng của anh ta với Melea. Cô có thể hét rằng anh ta nên nghĩ về sự tan vỡ của cuộc hôn nhân mười hai năm của họ, rằng vì sự thất bại của họ giờ đã đưa con cái họ vào bảng thống kê những đứa trẻ của các gia đình ly hôn. Rằng, vì những gì đang xảy ra trong từng phút giây này, các con của họ sẽ chịu các tác động tâm lý mà họ không thể nhận thấy cho đến nhiều năm về sau. Và rằng anh dường như chẳng thèm chú ý gì đến điều đó, vì anh ta hiện đang quá bận rộn với việc khóc lóc vì một ả điếm nào đó – đúng vậy, trong tâm trí mình cô có thể gọi cô ta là con điếm, và gọi Mark Levine, người cô chỉ mới biết cách đây một vài tháng là thằng khốn.

Nhưng Georgia biết rằng giờ không phải là lúc nghĩ về Dale hay về đời sống tình yêu tệ hại của họ. Dale đủ bận để có thể nghĩ về Dale. Giờ là lúc nghĩ về hai đứa con đáng yêu của cô, và cách cô có thể làm để khiến cuộc sống của ba người càng có nhiều niềm vui và

ổn định và kỷ luật càng tốt. Đó là những gì mà cô cần làm trong khoảng thời gian này. Đó là những gì cô được quyền làm – điều đó và chỉ duy nhất điều đó.

Thông thường, ban mai thường mang đến những tin tức tốt lành. Mặt trời lên, mọi người thư thái, và ánh sáng của ngày giúp mọi vật trông bớt lạnh lẽo hơn. Nhưng vào thời điểm đó cũng là khoảng thời gian tồi tệ trong cuộc đời mỗi con người khi mọi việc quá tệ đến nỗi buổi sáng chỉ mang lại một nỗi đau đớn mới, hoặc một sự nhận thức mới về cái chết xảy đến với bạn. Với Serena và Kip, đó là những gì mà buổi sáng hôm nay xảy ra. Kip nằm ườn ra trên đivăng, đầu cậu bé vẫn nằm trong lòng Serena, khi cậu bé thức dậy và khóc. Rồi cậu đột ngột đứng lên và hét lớn, "Cháu muốn nói chuyện với mẹ! Cháu muốn nói chuyện với mẹ!"

"Cô sẽ gọi cho mẹ cháu ngay bây giờ," Serena nói, bật người dậy và cầm lấy điện thoại. Giờ là sáu giờ sáng. Cô chỉ có thể tưởng tượng ra những gì mà Joanna phải chịu đựng trong tối qua. Kip đứng đó, căng thẳng, thở một cách nặng nhọc, đôi mắt cậu đầy nước, khi Serena bấm số điện thoại.

"Joanna? Serena đây. Kip muốn nói chuyện với cô." Serena đưa điện thoại cho Kip. Cậu bé từ từ cầm lấy điện thoại, như thể nó có thể nổ tung vào mặt cậu bé vậy.

Kip lắng nghe, đầy im lặng. Serena không biết Joanna đang nói những gì với cậu bé. Liệu Robert có ổn không? "Ừm-ừm," Kip nói. "Điều đó thật tuyệt, mẹ." Và cậu bé tắt máy.

Serena đứng đó và nhìn Kip.

"Bố đang về nhà," Kip nói, đầy nhẹ nhõm, sau đó quay trở lại và nằm bẹp dí trên đivăng. Cậu bé cầm lấy điều khiển và bắt đầu xem một bộ phim mà Robert đóng vai chính, trong phim anh ta đóng vai một anh chàng cao bồi đang tìm kiếm đứa con trai bị mất tích.

Robert đang về nhà ư? Điều đó là tin tốt hay tin xấu? Serena không biết. Cô chỉ bắt đầu làm điều duy nhất cô biết làm trong hoàn cảnh này.

"Cô sẽ làm cho cháu một ít trứng tráng và thịt lợn muối xông khói nhé – như vậy được không?" cô gọi lớn với Kip.

"Được ạ, cám ơn cô, See," Kip nói, vẫn đang nhìn chằm vào màn hình tivi. Serena im lặng đi làm công việc của mình.

Vào lúc chín giờ, Joanna gọi Serena và nói cho nghe chi tiết. Việc thở của anh ta không được tốt và anh ta phải sử dụng máy thở, điều này chắc chắn không phải là tin tức tốt. Joanna nói với cô rằng mẹ và em trai của Robert đang đến từ Montana, cha mẹ Joanna thì từ Chicago bay đến. Cô ấy hy vọng Serena không phiền để cho họ vào nhà. Serena dĩ nhiên sẽ không phiền. Cô chỉ muốn được giúp đỡ; bất cứ điều gì cô có thể làm.

Những cú điện thoại gọi đến đang trở nên điên dại. Joanna bắt đầu thực hiện các cuộc gọi ở bệnh viện vì thế khi mọi người không thể liên lạc qua di động của cô ấy, họ bắt đầu gọi điện đến nhà. Những người bạn thân, những người quen biết, đồng nghiệp, đại diện, các giám đốc đều gọi đến. Không may, tin tức cũng đã lọt vào tay của cánh nhà báo, và các tay săn ảnh bắt đầu cắm trại phía trước tòa nhà. Hoa cũng bắt đầu được chuyển đến; cả thức ăn nữa.

Đến trưa, cha mẹ của Joanna đến. Họ là cặp vợ chồng miền trung tây lớn tuổi khiêm tốn, cả hai đều thấp, với mái tóc bạc và thật sự dễ thương, kéo theo những chiếc vali nhỏ và đang cởi áo khoác ra. Kip ra đón họ ở cửa và cả hai thay phiên nhau ôm cậu bé trong khoảng mười lăm phút. Cuối cùng, họ ngẩng đầu lên và nhìn thấy Serena.

"Chào, tôi là Ginnie," mẹ Joanna nói khi bà chìa tay mình ra. "Joanna đã kể cho chúng tôi nghe rất nhiều về cô, Serena."

Serena bắt tay bà. "Cháu mừng là cháu có thể giúp được gì đó."

"Ồ, cháu còn nhiều hơn cả điều đó," cha của Joanna nói khi ông chìa tay mình ra. "Bác là Bud."

"Giờ thì," Ginnie nói. "Hai bác có thể giúp gì nào?"

Serena nhận ra đó là cách mà hai người mạnh mẽ này đối phó với nỗi đau và sự thử thách bằng cách làm việc chăm chỉ. Vì thế Serena và Ginnie thực hiện việc giặt giũ. Cô đề nghị Bud lo phần liên lạc. Trong khi chờ đợi, Serena tiếp tục nấu ăn không ngừng nghỉ và trả lời điện thoại. Thức ăn đầy đủ cho tất cả họ trong nhiều ngày. Và đám đông các tay săn ảnh ở bên ngoài đã được kiểm soát vì Bud đã gọi cảnh sát, vì thế giờ cảnh sát đã có mặt ở ngoài kia. Tiến lên, Bud.

Không ai biết được chính xác chuyện gì sẽ xảy đến. Tất cả họ chỉ quanh quẩn trong nhà, chờ đợi cho đến khi Joanna và Robert trở về nhà.

Ở tòa nhà, gia đình Joanna có một thang máy chuyên dụng, có thể đi thẳng trực tiếp lên tầng nhà của họ. Khi họ cuối cùng đến nơi, toàn bộ sự thật tiến vào nhà. Robert nằm trên cáng được đẩy bởi hai người trợ tá y tế. Còn có hai người phụ nữ mặc đồng phục trắng đi theo sau, cũng như một người đàn ông mặc đồng phục màu xanh lá, người đó ắt hẳn là bác sĩ. Joanna đi ra giữa đám đông. Cô ấy xanh xao, không có thần sắc, và trông già hơn nhiều so với thời điểm cô ấy rời nhà hai mươi bốn giờ trước đây. Tất cả họ đều đi vào phòng ngủ của Joanna và Robert. Robert vẫn đang bất tỉnh, và không còn ống thở được nhét sâu vào cổ anh ta nữa. Hiện trên người anh ta chỉ có duy nhất một bình dịch truyền, được đẩy theo bởi một trong các y tá khi tất cả họ đi vào phòng.

Họ đã mang anh ấy về nhà để chết. Serena cuối cùng cho phép chính mình được nghĩ về điều đó. Cô không phải là người duy nhất. Kip bắt đầu khóc thét lên ngay khi thấy cha mình được đẩy vào.

"Cha sẽ tỉnh lại sao? KHI NÀO THÌ CHA SẼ TỈNH LẠI, HẢ MẸ?"

Joanna bước ra để ôm cậu bé nhưng cậu bé đã bỏ chạy.

"KHÔNG! KHÔNG!" Kip chạy vào phòng mình và đóng cửa lại.

Vào lúc hai giờ ba mươi, mẹ của Robert từ Montana đến. Bà là một người phụ nữ mảnh khảnh, trong trang phục quần jeans và áo cổ lọ. Đôi chân nhỏ của bà mang đôi giày thể thao New Balance và mái tóc thưa của bà có màu nâu sáng, hơi uốn cong. Bà ắt hẳn đã có một chuyến bay dài, buồn bã, và dường như để dành tất cả năng lượng bà có trong cơ thể cho con trai mình. Khi bà bước vào, bà hôn chào Joanna, gật đầu chào mọi người, và đi vào phòng Robert.

Vào lúc năm giờ, những người bạn bắt đầu đến. Không chỉ là bạn, mà là những người bạn thân. Những người cùng chung chí hướng. Có khoảng hai mươi người; hai mười người xinh đẹp, mà mỗi người trong bọn họ nói chuyện một cách nhẹ nhàng, dù đau buồn nhưng không ốm yếu, thỉnh thoảng lại nói chuyện phiếm và nói đùa, nhưng không bao giờ thiếu đi sự nhạy cảm.

Serena đã kiểm soát tốt đám đông, không những với các vị khách, mà còn với tất cả các thức ăn mà mỗi người trong số họ mang đến. Với mỗi một vị khách đến, một chiếc bánh hay một chai rượu hoặc một đĩa đựng một cái gì đó được trao tặng. Cô mở mọi thứ mà cô có thể, tìm kiếm nơi cất toàn bộ, và bắt đầu hoạt động như

thể cô đột nhiên trở thành chủ của một bữa tiệc tùy hứng. Cô xếp đồ ăn lên đồ dùng bằng giấy, tạo bàn buffet, và vào lúc đồng hồ điểm bảy giờ, thiết lập một quầy bar với đầy đủ các loại thức uống.

Vào lúc chín giờ, Serena đặt một đĩa nhạc jazz vào nhẹ vào máy nghe nhạc (jazz là loại nhạc yêu thích của Robert.) nhưng có vẻ không ai sẽ đi bất cứ nơi nào. Serena chưa bao giờ chứng kiến bất cứ điều nào như thế này trước đây. Cô bị sức nặng và sự sâu sa của những gì cô vừa mới trải nghiệm gây chú ý.

Ngoài ra, đây không phải là một nhóm người bình thường – đó là các nam diễn viên và nữ diễn viên nổi tiếng, một phát thanh viên, và một nhà văn đã đoạt giải kịch bản phim hay nhất ở giải Oscar. Serena bắt đầu hiểu những gì cô chứng kiến là điều quan trọng. Đây là một nhóm người, những người thân của trong giới show biz; một trong số họ đã ngã xuống vì thế họ cùng nhau có mặt ở đây. Vì đó là những gì mà con người đã làm vào những thời điểm đau buồn kể từ buổi ban đầu của nhân loại. Họ tụ tập cùng nhau. Họ ôm lấy những người khác, họ khóc, họ ăn.

Nhiều giờ nữa trôi qua, tất cả họ vẫn tiếp tục nói chuyện, uống rượu và rồi đột nhiên, một người nào đó sẽ bắt đầu khóc, và mắt của tất cả mọi người sẽ rơm rớm, và không khí bắt đầu trở nên trầm mặc và tĩnh lặng. Những người đàn ông sẽ khóc công khai, những người phụ nữ chỉ đứng và ôm chặt lấy nhau. Những người này cho mọi người thấy cảm xúc thật của họ mà chẳng chút ngượng ngùng, nhưng ngoài ra họ cũng không phải đang diễn.

Mỗi lần Joanna đi ra khỏi phòng ngủ, mọi người đều sẽ yên lặng một chút, và chờ đợi. Joanna sẽ nhìn một trong số các vị khách và nói, "Anh/Chị có muốn vào gặp Robert không?" Họ sẽ gật đầu, không nói lời nào, đặt thức uống trên tay xuống, và bước về phía phòng ngủ. Ngay cả khi cô ấy đang trải qua sự kiện đầy ác mộng, nhìn chồng mình đang chết dần, cô ấy vẫn chăm lo đến nhu cầu của những người khác. Cô ấy từ từ để mọi người vào nói lời tạm biệt cuối cùng. Rõ ràng, việc đó sẽ không kéo dài được lâu.

Trong khi những việc này diễn ra, Kip vẫn trốn trong phòng mình. Có một nam diễn viên trẻ tuổi tên là Billy, người vừa mới đóng bộ phim hài tình cảm đầu tiên và sẽ trở thành một ngôi sao lớn, Kip đã cho phép cậu ta vào và chơi game cùng mình. Nhưng cũng chỉ có được thế.

Joanna bước vào bếp, nơi Serena đang đứng, đặt xuống một ly nước mà cô ấy vừa mới uống cạn. "Tôi biết thằng bé sẽ ghét điều

này." Serena quay lại nhìn cô ấy.

"Có tất cả những người đó quanh đây, trong nhà nó, nói chuyện và cười, khi cha thằng bé..." Joanna ngừng lại. "Nhưng sau này, nó sẽ nhớ. Nó sẽ nhớ được hết thảy về tình yêu, về những con người đang hiện diện ở đây vì họ yêu quý cha nó."

Joanna lấy tay ôm lấy mặt mình và bắt đầu khóc. Serena đi ra khỏi bếp và đặt tay quanh vai cô ấy. Ngay thời điểm cô chạm vào, Joanna nhanh chóng đứng dậy và trấn tĩnh lại chính mình. "Tôi ổn. Thật sự đấy. Tôi sẽ quay vào phòng." Cô ấy quay người lại đi ra khỏi phòng, nhưng rồi lại đột ngột quay người lại.

"Ôi Chúa ơi, Serena. Trong từng ấy thời gian, cô đều ở đây – có ổn không? Cô có cần phải đi đâu không? Tôi... tôi không có dịp để hỏi cô liệu cô có cần đi đâu, hay..."

"Tôi ổn. Tôi không cần phải đi đâu cả. Làm ơn, đừng lo lắng gì về tôi cả."

"Cám ơn."

Khi Joanna bước đi, Serena nhận ra rằng cô thật sự chẳng có nơi nào để đi vào thời điểm này. Chẳng có ai trên thế giới này cần co nhiều như những người hiện đang ở nơi này. Cô cũng chẳng có bạn trai, cũng chẳng có con cái. Cô đã gọi cho Ruby và nói với cô ấy về những gì đang diễn ra để cô ấy không lo lắng, nhưng cũng chỉ có thế. Trong căn phòng nơi mọi người dường như kết nối với nhau qua nỗi buồn và tình yêu này, không ai muốn rời khỏi Robert, không ai muốn rời khỏi nhau, Serena cảm thấy người mình như nhẹ bỗng. Được cởi trói. Và nếu không có nhu cầu được ăn và cần được chăm lo của những người hiện đang ở trong căn phòng này, Serena có cảm giác rằng mình sẽ trôi lơ lửng và bay lên bầu trời kia.

Bác sĩ tiếp tục đến và đi, ngừng lại trong một vài giờ để xem xét tình hình của Robert. Tên ông ấy là Bác sĩ Grovner, nhưng mọi người gọi ông ấy là Henry. Ông ấy là người nhà của một người bạn của Joanna và Robert, tình cờ lại là một bác sĩ chuyên khoa ung thư. Điều đó lý giải cho việc Robert được phép về nhà và có được sự chăm sóc kỹ lưỡng như vậy. Vào mười một giờ ba mươi tối hôm đó, bác sĩ lại đến và đi thẳng vào phòng Robert. Vào giữa đêm, mọi người trong phòng khách nghe tiếng khóc của mẹ Robert vang lên trong phòng ngủ, cùng với tiếng nói của Joanna, "Nó sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi."

Bác sĩ Grovner đi ra. Mọi người hoàn toàn im lặng. Sự lo âu. Các khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Ông ấy nhẹ nhàng nói, "Sẽ không còn lâu nữa đâu." Billy, người mới quay trở lại phòng khách, bắt đầu khóc, và mẹ Joanna bước đến, vỗ nhè nhẹ vào lưng cậu ta. Một người phụ nữ khác chạy nhanh vào phòng vệ sinh, sau đó vọng ra những tiếng khóc nức nở. Một người phụ nữ xinh đẹp khác, người mà Serena nhận ra là cô ta đóng vai phản diện chống lại Robert ở một trong những bộ phim của anh ta, bắt đầu đi qua đi lại đầy lo lắng. Joanna đi ra theo sau đó. Cô ấy mỉm cười và đi thẳng vào bếp, nơi Serena đang đứng. Cô ấy mang theo một cái khăn rửa mặt và đi đến chậu rửa để làm ướt nó. Cô ấy vặn nước thật lớn. Serena đang làm đầy đá vào xô đá khi Joanna đi qua. Joanna tiến về phía Serena và nhẹ nhàng nói, "Cô không cần phải, cô không cần phải, nhưng nếu cô muốn, cô được chào đón vào thăm và nói lời tạm biệt với Robert."

Serena bật khóc. Cô nhanh chóng lấy tay che lấy mắt mình và xoay người khỏi Joanna, đầy xấu hổ. Cô nhanh chóng lau nước mắt và quay về Joanna, mỉm cười. "Tôi rất vui được làm điều đó."

Serena bước vào phòng ngủ. Trong đó tối om. Hai cánh cửa sổ nhìn ra Hudson, ánh sáng từ New Jersey lấp lánh từ đằng xa. Mặt khác căn phòng được chiếu sáng bằng ánh sáng của đèn nến, mọi vật trong phòng đều được sắp xếp nhằm mang lại sự yên tĩnh tối đa nhất. Mẹ của Robert đang ngồi trong một cái ghế kế bên giường, cầm lấy tay anh, hai mắt bà nhắm lại. Cô y tá đang ở phía cuối căn phòng, hầu như vô hình trong bóng tối. Joanna ngồi xuống trên một chiếc ghế ở phía bên còn lại của Robert và nhìn anh ta. Kip không có mặt ở đó. Ống thở không còn nằm trong người của Robert, và hơi thở của anh rất nhẹ. Anh xanh xao, ốm yếu, không thể nhận ra được. Từ đầu tiên xuất hiện trong đầu Serena là kinh khủng. Cô cảm thấy điều xảy ra thật kinh khủng, Robert, một Robert mạnh khỏe, rắn rỏi, một Robert chuyển động nhẹ nhàng khắp nhà và đấm nhẹ vào vai Serena, trêu đùa nhẫn tâm với vợ, giờ đang nằm trên giường, trông như thế kia. Đó là một điều cực kỳ sỉ nhục với anh ta Một người đàn ông xứng đáng nhận được không gì khác ngoài một cuộc sống dài, đầy tình yêu và đằm thắm. Những người bạn và một cuộc hôn nhân với một người phụ nữ mà anh yêu quý. Một đứa con mà anh sẽ tận mắt nhìn thấy nó lớn lên, vào đại học, yêu và kết hôn. Không phải như thế này. Không phải với thân hình xanh xao, ốm yếu và những người bạn đầy đau buồn đang tập trung ở ngoài kia.

Joanna nhìn chồng mình. Bất cứ ý nghĩ hay kỷ niệm hay cảm xúc nào hiển hiện trong tâm trí, nó điều khiến cô đau đớn. Cô cúi đầu

xuống giường và bắt đầu khóc, lưng cô phập phồng lên xuống khi hít thở giữa những lần khóc. Đây là một sự đau buồn đầy chân thực mà cô đang chứng kiến; một sự đau khổ thuần túy, không e thẹn xuất phát từ phần sâu nhất bên trong của mỗi con người.

Trong giây lát, Serena hiểu được mọi điều. Cô hiểu về cuộc sống, nhóm bạn bè, sức nặng, sự kết nối, tình bạn, cái chết và tình yêu. Cô hiểu mọi điều cô chưa bao giờ cần biết về việc thực sự tham gia vào trải nghiệm của một con người có ý nghĩa như thế nào. Ngay lúc này cô biết được rõ về điều đó, còn nhiều hơn bất cứ thứ gì cô biết được trong suốt cuộc đời, rằng cuộc sống là phải mạo hiểm với nó và yêu một cách say đắm và tham gia vào thế giới theo cách mà cô chưa bao giờ làm trước đây trong cuộc đời từ chối-niềm vui, kỷ luật và kiểm soát của mình. Cô bắt đầu cảm nhận nó cùng với Swami Swaroop, nhưng sau lần tan vỡ đó, cô tự hứa là sẽ không để mình phải trải qua việc đó một lần nữa. Cô cho rằng mình sẽ trải qua cuộc đời này cô độc, bình yên vô sự. Nhưng trong căn phòng này, vào giây phút này, trong ánh sáng mờ mịt, tàn khốc, kỳ quặc có thể hình dung được một cách rõ ràng này, Serena đã thấy được những gì cô đang bỏ lỡ. Cô giữ mắt mình hướng về phía tấm lưng đang chuyển động lên xuống của Joanna. Cô sẽ không bao giờ có thể giải thích được điều đó một cách thích đáng với bất cứ ai, nhưng đó là những gì Serena nhận biết, chắc chắn hơn nhiều so với bất cứ điều gì cô đã từng nhận biết, rằng giờ là lúc cô tham gia vào buổi tiệc – một buổi tiệc xấu xa, tráng lệ, tàn khốc, tuyệt vời và đau đến xé ruột.

NGUYÊN TẮC 11

Tin Vào Các Phép Mầu

Một vài giờ sau khi Robert mất, Serena gọi cho Ruby và kể cho cô ấy nghe. Thật khó để giấu chuyện đó với các tay nhà báo, vì thế cái chết của anh ta được nhắc đến trên tất cả các phương tiện truyền thông. Ruby gọi cho Alice và Alice gọi cho Georgia.

Serena đi ra ngoài để hít thở một ít không khí trong lành. Mọi người vẫn tiếp tục đi vào và đi ra khỏi căn nhà, hiện họ đến thăm Joanna và Kip, để nói lời chia buồn. Có vẻ như cô chắc chắn phải ở lại đây thêm một lúc nữa, vì thế Serena quyết định đi ra ngoài để nghỉ ngơi một chút. Ở bên ngoài có vô số người, các xe truyền hình đưa tin và các phóng viên, nhưng Serena có thể đi xuyên qua họ mà không gây chú ý. Cô hạ thấp mắt và bước băng qua rào chắn của cảnh sát. Khi cô cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Alice, Georgia và Ruby, tất cả đang nhìn cô với ánh mắt quan tâm và lo lắng, và cô bật khóc. Tất cả họ đều chạy nhanh đến bên cô và đặt tay lên vai cô. Cô đứng đó, khóc lóc và ôm chặt lấy họ, tất cả các cảm xúc của những ngày qua đang bộc lộ ra bên ngoài. Họ vây quanh cô, che chắn cô khỏi bất cứ những người hiếu kỳ nào, khi cô khóc, hai vai cô nhấp nhô lên xuống, những tiếng khóc thổn thức cứ thoát ra. Cuối cùng cô cũng ngẩng lên, mặt cô đỏ và ướt. Cô nhìn vào mặt họ. Ruby, Alice và Georgia không phải là những người bạn thân của cô; thực tế, họ chỉ là những người bạn mới quen. Nhưng họ đã có mặt ở đây.

"Tớ không thể tin được là các cậu đều đến đây. Cám ơn… cám ơn," cô nói, giọng cô vẫn xù xì vì mới khóc xong.

Alice ôm chặt lấy vai Serena. "Bọn tớ muốn đến mà."

Georgia nói, "Bọn tớ đến đây vì cậu. Vì thế cậu đừng lo lắng nữa nhé."

Ruby thêm vào, "Cậu có muốn đi dạo không?"

Serena gật đầu. Họ đi về phía con sông và ngồi trên một chiếc ghế dài, hướng ra phía mặt nước. New Jersey ở bờ bên kia, với những công trình mới đang mọc lên và chiếc đồng hồ Colgate khổng lồ đang báo giờ sai.

Serena nói, "Cô ấy yêu anh ấy rất nhiều. Anh ấy thật sự là tình yêu của đời cô ấy. Tớ không thể hình dung ra những gì cô ấy đang trải qua.Tớ không thể."

Những người phụ nữ khác gật đầu. Họ cũng không thể hình dung ra điều đó.

Ruby lắc đầu. "Thật khó để hình dung được việc đã từng gặp được tình yêu của cuộc đời mình, nhưng rồi lại mất đi người đó. Và lại quá trẻ nữa?

Georgia nghĩ về Dale và về cuộc đời của họ. Liệu anh ta có phải đã từng là tình yêu của đời cô không? Ở một điểm nào đó, thì có, cô đoán thế. Nhưng không phải hiện tại. Vì thế có lẽ anh ta có thể không được tính vào. Hiện tại cô chỉ hy vọng có một người đàn ông nào đó thực sự là tình yêu của đời cô. "Tớ hy vọng cô ấy cảm thấy may mắn. Vì đã có được thật nhiều tình yêu trong đời mình."

Serena gật đầu. "Tớ nghĩ cô cảm thấy được điều đó." Tôi thổi mũi vào một chiếc khăn giấy Alice đưa. "Tớ nghĩ thế."

Alice dành cả buổi đi taxi về nhà để suy nghĩ về cụm từ - tình yêu của đời bạn. Cô nghĩ về Joanna và nỗi khó khăn cô ấy sẽ gặp phải khi nghĩ về những chuyện sẽ xảy đến sau đó với cô ấy. Và, dĩ nhiên, Alice nghĩ về việc cô sẽ lên báy may đi đến Iceland và kết hôn với một ai đó không phải là tình yêu của đời cô.

Khi về đến nhà, cô đi vào phòng ngủ. Cô nhìn vali đang đặt trên giường, đã được đóng gói và sẵn sàng lên đường. Vé máy bay của họ nằm trên tủ com mốt. Jim sắp đến nhà cô ăn tối. Alice ngồi trên giường. Điều đó có nghĩa là gì, "tình yêu của cuộc đời bạn"? Cô ước gì Serena chưa bao giờ nói ra những từ đó. Giờ cô không thể loại chúng ra khỏi đầu mình. Cô liếc nhìn bộ vét đám cưới bằng lông trắng tuyệt đẹp. Cô nghĩ về cách khi cô giới thiệu chồng mình với những người sống ở Mỹ này, đó có phải là giả định rằng anh ấy là tình yêu của đời cô không. Rằng bạn yêu và quyết định tiến tới hôn nhân với người đó không. Nó có thể không đúng, nhưng đó là những gì buộc bạn phải tin. Hiện tại, nếu bạn sống ở Ấn Độ, Trung Quốc hay một nơi nào đó, mọi người sẽ không nghĩ như thế. Họ có

thể nghĩ rằng gia đình hai bên đã dàn xếp chuyện đó hoặc bạn cưới vì lợi lộc hay những thứ linh tinh khác. Nhưng ở đây, tại Mỹ này, khi bạn nói về chồng bạn, giả định được đưa ra là ở một thời điểm nào đó trong cuộc đời của bạn, bạn yêu anh ta đủ để cưới anh ta. Alice tự hỏi liệu cô sẽ có ổn không nếu sống với kiểu nói dối đó, khi biết rõ rằng cô không cưới tình yêu của cuộc đời mình. Cô hy vọng rằng vào những tuần chuẩn bị cho chuyến đi đến Iceland cô sẽ kỳ diệu yêu Jimmy đầy sâu đậm. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Cô luôn có một cảm giác hơi chán nản với anh ta, và rồi lại cảm thấy có lỗi vì đã có cảm giác chán nản đó. Vì thế cô sẽ chú tâm nhiều đến anh hơn, cô sẽ cố tìm ra những điểm hấp dẫn của anh càng nhiều càng tốt. Nhưng cuối cùng, anh không phải tình yêu của đời cô và anh sẽ không bao giờ là nó. Anh ta chỉ là một người đàn ông mà cô rất thích và là người mà cô cảm thấy rất, rất dễ chịu không hơn.

Tình yêu của đời cô, tình yêu của đời cô. Khi Alice đi tắm, cô nhận ra thêm một điều nữa: Cô đã từng tin vào những gì? Nói cách khác, cô muốn sống kiểu đời sống nào? Liệu cô có thực sự tin rằng tình yêu của cuộc đời cô đang ở bên ngoài không? Cô có nghĩ rằng liệu đó có phải là quyết định khôn ngoan không khi quay trở lại với sự tự do của việc trở nên độc thân chỉ để hy vọng tìm kiếm được người đó? Cô hiện đang chịu đựng vì cái gì? Khi cô quấn khăn quanh người, cô nhận ra rằng cô không muốn trở thành một cô gái từ chối ổn định cuộc sống. Cô không muốn trở thành một cô gái tin rằng cuộc đời này thật ngắn ngủi và tốt hơn hết là nên độc thân và tìm kiếm "tình yêu của cuộc đời bạn" hơn là từ bỏ và ổn định cuộc sống. Cô không muốn trở thành cô gái đó. Cô đã từng nghĩ rằng kiểu con gái như thế thật ngu ngốc. Khờ dại. Alice thích trở nên thực tế; cô là một luật sư, vì thế cô thích trở thành một người thực tế hơn. Chờ đợi và tìm kiếm tình yêu của cuộc đời bạn thật sự mệt mỏi. Thậm chí nó có thể gây ra ảo giác. Một lần nữa, đúng vậy, cô biết rằng một vài người dành được chiến thắng trong tình yêu và sẽ yêu một ai đó cũng yêu họ điên cuồng, và cuộc đời sống chung của họ hài hòa và tràn đầy tình yêu. Nhưng cô không muốn trở thành cô gái người ngoan cố chờ đợi điều có thể không bao giờ xảy ra.

Cô ngồi xuống lại trên giường, quấn mình trong chiếc khăn tắm nhỏ, và cô bắt đầu khóc. Cô bắt đầu thổn thức; cô ôm chặt hai chân mình như thể cô đặt đầu mình vào giữa hai chân và đung đưa người và khóc.

Cô nhận ra cô chính là cô gái đó.

Đó là cô gái, ba mươi tám tuổi, không thể từ bỏ giấc mơ rằng cô sẽ gặp được một người đàn ông khiến trái tim cô bay liệng và rằng họ sẽ cùng nhau chia sẻ cuộc sống. Cô khóc vì biết điều đó có nghĩa là cô lo lắng về việc liệu cô có nên bắt đầu một gia đình, rằng cô có nên lùi lại về một thế giới nơi chẳng có gì bảo đảm và tất cả những gì cô có chỉ là hy vọng hão huyền hay không. Cô biết điều đó có nghĩa một lần nữa cô sẽ lại quay về với tình trạng độc thân.

Khi Jim đến, Alice đã ăn mặc tươm tất nhưng không thể ngừng khóc. Anh bước vào, kéo theo một chiếc vali thật lớn. Alice nói ngay với anh.

"Anh xứng đáng có được một người nào đó biết được rằng anh là tình yêu của cuộc đời cô ấy," cô thổn thức nói. Rồi cô bắt đầu nói với anh, xen lẫn giữa tiếng nói và nước mắt và những lời xin lỗi, rằng cô không thể cưới anh – không phải ở Iceland, không phải ở đâu, mà cũng chẳng phải ở đâu cả.

Giờ thì đôi mắt anh đầy nước. "Nhưng em là tình yêu của đời anh. Điều đó không có chút ý nghĩa nào sao?"

Alice lắc đầu. "Em không nghĩ mình có thể trở thành tình yêu của đời anh nếu anh không phải là tình yêu của đời em."

Jim đi lại khắp căn phòng. Họ nói và nói. Anh trở nên giận dữ. Alice lặp đi lặp lại lời xin lỗi. Và cuối cùng, anh đã hiểu được. Anh tha thứ cho cô và chúc cô những điều tốt đẹp nhất. Sau đó anh rời đi, để lại Alice một mình trong phòng khách, khóc lóc và choáng váng. Từ quan điểm của cô, cô cho là mình tệ hơn nhiều so với anh. Cô nhìn anh khi anh bước ra khỏi cánh cửa, run rẩy, đau xé ruột gan, và cô cảm thấy cực kỳ đau buồn. Nhưng cô cũng đồng thời biết được rằng rồi anh sẽ lại yêu một ai đó sớm thôi. Anh sẽ gặp một ai đó, kết hôn, có con và sống rất hạnh phúc. Còn về phần cô, Alice không chắc lắm. Vì thế cô nằm xuống trên đivăng và khóc thêm một ít nữa.

Khi tôi gọi cho Alice vào sáng hôm sau và biết được những gì đã xảy ra, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi đang nghĩ gì mà lại khuyến khích Alice cưới Jim cơ chứ? Chính xác tôi đã nghĩ mình là ai, mà có thể cho cô ấy bất cứ lời khuyên nào, chưa kể đến việc khuyên cô ấy lấy một người mà cô ấy không yêu? Nhưng giọng Alice vẫn còn rất buồn chán hơn rất nhiều so với những lần tôi đã nghe trước đây. Tôi nghĩ về việc quay về nhà và ở bên cô ấy. Nhưng rồi tôi có một ý tưởng tuyệt vời hơn.

"Sao tớ không đến gặp cậu ở Iceland nhỉ? Cậu hãy dùng vé của cậu đi?"

"Ý cậu là sao, cậu đi nghỉ tuần trăng mật với tớ à?" Alice hỏi, giọng nói chẳng lấy gì làm vui thú.

"Ừm, đúng thế, mọi người đều bảo Iceland là nơi thật tuyệt. Tớ luôn muốn đến đó." Điều đó là sự thật, bất cứ người nào tôi biết đã từng đến đó đều kể rằng nơi đó thật hấp dẫn. Tôi không nhớ chính xác tại sao mọi người lại bảo nó quá tuyệt, nhưng chẳng sao cả. "Tớ nghĩ cậu cần đi ra ngoài một chút."

"Ừm, nhưng có thể không nên đến nơi tớ sẽ đi hưởng tuần trăng mật."

"Làm ơn đi, đó là Iceland đang vào giữa mùa đông, không phải là Maui. Cậu sẽ có thể quên đi điều đó." Và rồi tôi nói thêm, "Tớ hứa đấy. Thôi mà, hãy đến đó đi, chuyến đi sẽ thú vị mà."

Ở sân bay Mumbai, tôi bước vào phòng vệ sinh nữ. Ở đó có một phụ nữ lớn tuổi, mặc một chiếc sari màu tía với hoa văn hoa màu trắng và đôi mắt đầy phiền muộn như nhiều đôi mắt khác tôi đã nhìn thấy khi ở đây. Tôi nghĩ bà ấy là một người phụ vụ ở phòng vệ sinh, nhưng tôi không chắc lắm. Khi tôi ra ngoài, bà ấy đưa cho tôi một tờ giấy vệ sinh mà tôi có thể tự mình lấy được nó. Rồi bà đặt tay lên miệng. Thành phố này quả là tàn nhẫn. Bà ấy có thể là bà của tôi. Và bà ấy đang xin tiền trong phòng vệ sinh của sân bay ở Mumbai. Tôi đã cho bà ấy hết tất cả những đồng rupees mà tôi có. Rồi tôi làm điều duy nhất tôi biết cách để làm vào lúc đó. Tôi uống hai viên Lexomil và hy vọng về điều tốt lành nhất.

Tôi thức dậy, chệnh choạng, khi phi công thông báo cho chúng tôi về việc sẵn sàng hạ cánh – các viên Lexomil đã có tác dụng. Chúng ta hãy tạ ơn Chúa vì những phúc lành nhỏ bé mà ngài mang lại cho chúng ta trong cuộc sống này.

Đám tang của Robert diễn ra trong hai ngày sau ngày anh ta mất. Joanna quyết định cô ấy và Kip sẽ quay về sống với ba mẹ cô ấy trong khoảng một hoặc hai tuần, chỉ để tránh báo chí và sự hỗn loạn và các kỷ niệm. Cô ấy cho Serena hai tuần nghỉ được trả lương – và Serena chẳng biết phải làm gì trong khoảng thời gian đó. Vì thế khi Alice gọi kiểm tra cô và nói cho cô nghe về cuộc hôn nhân của cô đã chấm dứt và rằng cô ấy sẽ gặp tôi ở Iceland, Serena nhanh chóng quyết định đi theo.

"Tớ có thể đi cùng không? Ý tớ, tớ biết… đó là tuần trăng mật của

cậu… tớ chỉ đang nghĩ là…"

"Dĩ nhiên, cậu có thể đi cùng," là lời đáp trả ngay lập tức của Alice. "Tớ không chắc ở đó có loại thức ăn gì, nó thực sự hiếu khách đối với những người ăn kiêng, nhưng…"

"Ồ, quên chuyện đó đi," Serena nói. "Mọi thứ đều chừng mực, đúng không?"

Alice mỉm cười. "Đúng vậy."

Trong khi chờ đợi, Ruby vẫn chưa thực sự phục hồi từ việc quyết định không thụ tinh. Cô vẫn còn đang sa ngã, đang nghĩ về những gì cô đã mất, những gì là sai lầm. Cô nghĩ về ý tưởng của việc uống thuốc chống suy nhược, như mẹ cô, nhưng không thể hình dung được việc đó. Một người mẹ đơn thân đầy phiền muộn uống thuốc chống suy nhược – điều đó nghe thật nản lòng.

Nhưng cô đang cố hết sức để chống lại sự sa ngã. Cô hiện đang ở trên sàn phòng ngủ thực hiện động tác tập bụng, cố làm cho chất endorphin hoạt động tích cực. Sau buổi gặp mặt với Serena, và nghe về Joanna và Robert, cô mới nhớ rằng cuộc đời mới ngắn ngủi làm sao và bạn không nên lãng phí nó như thế nào qua việc khóc lóc vì sự hối tiếc và những điều có thể được thực hiện. Tuy nhiên, khi cô thực hiện các động tác gập bụng, cô lại nghĩ về cách mà tinh trùng có thể tạo ra em bé và rằng cậu bé hay cô bé đó sẽ dễ thương như thế nào. Serena ló đầu vào phòng và kể rằng cô vừa mới nói chuyện với Alice và sẽ đi Iceland cùng với họ. Ruby ngừng động tác của mình lại.

"Tớ luôn muốn đến Iceland! Mọi người bảo Reykjavik tuyệt lắm đấy! Tớ có thể đi cùng không?" Ruby hỏi, đầy hào hứng. Serena trông khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Ruby như vậy.

"Ừm, tớ nghĩ là được… cậu nên gọi cho…?"

"Tớ sẽ gọi cho Alice." Và với câu nói đó, Ruby nhổm dậy bắt lấy điện thoại.

Sau cuộc gặp mặt với Serena, Georgia quay trở về nhà và nghĩ về tình yêu của cuộc đời cô. Cô tự hỏi liệu việc đó có phải là bội ước khi nghĩ rằng có lẽ các con có thể là tình yêu của cuộc đời cô. Cô biết rằng chúng không phải là một sự thay thế cho một người đàn ông hay một mối quan hệ tình dục – nhưng nó cũng là tình yêu. Chúng là hai người mà cô yêu còn hơn bất cứ điều gì khác trên thế giới này. Hai con người nhỏ bé đó, chừng nào họ còn sống, đều sẽ

là con cái của cô. Và trong những ngày cuối tuần sắp đến này, chúng sẽ ở với Dale. Và giờ khi không phải trải qua hàng giờ chán ghét Dale và đuổi theo những người đàn ông khác, cô đúng là chẳng có việc gì để làm ngoài sự cô đơn. Vì thế khi Alice gọi cho cô và nói với cô rằng Serena, Ruby và tôi sẽ đi cùng cô ấy đến Iceland cho tuần trăng mật chẳng bao giờ thực hiện được, ừm, cô ấy đã quyết định rút nhanh thẻ tín dụng ra và cùng lên đường với bọn tôi.

Tôi nghĩ bạn có thể nói về một nơi chỉ thông qua chuyến xe xuất phát từ sân bay. Tôi luôn hơi thất vọng nếu chẳng có cảm giác khác lạ về nơi đó. Chẳng có gì chán hơn việc bay mất hai mươi tiếng đồng hồ chỉ để nhìn ra ngoài cửa sổ xe hơi và nhìn thấy cùng những đường dây điện thoại và các bức tường bằng bê tông. Nhưng chuyến đi từ sân bay ở Reykjavik đến trung tâm thành phố đi xuyên qua một phong cảnh mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy hay thậm chí nghe nói về nó trước đây. Cách duy nhất để miêu tả về nó là mặt trăng; tưởng tượng về việc bạn đặt chân lên mặt trăng, và ở đó được bao phủ một lớp rêu xanh xinh đẹp, và rồi bạn khám phá ra rằng có rất nhiều người tóc vàng xinh đẹp sinh sống ở đó.

Giờ khi tôi đến được mặt trăng này, tôi không thể cảm nhận thêm bất cứ sự hối tiếc nào về chính tôi nữa. Tôi vẫn còn cảm thấy bẽ mặt bởi những gì đã diễn ra ở Trung Quốc, và vẫn còn bị tổn thương bởi những gì diễn ra ở Mumbai. Tôi chỉ muốn đến một nơi nào đó tránh xa những nơi đó càng xa càng tốt. Reykjavik dường như là nơi dành cho điều đó.

Khi tôi đến khách sạn, cả người tôi mệt đừ. Đó là một tòa nhà chọc trời cao lớn, được sở hữu bởi Icelandair[58] - không phải là một nơi cực kỳ xinh đẹp đối với Iceland hay lựa chọn cho một tuần trăng mật. Tôi ghi tên phòng suite của Alice. Cô ấy ắt sẽ đến vào sáng mai, vì thế tôi sẽ có nguyên căn phòng dành cho chính mình vào tối nay. Căn phòng Alice đặt khá rộng rãi – với một phòng khách, một phòng bếp nhỏ và một giường ngủ cỡ lớn. Nhưng nó phù hợp hơn với một người đứng đầu bận rộn so với một cặp vợ chồng mới cưới yêu nhau say đắm. Tôi tưởng tượng ra hình ảnh Alice đính hôn trong bóng tối, rồi sau đó quay trở lại căn phòng dành cho những người yêu cầu mức tối thiểu này và có một cuộc ân ái đầy lạnh lẽo, để rồi tôi lại xấu hổ về tất cả những điều đó. Sao tôi lại khuyến khích cô ấy trải qua cuộc hôn nhân này cơ chứ? Rốt cuộc tôi nghĩ mình là ai? Tôi không có quyền gọi chính bản thân mình là một người bạn, và chắc chắn cũng sẽ không có quyền viết một cuốn sách về bất cứ điều gì.

Vào lúc bảy giờ sáng, tôi thức dậy khi bốn người bạn của tôi cùng kéo nhau vào phòng. Trời vẫn còn tối đen như mực và tôi hơi mất phương hướng, chắc là do nhìn thấy những người bạn khác nhau của tôi đều đến cùng một lúc, ở Iceland này. Phải mất một phút tôi mới lấy lại được thái độ của mình.

"Ơn Chúa là tớ đã đặt trước phòng này vào tối qua. Cậu nên thấy đám đông du khách ở sảnh khách sạn. Thật khủng khiếp," Alice nói khi cô ấy cởi chiếc áo parka của mình ra.

"Ở đây có, giống như, ba phòng," Ruby vừa nói vừa khám phá quầy bar mini. Sau đó cô quay lại và nhìn tôi. "Tớ rất vui khi được gặp cậu! Đã thật lâu rồi!"

Tôi ngồi dậy, tựa lưng vào những chiếc gối, và khoanh chân lại. "Thật tốt khi được gặp lại cậu! Tớ rất nhớ cậu." Serena ngả người tới và ôm chặt lấy tôi. Tôi có cảm giác cô ấy có thể sẽ bật khóc ngay lúc này, nhưng cô ấy buông tôi ra và đứng lên.

"Tớ phải đi vệ sinh," cô ấy nói, sụt sịt mũi.

Alice nhìn quanh. "Vậy đây là nơi tớ sẽ trải qua tuần trăng mật của tớ sao? Tớ đoán mình đã không nghiên cứu kỹ lắm về nơi này, phải không?"

"Sao chúng ta không xuống dưới, ăn sáng và sao đó đi đến Blue Lagoon[59] nhỉ?" tôi nói đầy rạng rỡ khi nhận ra rằng mọi vật trong căn phòng này có thể nhanh chóng trở nên rầu rĩ.

"Blue Lagoon là gì?" Ruby hỏi.

"Đó là một bể tắm nước nóng tự nhiên – một điểm đến của khách du lịch, nhưng những người địa phương cũng đến đó. Tớ đã đọc về nó trên máy bay."

Alice nói thêm. "Tớ và Jim dự tính sẽ đi đến đó ngay sau lễ cưới."

"Được rồi, chúng ta đi thôi," Georgia nói. "Chúng ta có thể ngủ bù sau đó!"

Họ đều đi xuống lầu ăn buffet khi tôi thay quần áo. Khi tôi mặc quần jeans thì điện thoại di động của tôi đổ chuông. Trên màn hình hiển thị số "không biết tên" vì thế tôi cho là cuộc gọi đến từ Mỹ. Khi tôi nghe máy, tôi nghe được giọng nói của Thomas.

"Chào, Julie? Anh đây."

Sao anh dám nói "anh đây" với tôi khi gọi đến. Như thể chúng ta còn thân mật với nhau vậy. Tôi thật muốn nôn.

"Làm ơn để tôi yên," là tất cả những gì tôi có thể thốt ra.

"Anh xin lỗi, Julie, anh thật sự xin lỗi. Anh cần nói cho em biết anh cảm thấy hổ thẹn như thế nào. Tất cả chuyện này thật khó xử."

"Giờ tôi thật sự không muốn nói chuyện với anh. Tôi xin lỗi. Chuyện xảy ra khiến tôi thật buồn phiền." Tôi tắt điện thoại. Tôi tựa đầu mình vào bàn một lúc. Nếu tôi để bản thân mình một lần nữa bật khóc, tôi sẽ không bao giờ có thể ra khỏi phòng khách sạn. Vì thế tôi hít thật sau và đi xuống sảnh ăn sáng.

Alice, vẫn luôn là Alice, đã thuê sẵn xe ở sân bay, và đã sẵn sàng lên đường đi đến Blue Lagoon. Vì thế tất cả chúng tôi lên xe và lái về khu du lịch cách đây bốn mươi lăm phút đi đường. Trời vẫn còn tối, vì thế thật khó để nhận ra hiện chúng tôi đang ở đâu. Nhưng khi chúng tôi đến gần hơn, nó hóa ra như thể chúng tôi đang lái đến một cái hố lớn trên mặt đất với hơi nước bay mù mịt. Chúng tôi ra khỏi xe và đi xuyên qua các cửa quay vào phòng giữ đồ, nơi chúng tôi thay đồ tắm và tắm sơ qua. Chúng tôi bước ngay ra bể tắm.

Khí trời thật lạnh, vì thế chúng tôi nhanh chóng đi xuống nước, nơi mang lại sự ấm áp và dễ chịu. Có một lớp cát mịn bên dưới chân chúng tôi. Chúng tôi đi quanh một lúc, cúi người xuống để dòng nước ấm áp đó bao phủ toàn bộ cơ thể. Chúng tôi ngồi xuống ở một góc nhỏ nơi hơi nước phun ra từ các kẽ hỡ của các tảng đá. Nó được tạo ra những tia nước nhỏ khi chúng tôi ngâm mình. Khung cảnh thật kỳ diệu. Mặt trời đang lên vì thế bầu trời tràn ngập màu hồng và xanh. Có một nhà máy địa nhiệt ở gần khu vực hồ, và khi nó hơi làm hỏng đi quang cảnh, nó cũng đồng thời thổi ra những đám mây hơi nước bao phủ cả dãy núi. Chúng tôi hoàn toàn không ở trên đất Mỹ nữa, và tôi không chắc lắm về việc liệu tôi vẫn còn ở trên trái đất hay không.

Khi tôi ngồi đó tận hưởng vẻ đẹp của thế giới bên kia này, Georgia lại đang có một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

"Đây là những điều sẽ xảy ra ở những suối nước nóng – nước quá đục, vì thế chúng ta không thể nào nhận biết được liệu nó có sạch hay không." Tôi không biết làm thế nào để trả lời cho vấn đề nêu ra của cô ấy. Tôi thoải mái đến nỗi chẳng muốn lo nghĩ đến bất cứ điều gì.

Alice cam đoan với cô ấy. "Tớ đã đọc tất cả thông tin về nó. Nước thường xuyên được bơm ra, và nó luôn luôn sạch."

Georgia nhìn quanh. "Tuyệt, vì tớ chắc rằng mọi người đến đây với mọi loại vấn đề về da mà họ hy vọng sẽ được chữa lành. Việc đó có thể mang lại sự gớm guốc cho nơi này."

Serena nhìn Georgia. "Sao cậu không cố thử tận hưởng làn nước đi? Nó thật tuyệt."

Georgia gật đầu. Hôm nay là thứ Bảy, và các du khách cũng như dân địa phương bắt đầu đến. Hai người phụ nữ ngồi gần chúng tôi. Một người tóc vàng, người khác có màu tóc đỏ bầm. Cả hai ở trong độ tuổi đầu bốn mươi, cao lớn và xinh đẹp. Họ dường như đang nói tiếng Iceland.

"Xin lỗi," Georgia gọi với những người phụ nữ đó. "Hai chị có biết liệu nước ở đây có sạch không?"

Hai người phụ nữ đó nhìn Georgia. Tôi lo lắng rằng điều đó có thể được xem là một câu hỏi khiếm nhã, nhưng những người phụ nữ đó dường như chẳng để tâm. Họ không ngần ngại với giả định của cô ấy rằng họ đã hiểu và nói được tiếng Anh. Đúng vậy, chúng tôi là những người Mỹ.

"Có. Nước này sạch," người phụ nữ tóc vàng nói bằng giọng trầm nặng của người Bắc Âu. "Tôi đến đây thường mà."

Người còn lại nhún vai. "Tôi không thích lắm, việc phải bơi lội với tất cả mọi người, nhưng tôi nghĩ là nó sạch."

Georgia mỉm cười đầy ngọt ngào với họ. "Cám ơn rất nhiều. Tôi lấy làm cảm kích về điều đó." Georgia cuối người xuống thấp hơn vào trong nước và để nó dâng lên đến cổ cô ấy.

Alice nhìn quanh. "Thật kỳ lạ khi ở đây. Tối nay sẽ là đêm tân hôn của tớ..."

Tôi cố giữ cho cô ấy bình tĩnh. "Nhưng cậu biết là cậu đã làm điều đúng đắn, phải không?"

Alice lắc đầu. "Tớ cũng chẳng biết. Tớ chẳng biết gì cả. Thế nếu anh ấy là cơ hội cuối cùng của tớ thì sao? Nếu tớ sẽ không bao giờ có người bạn trai nào khác nữa, chưa kể đến việc một người chồng khác nữa thì sao?"

Lại một lần nữa, không ai biết phải nói gì. Làm sao một người lại có thể tiên đoán được tương lai cơ chứ? Tất cả chúng tôi đang cố để chữa lành những vết sẹo trong trận chiến của mình ở đây, tại Blue Lagoon này, và không ai có đủ lạc quan để chia sẻ.

Georgia cất tiếng đầu tiên. "Tất cả những gì cậu cần biết là cậu đã thật sự rất cố gắng để vượt qua được chuyện này, và cậu không thể. Đó chính là câu trả lời của cậu. Cậu không có sự lựa chọn nào khác."

Alice gật đầu như thể cậu ấy đã hiểu. Nhưng rồi khuôn mặt cô ấy nhăn lại và bắt đầu khóc. "Nhưng tại sao tớ lại không thể? Tớ đã làm điều gì sai sao? Tớ phải đang chịu đựng vì điều gì?" Tôi lội qua và ôm lấy cô ấy.

Serena khá im lặng kể từ khi chúng tôi đến đây, nhưng giờ cô ấy cất tiếng. "Thời gian của chúng ta thật quý giá. Cậu đang chịu đựng vì một người mà cậu thật sự muốn cùng người đó trải qua tất cả những khoảng thời gian cậu có được. Ngoài ra, việc đó chẳng có ích gì."

Alice không chắc lắm. "Có lẽ có một điều gì đó đáng để làm chuyện đó. Vì thế cậu sẽ không phải cô độc một mình."

Và rồi, tôi bật khóc. Tôi đã phải kiềm nén nó kể từ khi tôi nhận điện thoại của Thomas và nó cứ bật ra ngay tại đây, vào lúc này. "Chúng ta thật ngu ngốc. Chúng ta. Chúng ta thật gàn dở. Chúng ta thuộc thế hệ những người phụ nữ cô độc như những người phụ nữ khác, nhưng chúng ta không sẵn sàng để ổn định hay thỏa hiệp giúp chúng ta thoát khỏi chuyện đó. Vì thế tất cả chúng ta chỉ đang chờ đợi những chàng trai khốn kiếp đó như mò kim đáy bể vậy, những người chúng ta sẽ yêu, những người sẽ yêu ta, những người cúng ta sẽ gặp vào thời gian cả hai đều không vướng bận gì và sống trong cùng một thành phố." Những giọt nước mắt giờ đang chảy dài trên khuôn mặt tôi. "Chúng ta hoàn toàn là lũ ngốc."

Ruby cũng bật khóc. "Ôi Chúa ơi, cậu nói đúng. Cậu nói hoàn toàn đúng."

Nước mắt cũng đang lăn dài trên mặt Serena. Georgia nhìn tất cả chúng tôi đang khóc lóc thổn thức và cố làm cho mọi việc nhẹ nhõm đi. "Đây không phải là kiểu trăng mật mà tớ mong muốn."

Chúng tôi cố cười, nhưng chúng tôi vẫn đang khóc thật lớn. Hai người phụ nữ ngồi gần bên đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi,

lo lắng và lúng túng. Họ đang nói với nhau bằng tiếng Iceland, trong khi vẫn nhìn về phía chúng tôi. Chúng tôi đang thu hút sự chú ý của mọi người. Georgia nhìn qua và một lý do nào đó cô ấy cảm thấy cần giải thích với họ.

"Tất cả chúng tôi chỉ đang phải trải qua khoảng thời gian khó khăn nhất. Chỉ vậy thôi."

Nếu tôi phải đoán, tôi nghĩ thật sốc khi thấy được việc bộc lộ cảm xúc như thế này, ở đây, trong suối nước nóng địa nhiệt dùng để thư giãn này, ở giữa một biển người Scandinavi kín đáo và những người du khách hạnh phúc.

"Các cô cần giúp đỡ gì không? người phụ nữ tóc đỏ cất tiếng hỏi.

Georgia chỉ lắc đầu. "Không, chúng tôi sẽ ổn, ừm, một ngày nào đó, hy vọng là sẽ sớm thôi."

Người phụ nữ tóc vàng không thể nhịn được, đã hỏi sâu hơn. "Có chuyện gì thế? Liệu tôi có thể hỏi không?"

Georgia nhìn tất cả chúng tôi. Cô chỉ vào mỗi người chúng tôi, từng người một. "Alice vừa mới hủy bỏ đám cưới của cô ấy, chuyện tình yêu của Julie đang ngày càng trở nên xấu đi, Serena vừa mới chứng kiện tận mắt cái chết của một người cô ấy quen, tôi gần như bị lấy mất các con khỏi tôi, và Ruby chán nản vì việc thụ tinh."

Hai người phụ nữ đó gật đầu, trông có vẻ hối hận vì họ đã hỏi, và quay trở lại trò chuyện với nhau. Những người phụ nữ đó trông thật khỏe mạnh, với đường viền hàm dưới mạnh mẽ và đôi mắt đen nhánh của họ. Họ quay về phía các tảng đá và bắt đầu chà sát cho nhau, lấy bùn từ các tảng đá và bôi nó lên mặt họ. Họ ngả người ra sau và để hơi nước và bùn tạo ra những phép lạ của chúng.

Georgia nhìn họ, đầy ấn tượng. "Ồ, các quý bà này thật biết rõ về khu vực này."

Chúng tôi ở trong bể thêm một giờ nữa. Chúng tôi không cần thiết phải đến đây để chữa lành các chứng bệnh về da hay đắp mặt nạ bằng dung nham tự nhiên, mà chúng tôi cần được khóc một trận, và chúng tôi đã làm được điều đó.

Khi chúng tôi quay trở lại phòng thay đồ, hai người phụ nữ ngồi gần chúng tôi bước vào và liếc nhìn chúng tôi. Chúng tôi đang cởi

đồ tắm của mình ra. Tôi đang mặt áo tắm và quần soóc đi biển. Từ ánh mắt của hai người phụ nữ đó, và từ kinh nghiệm của chính tôi, tôi nhận ra rằng ở Reykjavik này, cách xa sự phù hoa và các siêu mẫu và các cuộc giải phẫu thẩm mỹ, tôi trông giống như một thằng hề trong chiếc quần balloon điên khùng.

Georgia dường như bị mê hoặc bởi hai người phụ nữ đó và không thể ngừng việc liếc nhìn họ. Cuối cùng khi họ mặc áo khoác vào để quay trở lại một ngày lạnh giá, Georgia lại nói chuyện với họ lần nữa.

"Xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi liệu hai chị có thể chỉ cho chúng tôi nơi nào ăn ngon ở Reykjavik không ạ?"

Người phụ nữ tóc vàng gật đầu. "Có một nơi rất đẹp, Silfur, ở Khách sạn Borg. Chúng tôi sẽ ăn ở đó tối nay với một vài người bạn. Nó hơi đắt, nhưng nó có món ká rất ngon." Tôi đoán là bà ấy muốn nói từ "cá" nhưng tôi không muốn cắt ngang.

Người phụ nữ còn lại nói thêm, "Có một nơi được gọi là Maru, có món sushi rất ngon, và Nhà hàng Lækjarbrekka thì bình dân hơn, nhưng được cái thức ăn ở đó rất ngon."

Georgia gật đầu với vẻ biết ơn với họ. "Được, cám ơn hai chị rất nhiều!" Họ bước ra, lịch sự chào tạm biệt với cả bốn chúng tôi.

"Tớ không biết điều này là gì, nhưng tớ quý hai người phụ nữ đó," Georgia nói. Chúng tôi mặc áo khoác, mang găng tay và mũ cùng khăn quàng, và gắng hết sức mình. Đã đến lúc rời khỏi túi màng ối ấm áp, đáng yêu của Blue Lagoon, nơi chúng tôi bộc lộ sự hối tiếc của chính mình và những người khác mà chúng tôi biết, và quay trở lại không khí lạnh giá của mùa đông.

Sau khi tranh thủ chợp mắt, tất cả chúng tôi đều ăn mặc tươm tất cho buổi tối – áo cổ lọ và áo phao tay ngắn và những đôi boot mùa đông cứng cáp. Trời không có tuyết, nhưng có gió và lạnh, khoảng âm mười hai độ C. Các quý cô tụ tập trong phòng tôi; mỗi người đều đang làm tốt việc của mình để chắc rằng chẳng có giờ nào bị lãng phí trong đêm tân hôn của Alice. Chúng tôi uống một ít rượu vang trắng trong phòng và cố làm cho mọi chuyện trở nên nhẹ nhõm hơn.

"Tạ ơn Chúa là chúng ta đã không đến Phần Lan. Tớ nghe nói cái ấy của cánh đàn ông Phần Lan trông giống như lớp vỏ mốc bên ngoài của phó mát Roquefort," Georgia nói.

Tất cả chúng tôi đều kêu thét lên.

Ruby đầy kinh hãi. "Gì chứ?"

"Bạn tớ nói cho tớ nghe điều đó. Ừm, rằng chúng trông như được phủ đá hoa vậy."

"Ôi, vì Chúa, làm thế nào để tớ có thể đẩy hình ảnh đó ra khỏi đầu tớ tối nay chứ?" Alice hỏi, gần như phun cả thức uống ra.

"Ừm, chúng ta ở đây chứ không phải đi Helsinki hưởng tuần trăng mật của cậu," Serena nói, nâng ly rượu lên và mỉm cười.

Chúng tôi đứng quanh phòng khách sạn, cười đùa vui vẻ. Alice đang có quãng thời gian vui vẻ và tất cả chúng tôi đều hơi chếch choáng.

Chúng tôi đón hai xe taxi đi đến nhà hàng. Chúng tôi chọn nhà hàng Silfur, căn bản vì chúng tôi biết hai người phụ nữ đó sẽ có mặt ở đó và Georgia muốn lén theo đuôi họ. Chúng tôi bước vào, và ngay lập tức nhận ra chúng tôi ăn mặc quá sơ sài; nhà hàng này được thiết kế theo phong cách art-deco đầy tao nhã, và chúng tôi trông như thể sắp đi ăn tối trong một cái lều tuyết. Một cái lều tuyết rất mốt, nhưng vẫn là cái lều tuyết không hơn không kém. Chúng tôi vào bàn và nhanh chóng gọi món rượu vang trắng. Tất cả các nữ bồi bàn đều là các cô tóc vàng và xinh đẹp. Họ gợi ý chúng tôi gọi món fis, món tôm hùm đặc biệt. Khi chúng tôi nhìn vào thực đơn, với tất cả những từ bằng tiếng Iceland điên khùng, điên khùng trên đó (ức gà, được phiên âm, "koo-kinkablinka"), thì hai người phụ nữ ở Blue Lagoon bước vào cùng với hai người đàn ông và hai người phụ nữ khác. Tôi nhìn thấy họ nhìn chúng tôi và nhìn lẫn nhau. Tôi hất đầu về phía cửa và Georgia quay người lại. Bồi bàn đang tính đưa họ đến ngồi kế bên bàn chúng tôi và Georgia vẫy tay. "Chào! Chúng tôi quyết định làm theo lời gợi ý của chị và đến đây ngồi chung luôn!"

Người phụ nữ tóc vàng mỉm cười đầy lịch sự. "Tôi lấy làm vui vì điều đó. Tôi biết các cô sẽ thích nó." Sau đó cô ta chìa tay ra và nói, "Tôi là Sigrud. Đây là bạn trai tôi, Palli. Và đây là hai người bạn của tôi Dröfn và Hulda." Dröfn là một cô gái ở cuối độ tuổi hai mươi với mái tóc vàng trắng dài và một cái miệng rộng cùng một hàm răng to và trắng tinh. Hulda vào khoảng cuối độ tuổi bốn mươi, với mái tóc vàng cắt ngắn, mũi được xỏ lỗ cùng với một chiếc khuyên mũi bé xíu, đôi bông tai tròn lớn lòng thòng hai bên khuôn mặt tròn xinh đẹp của chị ta. Người phụ nữ tóc đỏ ở suối

nước nóng cũng giới thiệu chính mình. "Tôi là Rakel, và đây là chồng tôi, Karl." Ngay cả khi tôi không uống trước một vài ly rượu, tôi cũng sẽ không biết cách để phát âm tên của họ.

Chúng tôi tự giới thiệu. Georgia giải thích với những người còn lại, "Chúng tôi gặp nhau ở Blue Lagoon hôm nay. Chúng tôi đến từ New York và tất cả chúng tôi đều đang hơi chán nản."

Karl gật đầu. Có điều gì đó trong cách cư xử của anh ta nhanh chóng bộc lộ lòng tốt và sự hài hước. "Ừm, Rakel đã kể sơ sơ về điều đó." Cả nhóm đều mỉm cười. "Sao các cô lại buồn đến thế? Các cô hiện đang ở Reykjavik; đây chẳng phải là nơi các cô đến để có được khoảng thời gian vui vẻ sao."

Ruby tham gia vào câu chuyện. "Đúng vậy, đó là những gì mà giờ chúng tôi đang cố thực hiện. Chúng tôi ra ngoài để có được quãng thời gian vui vẻ!"

Karl nhìn tất cả chúng tôi và nói, "Đi nào, các cô phải ngồi cùng chúng tôi. Tất cả chúng ta sẽ cùng ngồi ăn với nhau."

Chúng tôi nhìn lẫn nhau. Họ đã là một nhóm lớn rồi, và chúng tôi cũng vậy - đó là ý tưởng khá phiền phức. Tuy nhiên, Rakel và Sigrud cũng nhanh chóng cất lời thuyết phục.

"Qua đây đi. Sẽ vui lắm đấy," Rakel nói.

Sigrud nói thêm, "Chúng tôi không có bất cứ người bạn nào đến từ New York; qua đây đi."

Georgia chẳng cần đợi mời lần thứ hai, và ngay sau đó chúng tôi chen chúc trong một chiếc bàn tròn dành cho mười người, mặc dầu chúng tôi có đến mười một người. Ngay khi rượu vang trắng (hay "veet veen" theo cách họ gọi nó) được rót ra và chúng tôi thiết đãi họ những câu chuyện đau buồn của chúng tôi. Không hiểu sao, dường như khá vui nhộn khi chúng tôi kể điều đó ra với những người mới quen này: công việc của Ruby ở trại thú nuôi, tai họa ở Trung Quốc của tôi, cơn ác mộng gia đình của Georgia. Vui nhộn. Điều suy nhất không bao giờ được kể là Robert, và Serena cũng không lôi chuyện đó ra.

Karl tham gia vào với chúng tôi. "Vậy Julie, kể cho tôi nghe về cuốn sách cô đang viết đi."

Tôi lớn tiếng rên rỉ. "Tôi không còn viết nó nữa. Tôi sẽ quay về nhà và trả lại tiền cho nhà xuất bản. Tôi ghét cuốn sách của mình. Tôi

không biết tôi đang nghĩ gì nữa."

Serena lên tiếng. "Đó là một cuốn sách về phụ nữ độc thân ở các nền văn hóa khác sau sẽ như thế nào."

Một trong những người bạn của họ lên tiếng. "Điều đó nghe thật tuyệt. Cô có muốn nói chuyện với những người phụ nữ Iceland không?"

"Thật ra, tôi không muốn nói chuyện với bất cứ người phụ nữ nào, ở bất cứ nơi đâu, về đề tài này một lần nữa."

Georgia cố giải thích. "Cô ấy hơi mệt mỏi. Tôi chắc là việc nói chuyện với phụ nữ Iceland sẽ giúp ích nhiều cho Julie."

Bằng cách nào đó, Georgia đã lái cuộc nói chuyện sang hai người bạn mới yêu thích của cô ấy, Sigrud và Rakel, hỏi họ về những người đàn ông của họ. Rakel và Karl không kết hôn cho tới khi hai con của họ được lên tám và mười tuổi. Sigrud đã có hai con với người đàn ông tên Jon, người cô ấy chỉ kết hôn sau khi hai con của họ lên bốn và bảy tuổi. Nhưng giờ cô ấy lại cặp kè với Palli. Dröfn và Hulda đều có con, độc thân, không bao giờ kết hôn, và chẳng ai nói gì về điều đó.

Tôi cố không xem chuyện đó là thú vị. Nhưng những người bạn khó chịu của tôi dường như rất hứng thú với điều đó.

"Vậy các cô nói với chúng tôi rằng các cô kết hôn, không kết hôn, người mẹ đơn thân hoặc khong phải người mẹ đơn thân, chẳng có gì to tát với bất cứ ai ở đây sao?" Ruby hỏi, đầy thích thú.

Tất cả họ đều nhún vai và nói, "Đúng vậy."

Georgia ngạc nhiên. "Vậy, bạn không lo lắng rằng người đàn ông sẽ lảng tránh bạn vì bạn có con sao?"

Dröfn dường như bị xúc phạm bởi suy nghĩ đó, nhìn Georgia như thể đây là lần đầu tiên cô ta nghe được về ý tưởng đó. "Sao lại không thể? Nếu anh ta yêu tôi, anh ta sẽ phải yêu con cái của tôi."

Georgia gật đầu, như Ừm, đúng vậy, dĩ nhiên tôi biết điều đó.

Rakel nói thêm, "Cậu phải hiểu rằng, hầu hết phụ nữ đều có con. Có rất nhiều người làm người mẹ đơn thân. Chúng tôi có tổng thống là người mẹ đơn thân."

Sigrud thêm vào, "Nếu các chàng trai không muốn hẹn hò với những người phụ nữ đơn thân, chắc chắn họ cũng sẽ chẳng thường xuyên hẹn hò."

Những người Iceland gật đầu đồng ý.

Tôi chỉ muốn nói chuyện với về Bjork và nếu những người Iceland nghĩ rằng cô kỳ lạ.

Serena bắt đầu tham gia vào. "Nghe có vẻ nhà thờ hay tôn giáo không đóng vài trò lớn với những gì đang xảy ra quanh đâu."

Một lần nữa, cả bàn đều gật đầu. "Phần đông người Iceland theo thuyết Lu-ti. Nhà thờ được điều hành bởi chính phủ. Chẳng ai đến đó. Chỉ theo truyền thống mà thôi."

"Điều này thật thú vị. Nó như thể chúng ta đáp phi thuyền xuống một vùng đất điên cuồng mà không bị ảnh hưởng bởi nhà thờ và tôn giáo, những người đó được hướng dẫn thay cho bản tính tự nhiên, bản năng của chính họ. Thật tuyệt." Alice nói, cực kỳ kích động. Tôi cũng phải thừa nhận điều đó. Ngay cả tôi cũng bắt đầu cảm thấy hơi bị hấp dẫn bởi những con người kỳ lạ này.

Sau khi ăn xong, họ đi đến xem những người bạn chơi trong một ban nhạc ở một câu lạc bộ đêm lớn ở thành phố gọi là NASA. May mắn thay, chúng tôi cũng được mời đi theo. Tất cả chúng tôi đều đang trở nên gắn bó với họ và không muốn rời xa họ chút nào.

Chúng tôi đi vào một hộp đêm lớn, giống như hệt những gì bạn có thể nhìn thấy ở Mỹ, với hàng đống người đang nhảy và uống rượu. Ban nhạc đang chơi một khúc nhạc vui tươi kết hợp giữa nhạc của người Ireland và người Iceland khiến bạn chỉ muốn nhảy quanh với một niềm vui sướng. Tôi không hiểu những người đàn ông đó đang hát về gì, nhưng họ dường như khá hạnh phúc khi nghe đoạn nhạc này. Những người Iceland đưa chúng tôi lên thẳng lên khu vực khách vip nhỏ kế bên sâu khấu, và chúng tôi đi theo sau lưng họ. Có những bàn đã sẵn sàng cho họ - người bạn tốt ở ban nhạc đã sắp xếp ổn thỏa. Đây là cách tuyệt vời để trải qua đêm tân hôn của Alice. Karl mang cho chúng tôi những chiếc ly – một cái gì đó được gọi Cái Chết Đen – và chúng tôi đều uống cạn, trừ Serena.

Tôi nhìn ra phía đám đông. Hulda ngồi kế bên tôi và nói, "Vấn đề chúng tôi phải đối mặt ở đây, là đàn ông rất lười biếng. Họ không biết cách để tạo ra bước đầu tiên, vì thế phụ nữ ngày càng trở nên năng nổ hơn. Thế rồi, đàn ông hiện giờ chẳng bao giờ thực hiện bước đầu tiên. Thật là một quỹ đạo tồi tệ."

Tôi gật đầu. Ngay khi cô ấy nói điều đó, tôi nhìn thấy một người phụ nữ tóc vàng quyến rũ, ở độ cuối độ tuổi hai mươi, túm lấy anh chàng cô ta đang nhảy cùng và bắt đầu hôn anh ta.

Hulda nói tiếp. "Đây là một rắc rối khác. Mọi người ở đây ngủ với nhau ngay lập tức. Không hẹn hò như các cô vẫn hay làm ở Mỹ."

Đây dường như lại là một tình huống thú vị khác.

"Thế người phụ nữ có phiền không nếu người đàn ông không gọi cho họ sau đó?" Cô ấy kéo tôi vào câu chuyện, khỉ thật.

Hulda nhún vai. "Đôi lúc có, đôi lúc không. Những người phụ nữ Iceland rất mạnh mẽ. Chúng tôi là những người Viking mà, nhớ không?" Rồi cô ta nói thêm, "Ngoài ra, nếu chúng tôi muốn gặp lại họ, chúng tôi có thể gọi cho họ."

Cô ấy làm cho chuyện đó nghe có vẻ dễ dàng.

Ban nhạc bắt đầu chơi bài "The Devil Went Down to Georgia". Chúng tôi quyết định đây là ám hiệu của chúng tôi, nên tất cả đã tràn ra sàn nhảy. Chúng tôi nhảy trong hàng giờ liền. Chúng tôi nhảy và uống rượu và chúng tôi gặp ngày càng nhiều những người đàn ông và phụ nữ Iceland. Và đàn ông thì đẹp trai và dễ thương, nhưng họ không phải là câu chuyện của Iceland. Với tôi, câu chuyện của Iceland là phụ nữ. Những người phụ nữ Viking mạnh mẽ, xinh đẹp.

Cuối cùng, chúng tôi quay trở lại chỗ ngồi của mình và đứng nhìn đám đông bên dưới. Georgia đang quan sát tình hình. "Ừm, nếu tất cả những người phụ nữ này là mẹ, ắt hẳn sẽ có rất nhiều những người trông trẻ ở Reykjavik."

Alice nhìn về phía biển người. "Nếu bất cứ ai bảo với tớ rằng tớ sẽ ba mươi tám tuổi, độc thân, chẳng có con cái gì và sẽ đi Iceland sau khi hủy bỏ đám cưới của chính mình, tớ sẽ không bao giờ tin họ." Tôi không thích hướng đi của đoạn hội thoại này.

"Tớ biết. Tớ thật sự không mong đợi cuộc đời mình sẽ kết thúc như thế này," Georgia nói. "Tớ đã ly hôn. Tớ là một người ly dị chồng. Cha mẹ tớ cũng đã ly dị. Tớ nghĩ đó là điều cuối cùng sẽ xảy đến với tớ."

Ruby nhảy vào nói cuộc hội thoại: "Khi tôi còn nhỏ tôi sẽ không nghĩ mình sẽ lớn thành ba mươi bảy tuổi và khóc lóc mãi."

Và Serena thêm vào, "Tớ nghĩ tớ sẽ có nhiều hơn nữa trong cuộc đời tớ. Tớ nghĩ tớ sẽ có nhiều cuộc đời hơn trong cuộc đời của tớ."

"Chuyện gì đang xảy ra với chúng ta?" Ruby hỏi.

Tôi nhìn tất cả chúng tôi, một con thuyền lớn đang chìm dần xuống. Tôi có một ý tưởng. Ý tưởng đó dường như khá khác thường vào thời điểm này nhưng tôi cũng đã uống loại thức uống được gọi là Black Death còn gì.

"Chúng tôi cần đi đến một nơi nào đó," tôi hét to với họ. "Đêm nay được xem là đêm tân hôn của Alice mà. Chúng ta cần làm điều gì đó để ghi nhớ. Chúng ta cần thực hiện một nghi lễ nào đó."

Đôi mắt Alice hơi sáng lên. "Đó là kiểu nghi lễ gì?"

"Tớ không chắc lắm. Nó chỉ mới là thông tin mà thôi." Tôi bước về phía Sigrud và Rakel. Giờ tôi đã có ý tưởng là tôi muốn lái xe đưa các bạn tôi đến một nơi thật đẹp ở giữa thiên nhiên. Rakel gợi ý về Eyrabakki, một thị trấn nhỏ êm đềm ở trên mặt nước. Họ hỏi tôi sẽ dự định làm gì và tôi nói với họ tôi muốn thực hiện một nghi lễ chữa lành cho tất cả chúng tôi. Họ nghĩ đó là một ý tưởng buồn cười và đồng ý tham gia cùng với chúng tôi, Hulda và Dröfn cũng đồng ý đi theo. Trên đường đi ra tôi cầm theo một chồng khăn giấy. Khi chúng tôi ra khỏi câu lạc bộ, đã là bốn giờ sáng. Rakel và Dröfn lái xe vì họ là những người không say rượu duy nhất biết được nơi chúng tôi cần đến. Đột nhiên tôi trở thành người mẹ tinh thần người Iceland của cả nhóm. Chúng tôi leo vào xe và lên đường.

Khoảng hai mươi phút sau, chúng tôi đến Eyrabakki. Nó không thể nào tiêu điều hơn. Ở đó chỉ có một con đường nhỏ chạy vào trung tâm thị trấn, với đá và nước ở một bên và các ngôi nhà tối tăm ở bên còn lại. Cả thị trấn trông như thể bạn chỉ cần mất năm phút để đi từ bên này đến bên kia thị trấn. Chúng tôi đỗ xe ở bên ngoài cái được xem là siêu thị của thị trấn và bắt đầu bước về phía những tảng đá. Gió vẫn đang thổi mạnh trong không khí, khiến cho thời tiết như xuống hẳn thêm nhiều độ.

Khi chúng tôi bước lên những tảng đá, Sigrud nói, "Thật đáng tiếc là các bạn cần nước cho nghi lễ. Có nhiều nơi còn kỳ diệu hơn. Chúng ta có thể đi đến những nơi có các yêu tinh."

Alice, Ruby, Serena, Georgia và tôi quay lại và nhìn cô ấy. "Xin lỗi?" tôi hỏi. "Chị vừa nói yêu tinh phải không?"

Sigrud gật đầu. "Đúng. Nhưng chúng sống ở sâu trong nội địa."

Serana tham gia vào câu chuyện. "Chị tin vào các yêu tinh sao?"

Rakel gật đầu, đầy nghiêm túc. "Đúng vậy, dĩ nhiên."

Tôi nhìn họ và nói, "Các yêu tinh? Như từ… yêu tinh sao?"

Hulda cũng gật đầu. "Đúng vậy. Yêu tinh."

Georgia trông đầy ngạc nhiên. "Ừm, thế các chị đã bao giờ thấy qua chúng chưa?"

Hulda lắc đầu. "Tôi chưa thấy, nhưng cô tôi thì đã từng thấy chúng."

Dröfn nói, "Có một câu chuyện nổi tiếng về những người đàn ông cố xây một con đường mới rất gần với nơi này. Mọi chuyện xấu cứ xảy ra luôn, thời tiết, máy móc luôn luôn hỏng, tất cả mọi thứ. Rồi họ mời một bà đồng đến, người đã nói cho họ biết đó là do những con yêu tinh làm. Họ đang ở trên vùng đất linh thiêng của các con yêu tinh. Người đàn ông chuyển công trình xây dựng của mình chỉ cách nơi dự tính đầu tiên khoảng một vài dặm, và họ chẳng gặp phải một rắc rối nào nữa cả.

Tôi quay về phía Sigrud. Tôi cố tỏ ra lịch sự, nhưng tôi vẫn cần phải tìm hiểu ngọn nguồn của vấn đề yêu tinh này.

"Ừm, thế trông chúng như thế nào?"

Sigrud nhún vai, và với một cách đơn giản như thể cô ấy đang nói về những gì cô ấy đã ăn trong buổi ăn tối, nói, "Một vài người thì nhỏ, một vài người thì cao, một vài người đội những chiếc mũ ngồ ngộ."

Ruby cười lớn; cô ấy không thể ngăn chính mình làm điều đó. "Những chiếc mũ ngồ ngộ?"

Rakel cũng cười lớn, hiểu chuyện đó nghe buồn cười như thế nào. "Đúng vậy, và họ sống trong những căn nhà, nhưng chúng ta không thể thấy họ."

Tôi chỉ biết lắc đầu và cười. "Các chị không tin vào hôn nhân hay Chúa hay tôn giáo. Nhưng các chị lại tin có yêu tinh sao?"

Tất cả họ đều cười. Sigrud cười khúc khích. "Đúng vậy."

"Được rồi." Serena cười lớn. "Điều đó chứng tỏ một điều. Mỗi người đều cần có điều gì đó để tin tưởng."

Tất cả chúng tôi bước về phía mặt nước. Nó thật lạnh và sự hăng hái ban đầu của tôi về kế hoạch lập dị này đang bắt đầu suy yếu. Tôi nhận ra rằng tất cả chúng tôi có thể hiện đang nằm ngủ trên những chiếc giường ấm áp của mình, nếu không phải do tôi và ý tưởng điên rồ của tôi. Chúng tôi tập trung tại gờ của mặt nước. Mọi người nhìn tôi, đầy mong đợi. Tôi quyết định đây là thời gian thích hợp để bắt đầu.

"Được rồi. Vậy, tôi quyết định rằng chúng ta cần tỏ bày những điều mà tất cả chúng ta cảm nhận."

Mọi người im lặng. Rồi Ruby chợt hỏi, "Điều tất cả chúng ta đang cảm nhận là gì?"

"Tớ nghĩ chúng ta đang cảm nhận rằng có rất nhiều điều chúng ta không thể trở nên được nữa. Chúng ta sẽ không trở thành những cô dâu trẻ. Chúng ta sẽ không trở thành những bà mẹ trẻ. Chúng ta thậm chí có thể sẽ không có được một người chồng, một mái ấm và hai đứa con nhỏ mà chúng ta tự mang thai. Điều đó không có nghĩa chúng ta sẽ không có được một người chồng hay con cái. Nhưng điều này là để bày tỏ rằng nó sẽ không xảy ra theo cách chúng ta đã nghĩ nó có thể. Cách chúng ta hy vọng nó sẽ."

Georgia nhìn tôi. "Ôi, Julie, điều này khiến cảm xúc tớ xấu đi à." Những người bạn Mỹ của tôi cười lớn. Tôi không nghĩ các quý cô người Iceland hiểu được.

Tôi chuyền những miếng khăn giấy mà tôi lấy từ câu lạc bộ đêm cho Serena, Ruby, Georgia, và Alice. Tôi không muốn áp đặt nghi thức này lên những người chị em người Iceland của tôi.

"Được rồi. Là thế này. Tớ không có bút hay bút chì, vì thế tớ muốn các cậu đặt những điều thất vọng vào trong miếng khăn giấy này. Tớ muốn các cậu tưởng tượng ra những gì các cậu nghĩ về cuộc đời các cậu sẽ diễn ra như thế nào và tớ muốn các cậu cho điều đó vào trong miếng khăn giấy."

Tôi nhắm mắt lại và nghĩ về những gì tôi đã tưởng tượng rằng điều đó sẽ diễn ra như thế nào. Tôi có một kỳ vọng rất rõ ràng về những gì sẽ diễn ra. Tôi chưa bao giờ mơ về một đám cưới, con cái và luôn mơ rằng tôi sẽ sống một cuộc sống đầy quyến rũ ở New York, làm những chuyện vui vẻ với những người bạn vui vẻ, thú vị của tôi. Tôi biết rằng tôi sẽ nhìn tất cả những người bạn của mình

kết hôn và có con trước tôi – và sau đó, vào giây phút cuối, ngay giây phút cuối cùng đó, trong tâm trí tôi, là năm ngoái, anh chàng của tôi sẽ xuất hiện, và anh ta sẽ, chống lại các kháng nghị và bất chấp bản tính hoài nghi của tôi, sẽ đốn ngã tôi, biến tôi trở thành một người vợ và một người mẹ. Đó là những gì tôi hình dung nó sẽ xảy ra. Tôi sẽ là mục cuối cùng, nhưng tôi sẽ có mặt ở đó. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng ra việc nó có thể không xảy ra. Tôi đặt tất cả điều đó vào khăn giấy của tôi.

Alice nghĩ về người bạn trai cũ của cô ấy, Trevor. Cách cô ấy lập kế hoạch dành trọn cả cuộc đời mình với anh ta như thế nào. Cô ấy đã tưởng tượng rằng cô ấy sẽ có một vài đứa con với anh ta và dần dần già đi với anh ta. Cô nhớ tất cả những kỳ nghỉ mà họ cùng chia sẻ, tất cả những đồ trang trí mà họ cùng nhau sưu tập vào dịp lễ Giáng sinh, và cách cô ấy đã nghĩ họ sẽ tiếp tục cùng nhau sưu tập chúng trong nhiều năm sắp tới như thế nào. Cô ấy nhớ cách anh ta nói với cô rằng anh ta không muốn cưới cô, và cô bảo anh ta rằng cô nghĩ đây là lúc anh ta biến ra khỏi nhà cô như thế nào.

Ruby nghĩ về điều cô đã tưởng tượng về đời sống tình yêu hạnh phúc của cô ấy với mỗi một người đàn ông độc thân mà cô đã từng hẹn hò hoặc nói chuyện trong mười năm qua như thế nào. Cô nhìn thấy tất cả các khuôn mặt họ bay ngang qua người cô, cô nhớ tất cả những cuộc sống khác nhau mà cô đã từng mường tượng đến. Cô sẽ trở thành người vợ của bác sĩ với Len. Cô sẽ là người hỗ trợ về mặt cảm xúc với Rich vì hợp đồng kinh doanh còn non nớt của anh ta. Cô sẽ chuyển đến D.C để ở cùng với người vận động hành lang đó, tên anh ta là gì nhỉ. Tất cả những thất vọng cứ tiếp tục hiện lên trong tâm trí cô. Cô tưởng tượng đặt tất cả chúng vào khăn giấy. Cô thích nghi lễ này. Vì đó là những gì tất cả những người đàn ông này có. Không gì ngoài một ảo giác. Một ý niệm được đặt vào trong một miếng khăn giấy của quán bar. Cô tự hỏi làm thế nào cô lại có thể cho bất cứ người nào trong số đó nhiều quyền năng đến như thế.

Georgia nghĩ về lễ tốt nghiệp đại học của Beth. Cô tưởng tượng cô và đây ngồi ở đó trong ánh nắng mặt trời nóng bỏng, cầm tay nhau, với Gareth ngồi kế bên họ, cùng với ông bà nội ngoại. Khi Beth đứng dậy để nhận bằng của mình, Dale và Georgia sẽ vỗ tay và hoan hô lớn tiếng, rồi sau đó nhìn nhau và hôn – sự tự hào của họ về Beth và tình yêu thương lẫn nhau, tất cả đều được hòa trộn vào khi họ ôm chầm lấy nhau và hôn nhau thêm một chút nữa. Georgia bắt đầu khóc với hình ảnh đó, hình ảnh cô không cho phép mình nghĩ đến trong một thời gian dài. Giờ, ở đây, với làn gió lạnh đang thổi quanh người cô, và ánh mặt trời ở một nơi nào đó

trong viễn cảnh, cô cảm thấy sự mất mát đó là quá lớn. Và nước mắt chảy dài trên mặt cô.

Serena nhận ra rằng cô không có bất cứ hình ảnh nào về bất cứ điều gì của điều sẽ diễn ra đối với cô. Theo học thuyết du già hoàn hảo của cô, cô phải quyết định để giết chết bất cứ mong chờ nào về việc cuộc đời của cô sẽ trông như thế nào. Cô không có những ý niệm gì trước để từ bỏ nó. Cô không có bất cứ hình ảnh gì về cuộc đời sắp tới của mình. Cô nhận ra rằng có thể đây là thời gian để có một vài hình ảnh gì đó. Với cô, nó chỉ là khởi đầu để tưởng tượng ra cuộc đời mà cô mong muốn. Cô đặt tương lai trống rỗng của mình vào khăn tay.

Tôi lấy ra bật lửa mà tôi đã mượn từ Karl và đi quanh một vòng, đốt từng chiếc khăn của mỗi người chúng tôi. Khi chúng nhanh chóng cháy đi, tôi nói, "Đã hoàn thành. Chúng ta sẽ không có những cuộc sống đó. Chúng đã biến đi." Mỗi một người chúng tôi thả khăn của mình xuống trên mặt đất khi nó tiến gần đến các ngón tay của chúng tôi.

"Giờ chúng ta đã được tự do."

Tất cả những người phụ nữ đó nhìn tôi. Ruby lên tiếng hỏi đầu tiên, "Tự do để làm gì?"

"Tự do để tiến lên. Không còn sự đau khổ. Những cuộc sống đó không tồn tại. Giờ chúng ta phải tiếp tục bước tới trước và sống cuộc sống mà mỗi người chúng ta có."

Mọi người im lặng. Tôi không nghĩ bất cứ ai đã từng nhìn thấy tôi, ừm, chân thành trước đây. Tôi nhìn Sigrud, Rakel, và Hulda. Họ trông khá ngạc nhiên, tôn trọng và trang nghiêm. Tôi nhìn họ và tự hỏi họ đang nghĩ gì.

"Mọi người có điều gì để nói không?"

Rakel cất tiếng. "Xin chúc mừng, tất cả các cô vừa mới khám phá ra được chất Viking bên trong của các cô."

Chúng tôi, những người phụ nữ Mỹ nhìn nhau, hài lòng.

Tất cả chúng tôi quay lại khách sạn, ăn sáng, sau đó thu dọn hành lý. Những ngày cuối tuần nhanh chóng của chúng tôi đã kết thúc. Giờ đến lúc quay về nhà. Đúng vậy. Giờ là lúc tôi quay về nhà. Tôi đã hoàn tất được mọi việc. Thế tôi có học được bất cứ điều gì không? Có, tôi nghĩ thế. Thế tôi có vui khi được gặp Thomas

không? Tôi sẽ phải đợi thêm một ít thời gian nữa để khám phá ra điều đó.

Trên đường ra sân bay, tất cả chúng tôi đều im lặng, chúng tôi đang thiếu ngủ, choáng váng, và cáu kỉnh, đang cố cung cấp nước cho cơ thể bằng những chai nước chúng tôi lấy từ phòng khách sạn. Alice, người đang lái xe, quyết định đưa ra một thông báo quan trọng.

"Ừm, tớ chỉ muốn các cậu biết rằng tớ tin có yêu tinh."

Tất cả chúng tôi đều nhìn cô ấy và mỉm cười với vẻ mặt ngái ngủ. Chỉ có duy nhất Ruby là đủ năng lượng để đáp lại.

"Cậu tin à? Thật thế sao?"

"Đúng, tớ tin. Tớ tin vào yêu tinh. Ý tớ là, hãy nhìn cái nơi điên khùng này đi. Chẳng phải dường như ở đây sẽ có yêu tinh sao?"

Tất cả chúng tôi đều quá mệt mỏi để trả lời câu hỏi đó.

Nhưng tôi nghĩ về điều này trong một phút. Tất cả chúng tôi cần một điều gì đó để tin vào, thế tại sao không phải là yêu tinh? Hay tình yêu?

"Ừm, nếu Alice có thể tin vào những con người vô hình đội những chiếc mũ buồn cười, thì tớ có thể tin vào tình yêu. Tớ sẽ tin, kể từ ngày hôm nay, rằng cậu có khả năng tìm kiếm được một người mà cậu có thể sống cùng và yêu trong suốt cuộc đời mình, người đáp lại tình yêu của cậu và nó không chỉ là một ảo giác tâm lý."

Alice nhìn tôi và bắt đầu hoan hô. "Giờ chúng ta nói," cô ấy nói. Tôi mỉm cười. Georgia nhìn tất cả chúng tôi và nói, "Và nếu Alice có thể tin vào những người vô hình quậy quá lung tung đối với những công nhân xây dựng tội nghiệp, thế thì tớ sẽ tin rằng tớ có thể gặp được một người đàn ông không chỉ yêu thương tớ, mà còn yêu thương cả những đứa con của tớ."

Serena gật đầu. "Và nếu Alice có thể tin vào yêu tinh và Julie có thể tin vào tình yêu và Georgia có thể tin vào tình yêu lần thứ hai, tớ sẽ tin rằng Joanna và Kip sẽ vượt qua được điều này. Và một ngày nào đó họ sẽ lại được hạnh phúc."

"Còn cậu thì sao?" tôi hỏi.

"Tớ tin rằng tớ sẽ tìm kiếm cách để được hạnh phúc. Đúng, tớ cũng

vậy," Serena nói.

Ruby mỉm cười và đưa chai nước của cô ấy lên cao. "Và tớ sẽ tin rằng tất cả chúng ta sẽ hạnh phúc. Tất cả chúng ta sẽ có được chính xác những gì chúng ta muốn và mọi việc đều sẽ ổn thôi." Cô ấy uống một ngụm từ chai nước của mình. "Và Lexapro. Tớ sẽ tin vào điều đó nữa."

Thế là, ở đất nước của những người Viking ngoại giáo, tất cả chúng tôi đều tìm thấy được điều gì đó để tin. Nhưng tôi vẫn đầy cảm hứng.

"Ừm, thế thì," tôi nói, "tớ sẽ tiến thêm một bước xa hơn nữa. Nếu tất cả các cậu tin rằng chúng ta sẽ tìm được tình yêu và sẽ hạnh phúc, thế thì tớ sẽ tin vào các phép mầu – vì đó là những gì sẽ diễn ra để biến tất cả điều này thành sự thật." Mọi người đều cười, nhưng tôi nói điều đó hoàn toàn ngay thật.

"Đây, đây," Alice nói, đưa chai nước của cô ấy lên. "Vì yêu tinh và phép mầu. Chúng ta hãy tin vào cả hai điều đó. Ý tớ là, tại sao lại không nhỉ?"

Tất cả chúng tôi đều vỗ tay và đưa chai nước của mình lên cao và đồng ý. "Sao lại không nhỉ?"

Máy bay từ từ lăn bánh trên đường băng. Tôi đang ngồi ở lối đi và Serena ngồi ở ghế bên cạnh cửa sổ. Trước mặt tôi là Ruby và Georgia và đối diện lối đi bên cạnh tôi là Alice. Máy bay giờ đang lắc lư, thanh âm của gió bao quanh lấy chúng tôi khi máy bay bắt đầu tăng tốc. Đến lúc đó tôi chợt nhận ra rằng với sự lờ mờ của việc choáng váng và thiếu ngủ, và trò chuyện với các bạn của mình, tôi đã quên uống thuốc trước khi máy bay cất cánh. Ngoài ra, tôi còn quên luôn cả việc mang nó theo trong hành lý xách tay của mình. Tôi nắm chặt lấy tay của ghế ngồi khi máy bay lắc lư tiến vào không trung.

"Tớ không thể tin rằng tớ đã quên đem theo thuốc. Tớ thật là ngốc."

Serena nhìn tôi, mặc tôi đang từ từ trở nên trắng bệch. Cô ấy đặt tay mình lên cánh tay tôi và thì thầm với tôi. "Mọi việc sẽ ổn thôi mà, cậu nhớ không? Tất cả chúng ta đều sẽ ổn." Máy bay giờ đã lên cao, đang di chuyển lên cao một cách im lặng trong không khí. Tôi gật đầu. "Đúng vậy. Đúng vậy. Tất cả chúng ta sẽ ổn." Tôi hơi thả lỏng nắm tay của mình ra.

Thế rồi chúng tôi đang ở giữa trời. Serena bắt đầu đọc cho tôi nghe về các mục tin tức trong tờ tạp chí People, và lâu lâu Alice lại xen ngang với một vài mẩu chuyện ngồi lê đôi mách mà cô ấy nghe được về nhân vật nổi tiếng này hay nhân vật nổi tiếng kia. Tôi biết rằng họ đang cố làm – họ đang cố giúp tôi tiêu khiển để tôi sẽ không bắt đầu kêu hét lên. Điều đó mang lại hiệu quả tốt. Trong năm tiếng rưỡi, tôi đã không có bất cứ dấu hiệu hốt hoảng nào. Không một giọt mồ hôi, không thở hổn hển, không gì cả. Tôi chỉ giống như bất cứ hành khách lành mạnh nào khác trên chuyến bay này. Tôi không biết lý do tại sao, nhưng có thể đó là vì tôi đang ở cùng với những người bạn của mình, và không cảm thấy quá cô đơn. Hoặc có thể là do nghi lễ mà chúng tôi đã thực hiện ở Iceland, nơi tôi cho phép chính mình thả rơi tất cả những kỳ vọng của tôi về cuộc đời mình – có thể nó bao gồm cả kỳ vọng rằng tôi sẽ không lao vào cái chết. Hoặc có thể tôi biết tận sâu trong tâm trí mình rằng tất cả chúng tôi sẽ ổn. Và với cơ hội xa xôi mà chúng tôi không có được, rằng chúng tôi sẽ ngã xuống trong một trái cầu lửa khổng lồ - nơi tôi hay sự hoảng loạn cảu tôi sẽ chẳng làm được điều gì để thay đổi điều đó. Tôi để mọi thứ ra đi và chỉ bay về nhà.

Nhưng dù với bất cứ ly do nào đi chăng nữa, tình trạng hoảng hốt của tôi đã biến mất.

Quay Trở Lại Mỹ

Hai tuần sau, tất cả chúng tôi gặp nhau để nghe về tin công việc mới của Alice khi cô ấy quay trở lại Legal Aid. Chúng tôi đi đến nhà hàng Spice ở Manhattan và ngồi ở vị trí lớn ở tầng dưới trong khu vực VIP, dĩ nhiên, là cám ơn Alice. Cô ấy kể cho chúng tôi về vụ đầu tiên cô ấy làm, một đứa trẻ bị buộc tội vì đã phá vỡ lời hứa danh dự nhưng hóa ra nó bị một trong số những người bạn của mình thiết kế. Cô ấy với sự tin tưởng và say mê và kích động muốn nói cho chúng tôi nghe về tất cả câu chuyện đó. Chúng tôi gọi một ít rượu, nhưng Ruby từ chối. Cô ấy đang thực hiện đợt chữa trị mới, và cô ấy không được phép uống rượu. Và cô ấy thú nhận rằng: đó là thuốc chống suy nhược. Tất cả chúng tôi đều vỗ tay khen ngợi cô ấy.

"Ừm, cám ơn Chúa," Alice nói.

"Điều gì làm cậu lâu thế," Georgia nói. "Tớ có thể sẽ tự mình đi đến thăm Quý ông Tâm thần học đó bất cứ lúc nào."

"Điều đó thật tuyệt, Ruby. Tớ biết đó là một quyết định khó khăn đối với cậu!" Serena nói. Cô ấy đã chuyển ra khỏi nhà Ruby vào

tuần trước, cuối cùng cũng tìm cho mình một căn hộ ở Park Slope.

"Cậu cảm thấy thế nào?" tôi hỏi Ruby. Cô ấy mỉm cười đầy hạnh phúc.

"Tớ cảm thấy thật tuyệt. Tớ phải nói. Không phải vì niềm hạnh phúc điên rồ hay bất cứ điều gì, chỉ đừng quá chán nản. Nó giúp cho tớ có một vỏ bọc. Vì thế tớ không bao giờ chìm quá sâu vào trong đó."

"Điều đó thật tuyệt vời," tôi nói thêm.Và rồi Georgia nhìn tôi và nói, "Thế cậu sẽ định làm gì với cuốn sách của cậu?"

Tôi nhăn mặt và nói, "Tớ chưa biết. Nhà xuất bản của tớ không biết tớ đã quay về nhà, nhưng bà ấy vừa mới gởi email cho tớ hỏi mọi việc diễn ra thế nào. Tớ không biết phải nói gì với bà ấy."

Tất cả các quý cô đều nhìn tôi, quan tâm đáng kể rằng tôi đang vứt công việc mới của tôi xuống bồn cầu.

"Nhưng cậu không nghĩ cậu đã học được nhiều điều sao? Từ việc gặp gỡ tất cả những người phụ nữ trên khắp thế giới?"

Tôi nghĩ về điều đó, khi tôi đâm xuyên một miếng thịt vịt trên đĩa của tôi.

"Tớ không chắc."

Sau đó, chúng tôi đi đến quán bar ở một trong số các khách sạn sang trọng ở khu vực lân cận. Ở đó có một DJ, nhưng không đông đúc lắm. Tất cả chúng tôi đều đặt túi xách và áo khoác vào một góc và lao ra sàn nhanh đến mức chúng tôi có thể.

Thế là chúng tôi ở đây, quay trở lại trận chiến. Lần này sẽ không còn cãi lộn ầm ĩ, không xúc ruột, không cánh gà, không thịt lợn, không bê. Tất cả chúng tôi đều ra ngoài, mở rộng chính mình một lần nữa, thêm một đêm nữa của sự phiêu lưu và vui vẻ và triển vọng.

Bài hát "Baby Got Back" vang lên. Giờ, đây là một bài hát vui nhộn để nhảy khi ở đây. Tất cả chúng tôi bắt đầu nhảy hết sức và lắc lư phần "sau" và cố hát theo bài hát nhưng lại dở đến mức kinh khủng.

Tôi nhìn quanh những người bạn xinh đẹp của mình, đang khiêu vũ với những người khác. Trong hai tuần vừa qua, tôi không thể

không chú ý đến cách những người phụ nữ hiện đang gọi lẫn nhau theo cách của chính họ, không cần tôi phải làm bất cứ điều gì. Vào bữa ăn tối, họ trêu ghẹo, quấy rầy nhau và biết rõ chính xác những gì đang diễn ra trong đời sống của những người khác, như những người bạn thân. Khi Serena, Alice, Ruby và Georgia cười đùa, cùng nhảy điệu simmi và vỗ tay trên sàn nhảy, chuyện đó đã đánh động tôi: tôi cuối cùng đã đạt được những gì tôi luôn mơ ước. Khi tôi ở xa phía bên kia thế giới, đội quân này đã được hình thành. Và giờ ở đây, ngay tại lúc này, tất cả họ đều hoàn toàn trưởng thành, đang tiến quân như vũ bão vào thành phố New York.

Tôi lại tự hỏi làm thế nào tôi có thể tổng kết được những gì tôi đã học được từ những người phụ nữ tuyệt vời trên khắp thế giới. Một ý tưởng cứ len lén xuất hiện trong đầu tôi – tôi cứ cố đẩy nó đi. Trên sàn nhảy, với âm nhạc đang vang lên và tôi cảm thấy bị ruồng bỏ vì rời ra khỏi đám bạn gái của tôi, tôi cảm thấy xấu hổ khi nghĩ tới điều đó. Nhưng tôi thực sự cảm nhận được điều đó. Tôi quá khiếp sợ viết những lời đó ra hiện giờ. Nhưng nó đã tác động đến tôi, rất mạnh – tôi miễn cưỡng thừa nhận điều đó. Khỉ thật. Đồ phải gió này.

Tôi nghĩ chúng tôi đang yêu chính chúng tôi. Mẹ khỉ.

Tôi biết. Tôi biết. Nhưng ít nhất hãy để cho tôi nói, tôi không có ý gì khi chúng tôi nói "yêu chính chúng tôi" theo cách cùng tắm chung trong một bồn tắm đầy xà phòng. Không phải "yêu chính bản thân mình" như "đưa chính bạn ra ngoài ăn tối mỗi tuần một lần." Tôi nghĩ chúng tôi phải yêu chính chúng tôi một cách mạnh mẽ hơn. Như con sư tử cái bảo vệ con non của nó. Như chúng tôi có thể sẽ bị tấn công vào bất cứ lúc nào bởi những băng nhóm cướp bóc, những người khiến chúng tôi cảm thấy tồi tệ về chính mình. Tôi nghĩ chúng ta phải yêu mến lẫn nhau cực kỳ đam mê như những người phụ nữ Rome đã làm, với niềm vui và sự hăng hái và sự chấp thuận. Tôi nghĩ chúng tôi phải yêu chính mình với lòng tự trọng và phẩm giá của bất cứ người phụ nữ Pháp nào. Chúng tôi phải yêu chính bản thân mình như thể chúng tôi là những người phụ nữ người Brazil bảy mươi tuổi ăn mặc toàn một màu đỏ và trắng diễu hành qua lại quanh một buổi tiệc lớn. Hoặc như thể chúng tôi vừa mới bị ném một lon bia ngay mặt và chúng tôi phải nghĩ cách giải cứu chính mình. Chúng tôi phải hung hăng yêu chính mình. Chúng tôi gần như phải len lén theo đuôi chính chúng mình, rằng phải mất biết bao năng lượng cho việc đó. Chúng tôi thật sự đã khám phá ra phần Viking bên trong của chúng tôi và khoác lên người lớp áo giáp sáng loáng và tình yêu

chính chúng tôi cảm thấy tự hào vì chúng tôi chưa bao giờ nghĩ nó có thể xảy đến. Vì vậy đúng, tôi đoán chúng tôi yêu chính chúng tôi. Tôi lấy làm tiếc.

Ngay khi tôi đang nghĩ về tất cả những điều này, một anh chàng dễ thương với mái tóc dài đến vai bước ra sàn nhảy và bắt đầu nhảy/nói chuyện với Serena. Anh ta đang mặc một chiếc quần baggy màu đỏ kỳ lạ.

Khi họ nhảy với nhau, tôi nghe được Serena hỏi anh ta, "Xin lỗi, nhưng quần của anh được làm từ sợi gai dầu sao?"

Anh ta gật đầu và ngả người tới nói với cô ấy, "Nhiều đến mức tôi có thể, tôi cố không mặc bất cứ thứ gì có hại với hành tinh này."

Serena gật đầu, ngạc nhiên. "Thế một anh chàng như anh đang làm gì trong một câu lạc bộ thế này?"

Chàng trai mỉm cười với cô ấy. "Này, tôi có thể mặc quần bằng sợi gai dầu nhưng tôi vẫn thích được nhảy." Và cứ như thế, anh ta đặt một tay ra sau lưng Serena và xoay cô ấy khắp phòng. Cô ấy cười và đỏ mặt thẹn thùng. Trong những lúc cô ấy đi ngang qua tôi, cô ấy nhìn tôi như thể muốn nói, "Cái điều kỳ cục này là gì?"

Sau khi nhảy thêm một chút, Alice, Georgia, Ruby và tôi cuối cùng cũng ngồi xuống ở một chiếc bàn nhỏ. Chúng tôi có tầm nhìn một trăm tám mươi độ với toàn cảnh của thành phố New York, với tòa nhà Empire State được thắp sáng bằng đèn trắng và xanh. Serena giờ đang ngồi ở một bàn khác, nói chuyện với anh chàng mặc quần bằng sợi gai dầu. Anh ta hoàn toàn say mê cô ấy, và họ cười đùa và nói chuyện như hai người bạn cũ.

"Vậy... các cậu có nghĩ chúng ta đang chứng kiến một phép mầu nhỏ ngay trước mắt chúng ta không?" Alice trêu chọc.

Tôi mỉm cười với ý nghĩ đó. "Cậu sẽ không bao giờ biết được."

Tôi nhìn quanh vào tất cả những người phụ nữ xinh đẹp đang nhảy, tán tỉnh, nói chuyện với các chàng trai và nói chuyện với bạn bè trong câu lạc bộ. Tất cả họ đều đang đi ra ngoài, cố để hay đang có một quãng thời gian tuyệt đẹp, hãy nhìn vào các bộ cánh hợp mốt, độc nhất và bảnh bao nhất của họ mà xem. Tôi lần nữa lại nghĩ về những chuyến du lịch của mình. Nó có thể đã làm tôi chán nản trong việc gặp gỡ tất cả những người phụ nữ độc thân trên thế giới, với tất cả các cố gắng của họ, những nhu cầu và hy vọng và sự trông đợi của chính họ. Thay vào đó, nó đã an ủi tôi. Vì

điều duy nhất tôi có thể giữ nó cho tôi, giữ nó như một mảnh ghi chú tình yêu bé nhỏ bên trong một trong những chiếc túi của tôi, rằng bất kể những gì tôi đã học được, hay tôi có thể cảm nhận được về tình trạng độc thân của mình như thế nào, có một điều hiện tôi biết rất rõ. Tôi hoàn toàn không đơn độc trong điều đó.

Tôi hoàn toàn không đơn độc.

Và các bạn biết điều gì không? Phép mầu xảy ra mỗi ngày.

Lời Cảm Ơn

Có rất, rất nhiều người đã giúp tôi nghiên cứu cuốn sách này, đặc biệt những người phụ nữ và những người đàn ông mà tôi đã phỏng vấn trên toàn thế giới, và tất cả "những người chủ nhà" của tôi đã cho tôi gặp những con người đó. Danh sách tên tất cả họ có thể thể dài bằng chính bản thân của cuốn sách. Nhưng tôi vô cùng biết ơn tới tất cả những con người đó, đặc biệt là những người phụ nữ, những người đã dành thời gian có được trong đời sống bận rộn của mình để nói chuyện với tôi về tình yêu và việc hẹn hò, với sự thành thật và hài hước. Đó thật sự là một trải nghiệm có một trong đời và tôi khiêm tốn, biết ơn và kính sợ tất cả họ. Tôi cảm ơn họ với tất cả chân thành từ tận sâu trong trái tim tôi.

Đặc biệt, tôi muốn nhắc đến một vài người ở mỗi một đất nước vô cùng quan trọng cho nghiên cứu của tôi.

Ở Iceland, tôi cần cảm ơn Drofn và Rakel vì đã tổ chức buổi gặp mặt tuyệt vời với những người phụ nữ ở Reykjvik; cũng như Brynja, Rakel và Palli vì tình bạn của họ, mãi mãi.

Ở Brazil, người anh hùng Bianca Costa của tôi, cùng với Tekka và Caroline của đoàn làm phim Copacabana. Cảm ơn Matt Hanover đến từ Yahoo. Và Cindy Chupack vì đầu óc thông minh của cô mà tôi ước gì tôi có thể có cho chính bản thân mình.

Ở châu Âu, những người bạn quay phim của tôi Aaron, Tony, và James vì đã làm cho chúng tôi cười trên đoạn đường đến Paris và Rome. Ở Paris, hai người sắp xếp các cuộc hẹn cho tôi, Laure Watrin và Charlotte Sector. Ở Rome, Veronica Aneris và Monica De Berardinis (và John Melfi vì đã luôn ở đó để giúp đỡ, ở bất cứ đất nước nào mà anh ấy có thể). Cảm ơn đến Dana Segal, với khuôn mặt luôn thân thiện trong suốt một quãng thời gian hoảng loạn. Cảm ơn đến Gabriele và Domenico vì đã luôn truyền cảm hứng cho tôi, không chỉ riêng thời gian ở Rome. Ở Đan Mạch, Thomas Sonne Johansen và Per Dissing, cảm ơn vì đã có mặt ở đó

vào phút cuối, với những đôi chân lạnh giá trong chuyến du lịch châu Âu của tôi.

Ở Mumbai, Ấn Độ - Hamida Parker, Aparna Pujar, Jim Cunningham, Monica Gupta, cảm ơn tất cả các bạn vì đã giúp chúng tôi làm hoa tiêu trong thành phố khó tìm được đường nhất này. Các bạn là những người chủ nhà rộng rãi và hào phóng đối với chúng tôi.

Ở Sydney, Úc – Karen Lawson, cảm ơn bạn vì sự nhiệt tình, hài hước không bao giờ dứt và sức lực vô hạn của bạn. Cảm ơn, Geogre Moskos, vì sự giúp đỡ thêm của bạn với các anh chàng, và vì sự hài hước tuyệt vời của bạn trong tất cả mọi việc, và xin dành lời cảm ơn đến Bernard Salt, vì đã dành cho tôi thật nhiều thời gian của mình cho một cuộc phỏng vấn dài và chẳng có gì vui nhộn. Và xin dành một lời cảm ơn đặc biệt đến Genevieve Read, hiện giờ là Genevieve Morton, người tôi chưa bao giờ gặp, nhưng đã truyền thật nhiều cảm hứng cho tôi.

Ở Bắc Kinh, tôi phải cảm ơn hai quý cô, Chen Chang và Stephanie Giambruno, vì sự giúp đỡ của họ đã biến Bắc Kinh thành một trong những điểm đến du lịch đáng nhớ nhất trong cuộc đời tôi. Và cảm ơn Chang, vì sự sáng suốt đầy chân thật. Tôi muốn cảm ơn đến Han Bing vì sự giúp đỡ của anh ấy và Nicole Wachs vì đã trở thành người bạn đồng hành mà một bà cô có thể yêu cầu.

Và trên hết, nghiên cứu của tôi và cuốn sách này sẽ không tồn tại nếu không có Margie Gilmore và sự bền bỉ không ngừng nghỉ của cô ấy, và Deanna Brown vì niềm tin của cô vào hai chúng tôi. Margie, cảm ơn cô một lần nữa vì đã mang lại cho tôi cả thế giới.

Ở Mỹ, tôi chân thành cảm ơn những người đã có mặt khi cuốn sách này chỉ là một mầm của ý tưởng và sẵn sàng giúp đỡ tôi. Mark Van Wye, Andrea Ciannavei, Shakti Warwick – và Garo Yellin, vì đêm đó khi anh đã cùng tôi thức trắng để hình dung ra toàn bộ câu chuyện này.

Trong suốt thời gian viết cuốn sách này, cảm ơn Craig Carlisle, Kathleen Dennehy, và vị cứu tinh Kate Brown của tôi.

Và cuối cùng xin dành những lời cảm ơn chân thành của tôi đến những người mà không có họ, tôi chẳng là gì: Andy Barzvi vì đã là một người đại diện luôn biết thúc đẩy, thú vị nhất mà một cô gái có thể yêu cầu, tất cả đều là lỗi của cô ấy, từng điều nhỏ nhặt nhất; biên tập của tôi – Greer Hendricks – tôi vẫn đang cố hình dung

điều gì tuyệt nhất mà tôi đã làm để đáng được cô ấy đối xử tốt như thế; và người phụ trách xuất bản của tôi Judith M. Curr, tôi vẫn còn đang thắc mắc làm thế nào tôi lại may mắn khi cô ấy là người chịu trách nhiệm cho cuốn sách của tôi.

Cảm ơn món sushi và các quý cô kể chuyện vì đã sẵn sàng và sẵn lòng làm hơn cả trách nhiệm mà các cô phải làm. Cảm ơn Marc Korman và Julien Thuan, những người tôi cậy nhờ mọi thứ. Cảm ơn John Carhart vì tất cả công việc nặng nhọc và sự hài hước của anh, ngay cả khi anh ghét tôi. Một lời cảm ơn đặc biệt mang tầm quốc tế, xin dành tặng cho Nadia Dajani, vì đã tham gia vào cuộc hành trình này cùng với tôi và trở thành nhân chứng cho tất cả mọi việc diễn ra – và đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Thế giới sẽ không vui vẻ đến thế nếu không có bạn. Một lời cảm ơn đặc biệt đến Michael Patrick King, vì anh ấy bắt đầu mọi thứ, vậy nên những lời cảm ơn đặc biệt luôn dành cho anh. Và cuối cùng là lời cảm ơn dành cho tất cả các bạn bè và gia đình tôi, những lời động viên của họ luôn làm tôi phát cáu, cảm ơn vì sự kiên nhẫn mà mọi người dành cho tôi. Tôi chẳng là gì nếu không có mọi người.

Chú thích

[1] Publicist là một nghề đặc biệt, chỉ những người làm công tác quản lý hình ảnh trước công chúng của các ngôi sao, các nhân vật quan trọng, nổi tiếng. Họ là người trung gian giữ mối liên hệ của thân chủ với giới truyền thông, giải quyết các công việc liên quan tới hình ảnh của thân chủ trước công chúng.

[2] Staten Island: một trong năm khu dân cư ở New York.

[3] Thuốc giảm đau.

[4] Hội bảo vệ Công Viên Trung Tâm

[5] Một loại thuốc tiêu hóa.

[6] Nightshade là chất độc, một loại kiềm sinh vật có kết cấu glucoside.

[7] Mahātmā Gāndhī (2 tháng 10 năm 1869 – 30 tháng 1 năm 1948), nguyên tên đầy đủ là Mohandas Karamchand Gandhi, là anh hùng dân tộc Ấn Độ, đã chỉ đạo cuộc kháng chiến chống chế độ thực dân của Đế quốc Anh và giành độc lập cho Ấn Độ với sự ủng hộ nhiệt liệt của hàng triệu người dân. Trong suốt cuộc đời, ông phản đối tất cả các hình thức khủng bố bạo lực và thay vào đó, chỉ áp dụng những tiêu chuẩn đạo đức tối cao.

[8] MRI là phương pháp chụp cộng hưởng từ trong y học.

[9] Hiệp sĩ Jedi, nhân vật trong Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao.

[10] Tiệc tổ chức đêm cuối cùng trước ngày cưới dành riêng cho cô dâu và bạn bè thân thiết.

[11] Một số thứ trang trí hài hước cho cô dâu trong tiệc bachelorette.

[12] Zagat Survey là công ty xuất bản nổi tiếng với cuốn cẩm nang

xếp hạng các nhà hàng nổi tiếng ở 79 thành phố dựa trên ý kiến của thực khách.

[13] Bài hát của nữ ca sĩ Gary Halliwel.

[14] Ban nhạc rock của Mỹ.

[15] Nữ ca sĩ nhạc New Age – Pop người Ireland.

[16] Môn thể thao "trượt Patin" (Roller Derby) xuất phát từ nước Mỹ trong những năm 1920, thường chỉ dành cho phái nữ.

[17] Lawrence xứ Ả Rập là một bộ phim sử thi của Anh về đề tài Thế Chiến Thứ Nhất, thực hiện năm 1962, dựa trên cuộc đời của đại tá T.E.Lawrence.

[18] Vũ công Chippendale là các vũ công nam biểu diễn các điệu nhảy khêu gợi cho các khán giả nữ. Họ thường cởi trần, thân hình cường tráng, chỉ mặc quần bó sát màu đen, gấu trắng và đeo nơ ở cổ.

[19] Một CLB múa thoát y nam nổi tiếng ở New York.

[20] Jerry Springer là một show truyền hình ở Mỹ, do Jerry Springer dẫn chương trình. Trong chương trình, khách mời và khán giả giao lưu, thảo luận các vấn đề gia đình, với những chủ đề khá nhạy cảm như tình dục, ly hôn, đồng tính, loạn luân, xâm hại trẻ em, mại dâm, phân biệt chủng tộc v.v...

[21] Hệ thống khách sạn bình dân tại Mỹ được thành lập từ năm 1962.

[22] Loại cocktail pha bởi rượu tequila, rượu cam và nước chanh.

[23] NYU là Đại Học New York.

[24] Ted Bundy là tên giết người hàng loạt nổi tiếng ở Mỹ thập niên 80 thế kỷ XX. Theo cáo trạng thì y đã cưỡng bức và giết 28 thiếu nữ, nhưng con số thực có thể còn lớn hơn thế. Y bị tử hình ngày 24/01/1989.

[25] Hãng hàng không của Ý.

[26] Nữ diễn viên nổi tiếng của Ý, từng đoạt giải Oscar.

[27] "Bond girl" là từ chỉ các cô gái rất quyến rũ, người tình của điệp viên James Bond trong mỗi tập phim về chàng điệp viên 007

này.

[28] Cocktail pha từ nước thơm, rượu rum và nước dừa.

[29] Cocktail pha từ rượu rum trắng, đường cát trắng, nước và vỏ chanh tươi.

[30] Rượu cachaca là rượu rum cất từ nước mía.

[31] Vishnu là vị thần bảo hộ trong Ấn Độ giáo và Bà La Môn giáo, là một trong ba vị thần chí tôn (hai vị thần còn lại là thần Hủy Diệt Shiva và thần Sáng Tạo Brahma)

[32] Hare Krishna: một giáo phái dựa trên kinh Vệ Đà ở Mỹ năm 1966. Tín đồ giáo phái này có tập quán ca ngợi thần Krishna.

[33] Tên một loại thuốc an thần.

[34] Tên một loại thuốc an thần.

[35] Tên một loại thuốc an thần.

[36] Một tiểu bang ở miền Đông Bắc nước Mỹ.

[37] Marianne Williamson là một nhà văn nổi tiếng với các tác phẩm về triết lý sống, tình yêu.

[38] Một điệu breakdance xoay cả hông lẫn tay như quay cối xay.

[39] James Taylor là một ca sĩ, nhạc sĩ, tay guitar nổi tiếng người Mỹ.

[40] Một hòn đảo nhỏ bên kia bờ biển phía nam Úc.

[41] Russell Crowe là nam diễn viên nổi tiếng người New Zealand, được biết đến với các vai chính trong phim Gladiator, A Beautiful Mind, Cinderella Man…

[42] Rupert Murdoch là ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mỹ, là cổ đông, chủ tịch kiêm giám đốc điều hành hãng truyền thông News Corporation.

[43] Một môn thể thao giải trí thích hợp với mọi lứa tuổi, được người già ưa chuộng. Người chơi dùng gậy có răng đẩy những chiếc đĩa vào ô ghi điểm.

[44] Xơ Mary Prejean là nhà hoạt động nhân quyền, nhân vật

trong phim Dead Man Walking, người đấu tranh cho việc bãi bỏ án tử hình.

[45] Kali là nữ thần bốn tay trong Ấn Độ Giáo.

[46] Howard Stern là MC nổi tiếng ở Mỹ với những phát ngôn không giống ai và khả năng moi được những chuyện riêng tư nhất của người nổi tiếng.

[47] Serotonin là chất dẫn truyền thần kinh, hoạt động với vai trò thông điệp hóa học giữa các tế bào thần kinh, giữ vai trò quyết định đến việc kiểm soát xúc cảm.

[48] Câu chào tạm biệt của người Malaysia và Indonesia.

[49] Lands' End là một công ty kinh doanh thời trang cao cấp rất nổi tiếng.

[50] Trong tiếng Anh, Brown nghĩa là màu nâu.

[51] Raw food diet: chế độ ăn kiêng đặc biệt ở Mỹ. Thực đơn chỉ gồm các loại rau củ quả tươi, sữa tươi nhưng phải qua chế biến, chuẩn bị khá cầu kỳ để loại bỏ các chất và vi khuẩn có hại, giữ lại các chất bổ, tốt cho sức khỏe, đồng thời giúp giữ cân.

[52] Ivy League là nhóm 8 trường đại học hàng đầu và lâu đời nhất nước Mỹ.

[53] Tàn tích của một thành phố cổ Inca ở nam Peru.

[54] Hutong có nghĩa là khu hẻm nhỏ và cổ xưa..

[55] Xe máy có bàn đạp và một động cơ chạy bằng xăng, công suất thấp (xe mô bi lét chẳng hạn).

[56] Bà-la-môn (Brahman) gồm những Giáo-sĩ, những người giữ quyền thống-trị tinh-thần, phụ-trách về lễ-nghi, cúng bái. Họ tự nhận mình là hạng cao-thượng, sinh từ lỗ miệng Phạm Thiên (Brahma) hay Phạm-Thiên cầm cương lãnh đạo tinh-thần dân-tộc, nên có quyền ưu-tiên được tôn-kính, và an-hưởng cuộc đời sung-sướng nhất.

[57] Vệ-Xa (Vaisya) là những hàng thương-gia chủ-điền, tin mình sinh ra từ bắp vế Phạm-Thiên, có nhiệm-vụ đảm-đương về kinh-tế trong nước (mua bán, trồng-trọt, thu huê-lợi cho quốc-gia).

[58] Hãng hàng không quốc gia Iceland.

[59] Đây là hồ nước nóng nổi tiếng của Iceland. Có hàng chục triệu du khách đổ về Blue Lagoon mỗi năm để vừa được ngâm mình trong dòng nước nóng có nhiều khoáng chất có lợi cho sức khoẻ, vừa thoải mái chiêm ngưỡng vẻ đẹp mang màu sắc cổ tích của chiếc hồ nổi tiếng nhất xứ băng đảo này. Người ta đồn rằng, năm 1970, nhà máy địa nhiệt Svartsengi đã làm chảy dung nham xuống dòng sông, khiến nước sông đổi thành màu xanh đầy mê hoặc. Và sau sự cố đó, Blue Lagoon ra đời.